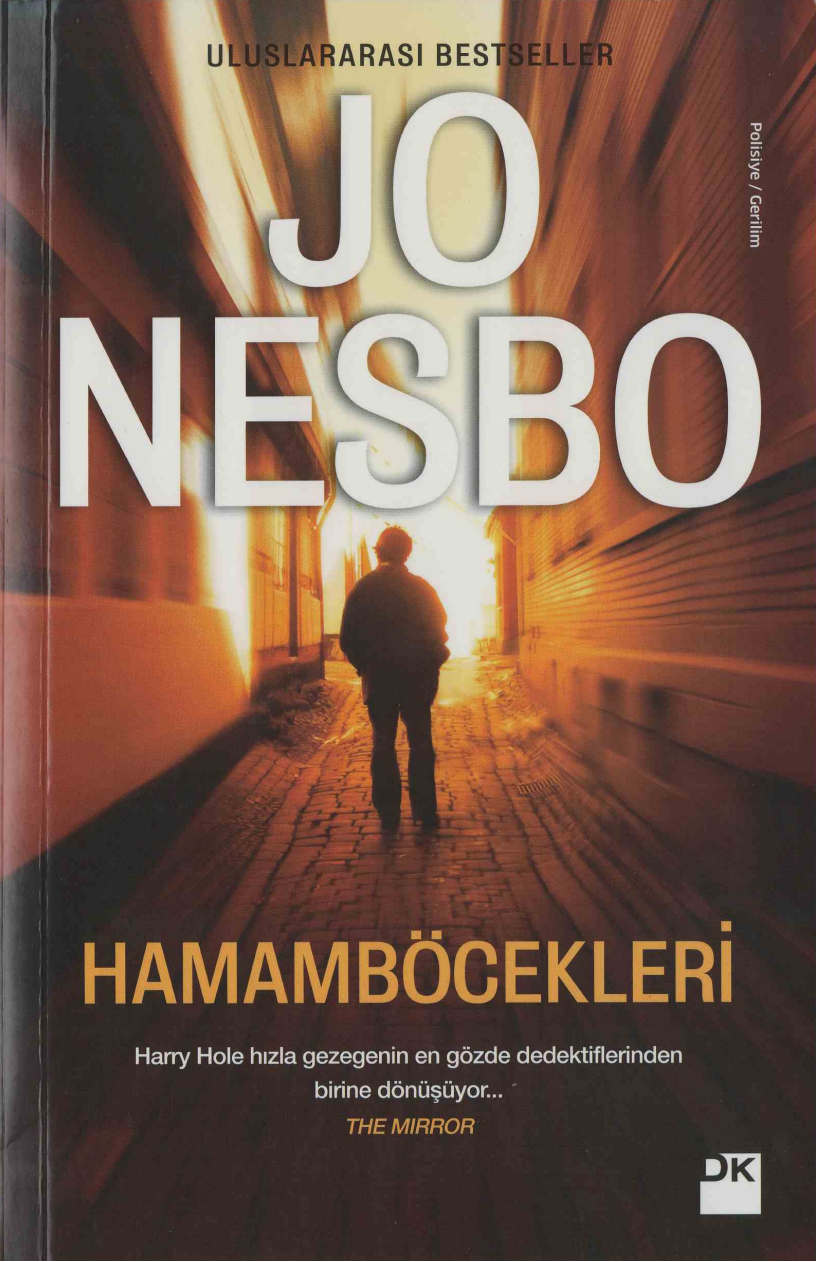
ULUSLARARASI BESTSELLER

JO NESBO

Polisiye / Gerilim

HAMAMBÖCEKLERİ

Harry Hole hızla gezegenin en gözde dedektiflerinden birine dönüşüyor...
THE MIRROR

DK

Hamamböcekleri

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Yarasa
Nemesis
Şeytan Yıldızı
Kurtarıcı
Kardan Adam
Leopar
Hayalet

HAMAMBÖCEKLERİ

Orijinal adı: Kakerlakkene
© Nesbo, 1998
Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.
Yazan: Jo Nesbo
İngilizceden çeviren: Can Yapalak
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Ekim 2017 **/** ISBN 978-605-09-4643-7
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Erbil Kargı
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hamamböcekleri

Jo Nesbo

Çeviren: Can Yapalak

DK DOĞAN KİTAP

Tayland'da yaşayan Norveçliler arasında dolaşan bir söylenti vardır. Bu söylentiye göre Bangkok'ta bir trafik kazasında ölen Norveç büyükelçisi, aslında son derece esrarengiz bir cinayete kurban gitmiştir. Bu iddiayı destekleyici hiçbir kanıt bulunmasa da iyi bir hikâyeye ilham verir.

Bu kitapta bahsi geçen kişi ve olayların gerçek kişiler ve olaylarla ilgisi yoktur. Gerçek bu kitaptakinden çok daha tuhaftır.

Bangkok, 23 Şubat 1998

I

1

7 Ocak Salı

Trafik lambası yeşile dönünce kamyonların, arabaların, motosikletlerin ve tuk-tuk'ların[1] gürültüsü öyle yükseldi ki Robinson mağazasının vitrin camının sallandığını gördü Dim. Az sonra araç kuyrukları hareket etmeye başladı ve kırmızı renkli uzun ipek elbisenin sergilendiği vitrin arkada kalarak akşam karanlığında kayboldu.

Taksi tutmuştu. Ağzına kadar dolu bir otobüse ya da delik deşik olmuş paslı bir tuk-tuk'a binmek yerine kliması olan ve şoförü konuşmayan bir taksiyi tercih etmişti. Başını koltuğun başlığına yasladı ve yolun tadını çıkarmaya çalıştı. Sorun yoktu. Yanlarından bir motorlu bisiklet ok gibi fırladı ve arka oturağındaki kız, kırmızı bir tişörte tutunurken kaskının siperliğinden taksiye boş bir bakış attı. Sıkı tutun, dedi içinden Dim.

Rama VI Caddesi'nde şoför, püskürttüğü yoğun egzoz dumanı yüzünden plakası bile seçilmeyen bir kamyonun arkasına geçti. Havalandırmadan içeri giren duman soğuktu ve kokusuz sayılırdı. Neredeyse... Dim rahatsızlığını göstermek için elini hafifçe sallayınca şoför dikiz aynasına göz attı ve yan şeride geçti. Sorun yoktu.

Dim'in hayatı her zaman böyle olmuştu. Büyüdüğü çiftlikte altı kız kardeşlerdi ve altısı birden babasına fazla gelmiş-

1. Uzakdoğu ülkelerinde yaygın olarak kullanılan üç tekerlekli taksilere verilen ad. (ç.n.)

ti. En büyük ablalarını taşıyan at arabası kahverengi suyun aktığı kanal boyunca köy yolundan inerken, sarı bir toz bulutunun içinde öksürerek dikilip, arkasından el salladıklarında daha yedi yaşındaydı. Ablasına gitmeden önce temiz giysiler, Bangkok'a bir tren bileti ve bir kartvizitin arkasına yazılmış, Patpong'daki bir yerin adresi verilmişti. Dim arabanın arkasından kolu kopacak kadar sert el sallarken hüngür hüngür ağlamıştı. Annesi başını okşayarak bunun onlar için kolay olmadığını ama çok da kötü olmadığını söylemişti. En azından ablası artık annesinin de evlenmeden önce yaptığı gibi bir *kwai* olarak çiftlik çiftlik dolaşmak zorunda kalmayacaktı. Zaten Bayan Wong ona iyi bakacağına söz vermişti. Babası bunun üzerine başını sallamış, çiğnediği betelin suyunu kararmış dişlerinin arasından tükürerek barlardaki *farang*'ların[2] körpe kızlara iyi para verdiğini eklemişti.

Dim annesinin *kwai* ile ne demek istediğini anlamamış ama yine de sormamıştı. *Kwai*'nin boğa anlamına geldiğini biliyordu elbette. Etraflarındaki çoğu çiftlik gibi onların da bir boğa almaya paraları yetmiyordu; o yüzden çeltik tarlasının sürülmesi gerektiğinde köyleri dolaşan boğalardan birini kiralarlardı. Dim, kira parasına onun hizmeti de dahil olduğu için boğanın yanında gezen kıza da *kwai* dendiğini daha sonraları öğrenmişti. Gelenek böyleydi. *Kwai* kızlarının tek umudu, çok yaşlanmadan onlarla evlenecek bir çiftçi bulabilmekti.

On beş yaşına geldiğinde bir gün babası arkasında güneş ve elinde şapkasıyla çeltik tarlasında bata çıka yürüyerek ona seslenmişti. Dim ilk seferinde cevap vermemiş, onun yerine ayağa kalkarak küçük çiftliğin etrafını saran yeşil tepelere dikkatlice göz gezdirmiş, gözlerini kapayarak yaprakların arasında öten bir alamecek kuşunu dinlemiş, okaliptüs ve kauçuk ağaçlarının kokusunu içine çekmişti. Sıranın ona geldiğini anlamıştı.

2. Tayland halkının Batı'dan gelen yabancılar için kullandığı kelime. (ç.n.)

İlk sene dört kız bir odada yatmış ve yatağı, yemeği, giysileri, kısacası her şeyi paylaşmışlardı. Bilhassa giysiler önemliydi; güzel kıyafetler olmadan en iyi müşterileri kapmak zordu çünkü. Dans etmeyi, gülümsemeyi, hangi erkeklerin içmek, hangilerinin sevişmek istediğini anlamayı kendi kendine öğrenmişti. Babası Bayan Wong'la paranın eve gönderilmesi konusunda anlaştığı için ilk seneler eline doğru düzgün bir para geçmemişti. Neyse ki Bayan Wong ondan oldukça memnundu ve yıllar geçtikçe paranın büyük kısmını Dim'e ayırmaya başlamıştı.

Bayan Wong'un memnun olmak için haklı sebepleri vardı. Dim çalışkan bir kızdı ve müşterilerine içki içirmekte başarılıydı. İki kez kaçmanın eşiğinden döndükten sonra, Bayan Wong onu hâlâ elinde tutabildiği için mutlu olmalıydı. Japon bir adam Dim'le evlenmek istemiş ama uçak bileti için para isteyince teklifinden vazgeçmişti. Bir keresinde de Amerikalı biri Phuket'e giderken onu yanında götürmüş, dönüş tarihini ertelemiş ve ona bir pırlanta yüzük hediye etmişti. Ne var ki Dim adam gittikten bir gün sonra yüzüğü nakde çevirmişti.

Müşterilerin kimisi az para ödeyip Dim karşı çıktığında onu başından savmaya kalkar, kimisi istedikleri her şeyi yaptıramayınca onu Bayan Wong'a şikâyet ederdi. Anlamadıkları şeyse onlar bardan dışarı çıkana kadar Bayan Wong parasını zaten kazanırdı ve dışarıdayken Dim'in tek patronu kendisi olurdu. Kendi işinin patronu... Vitrindeki kırmızı elbiseyi düşündü Dim. Annesi haklıydı. Kolay değildi; ama kötü de değildi.

Yüzündeki masum tebessümü ve mutlu kahkahalarını korumayı başarmıştı. Gülüşünü severlerdi. Wang Lee'nin *Thai Rath* gazetesine MİG, yani Misafir İlişkileri Görevlisi sıfatıyla işe alınmasının nedeni buydu belki de. Wang Lee ufak tefek, esmer, Çinli bir adamdı. Sukhumvit Caddesi'nin biraz ilerisinde küçük bir motel işletiyordu ve müşterileri ekseri-

yetle Dim'in karşılayabileceği özel isteklerde bulunan yabancılar oluyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse burada yaptığı işi barda saatlerce dans etmeye yeğlerdi. Ayrıca Wang Lee iyi para veriyordu. Bu işin tek kötü yanı, Banglamphu'daki evinden buraya gelmesinin çok vakit almasıydı.

Ne berbat bir trafikti ama! Arabalar bir kez daha tamamen durunca yolun karşı tarafındaki motele ulaşması için altı şerit geçmesi gerekse de şoföre inmek istediğini söyledi. Taksiden indiğinde boğucu hava vücudunu sıcak ve ıslak bir havlu gibi sardı. Karşıya geçmek için bir boşluk ararken elini ağzına götürdü. Bunun işe yaramayacağını biliyordu gerçi. Bangkok'ta artık soluyacak bir hava kalmamıştı fakat en azından kokudan kurtulmuştu.

Araçların arasından zikzak çizerek yürüdü, kasası ıslık çalan delikanlılarla dolu bir kamyonetten yana kaçarak sıyrıldı ve üzerine kamikaze uçağı gibi gelen bir Toyota neredeyse topuklu ayakkabısının bantlarını sökecek kadar yakınından geçti. Sonunda karşıdaydı.

Kimsenin olmadığı boş resepsiyona girince Wang Lee başını kaldırdı.

"Sakin bir akşam, ha?" diye sordu Dim.

Wang Lee memnuniyetsizce başını salladı. Son bir senedir böyle akşamlar çoğalmaya başlamıştı.

"Bir şeyler yedin mi?"

"Evet" diyerek yalan söyledi Dim. Wang Lee'nin iyi niyetli olduğunu biliyordu ama arka odada haşladığı sulu eriştedeN yiyesi yoktu.

"Beklemen gerek" dedi Wang Lee. "*Farang* önce biraz uyumak istedi. Hazır olduğunda arayacak."

Dim sızlandı. "Gece yarısından önce bara dönmem gerek, biliyorsun Lee."

Lee saatine baktı. "Bir saat beklesen yeter."

Dim omuzlarını silkip oturdu. Bir sene önce olsa Lee böyle konuştuğu için onu kapı dışarı ederdi; şimdilerdeyse ne kadar para kazansa o kadar kârdı. Dim de istese gidebilirdi elbette; fakat bunca yolu boşa gelmiş olmak istemiyordu. Ayrıca Lee'ye bir minnet borcu da vardı. Ondan çok daha kötü kadın tüccarlarıyla çalışmıştı.

Üçüncü sigarasını söndürdükten sonra Lee'nin acı Çin çayıyla ağzını çalkaladı ve ayağa kalkıp resepsiyon masasının üzerinde asılı duran aynada makyajına son kez baktı.

"Gidip uyandıracağım" dedi.

"Hımm... Patenlerini getirdin mi?"

Dim çantasını kaldırdı.

Topukları alçak motel odalarının arasındaki boş çakıltaşlı yolda gıcırdıyordu. 120 numaralı oda hemen arkadaydı. Dışarıda bir araba göremedi ama odanın ışığı yanıyordu. Belki de adam uyanmıştı. Hafif bir rüzgâr eteğini havalandırdı ama onu üşütmedi. Muson mevsimini, yağmurları özlüyordu. Tıpkı ortalığı sel bastıktan, caddeler çamura bulandıktan ve çamaşırları küflendikten bir iki hafta sonra kuru ve rüzgârsız ayları iple çektiği gibi.

Kapıyı parmaklarıyla hafifçe tıklattı ve yüzüne utangaç bir gülümseme kondurarak dudaklarını "Adınız ne?" sorusunu sormaya hazırladı. Cevap veren yoktu. Kapıyı bir daha çaldı ve saatine göz attı. Robinson'da satılıyor olsa da elbisenin fiyatını pazarlıkla birkaç yüz baht[3] indirebilirdi herhalde. Kolu çevirince kapının kilitli olmadığını görüp şaşırdı.

Adam yatakta yüzükoyun yatıyordu. Dim ilk önce uyuduğunu düşündü. Ardından sapsarı ceketten çıkan mavi renkli cam bir bıçak sapının parıltısını gördü. O anda aklından ge-

3. Tayland'ın para birimi. (ç.n.)

çenlerin ne olduğunu söylemek zordu ama biri hiç şüphe yok ki Banglamphu'ya yaptığı yolculuğun boşa gitmiş olduğuydu. Az sonra ses tellerine nihayet hükmetmeyi başardı. Ne var ki attığı çığlık, Sukhumvit Caddesi'nde dikkatsiz bir tuk-tuk'a çarpmamak için kornaya asılan bir kamyonun kulakları yırtan gürültüsü içinde kayboldu.

2

8 Ocak Çarşamba

Genizden konuşan uykulu bir ses "Ulusal Tiyatro" durağını hoparlörlerden duyurduktan sonra tramvayın kapıları açıldı ve Dagfinn Torhus soğuk, nemli bir karanlığa adımını attı. Soğuk hava tıraşlı yanaklarına iğne gibi batarken Oslo'nun idareli neon ışıklarında ağzından çıkan nefesin donduğunu gördü.

Ocak ayının başlarıydı ve kışın, fiyordun buz tutup havanın daha da kuruduğu son döneminin bundan daha iyi olacağını biliyordu. Drammensveien Caddesi'nde Dışişleri Bakanlığı binasına doğru yürümeye başladı. Yanından geçen iki boş taksiyi saymazsa yollarda in cin top oynuyordu. Önündeki binanın üzerini saran siyah ve kasvetli gökyüzüne karşın kıpkırmızı parlayan Gjensidig saati, sabahın henüz altısı olduğunu söylüyordu.

Kapının dışına gelince giriş kartını çıkardı. Dagfinn Torhus'un çıkık bir çene, kararlı gözler ve çelik çerçeveli bir gözlükle objektife bakan on yaş genç halinin fotoğrafının üzerinde "Görevi: Müdür" yazıyordu. Kartı geçirdi, şifreyi tuşladı ve Victoria Terrasse'nin ağır cam kapısını iterek açtı.

Bundan neredeyse otuz sene önce, yirmi beş yaşında bir gençken buraya geldiğinde tüm kapıları açmak bu kadar kolay olmamıştı elbette. Dışişleri Bakanlığı'nın geleceğin devlet adamlarını eğittiği Diplomasi Okulu'nda, onunla aynı dö-

nemden Baerum'lu züppe bir çocuğun deyimiyle "yayvan Österdal aksanı ve taşralı bir havası" olduğu için çevresiyle yeterince kaynaşamamıştı. Okulun tüm öğrencileri akademisyenlerin ve siyasetçilerin politika, ekonomi veya hukuk bölümlerinden mezun çocuklarıydı ya da girmeye çalıştıkları bakanlık zümresinin içinde olan aileleri vardı. O ise As'ta Tarım Yüksekokulu'nu bitirmiş bir çiftçinin oğluydu. Bu onu pek rahatsız etmese de kariyeri için gerçek dostlar edinmenin önemini biliyordu. Görgü kurallarını öğrenirken bir yandan da eksikliklerini çalışarak kapatmakla uğraşıyordu. Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, hepsi de hayatta ne olmak istediklerine dair net bir fikirleri olmadığı gerçeğini paylaşıyordu. Yine de hangi yöne gitmeleri gerektiğini biliyorlardı. Yukarı...

Güvenlik görevlisi cam pencerenin altından gazetesiyle birlikte bir zarf uzatınca Torhus iç çekti ve onu selamladı.

"Başka gelen?.."

Görevli başını iki yana salladı.

"Her zamanki gibi ilk gelen sizsiniz, Bay Torhus. Zarf Ulaştırma Bakanlığı'ndan. Dün gece gönderdiler."

Asansör binanın tepesine çıkarken Torhus yanıp sönen kat numaralarını izledi. Her katın kariyerinde belirli bir dönemi temsil ettiğini düşünür, her sabah bu dönemleri tekrar hatırlardı.

İlk kat diplomasi eğitiminde geçirdiği ilk iki seneydi. Siyaset ve tarih üzerine yaptığı uzun, tarafsız tartışmalar ve kendi gayretiyle geçtiği Fransızca dersleriydi.

İkinci kat tayin dönemiydi. İki yıl Canberra'ya, ardından bir üç yıl da Mexico City'ye atanmıştı. İkisinin de muhteşem şehirler olmasına söyleyecek bir lafı yoktu. Evet, ilk iki tercihi Londra ve New York'tu belki ama bunlar herkesin başvurduğu en seçkin görev yerleri olduğu için atanamamasını bir başarısızlık olarak görmemesi gerektiğine karar vermişti.

Üçüncü katta Norveç'e dönmüş ve bolluk içinde tasasız bir hayat yaşamasını sağlayan cömert yurtdışı imkânlarından ve konaklama yardımlarından mahrum kalmıştı. Bu dönemde Berit'le tanışmış, bir çocukları olmuş ve yeni bir yurtdışı tayinine başvurmanın zamanı geldiğinde eşi ikinci çocuklarına hamile kalmıştı. Berit onunla aynı bölgedendi ve her gün annesiyle konuşmadan yapamıyordu. Torhus gitmeden önce biraz beklemeye karar vermiş ve bir arı gibi çalışarak gelişmekte olan ülkelerle ikili ticaret konusunda kilometrelerce uzunlukta raporlar yazmış, Dışişleri Bakanlığı adına konuşmalar yapmış ve bakanlık binasında odasına çıkarken insanlardan takdir gören biri haline gelmişti. Başka hiçbir devlet kurumunda Dışişleri Bakanlığı'nda olduğu kadar sert bir rekabet ve bu denli bariz bir hiyerarşi yoktu. Dagfinn Torhus her gün işe cepheye giden bir asker gibi gidiyor, başını eğip bekliyor, arkasını daima kolluyor ve karşısına çıkan biri olduğunda ateş ediyordu. Omzunu sıvazlayanların sayısı artınca sonunda "fark edildiğini" anlamış ve Berit'e artık Paris ya da Londra'ya atanabileceğini söylemişti. Ne var ki karısı şimdiye dek hayli tekdüze giden evlilikleri boyunca ilk kez ona karşı çıkmıştı. O da mecburen pes etmişti.

Devamlı yukarı tırmanan kariyeri ne olduğunu anlamadan durmuş, bir sabah banyo aynasına bakarken karşısında bir köşeye atılmış bir müdür, emekliliğine neredeyse on yıl kalmışken asla beşinci kata çıkamayacak, gücü bir yere kadar yetebilen bir bürokrat görmüştü. Sansasyonel bir girişimde bulunmadıkça tabii ki. Ancak böyle bir hareket onu terfi ettirebileceği gibi kolayca kapı dışına da koyabilirdi.

Her şeye rağmen eskisi gibi devam ediyor, diğerleriyle yarışmaya çalışıyordu. Her sabah ofise ilk gelen olduğu için gazeteleri ve faksları dingin kafayla okuyabiliyor, sabah toplantılarında herkes uykudan gözlerini ovuştururken onun raporu hazır oluyordu. Mücadele onun kanında vardı.

Odasının kapısını açtıktan sonra bir an için ışığı yakmakta tereddüt etti. Bunun da bir hikâyesi vardı. Ne yazık ki herkes tarafından duyulmuş ve bakanlık çevresinde efsane mertebesine ulaşmış bir hikâye. Bundan yıllar önce, o zamanların Oslo'daki Amerika büyükelçisi bir sabah erkenden Torhus'u arayıp önceki gece Başkan Carter'ın yaptığı açıklamalar hakkında fikrini sormuştu. Torhus odasına yeni girdiği için henüz ne gazete ne de faks okumuştu ve verecek bir cevabı yoktu. Haliyle berbat bir gün geçirmişti. Ve durum daha da kötüye gidecekti. Ertesi sabah büyükelçi Torhus daha gazeteyi açarken aramış ve gece yaşanan olayların Ortadoğu'daki durumu nasıl etkileyeceğini sormuştu. Sonraki sabah da aynısı olmuştu. Torhus, yeterli bilgisi olmaması ve kararsızlığı yüzünden cevap olarak saçma sapan bir şeyler gevelemişti.

Artık işe daha da erken gelmeye başlamıştı fakat büyükelçi sanki altıncı hissi varmış gibi her sabah sandalyesine oturur oturmaz arıyordu.

Sonunda büyükelçinin Dışişleri Bakanlığı'nın tam karşısında küçük bir otel olan Aker Oteli'nde kaldığını öğrenince gizemi çözmüştü. Erken kalkmayı sevdiği herkesçe bilinen büyükelçi, Torhus'un odasının ışığının diğer tüm odalardan önce yandığını fark edince çalışkan diplomata şaka yapmak istemişti. Torhus bunu öğrenince gidip kendine bir masa lambası almış, ertesi sabah tüm gazetelerini ve faksları odanın ışığını yakmadan okumuştu. Neredeyse üç hafta böyle gittikten sonra büyükelçi pes etmişti.

Şimdiyse eğlenceyi seven o büyükelçi Dagfinn Torhus'un umurunda bile değildi. Ulaştırma Bakanlığı'ndan gelen zarfı açmıştı ve kriptolu faksın deşifre edilerek ÇOK GİZLİ damgası vurulmuş nüshasında elindeki kahveyi masaya saçılmış notların üzerine dökmesine sebep olan bir mesaj vardı. Kısa yazı işin çoğu kısmını hayal gücüne bıraksa da mesajın özü şöyleydi: Tayland'daki Norveç büyükelçisi Atle Molnes,

Bangkok'taki bir randevuevinde sırtından bıçaklanmış halde bulunmuştu.

Torhus faksı bir daha okuyup masaya koydu.

Eski Hıristiyan Demokrat Parti üyesi ve eski Mali Komite başkanı Atle Molnes, artık her anlamda eski olmuştu. Haber öyle inanılmazdı ki perdelerin arkasında dikilen var mı diye Aker Oteli'ne göz atmaktan kendini alamadı. Mesajı doğal olarak Bangkok'taki Norveç Büyükelçiliği göndermişti. Torhus bir küfür patlattı. Bunca zaman varken neden şimdi, bunca yer varken neden Bangkok'ta olmuştu ki? Önce Bakan Yardımcısı Askildsen'e mi haber vermesi gerekiyordu? Hayır, ne de olsa çok geçmeden öğrenirdi. Torhus saatine baktı ve telefonun ahizesini kaldırarak Dışişleri Bakanı'nı aradı.

Bjarne Möller kapıyı yavaşça çaldı ve açtı. Toplantı odasındaki sesler kesildi, yüzler ona çevrildi.

Emniyet müdürü "Bu Bjarne Möller, cinayet masası amiri" dedi ve ona oturmasını işaret etti. "Möller, bu Başbakanlık Ofisi'nden Bakan Yardımcısı Björn Askildsen; bu da Dışişleri Bakanlığı'ndan İnsan Kaynakları Müdürü Dagfinn Torhus."

Möller başını salladı, bir sandalye çekti ve hayret verici uzunluktaki bacaklarını geniş ve oval meşe masanın altına sokmaya çalıştı. Askildsen'in parlak genç yüzünü televizyonda daha önce gördüğünü düşündü. Başbakanlık Ofisi, ha? Mesele ciddi olmalıydı.

"Bu kadar kısa sürede gelebilmenize sevindim" dedi bakan yardımcısı, *r*'leri yuvarlayarak ve parmaklarını masada tıkırdatarak. "Sayın emniyet müdürü, ne konuştuğumuzu kısaca özetleyebilir misiniz?"

Möller yirmi dakika önce emniyet müdüründen bir telefon almıştı. Müdür hiçbir açıklama yapmadan ona Dışişle-

ri Bakanlığı'na gelmek üzere yola çıkması için on beş dakika mühlet vermişti.

"Atle Molnes Bangkok'ta ölü, büyük ihtimalle öldürülmüş halde bulundu" dedi emniyet müdürü.

Möller, İnsan Kaynakları Müdürü Torhus'un çelik çerçeveli gözlüğünün ardında devrilen gözlerini gördü ve hikâyenin kalanını dinleyince bu tepkinin nedenini anladı. Sırtında omurgasının bir tarafından girip akciğerine ve kalbine saplanan bir bıçakla bulunan bir adamın "büyük ihtimalle" öldürüldüğünü ancak bir polis söyleyebilirdi.

"Bir kadın tarafından otel odasında..."

"Randevuevinde bulunmuş" diyerek araya girdi çelik gözlüklü adam. "Bir hayat kadını tarafından."

"Bangkok'taki meslektaşımla görüştüm" dedi emniyet müdürü. "Dürüst bir adam. Olayı bir süreliğine gizli tutacağına söz verdi."

Möller'in ilk aklından geçen, neden cinayeti kamuya duyurmak için beklemek zorunda olduklarını sormak oldu. Böyle haberlerin medyada hemen yer bulması, genellikle insanların hafızası henüz taze olduğu ve deliller eskimediği için polisin bazı ihbarlar almasını sağlardı. Fakat içinden bir ses, bu sorunun kulağa fazla safça geleceğini söyledi. Onun yerine böyle bir olayın ne kadar süreyle gizli kalabileceğini sordu.

"Daha kabul edilebilir bir hikâye oluşturmamıza yetecek kadar olduğunu umuyorum" dedi bakan yardımcısı. "Şu anki hali sizin de anlayacağınız üzere kabul edilebilir değil."

Şu anki hali mi? Demek ki olayın asıl hali düşünülmüş ve reddedilmişti bile. Çiçeği burnunda sayılabilecek bir cinayet masası amiri olarak şimdiye kadar hiçbir politikacıyla çalışmamıştı ama konunun ciddiyeti arttıkça onlardan uzak durmanın güçleştiğini biliyordu.

"Olayın şimdiki halinin rahatsız edici olduğunu anlıyorum ama 'kabul edilir değil' derken neyi kastediyorsunuz?"

Emniyet müdürü Möller'e uyarırcasına baktı.

Bakan yardımcısı umursamamış gibiydi. "Fazla vaktimiz yok, Bay Möller. Yine de size uygulamalı politika hakkında hızlı bir ders vereyim. Birazdan söyleyeceğim her şey tabii ki çok gizli olacak."

Askildsen, Möller'in televizyon röportajlarından hatırladığı refleks bir hareketle kravatının düğümünü düzeltti. "Şimdi... Savaş sonrası dönemi tarihinde ilk kez iktidarda kalma şansı bulunan bir merkez parti hükümetimiz var. Bunun nedeni meclis değil, ülkenin en sevilmeyen siyasetçileri listesinde sonuncu olma yolunda ilerleyen başbakanımız."

Emniyet müdürüyle Dışişleri Bakanlığı'nın müdürü gülümsedi.

"Gelgelelim bu itibar, tüm siyasetçilerin tek değerli mal varlığı olan kırılgan bir zeminin üzerinde duruyor: güvenin. Önemli olan sevilmek ya da karizmatik olmak değil, güven kazanmaktır. Gro Harlem Brundtland neden bu kadar popüler bir başbakandı, biliyor musunuz Bay Möller?"

Möller'in hiçbir fikri yoktu.

"Etkileyici olmasıyla ilgisi yoktu; insanlar onu özü sözü bir biri gibi görüyordu da ondan. Güven. Anahtar kelime bu."

Masadakiler başını salladı. Dersin ana teması belli ki buydu.

"Büyükelçi Molnes'le şu anki başbakanımız politika dışında arkadaş olarak da çok yakınlardı. Birlikte okudular, parti içinde birlikte yükseldiler, partinin gençlik hareketiyle modernleşmesi için birlikte savaştılar, hatta genç yaşta meclise seçildikleri dönemde aynı evi paylaştılar. İkisi de partinin gelecekteki başkanı olarak görüldüğünde Molnes kendi isteğiyle sahneden çekildi. Başbakana tüm desteğini verdi ve bizleri can sıkıcı bir parti düellosundan kurtardı. İşte tüm bunlar yüzünden başbakanın Molnes'e karşı bir şükran borcu var."

Askildsen dudaklarını ıslattı ve pencereden dışarı baktı.

"Başka bir deyişle, Büyükelçi Molnes hiçbir diplomatik

eğitim almamıştı ve başbakan araya girmese Bangkok'a gidemezdi. Bu biraz adam kayırma gibi görünebilir ama aslında adam kayırmanın Sosyalist Parti tarafından bizlere öğretilen ve meşru kılınan daha uygun bir şekli diyebiliriz. Reiulf Steen de Şili büyükelçisi olduğunda Dışişleri Bakanlığı'nda hiçbir tecrübesi yoktu."

Yeniden Möller'e çevrilen gözlerinin içinde bir yerlerde bir kıvılcım kıpırdıyordu.

"Bizzat kendisi tarafından atanmış bir dostunun ve parti arkadaşının bir randevuevinde fuhuş yapmak üzereyken bulunduğu ortaya çıkarsa başbakana duyulan güvenin ne kadar zarar göreceğini belirtmeme gerek yok herhalde. Üstelik bu arkadaşı cinayete kurban gitmişse."

Bakan yardımcısı emniyet müdürüne sözü almasını işaret etti ancak Möller kendisine engel olamadı.

"Kimin randevuevine gitmemiş bir arkadaşı yoktur ki?"

Askildsen'in dudaklarının kenarı kıvrıldı.

Çelik gözlüklü Dışişleri Bakanlığı müdürü öksürdü. "Bilmeniz gereken ne varsa size açıklandı, Bay Möller. Lütfen yorumlama işini bize bırakın. Şu anda ihtiyacımız olan şey, bu meselenin soruşturulmasını... eline yüzüne bulaştırmayacak birisi. Katilin ya da katillerin yakalanmasını hepimiz istiyoruz elbette ama bu cinayetle ilgili koşulların yeni bir emre kadar gizli tutulması gerekiyor. Ülkenin iyiliği için. Anlıyor musunuz?"

Möller ellerine baktı. Ülkenin iyiliği için... Vay be. Ailesinde kimse kendisine söyleneni yapma konusunda iyi olmamıştı. Babası bu yüzden polis memurluğundan daha ileriye gidememişti.

"Deneyimlerimiz bizlere gerçeği saklamanın zor olduğunu söylüyor, Bay Torhus."

"Doğru. Dışişleri Bakanlığı adına bu operasyonda sorumluluğu ben üstleneceğim. Takdir edersiniz ki bu Tayland po-

lisiyle yakın bir işbirliği içinde olmayı gerektiren hassas bir konu. Elçilik dahil olduğu için hareket alanımız biraz kısıtlı; diplomatik dokunulmazlıklar falan. Bizim için ince bir ip üzerinde yürümek gibi olacak. Dolayısıyla soruşturma becerileri güçlü, yurtdışında polislik tecrübesine sahip ve bizi sonuca ulaştırabilecek birini göndermek istiyoruz."

Torhus durdu ve amire baktı. Möller bu esnada çıkık çeneli bu diplomattan neden hoşlanmadığını merak ediyordu.

"O halde bir ekip kurup..."

"Ekip olmaz, Bay Möller. Çok dikkat çeker. Ayrıca emniyet müdürünüz ekip halinde gidilirse yerel polisle iyi iletişim kurmanın kolay olmayacağını düşünüyor. Bir kişi olacak."

"Bir kişi mi?"

"Aslında emniyet müdürümüz bir isim önerdi ve biz de iyi bir tercih olduğunu düşündük. Onun hakkında bir de sizden yorum alalım istiyoruz. Müdürümüzün Sidney'deki meslektaşıyla yaptığı görüşmeye göre bu kişi orada geçen kış Inger Holter cinayetiyle ilgili olağanüstü bir iş çıkarmış."

"Ben de gazetelerden okudum" dedi Askildsen. "Etkileyiciydi. Sizce de onu seçmeliyiz, değil mi?"

Bjarne Möller yutkundu. Demek emniyet müdürü Bangkok'a Harry Hole'u göndermeyi teklif etmişti. Ve buraya çağrılmasının tek nedeni Hole'un teşkilatın sunabileceği en iyi aday, bu işe en uygun adam olduğunu doğrulamaktı.

Masadakilere göz gezdirdi. Politika, güç ve iktidar görüyordu. Bu oyunu bir türlü anlayamasa da öyle ya da böyle onun lehine olacağını, şu anda söyleyeceği her şeyin kariyerini etkileyeceğini fark etti. Emniyet müdürü bir isim söyleyerek kendini ateşe atmıştı. Muhtemelen diğerlerinden biri de Hole'un özelliklerinin üstleri tarafından onaylanıp onaylanmadığını sormuştu. Müdürüne baktı ve yüz ifadesini yorumlamaya çalıştı. Şüphesiz Hole bu görevden alnının akıyla çıkabilirdi. Dahası onlara Hole'u göndermemeyi önerirse mü-

dürünü zor duruma sokmuş olmayacak mıydı? Bu defa ondan başka bir isim isteyeceklerdi ve olur da o polis işi berbat ederse ateşe atılan o olacaktı.

Möller, emniyet müdürünün üzerinde asılı duran tabloya göz attı. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Trygve Lie ona amirane gözlerle tepeden bakıyordu. O da siyasetçiydi. Pencerelerin dışında cılız kış güneşinde aydınlanan apartmanların çatıları, Akershus Kalesi ve Continental Oteli'nin tepesinde dondurucu rüzgârda titreyen bir yelkovan görünüyordu.

Bjarne Möller yetenekli bir polis olduğunun farkındaydı ama bu farklı bir oyundu ve kuralları bilmiyordu. Babası olsa ona ne yapmasını tavsiye ederdi acaba? Memur Möller asla politikayla ilgilenmek zorunda kalmamıştı ama bu meslekte ciddiye alınmak için neyin gerektiğini biliyordu ve o yüzden oğluna bir hukuk bölümü bitirmeden polis kolejine başlamasını yasaklamıştı. Möller babasının dediğini yapmış, mezuniyet töreninden sonra babası öyle duygulanmıştı ki boğazını temizlemiş ve Möller durmasını söyleyene kadar sevinçten onun sırtına vurmuştu.

Bjarne Möller sonunda yüksek ve temiz bir sesle "Harika bir seçim" dedi.

"Güzel" dedi Torhus. "Durum acil olduğu için sizden bu kadar çabuk görüş almak istedik. Öyleyse elindeki tüm işleri bırakıyor ve yarın yola çıkıyor."

Belki de Harry'nin şu anda ihtiyacı olan da budur, diye düşündü Möller, öyle olmasını umarak.

"Sizi bu kadar önemli bir adamınızdan mahrum bıraktığımız için üzgünüz" dedi Askildsen.

Cinayet masası amiri Bjarne Möller kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu.

3

8 Ocak Çarşamba

Onu Waldemar Thranes Caddesi'nde, Oslo'nun doğu yakasıyla batı yakasının birleştiği kavşakta eski ve saygın bir bar olan Schröders'te buldular. Doğrusunu söylemek gerekirse saygından ziyade eski bir yerdi. Saygınlığının tümü, duman altı kahverengi odalarına resmi mercilerce koruma altına alma kararı çıkartılmasından geliyordu. Fakat bu karar, nesli tükenme tehlikesindeki yaşlı ayyaşlar, müzmin öğrenciler ve son kullanma tarihi geçen bezgin zamparalardan oluşan müşteri kitlesini kapsamıyordu.

İki polis memuru, aradıkları adamı kapıdan gelen esintiyle duman perdesi bir saniyeliğine aralandığında Aker Kilisesi tablosunun altında otururken gördüler. Sarı saçları öyle kısa kesilmişti ki diken gibi dik duruyordu ve taş çatlasa otuzlarının ortasında olmasına rağmen cılız ve dikkat çekici yüzünü kaplayan üç günlük sakalında kırlaşmış yerler vardı. Kruvaze bir kaban giymiş, tek başına dimdik oturuyor ve her an kalkacakmış gibi görünüyordu. Önündeki birayı keyif olsun diye değil, yapılması gereken bir işmiş gibi içiyordu.

Polislerden daha yaşlı olanı "Seni burada bulacağımızı söylediler" dedi ve karşısına oturdu. "Ben Waaler."

"Köşede oturan adamı görüyor musun?" diye sordu Hole, başını kaldırmadan.

Waaler dönüp baktı ve gözlerini elindeki kırmızı şarap ka-

dehine dikerek ileri geri sallanan sıska bir adam gördü. Soğuktan donuyor gibiydi.

"Ona Son Mohikan diyorlar."

Hole başını kaldırıp sırıttı. Gözleri kızıl damarlarla örülü bir ağın ardındaki mavi beyaz mermer gibiydi ve Waaler'in gömleğine sabitlenmişti.

"Ticaret gemilerinde denizciymiş" dedi, telaffuzuna dikkat ederek. "Eskiden onlardan çok vardı ama artık neredeyse hiç kalmadılar. Savaş sırasında iki kez torpido yemiş. Ölümsüz olduğunu zannediyor. Geçen hafta bar kapandıktan sonra onu Glückstad Caddesi'nde uyurken gördüm. Sokaklar bomboştu, etraf zifiri karanlıktı ve hava eksi on sekiz dereceydi. Donup ölmesin diye uyandırınca yüzüme baktı ve cehennemin dibine gitmemi söyledi." Harry güldü.

"Dinle, Hole..."

"Dün gece masasına gittim ve önceki gece ne olduğunu hatırlıyor mu diye sordum. Sonuçta onu donmaktan kurtarmıştım. Bana ne dedi, biliyor musun?"

"Möller seni görmek istiyor, Hole."

"Ölümsüz olduğunu söyledi. 'Bu boktan ülkede istenmeyen bir denizci olmaya katlanabilirim' dedi. 'Ama Aziz Petrus'un bile umurunda olmamak acı veriyor.' Ne dediğini duydun mu? 'Aziz Petrus'un bile...'"

"Seni merkeze götürmek için emir aldık."

Hole'un önüne *küt* diye yeni bir bira konuldu.

"Şu hesabı halledelim Rita" dedi Hole.

"İki yüz seksen" diye cevap verdi kadın, adisyona bakmaya gerek duymadan.

"Tanrım" diye homurdandı polislerden genç olanı.

"Tamamdır Rita."

"Ah, sağ ol." Rita gitti.

"Şehirdeki en iyi servis" dedi Harry. "Bazen iki elini havada sallamadan bile seni fark ettiği oluyor."

Waaler'in alnındaki deri gerildi ve boğumlu mavi bir kurdu andıran bir damar belirdi.

"Burada oturup senin sarhoş saçmalıklarını dinleyecek vaktimiz yok, Hole. Sana önerim o son birayı içmemen ve..."

Hole bardağı dikkatlice dudaklarına yerleştirip içmeye başlamıştı bile.

Waaler öne eğildi ve sesini yükseltmemeye çalıştı. "Seni tanıyorum, Hole. Ve senden hoşlanmıyorum. Bana kalırsa yıllar önce teşkilattan kovulmalıydın. Senin gibiler yüzünden insanların polislere karşı saygısı azalıyor. Ama buraya bu yüzden gelmedik. Seni götürmeye geldik. Şef iyi bir adam. Sana yeni bir şans verebilir."

Hole geğirince Waaler geri çekildi.

"Ne için yeni bir şans?"

"Ne yapabildiğini göstermek için" dedi genç polis, yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle.

"Size ne yapabildiğimi göstereyim." Hole sırıttı, bardağı ağzına götürüp kalan tüm birayı içti.

"Yeter artık, Hole!" Hole'un âdemelmasının tıraşsız çenesinin altında inip kalktığını izlerlerken Waaler'in yanakları kızardı.

"Mutlu musun?" diye sordu Hole, boş bardağı önüne bırakarak.

"Bizim işimiz..."

"İşiniz umurumda bile değil." Hole kabanını iliklerken. "Möller'in istediği bir şey varsa telefon etsin ya da yarın işe gelene kadar beklesin. Şimdi eve gidiyorum; umarım on iki saat boyunca suratlarınızı bir daha görmem. Beyler..." Harry bir doksan ikilik cüssesini kaldırdı ve yana sendeledi.

"Seni küstah piç" dedi Waaler, sandalyesinde sallanarak. "Ezik herif. Keşke Avustralya macerandan sonra haberini yapan gazeteciler o şeyi yapmaya götünün yemediğini de yazsalardı."

"Neyi yapmaya, Waaler?" Hole hâlâ sırıtıyordu. "Sırf Mohikan saçları var diye on altı yaşındaki sarhoş çocukları içeri tıkmaya mı?"

Genç polis göz ucuyla Waaler'e baktı. Polis kolejinde geçen sene birkaç genç pankçının halka açık alanda bira içtikleri için nezarete atıldıkları ve ıslak havlulara sarılı portakallarla dövüldükleri söylentisi vardı.

"Birlik ruhunu hiçbir zaman anlayamadın Hole" dedi Waaler. "Sadece kendini düşünüyorsun. Vinderen'de arabayı kimin kullandığını ve dünya iyisi bir polisin kafatasının parmaklık direğine çarparak parçalanmasının nedenini herkes biliyor. İçtiğin için oldu Hole; o halde araba kullandığın için. Emniyet gerçekleri örtbas ettiğinde kim bilir ne kadar mutlu oldun. Çocuğun ailesini ve polis teşkilatının itibarını düşünmemiş olsalardı..."

Waaler'e eşlik eden genç polis her gün yeni bir şey öğreniyordu. Mesela bu öğleden sonra, birisine hakaret ederken sandalyede sallanmanın ne kadar aptalca olduğunu, çünkü hakarete uğrayan kişi üzerinize gelip iki gözünüzün ortasına bir yumruk oturturken tamamen savunmasız yakalanıyordunuz. Schröders'te müşterilerin yere düşmesi sıradan bir durum olduğundan iki saniyelik sessizlikten sonra bardaki uğultu kaldığı yerden devam etmişti.

Waaler'i ayağa kaldırırken Hole'un kabanının kapıdan çıkarak gözden kaybolduğunu görür gibi oldu. "Vay be, sekiz biradan sonra hiç fena sayılmaz, değil mi?" dedi ama Waaler'in bakışını fark edince çenesini kapattı.

Harry, Dovre Caddesi'nin buzlu kaldırımında gelişigüzel adımlarla yürüyordu. Eli acımıyordu; yarın sabaha kadar ne acı ne de pişmanlık hissedecekti.

Mesai saatlerinde içki içmiyordu. Daha önce içtiği olmuş-

tu ve Doktor Aune her yeni çöküntünün bir önceki sona erdiğinde başladığını söylemişti.

Harry eski düşmanı Jim Beam'den uzak durduğunu ve çok sevmediği birayla yetinmeye çalıştığını anlatırken Peter Ustinov'un tıknaz kopyası gibi duran beyaz saçlı adam öyle bir gülmüştü ki gıdısı sallanmıştı.

"Berbat bir dönem geçirdin ve şişeyi her açtığında yine oraya dönüyorsun. Kötünün iyisi diye bir şey yoktur Harry."

Zor da olsa her gece evine dönebiliyor, çoğu zaman soyunmayı başarıyor ve ertesi gün işe gidebiliyordu. Artık eskisinden farklıydı ve Harry bu duruma kötünün iyisi diyordu. Uyumak için birkaç yudum sakinleştiriciye ihtiyacı vardı, hepsi bu.

Yanından geçen bir kadın siyah kürkünün altından selam verdi. Tanıdığı biri miydi? Geçen sene, özellikle de Anne Grosvold'un bir seri katili vurmanın nasıl bir his olduğunu sorduğu o televizyon röportajından sonra sokakta pek çok insan selam verir olmuştu.

"Burada oturup böyle sorulara cevap vermekten daha iyi bir his" demişti, alaycı bir şekilde gülümseyerek. Bu cevap ilkbahara damgasını vurmuş, bir siyasetçinin tarım politikasını savunurken söylediği "Koyunlar güzel hayvanlar" lafından bu yana ilk kez bir cümle bu kadar meşhur olmuştu.

Harry anahtarı Sofies Sokağı'ndaki dairesinin kilidine soktu. Bislett'e neden taşındığını hatırlamıyordu. Töyen'deki komşularının ona tuhaf gözlerle baktıkları ve başta bunu saygılarından ötürü yaptıklarını düşünse de ondan kasten uzak durmaya başladıkları içindi belki de.

Neyse ki buradakiler merdivenlerde kayıp bir alt kata kadar arkaya doğru yuvarlandığı bazı nadir durumlarda her şey yolunda mı diye koridora çıkıp bakmak dışında onu rahat bırakıyorlardı.

Bu yuvarlanmalar Sis'in vakası yüzünden duvara tosladı-

ğı ekim ayından sonra başlamıştı. Sanki etrafındaki tüm hava çekilmiş ve rüyaları geri dönmüştü. Ve o rüyaları uzakta tutmak için tek bir yol biliyordu.

Kendini toparlamaya çalışarak Sis'i Rauland'daki kulübeye götürmüştü ama kızcağız saldırıdan sonra içine kapanmış, eskisi kadar kolay gülemez olmuştu. İki kez babasını aramak zorunda kalmıştı; ne var ki çok uzun sürmeyen iki konuşma da babasının rahatsız edilmek istemediğini söylemesiyle son bulmuştu.

Harry kapıyı kapadı, eve geldiğini duyurdu ve yanıt gelmeyince memnuniyetle başını salladı. Canavarlar her biçimde ve her büyüklükte olabiliyordu ama eve geldiğinde onu mutfakta beklemedikleri müddetçe bir ihtimal deliksiz bir gece uykusu uyuyabilirdi.

4

9 Ocak Perşembe

Harry adımını kapıdan dışarı attığında soğuk hava yüzüne öyle ani çarptı ki istemsizce derin bir nefes aldı. Evlerin arasında kızaran gökyüzüne baktı ve midesinden gelen acı suyun ve Colgate'in tadından kurtulmak için ağzını açtı.

Holbergs Meydanı'nda Welhavens Caddesi'ne tıkırdayarak inen tramvayı yakaladı. Bir koltuğa oturup *Aftenposten* gazetesini açtı. Yeni bir pedofili vakası daha olmuştu. Son aylarda bu üçüncüydü ve hepsi de Tayland'da suçüstü yakalanan Norveçlilerdi.

Baş makalede başbakanın seçim kampanyasında yurtdışındaki Norveçliler de dahil olmak üzere cinsel suçların araştırılmasına yoğunlaşacağına dair verdiği söz hatırlatılıyordu ve halkın ne zaman bu konuyla ilgili somut bir adım göreceği soruluyordu.

Başbakanlık Ofisi'nden Bakan Yardımcısı Björn Askildsen, soruşturmalarla ilgili güçlerini artırmak için Tayland hükümetiyle birlikte çalıştıklarını söylemişti.

Aftenposten yazı işleri müdürü "Durum acil!" diyordu yazısında. "İnsanlar artık icraat görmek istiyor. Hıristiyan bir başbakanın böylesi bir ayıba müsaade edebilmesi hiç doğru değil."

* * *

"Gel!"

Harry kapıyı açar açmaz Bjarne Möller'in esneyen ağzını gördü. Sandalyesinde arkaya yaslanmıştı ve masanın altından çıkan uzun bacakları görünüyordu.

"Sonunda buradasın. Dün gelmeni bekliyordum Harry."

"Söylediler." Harry oturdu. "İçkiliyken çalışmıyorum. Ya da tam tersi. Benim için bir nevi prensip meselesi." Alaycı bir tonda söylemişti bunu.

"Bir polis memuru ayık olsun ya da olmasın yirmi dört saat polistir, Harry. Waaler'e seni şikâyet etmemesi için dil dökmek zorunda kaldım."

Harry konuyla ilgili gereken her şeyi söylemiş gibi omuzlarını silkmekle yetindi.

"Pekâlâ Harry, bunu şu anda tartışmayalım. Seni bekleyen bir iş var. Bana kalırsa hak etmediğin bir iş ama her halükârda sana vermek zorundayım."

"İstemediğimi söylesem hoşuna gider mi?"

"Philip Marlowe'culuk[4] oynamayı kes Harry. Sana yakışmıyor" dedi Möller sert bir tavırla. Harry sırıttı. Şefin onu sevdiğini biliyordu. "Daha ne olduğunu bile söylemedim."

"Mesai dışındayken beni alması için araba gönderdiğine göre trafik polisliği yapmamı istemiyorsundur herhalde."

"Kesinlikle. O zaman neden bitirmeme izin vermiyorsun?"

Harry kısa, tatsız bir kahkaha patlattı ve sandalyesinde öne eğildi. "Aklımdan geçenleri söyleyeyim mi, şef?"

Möller "Hangi akıl?" diye sormak istedi ama kendine engel olup sadece başını salladı.

"Şu anda büyük görevlerin sorumluluğunu alacak biri değilim. Bu aralar hayatımın nasıl gittiğini görüyorsundur herhalde. Daha doğrusu *gitmediğini*. Ya da zar zor gittiğini. Rutin işler yapıyorum, kimseye bulaşmamaya çalışıyorum ve

4. Yazar Raymond Chandler tarafından yaratılmış ünlü dedektif karakteri. (ç.n.)

işe ayık gelip ayık gidiyorum. Yerinde olsam bu işi diğer çocuklardan birine verirdim."

Möller iç geçirdi, bacaklarını güçlükle doğrulttu ve ayağa kalkı.

"Ben de *aklımdan* geçenleri söyleyebilir miyim, Harry? Kararı ben verecek olsaydım bu işi başka biri alırdı. Ama onlar seni istiyor. O yüzden bana bir iyilik yap Harry..."

Harry dikkat kesilerek başını kaldırdı. Bjarne Möller geçen yıldan bu yana onu yeterince beladan kurtarmıştı ve Harry bu iyiliğinin karşılığını almak istemesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

"Bir dakika! *Onlar* dediğin kim?"

"Yüksek mevkilerdeki insanlar. İstedikleri olmazsa hayatımı zindana çevirebilecek insanlar."

"Peki ben bu işten ne kazanacağım?"

Möller kaşlarını çatabildiği kadar çattı ama parlak ve çocuksu yüzüne sert bir ifade yerleştirme konusunda her zaman başarısızdı.

"Ne mi *kazanacaksın*? Görev süresi boyunca maaşını alacaksın. Tanrı aşkına, başka ne *kazanabilirsin*?"

"Ah, meseleyi şimdi anlıyorum şef. Şu yüksek mevkilerdeki insanlardan birkaçı geçen sene Sidney'deki vakayı çözen polisin müthiş olduğunu düşünüyor ve onu hizaya getirmek de senin işin. Yanılıyor muyum?"

"Harry, lütfen daha fazla zorlama."

"Yanılmıyorum. Dün Waaler'in yüzünü gördüğümde de yanılmamıştım. O yüzden bu konuyu sabaha bıraktım ve önerim şu. İyi bir çocuk olup işi kabul edeceğim ve bitirdiğimde bana iki aylığına tam zamanlı iki dedektif tahsis edecek ve tüm verilerimize tam erişim hakkı vereceksin."

"Neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Bunu kız kardeşinin tecavüz vakası için istiyorsan kor-

karım hayır demek zorundayım Harry. O dosya kesin olarak kapandı, hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum şef. Down sendromlu olduğu ve bu yüzden geçici olarak birlikte olduğu birinden hamile kaldığını gizlemek için tecavüzü uydurmuş olabileceğini söyleyen raporu hatırlıyorum. Gayet iyi hatırlıyorum."

"Ortada somut bir..."

"Hiçbir şey gizlediği yoktu. Tanrı aşkına, şef. Sogn'daki evine gittiğimde banyodaki çamaşır sepetinde kana bulanmış sutyenini gördüm. Adam göğüs uçlarını kesmekle tehdit etmiş. Çok korkmuştu. Herkesi kendisi gibi sanan biri olduğu için takım elbiseli bu herif onu yemeğe götürdüğünde ve ona kaldığı otel odasına gidip film izlemeyi teklif ettiğinde ne kadar iyi biri diye düşünmüş. Oda numarasını hatırlasaydı bile oda süpürülüp temizlenmiş, yatak tecavüzden sonra en az yirmi kez değiştirilmiş olacaktı. Yani çok fazla somut delil olmayacaktı."

"Hiç kimse yatak çarşafında kan lekesi gördüğünü..."

"Ben otellerde çalıştım, Möller. İki haftada kaç tane kanlı çarşaf değiştirildiğini görseydin şaşırırdın. İnsanların devamlı bir yerleri kanar."

Möller başını sertçe iki yana salladı. "Üzgünüm. Sana kanıtlamak için şans verildi, Harry."

"Yeterli değildi, şef. Yeterli değildi."

"Hiçbir zaman yeterli olmaz zaten. Ama artık buna bir dur demen gerekiyor. Elimizdeki kaynaklarla..."

"Tamam, o halde bir aylığına istediğimi yapma özgürlüğü ver."

Möller birden elini kaldırdı ve tek gözünü kapadı. Harry gardının düştüğünü biliyordu.

"Seni kurnaz piç. En başından beri görevi istiyordun aslında, değil mi? Sadece önce biraz pazarlık yapmak istedin."

Harry altdudağını uzattı ve başını sağa sola eğdi. Möller pencereden dışarı baktı. Ardından iç geçirdi.

"Pekâlâ Harry. Elimden geleni yapacağım. Ama olur da bu işi beceremezsen teşkilatta bazılarının uzun zaman önce almam gerektiğini düşündüğü o kararı almak zorunda kalacağım. Bunun da ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kıçıma tekmeyi vurmak demek, şef." Harry gülümsedi. "İş nedir?"

"Umarım yazlık takım elbisen temizdir ve pasaportunu en son nereye koyduğunu hatırlıyorsundur. Tam on iki saat uçacaksın ve epey uzak bir yere gideceksin."

"Ne kadar uzak olursa o kadar iyidir, şef."

Harry, Sogn'daki küçük apartman dairesinde, kapının yanındaki sandalyede oturuyordu. Kız kardeşi ise pencerenin önünde oturarak aşağıdaki sokak lambasının ışığında görünen kar tanelerini izliyordu. Arada bir burnunu çekiyordu. Sırtı dönük olduğu için Harry soğuk yüzünden mi yoksa yakında yola çıkacağı için mi burnunu çektiğini göremiyordu. Yaşlılara ve engellilere özel bu toplu konuta taşınalı iki sene olmuştu ve şartlar düşünülürse iyi idare ediyordu. Tecavüz ve kürtajdan sonra Harry yanında temiz giysiler ve bakım malzemeleri getirerek onun yanında kalmaya başlamıştı ama çok geçmeden Sis bu kadarının yeterli olduğunu söylemişti. Ne de olsa artık büyük bir kızdı.

"Yakında döneceğim Sis."

"Ne zaman?"

Pencereye o kadar yakın oturuyordu ki her konuştuğunda camda gül şeklinde bir buğu beliriyordu.

Harry arkasına oturdu ve elini onun sırtına koydu. Hafifçe titremesinden kardeşinin ağlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

"Kötü adamları yakalar yakalamaz eve döneceğim."

"Yoksa?.."

"Hayır, o değil. Onu sonra yakalayacağım. Bugün babamla konuştun mu?"

Sis başını iki yana salladı. Harry iç çekti.

"Seni aramazsa senin onu aramanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Babam asla konuşmaz" diye fısıldadı Sis.

"Babam annem öldüğü için üzgün."

"Ama üzerinden çok zaman geçti."

"İşte bu yüzden onu tekrar konuşturmamızın zamanı geldi Sis. Bana yardım etmek zorundasın. Edecek misin? Bunu yapar mısın?"

Sis tek kelime söylemeden döndü, kollarını Harry'ye doladı ve başını boynuna gömdü.

Harry onun saçlarını okşarken gömleğinin ıslandığını hissedebiliyordu.

Valizi hazırdı. Harry, Stale Aune'yi aradı ve iş gereği Bangkok'a uçacağını söyledi. Doktorun söyleyecek pek bir şeyi yoktu, zaten Harry de onu neden aradığını tam olarak bilmiyordu. Onu merak edebilecek birilerine nereye gittiğini söylemek içindi belki de. Schröders'teki bar çalışanlarını aramanın çok iyi bir fikir olmadığını düşünmüştü.

"Sana verdiğim B vitamini iğnelerini al" dedi Aune.

"Nedenmiş o?"

"Ayık kalmak istiyorsan hayatını kolaylaştırır. Yeni bir ortamda olacaksın, Harry. Senin için iyi bir başlangıç olabilir."

"Bunu bir düşüneyim."

"Düşünmek yetmez Harry."

"Biliyorum. O yüzden iğneleri almama gerek yok."

* * *

Caddenin yukarısındaki pansiyonda kalan çocuklardan biri duvara yaslanmış, daracık kot ceketinin içinde titreyerek sigara içerken Harry bavulunu taksinin bagajına yerleştiriyordu.

"Gidiyor musun?"

"Hı hı."

"Güneye mi?"

"Bangkok'a."

"Tek başına mı?"

"Hı hı."

"Mesaj alındı."

Harry'ye başparmağını kaldırarak göz kırptı.

Harry check-in bankosunun arkasındaki kadından biletini aldı ve döndü.

"Harry Hole?" Çelik çerçeveli gözlüklü bir adam üzgün bir gülümsemeyle onu süzüyordu.

"Peki siz?"

"Dışişleri Bakanlığı'ndan Dagfinn Torhus. Size gitmeden önce şans dilemek istiyoruz. Ve de görevin... hassasiyetini anladığınızdan emin olmak. Sonuçta her şey çok aceleye geldi."

"Düşündüğünüz için sağ olun. Anladığım kadarıyla görevim ortalığa fazla pislik sıçratmadan bir katili yakalamak. Möller bana talimatları verdi."

"Güzel. İhtiyatlı olmanız hayati önem taşıyor. Kimseye güvenmeyin. Bakanlık adına çalıştığını iddia eden kişilere bile. Başka yerlerden gelmiş olabilirler. Mesela *Dagbladet*."

Torhus ağzını gülecekmiş gibi açtı ama Harry ciddi olduğunu görebiliyordu.

"*Dagbladet* muhabirleri yakalarında bakanlık rozeti taşımaz, Bay Torhus. Ocak ayında ceket de giymezler. Bu arada belgelerde yazdığına göre bakanlıktaki muhatabım sizmişsiniz."

Torhus daha çok kendini doğruluyormuş gibi başını salladı. Ardından çenesini öne uzattı ve sesini yarım ton kıstı.

"Uçağınız birazdan kalkacak; o yüzden sizi daha fazla tutmayacağım. Ama son olarak söylemem gereken birkaç şey var. Lütfen dikkatle dinleyin."

Ellerini ceketinin ceplerinden çıkardı ve birbirine geçirdi.

"Kaç yaşındasınız Bay Hole? Otuz üç müydü? Yoksa otuz dört mü? Önünüzde hâlâ uzun bir kariyer var. Takdir edersiniz ki sizi biraz araştırdım. Yeteneklisiniz ve üstleriniz belli ki sizi seviyor. Kolluyor da. İşler yolunda gittikçe bu böyle devam edebilir. Ancak en ufak bir hatada tökezleyebilir ve dostlarınızı da kolaylıkla aşağı çekebilirsiniz. Sonra da sözde arkadaşlarınızın bir anda etrafınızdan kaybolduğunu görürsünüz. O yüzden kendi ayaklarınızın üzerinde durmayı deneyin Bay Hole. Herkesin iyiliği için. Bunu size eski bir buz patencisinin iyi niyetli bir tavsiyesi olarak söylüyorum." Dudakları gülümsüyordu ama gözleri Harry'yi inceliyordu. "Biliyor musunuz, Bay Hole, Fornebu Havalimanı'na her gelişimde bir şeyin bittiğine dair moral bozucu bir hisse kapılırım. Bir şey biterken yeni bir şey başlıyormuş gibi gelir."

"Gerçekten mi?" dedi Harry, kapı kapanmadan önce barda bir bira içmeye vaktinin kalıp kalmadığını merak ederek. "Hımm, arada sırada iyi olabilir. Yani, yenilenmek."

"Umarım öyle olur" dedi Torhus. "Umalım ki öyle olsun."

II

5

10 Ocak Cuma

Harry Hole güneş gözlüğünü düzeltip Don Mueang Havalimanı'nın dışındaki taksi sırasına baktı. Banyoya girmişti ve birisi duşta kaynar su açmıştı sanki. Yoğun nemle başa çıkmanın sırrının onu umursamamak olduğunu biliyordu. Terin akmasına izin vermek, başka bir şey düşünmek gerekirdi. Asıl kötü olansa güneşti. Koyu renkli ucuz, plastik güneş gözlüğünü delerek alkollü parlak gözlerinin içine girmişti ve o ana dek yalnızca şakaklarında fokurdayan baş ağrısını şimdi tamamen harekete geçiriyordu.

"Taksimetre mi, 250 baht mı bayım?"

Harry taksi şoförünün az önce ne söylediğine odaklandı. Yolculuk kâbus gibi geçmişti. Zürih'teki havalimanının kitapçısında sadece Almanca kitaplar satılıyordu ve uçakta *Özgür Willy 2*'yi göstermişlerdi.

"Taksimetre olsun" dedi Harry.

Uçakta yanında oturan geveze bir Danimarkalı, sarhoş olduğu gerçeğini görmezden gelmeyi tercih ederek Tayland'da dolandırılmamak için dikkat edilmesi gerekenler gibi bitmek bilmeyen bir konuda onu tavsiye yağmuruna tutmuştu. Belli ki Norveçlileri epey saf insanlar olarak görüyor ve onları kandırılmaktan kurtarmanın her Danimarkalının görevi olduğunu düşünüyordu.

"Her şey için pazarlık yapmalısın" demişti. "Olay bu."

"Ya yapmazsam?"

"Hepimizi mahvedersin."

"Efendim?"

"Fiyatların artmasına ve Tayland'ın herkes için daha da pahalı hale gelmesine yardım etmiş olursun."

Harry bej rengi Marlboro tişörtü ve yeni alınmış deri sandaletler giyen adamı süzmüş, biraz daha içmeye karar vermişti.

Harry "Surasak Caddesi 111" deyince şoför gülümsedi ve valizini bagaja koyduktan sonra kapıyı açtı. Harry eğilerek arabaya binince direksiyonun sağda olduğunu fark etti.

Otoyola çıkarlarken "Norveç'te İngilizleri inatla soldan akan trafikten vazgeçmedikleri için eleştiriyoruz" dedi. "Ama geçenlerde dünyada soldan akan trafikte araç kullanan insanların daha fazla olduğunu öğrendim. Sebebini biliyor musunuz?"

Şoför yüzünde daha da geniş bir gülümsemeyle aynadan baktı.

"Surasak Caddesi, değil mi?"

Harry "Çin'de trafik soldan aktığı içinmiş" diye mırıldandı ve otoyolun sisli gökdelen manzarasını gri renkli düz bir ok gibi kesmesinden mutlu oldu. Araba birkaç kere daha aniden sallanırsa midesindeki Swissair omletini arka koltuğa çıkarabileceğini hissetti.

"Taksimetre neden çalışmıyor?"

"Surasak Caddesi, beş yüz baht, tamam mı?"

Harry arkaya yaslandı, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bakıyordu bakmasına ama ortada gökyüzü yerine göremediği bir güneşin ışığıyla aydınlanan bulanık bir sis perdesi vardı. Bangkok. Melekler Şehri... Ne var ki burada melekler ameliyat maskeleriyle havayı kesiyor, bir zamanlar gökyüzünün ne renk olduğunu hatırlamaya çalışıyorlardı.

Gözlerini açtığında araba durduğuna göre uyuyakalmış olmalıydı. Kendini koltukta yukarı çekti ve dört bir yanda araçların olduğunu gördü. Küçük, açık dükkânların ve atöl-

yelerin dip dibe sıralandığı kaldırımlar, hepsi de nereye gittiğini biliyormuş gibi görünen insanların adımlarıyla aşınıyordu. Dahası herkes oraya gitmek için acele ediyordu. Şoför bir camı açmıştı, şehrin ahenksiz sesleri radyonun sesine karışıyordu. Hamam gibi olan arabanın içi egzoz ve ter kokuyordu.

"Trafik mi var?"

Şoför gülümseyerek başını iki yana salladı.

Harry dişlerini gıcırdattı. Neydi o geçenlerde okuduğu şey? Ciğerlere çekilen tüm kurşunun er ya da geç beyne ulaştığı mıydı? Böylece hafıza kaybı mı oluyordu? Yoksa kurşun zamanla insanı psikotik mi yapıyordu?

Trafik mucizevi bir şekilde birden açıldı, motosikletler ve motorlu bisikletler öfkeli böcekler gibi yanlarına üşüştü ve hayatlarını tehlikeye atmayı hiç önemsemeden kavşağa fırladı. Harry kıl payı atlatılan tam dört kaza saydı.

"Hiç kaza olmaması inanılmaz" dedi, sessizliği bozmak için.

Şoför aynaya baktı ve sırıttı. "Kaza oluyor. Hem de çok."

Nihayet Surasak Caddesi'ndeki polis merkezine ulaştıklarında Harry kararını vermişti: Bu şehri sevmemişti. Tek istediği nefesini tutarak işini bir an önce halletmek ve külüstür bile olsa ilk Oslo uçağına atlayıp buradan gitmekti.

Polis merkezinde Harry'yi kendisini Nho olarak tanıtan genç bir polis karşıladı. İnce bir vücudu, kısa saçları ve parlak, cana yakın bir yüzü vardı. Harry birkaç yıl içinde bu yüz ifadesinden eser kalmayacağını biliyordu.

Asansör doluydu ve kötü kokuyordu; terli spor kıyafetleriyle dolu bir torbanın içi gibiydi. Harry diğer herkesten iki kafa boyu uzundu. İçlerinden biri başını kaldırıp uzun boylu Norveçliye baktı ve etkilenmiş gibi güldü. Bir diğeri Nho'ya bir soru sorup Harry'ye döndü.

"Ah, Norveç. Şeyin ülkesi... Şeyin... Adı neydi?.. Siz söyleyin."

Harry gülümsedi ve özür dilediğini göstermek için ellerini açmayı denedi ama yer yoktu.

"Evet, evet, çok ünlü!" diyerek ısrar etti adam.

"Ibsen mi?" diyerek şansını denedi Harry. "Nansen?"

"Yo, yo, daha ünlü!"

"Hamsun? Grieg?"

"Yo, yo."

Dördüncü katta inerlerken adam onlara sert bir bakış attı.

"Bangkok'a hoş geldin Harry."

Emniyet amiri ufak tefek, esmer bir adamdı ve Tayland'dakilerin Batılı tarzda selam verebildiğini göstermekte kararlı olduğu belliydi. Harry'nin elini sıkıp yüzünde neşeli bir tebessümle, coşkulu bir şekilde salladı.

"Kusura bakma, seni havalimanından alamadık. Malum, Bangkok trafiği..." Arkasındaki pencereyi gösterdi. "Haritada uzak durmuyor ama..."

"Ne demek istediğinizi anladım efendim" dedi Harry. "Elçilik de aynısını söyledi."

Sonrasında gelen sessizlikte birbirlerine baktılar. Amir gülümsedi. Kapı çalındı.

"Gel!"

Tıraşlı bir yüz kapıdan başını uzattı.

"Gel Crumley. Norveçli dedektif burada."

"Ah, dedektif."

Kafanın altında bir vücut belirdi ve Harry hayal görmediğinden emin olmak için iki kez gözlerini kırptı. Crumley geniş omuzluydu ve neredeyse Harry kadar uzundu; saçsız başı çene kaslarını ve ince, düz bir ağzın üzerinde duran parlak mavi gözlerini belirginleştiriyordu. Üniforması soluk mavi bir gömlek, büyük bir çift Nike spor ayakkabı ve etekten oluşuyordu.

"Liz Crumley, cinayet masası dedektifi" dedi emniyet amiri.

"Senin müthiş bir cinayet dedektifi olduğunu söylüyorlar Harry" dedi Liz Crumley, yayvan bir Amerikan aksanıyla. Karşısına dikilip ellerini beline koydu.

"Şey, ben o kadar emin değilim..."

"Değil misin? Seni dünyanın bir ucuna gönderdiklerine göre gerçekten iyi olmalısın, değil mi?"

"Sanırım."

Harry gözlerini hafifçe kapadı. Şu anda en ihtiyacı olmayan şey kendine aşırı güvenen bir kadındı.

"Buraya yardım etmeye geldim. Yardım *edebilirsem* tabii." Gülümsemek için kendisini zorladı.

"O halde Harry, belki de ayılmanın zamanı gelmiştir, ha?"

Amir arkasından gürültülü ve tiz bir kahkaha patlattı.

Liz Crumley "Bunlar böyleler" dedi, emniyet amiri orada değilmiş gibi yüksek ve belirgin bir tonla. "Kimsenin küçük düşürülmemesi için ellerinden geleni yaparlar. Şu anda sen bozulmayasın diye uğraşıyor mesela. Espri yapmışım gibi davranıyor. Halbuki yapmıyorum. Burada cinayet bürosundan ben sorumluyum ve hoşuma gitmeyen bir şey varsa söylerim. Bu ülkede kaba bir hareket olarak görülüyor ama bunu on yıldır yapıyorum."

Harry gözlerini tamamen kapadı.

"Yüzünün renginden bunu utanç verici bulduğunu görebiliyorum Harry. Fakat sarhoş bir dedektif işime yaramaz; senin de bunu bildiğinden eminim. Yarın tekrar gel. Seni kalacağın daireye götürmesi için birini ayarlayacağım."

Harry başını iki yana sallayıp boğazını temizledi. "Uçak korkusu."

"Efendim?"

"Uçaktan korkuyorum. Cin tonik iyi geliyor. Ayrıca yüzüm kızarık çünkü içki tenimin gözeneklerinden buharlaşarak uçmaya başladı."

Kadın dedektif onu uzun bir süre süzdü. Ardından parlak kafasını kaşıdı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm dedektif. Saat farkına alışabildin mi?"

"İyiyim, uykum yok."

"Güzel. Tam da adli tıptan kısa bir bilgilendirme almak üzereydik; sonra da olay yerine giderken seni evine bırakırız. Bu arada burası senin çalışma yerin." Crumley uzak köşedeki bir yeri işaret etti.

"Orada biri oturuyor" dedi Harry.

"Orası değil. Şurası."

"Şurası mı?"

İnsanların yan yana oturduğu uzun bir masaya dayanmış boş sandalyeyi fark etti. Sandalyenin önünde ancak bir defter ve telefon koyacak kadar yer vardı.

"Daha uzun süre kalman gerekirse başka bir yer ayarlamaya çalışırım."

"Umarım gerekmez" diye mırıldandı Harry.

Dedektif, ekibini çalışma odasına çağırdı. "Ekip" daha açık olmak gerekirse sadece Nho'dan, ciddi görünümlü ama bebek yüzlü genç bir adam olan Sunthorn'dan ve merkezin en yaşlı dedektifi Rangsan'dan oluşuyordu.

Rangsan gazetesine dalmış bir halde oturuyordu ama arada bir Crumley'nin dikkatlice küçük siyah defterine karaladığı Tay dilindeki yorumlarla bölünüyordu.

"Pekâlâ" dedi Crumley, defteri kapatarak. "Beşimiz bu dosyayı çözmeye çalışacağız. Artık aramızda Norveçli bir meslektaşımız olduğu için tüm iletişimi İngilizce yapacağız. Adli tıpla bağlantımızı Rangsan sağlıyor. Devam et, Rangsan."

Rangsan gazeteyi titizlikle katlayıp boğazını temizledi. Seyrelmiş saçları ve burnunun en tepesine itilmiş askılı gözlüğüyle Harry'ye etrafına alaycı, hafif küçümser gözlerle bakan bezgin bir öğretmeni hatırlatıyordu.

"Adli tıptan Supawadee'yle konuştum. Beklendiği gibi otel odasında bir sürü parmak izi bulmuşlar ama hiçbiri ölen adama ait değilmiş."

İzlerden kimlik tespit edilememişti.

"Ve bu kolay olmayacak" diye ekledi Rangsan. "Motelin hiç müşterisi yoksa bile o odada en az yüz kişinin parmak izi olmalı."

"Kapı kolunda iz bulmuşlar mı?" diye sordu Harry.

"Korkarım ki çok fazla. Hiçbiri tam değil."

Crumley Nike'ların içindeki ayaklarını masaya koydu.

"Molnes muhtemelen doğruca yatağa gitmiş; odada gezinip her yere parmak izi bırakması için bir nedeni yokmuş. Katilden sonra kapı koluna dokunan en az iki kişi var. Dim adındaki hayat kadını ve motelin sahibi Wang."

Gazeteyi yeniden eline alan Rangsan başını salladı.

"Otopsi sonucu tahmin ettiğimiz gibi. Büyükelçi bıçakla öldürülmüş. Bıçak sol akciğerini deldikten sonra kalbine girmiş ve kalp zarının kanla dolmasına sebep olmuş."

"Kardiyak tamponad" dedi Harry.

"Efendim?"

"Tıpta böyle deniyor. Zilin içini pamukla doldurmak gibi. Kalp atamıyor ve kendi kanında boğuluyor."

Crumley yüzünü ekşitti.

"Peki, şimdilik adli tıp raporunu bırakalım ve gerçek bir şeyler görmeye gidelim. Harry, sen dairene gidip yerleş; motele giderken seni alırız."

Kalabalık asansörde tanıdık bir ses duydu Harry.

"Hatırladım, hatırladım! Solskjaer! Solskjaer!"

Harry başını kaldırdı ve gülümseyerek onu doğruladı.

Demek dünyanın en meşhur Norveçlisi buydu. İngiltere'nin bir sanayi kentinde yedek forvet olarak oynayan bir futbolcu

tüm o kâşifleri, ressamları ve yazarları alt etmişti. Harry biraz düşününce adamın galiba haklı olduğuna kanaat getirdi.

Elçiliğin tuttuğu ev, Shangri-La Oteli'nin karşısındaki şık bir sitedeydi. Minik ve sade olmasına rağmen banyoya, yatağın yanında duran bir vantilatöre ve önünde akan geniş ve kahverengi Çao Phraya Nehri'nin manzarasına sahipti. Harry pencerenin önünde dikildi. Nehri karşıdan karşıya geçen uzun ve dar ahşap kayıkların uzun sırıklara bağlı pervanelerinin arkasında kirli su çalkalanıyordu. Karşı kıyıda beyaz tuğlalardan oluşan anlaşılmaz ev yığınının üzerinde yeni oteller ve büyük mağazalar yükseliyordu. Şehrin büyüklüğünü kestirmek güçtü çünkü nereye baksa birkaç blok ötede altın kahverengisi bir pustan başka bir şey görmüyordu. Yine de büyük, çok büyük olduğunu tahmin edebiliyordu. Pencerelerden birini açınca kulakları uğultuyla doldu. Havayolunun verdiği kulak tıkaçlarını asansörde kaybetmişti ve bu şehrin gürültüsünün ne denli sağır edici olduğunu şimdi anlayabiliyordu. Crumley'nin polis aracını uzakta, kaldırım kenarında ilerleyen küçük bir kibrit kutusu olarak görebiliyordu. Uçaktan aldığı ısınmış bir bira kutusunu açtı ve Singha'nın Norveç birası kadar kötü olmadığını anlayınca keyfi biraz olsun yerine geldi. Artık günün geri kalanı daha çekilebilir geliyordu.

6

10 Ocak Cuma

Dedektif kelimenin tam manasıyla kornaya abandı. Göğsünü büyük Toyota cipin direksiyonuna dayayıp korna çalmaya başladı.

"Taylandlılar böyle yapmaz" diyerek güldü. "Gerçi işe de yaramıyor. Kornaya basarsan geçmene izin vermezler. Budizmle alakalı bir durum. Ama ben dayanamıyorum. Ne de olsa Amerikalıyım işte."

Direksiyona yeniden yaslanınca etrafındaki motorcular gösteriş yapar gibi başlarını başka yöne çevirdi.

Harry esneyerek "Demek hâlâ otel odasında, öyle mi" diye sordu.

"En tepeden emir geldi. Genellikle elimizden geldiğince hızlı bir otopsi yapıp ertesi gün yakıyoruz aslında. Ama önce senin de görmeni istediler. Neden, bilmiyorum."

"Belki de dedektif olduğum içindir; unuttun mu yoksa?"

Crumley ona göz ucuyla bir bakış attı, ardından trafikte açılan bir boşluğa doğru aniden kırıp gaza bastı.

"Ukalalık yapma. Hiç düşündüğün gibi olmayacak. Buradakiler sırf *farang*'sın diye sana kahraman gözüyle falan bakmayacak. Genelde tam tersi oluyor."

"*Farang* mı?"

"Beyaz yani. Yabancı. Bazen aşağılamak için, bazen art niyet olmadan kullanırlar, senin nasıl davrandığına göre.

Ama şunu unutma, sana karşı kibar olsalar bile Taylandlılar için kendi onurları çok önemlidir. Şansına bugün Sunthorn ve Nho çalışıyorlar ve onları etkilemeyi başaracağından eminim. En azından kendi iyiliğin için. Aptal durumuna düşersen cinayet masasında çalışmakla ilgili büyük sıkıntılar yaşayabilirsin."

"Oranın başında sen varsın sanıyordum."

"Benim de demek istediğim buydu."

Otoyola çıktıklarında Crumley motorun direnmesine aldırış etmeden gaz pedalına sonuna kadar bastı. Hava kararmaya başlamıştı ve batıda kiraz kırmızısı bir güneş gökdelenlerin arasından alçalıyordu.

"En azından hava kirliliği yüzünden günbatımları güzel oluyor" dedi Crumley, Harry'nin aklından geçeni okumuş gibi.

"Bana buradaki fuhuştan bahsetsene" dedi Harry.

"Trafik kadar berbat."

"Onu ben de görebiliyorum. Ama revaçta olan ne? İşler nasıl yürüyor? Klasik sokak fahişeleri ve satıcılar mı var, patroniçelerin işlettiği yasal genelevler mi ya da herkes serbest mi çalışıyor? Kızlar barlara mı gidiyor, striptiz mi yapıyor, gazetelere ilan mı veriyor yoksa alışveriş merkezlerinde mi müşteri buluyor?"

"Hepsi hatta daha fazlası var. Bangkok'ta yapılmayan hiçbir yerde yapılmamıştır. Ama çoğu hayat kadını seks barlarına gidip dans ediyor ve müşterilere içki satın aldırmaya çalışıyor. Tabii içkilerden komisyon alıyorlar. Bar sahibi, kızlara kendilerini pazarlamak için bir yer sunmak dışında sorumluluk almıyor ve karşılığında kızlar da bar kapanana kadar orada kalmayı kabul ediyor. Bir müşteri kızlardan birini dışarı götürmek isterse kızın gecenin geri kalanında özgür kalması için para ödüyor. Bu para bar sahibine gitse de bütün gece sahnede kıvranmayacağı için kız da bundan mutlu oluyor."

"Bar sahibi için harika bir anlaşma olsa gerek."

"Gecesi satın alındıktan sonra kızın kazandığı tüm para da kendi cebine giriyor."

"Büyükelçiyi bulan kız da böyle bir barda mı çalışıyor?"

"Hı hı. Patpong'daki King Crown barlarından birinde çalışıyor. Motel sahibinin de özel istekleri olan yabancılar için bir nevi telekız hizmeti verdiğini biliyoruz. Ama kızı konuşturmak bir hayli zor; çünkü aslında Tayland'da fuhuş yasal değil. Şimdiye kadar kendisinin de motelde kaldığı ve yanlışlıkla o odaya girdiği dışında bir şey söylemedi."

Liz, Atle Molnes'in kızı büyük ihtimalle motele geldiğinde çağırttığını ama aynı zamanda resepsiyonist olan motel sahibinin oda kiralamak dışında bu meseleyle hiçbir ilgisinin olmadığında ısrar ettiğini anlattı.

"İşte geldik."

Liz beyaz tuğlalı alçak bir binanın önünde durdu.

Yüzünü ekşiterek "Bangkok'taki en iyi genelevler çoğunlukla Yunan isimlerine düşkün olur" dedi ve indi. Harry başını kaldırınca motelin *Olympussy* yazan büyük neon tabelasını gördü. "M" harfi gelişigüzel yanıp sönerken "l" temelli olarak pes etmiş ve mekâna Harry'ye Norveç'in kenar mahallelerindeki küçük lokantaları hatırlatan bir keder katmıştı.

Motel, bir avlunun çevresinde sıralanan çift kişilik odalar ve her odanın önünde bulunan park yeriyle Amerika'daki muadillerinin tıpatıp aynısıydı. Duvar boyunca konukların suyla çürümüş gri hasır sandalyelerde oturabildiği bir de veranda vardı.

"Güzel yer."

"Belki inanmazsın ama Vietnam Savaşı sırasında açıldığında burası şehrin en canlı yerlerinden biriymiş. Dİ'ye çıkan abaza Amerikan askerleri için yapılmış."

"Dİ mi?"

"Dinlenme izni. Daha bilinen adıyla Sİİ: sevişme ve içme

izni. İki günlük izinde Saygon'dan buraya akın ederlermiş. Bu ülkedeki seks endüstrisi Amerikan ordusu olmadan bugünlere gelemezdi. Hatta burada caddelerden birinin resmi adı Soi Cowboy'dur."

"Neden orada kalmıyorlarmış? Burası neredeyse köy gibi."

"Yurt hasreti çeken askerler tam bir Amerikalı gibi düzüşmeyi tercih ettikleri için. Yani arabanın içinde ya da bir motel odasında. Burayı o yüzden yapmışlar. Otoparktan Amerikan arabaları kiralayabiliyorlarmış. Hata odaların minibarında Amerikan birası bile oluyormuş."

"Vay canına, tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Annem anlattı."

Harry ona baktı ama Olympussy'nin halen çalışan harfleri başının üzerine mavimsi bir neon ışık saçsa da etraf Liz'in yüz ifadesini seçebilmek için fazla karanlıktı. Liz kafasına bir kep geçirip motelin resepsiyonuna girdi.

Motel odası basit döşenmişti ama kir içindeki halı daha güzel günler gördüğünü ima eder gibiydi. Harry ürperdi. Cesetle ilgili kimlik tespiti çalışması yapılmasını gereksiz kılan sarı takım elbise değildi sebebi. Ne de olsa Hıristiyan Demokrat Parti ve Gelişim Partisi dışında hiçbir parti üyesi böyle bir giysiyi kendi rızasıyla giymezdi. Takım elbiseyi büyükelçinin sırtına sabitleyerek ceketin omuzlarında çirkin birer şişlik oluşturan, üzerinde doğuya özgü süslemeler bulunan bıçak da değildi. Odanın buz gibi soğuk olmasıydı sadece. Crumley'nin dediğine göre bu iklimde cesetlerin raf ömrü çok kısaydı ve Norveçli dedektif için en az kırk sekiz saat beklemeleri istenmişti. Bu yüzden klimayı en düşük sıcaklık olan on dereceye ayarlamış ve vantilatörü sonuna kadar açmışlardı.

Tüm bunlara rağmen odada azimli sinekler vardı ve Nho

ve Sunthorn cesedi dikkatlice sırtüstü çevirirken bir sinek sürüsü havalandı. Atle Molnes'in donuk gözleri, Ecco marka ayakkabılarının ucunu görmeye çalışırmış gibi kendi burnuna bakıyordu. Çocuksu kâkülü, onu elli iki yaşından daha genç gösteriyordu. Güneşte sararmış saçları halen canlıymış gibi alnına düştü.

"Karısı ve genç bir kızı varmış" dedi Harry. "Onu görmeye geldiler mi?"

"Hayır. Norveç Büyükelçiliği'ni bilgilendirdik; bize ailesine haber vereceklerini söylediler. İçeriye kimseyi sokmamamız istendi."

"Elçilikten gelen oldu mu?"

"Maslahatgüzar[5] geldi. Adını hatırlamıyorum."

"Tonje Wing mi?"

"Evet, o. Başlangıçta soğukkanlı bir kadındı ama soğukkanlılığı kimlik teşhisi için cesedi çevirene kadar sürebildi."

Harry büyükelçiye yakından baktı. Yaşıyorken yakışıklı bir adam mıydı acaba? Korkunç takım elbisesi ve karnını saran yağ katmanları görmezden gelinirse genç bir maslahatgüzarın kalbini hızlandırabilecek bir adam olabilir miydi? Bronz teni sarı bir tona bürünmüştü ve mavi dili dişlerinin arasından çıkmak için uğraşıyor gibiydi.

Harry bir sandalyeye oturup etrafa bakındı. İnsanlar öldüğünde görünümleri çok çabuk değişirdi ve onlara bakıp durmanın çok bir işe yaramadığını anlayacak kadar fazla ceset görmüştü. Atle Molnes ancak kişiliğiyle açığa çıkabilecek tüm sırlarını yanında götürmüştü ve ondan geriye sadece bu boş, terk edilmiş kabuk kalmıştı.

Harry sandalyeyi yatağa doğru itti. İki genç polis Harry'nin üzerine eğildi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Crumley.

"Bir zamanlar büyükelçi olduğu için itibarı krallık ve ül-

5. Büyükelçi olmadığında ona vekâlet eden diplomat. (ç.n.)

ke tarafından korunması gereken Norveçli bir zampara görüyorum."

Crumley şaşkınlıkla bakıp Harry'ye yaklaştı.

"Klima ne kadar iyi olursa olsun kötü kokuyu bastırmıyor" dedi Harry. "Ama bu benim sorunum. Bu adama gelecek olursak..." Harry büyükelçinin çenesini tuttu. "*Rigor mortis*[6] evresinde. Sertleşmiş ama sertlik azalmaya başlamış ki üç gün geçtikten sonra gayet normal. Dili mavi fakat bıçaklandığına göre boğulma yüzünden olmamış. Kontrol edilmesi lazım."

"*Edildi*" dedi Crumley. "Kırmızı şarap içmiş."

Harry bir şeyler mırıldandı.

"Molnes öğle arasında ofisten çıkmış" diyerek devam etti kadın dedektif. "Kız onu bulduğunda saat gece on bire geliyormuş. Doktorumuz öğleden sonra dörtle on arasında öldüğünü söylüyor; bu da biraz olsun ölüm saati aralığını daraltıyor."

"Dörtle on arasında mı? Bu tam altı saat eder."

"Doğru, dedektif." Crumley kollarını bağladı.

"Hımm." Harry başını kaldırıp ona baktı. "Oslo'da öldükten birkaç saat sonra bulunan cesetlerin ölüm saatini genellikle kırk dakikalık bir aralıkla belirleriz."

"Çünkü siz Kuzey Kutbu'nda yaşıyorsunuz. Burası otuz beş derece olduğu için vücut sıcaklığı çok düşmüyor. Bu saat aralığı *rigor mortis*e göre yapıldı; o yüzden oldukça tahmini."

"Peki ya *livor mortis*[7]? Yaklaşık üç saat sonra renk değişimi olması gerekir."

"Ne yazık ki. Gördüğün üzere büyükelçi güneşlenmeyi seviyormuş; o yüzden bir şey söyleyemiyoruz."

Harry işaretparmağını bıçağın girdiği yerdeki kumaşta gezdirdi. Tırnağında vazeline benzer gri bir tortu birikti.

"Bu ne?"

6. Ölümden sonra vücudun katılaşması. (ç.n.)

7. Ölümden sonra kanın aşağı çökmesiyle vücutta oluşan morluklar. (ç.n.)

"Belli ki silah yağlanmış. Örnekler incelemeye gönderildi."

Harry cepleri karıştırıp kahverengi, yıpranmış bir cüzdan çıkardı. İçinde beş yüz bahtlık bir banknot, bir bakanlık kartı ve gülümseyen bir kızın hastane yatağına benzer bir yataktaki fotoğrafı vardı.

"Üzerinden başka bir şey çıktı mı?"

"Hiçbir şey." Crumley sinekleri savuşturmak için kepini çıkardı. "Bulduğumuz her şeyi kontrol ettik ve onu böylece bıraktık."

Harry büyükelçinin kemerini çözdü, pantolonunu indirdi ve onu yeniden yüzüstü çevirdi. Ardından ceketle gömleği yukarı çekti. "Bak. Kanın bir kısmı sırtından aşağı inmiş." Dovre marka iç çamaşırının lastiğini kaldırdı. "Kalçalarının arasına da inmiş. Yani bıçaklandığında yatakta yatmıyormuş. Ayaktaymış. Bıçağın ağzının ne kadar derine girdiğini ölçerek ve açısını belirleyerek katilin boyunu hesaplayabiliriz."

"Tabii katilin bıçağı sapladığı sırada maktulle aynı hizadaki bir zeminde dikildiğini varsayarsak" diye ekledi Crumley. "Ya da maktul yerdeyken bıçaklanmış ve kan da yatağa taşınırken çökmüş olabilir."

"O zaman halıda kan olurdu" dedi Harry, pantolonu yukarı çekip kemeri bağlayarak ve cesedi çevirip Liz'in gözlerine bakarak. "Ayrıca boş tahminler yürütmene gerek kalmazdı; kesin olarak bilirdin. Adli tıptakiler takım elbisenin her yerinde lif bulurdu."

Crumley gözlerini kaçırmadı ancak Harry, onun küçük testini ortaya çıkardığının farkındaydı. Başını sallayıp Harry cesede geri döndü.

"Mağdur bilimine ilişkin bir detay onun kadın bir misafir beklediğini doğrulayabilir."

"Öyle mi?"

"Kemeri görüyor musun? Çözdüğümde aşınmış olan çizgisinden iki delik yukarıda bağlanmıştı. Beli kalınlaşan orta

yaşlı erkekler, kendilerinden daha genç kadınlarla buluştuklarında genellikle karınlarını içeri çekerler."

Etkilenip etkilenmediklerini söylemek güçtü. Polisler ağırlıklarını bir ayağından diğerine geçiriyordu ve taş kesilmiş genç yüzleri hiç açık vermiyordu. Crumley tırnağından bir parça koparıp büzülmüş dudaklarının arasından tükürdü.

"İşte minibar da burada." Harry küçük buzdolabının kapağını açtı. Singha, Johnnie Walker ve Canadian Club'ın minyatür şişeleri, bir şişe de beyaz şarap vardı. Görünüşe bakılırsa hiçbirine dokunulmamıştı.

"Elimizde başka ne var?" Harry iki genç polise döndü.

Birbirlerine baktıktan sonra biri avludaki arabayı işaret etti.

"Araba."

Dışarı çıktılar ve diplomat plakası olan lacivert renkli yeni bir Mercedes'in yanına gittiler. Polislerden biri sürücü kapısını açtı.

"Anahtar?" diye sordu Harry.

"Şeyin ceketinin cebindeydi..." Polis memuru başıyla motel odasını gösterdi.

"Parmak izi?"

Genç adam cevabı ondan bekler gibi amirine baktı. Crumley öksürdü.

"Anahtardaki parmak izlerini incelettik elbette, Hole."

"Parmak izi *aldınız mı* diye sormadım; ne buldunuz diye sordum."

"Sadece kendi parmak izi var. Aksi olsa sana çoktan söylerdik."

Harry dilini ısırdı.

Mercedes'in koltukları ve yer döşemelerinde bir yığın ıvır zıvır vardı. Harry birkaç dergi, kasetler, boş sigara kutuları, bir kola kutusu ve bir çift sandalet gördü.

"Başka ne buldunuz?"

Nho bir liste çıkarıp yüksek sesle okudu.

"Dur" dedi Harry. "Son maddeyi tekrarlar mısın?"

"At yarışı kuponları, bayım."

"Büyükelçi belli ki ara sıra bahis oynamayı seviyormuş" dedi Crumley. "Tayland'da popüler bir spordur."

"Peki bu ne?"

Harry sürücü tarafına eğilip koltuk ayarlama çarkıyla paspasın arasına kısmen gömülmüş küçük bir kapsül çıkardı.

Genç polis listesini tarayıp sonunda pes etti.

Crumley bakmak için yaklaştı, "Sıvı ekstazi böyle kapsüllerde satılır" dedi.

"Ekstazi mi?" Harry başını iki yana salladı. "Orta yaşlı Hıristiyan Demokratlar onunla bununla yatıp kalkabilirler ama ekstazi *almazlar*."

"İnceletmemiz gerekecek" dedi Crumley. Harry yüzüne bakınca kapsülü gözden kaçırdığı için canının sıkıldığını görebiliyordu.

"Arkaya da bakalım" dedi.

Arabanın içi ne kadar dağınıksa bagaj o kadar temiz ve düzenliydi.

"Kuralları olan bir adam" dedi Harry. "Ailenin kadınları arabanın içine hükmedebiliyormuş ama bagaja dokunmalarına izin vermiyormuş."

Crumley'nin fenerinin ışığında tam teşekküllü bir alet çantası parıldıyordu. Ucundaki sıva yüzünden daha önce kullanıldığı anlaşılan tornavida dışında hiçbir alette leke dahi yoktu.

"Bir mağdur bilimi ayrıntısı daha, millet. Tahminime göre Molnes, tamir işlerinden anlayan bir adam değilmiş. Bu alet çantası bir araba motorunun yanına götürülmemiş bile. Tornavida da olsa olsa bir aile fotoğrafını asmak için kullanılmıştır."

Kulağının dibinde bir sivrisinek vızıldadı. Harry yüzüne vurunca elinde ıslak teninin soğukluğunu hissetti. Güneş

batmasına rağmen sıcaklık düşmemişti, dahası rüzgâr da dinmişti. Nem adeta ayaklarının altındaki topraktan yükselerek havayı neredeyse içilebilecek kadar yoğunlaştırıyordu.

Stepnenin yanında tıpkı alet çantası gibi tertemiz duran bir kriko ve ancak bir diplomatın arabasında görülebilecek türden kahverengi bir deri çanta vardı.

"Çantada ne var?" diye sordu Harry.

"Kilitli" dedi Crumley. "Araç resmi olarak elçilik bölgesi sayıldığı için kendi yetkimizle açmaya çalışmadık. Fakat artık yanımızda Norveç'ten bir temsilci olduğuna göre belki..."

"Üzgünüm, ben diplomat statüsünde değilim" dedi Harry, çantayı bagajdan çıkarıp yere koyarken. "Ama bu çantanın artık Norveç toprağında bulunmadığını söyleyebilirim; o yüzden ben resepsiyona gidip motel sahibiyle konuşurken size onu açmanızı öneriyorum."

Harry otoparkta yavaş adımlarla yürüdü. Uçuştan sonra ayakları şişmişti, gömleğinin içinde aşağı süzülen bir ter damlası onu gıdıklıyordu ve bir şeyler içmek için yanıp tutuşuyordu. Öte yandan, yeniden ciddi bir dosyada çalışmak o kadar da kötü değildi. Son işinin üzerinden epey zaman geçmişti. "M" harfinin de söndüğünü fark etti.

Masanın arkasındaki adamın Harry'ye muhtemelen başka bir gün tekrar gelmesi için nazik bir işaret olarak uzattığı kartvizitte *Wang Lee, Müdür* yazıyordu. Çiçekli gömleği ve çıkık kemikleriyle gözünden uyku akan bir adamdı ve o anda Harry'yle hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Önündeki kâğıt yığınına göz atmaya başlamıştı ki Harry'nin aynı yerde dikildiğini görüp homurdandı.

"Meşgul bir adam olduğunuzu görebiliyorum" dedi Harry. "O yüzden bu işi bir an önce halledelim. Anlayacağınız üzere yabancıyım ve ülkenizden..."

"Taylandlı değilim. Çinliyim" diyerek araya girdi adam, yeniden homurdanarak.

"Pekâlâ, o halde siz de yabancısınız. Konu şu..."

Masanın arkasından alaycı kahkahalara benzeyen iki hırıltı geldi. Motel sahibi hiç olmazsa ağzını açmıştı.

"Yabancı değil. Çinli. Tayland'ı biz döndürüyoruz. Çinliler olmazsa iş de olmaz."

"Güzel. Demek işadamısınız, Bay Wang. O halde size bir iş anlaşması teklif etmek istiyorum. O kâğıtları dilediğiniz kadar karıştırın, sonuçta burada bir randevuevi işletiyorsunuz."

Wang başını sertçe salladı. "Fuhuş yok. Motel. Oda kiralama."

"Merak etmeyin, ben sadece cinayetle ilgileniyorum; işim kadın satıcılarını hapse atmak falan değil. Kendi isteğimle yapmazsam tabii. O yüzden buna bir anlaşma diyorum. Tayland'da kimse sizi teftiş etmiyor; sizlerden sürüsüyle var. Sizi polise şikâyet etmem yeterli olmaz. Zaten böyle sorunlardan kahverengi bir zarfın içine birkaç baht sıkıştırarak kurtulduğunuzu zannediyorum. Dolayısıyla bizden o kadar da korkmuyorsunuz."

Motel sahibi başını sallamaya devam etti.

"Para vermiyorum. Yasal değil."

Harry gülümsedi. "Son baktığımda Tayland dünyanın yolsuzluk sıralamasında üçüncüydü. Lütfen dürüst olun ve bana aptal muamelesi yapmayın."

Harry sesini kasten alçalttı. Bunun gibi tehditler duygusuz bir tonla söylendiğinde genellikle daha çok işe yarardı.

"İkimiz için de sorun şu ki motel odasında bulunan adam benim ülkemin bir diplomatı. Bir randevuevinde öldüğünden şüphelendiğimizi bildirirsem mesele aniden siyasi hale gelir ve polis arkadaşlarınız size yardım edemez. Üst mevkidekiler bu yeri kapatıp sizi hapse göndermek zorunda hisseder-

ler. İyi niyetlerini göstermek, kanunu ve düzeni koruduklarını ispatlamak için. Haksız mıyım?"

Adamın ifadesiz suratından Harry'nin hedefi on ikiden vurup vurmadığını kestirmek imkânsızdı.

"Diğer taraftan, kadının adamla buluşmayı kendisinin ayarladığını ve motelin rastgele bir seçim olduğunu bildirirsem..."

Motel sahibi Harry'ye baktı. Gözlerini kırpıştırıp içlerine toz kaçmış gibi yumdu. Ardından arkaya döndü, bir kapı boşluğunu gizleyen perdeyi kenara çekti ve Harry'ye gelmesi için el salladı. Perdenin arkasında bir masayla iki sandalyenin olduğu ufak bir oda vardı. Adam oturmasını işaret etti. Harry'nin önüne bir fincan koydu ve bir demlikten çay döktü. Nane aroması öyle güçlüydü ki Harry'nin gözleri sızladı.

"Hiçbir kız o ceset oradayken çalışmak istemiyor" dedi Wang. "Onu ne kadar çabuk götürebilirsiniz?"

İşadamları dünyanın her yerinde aynı, diye düşündü Harry, bir sigara yakarken.

"Bu meseleyi ne kadar çabuk aydınlatabileceğimize bağlı."

"Adam buraya gece dokuz gibi geldi ve oda istediğini söyledi. Mönüye bakıp Dim'i seçti ama önce biraz dinlenmesi gerektiğini belirtti. Kız buraya geldiğinde haber vermemi istedi. Yine de saatlik ücret ödemek zorunda olduğunu söyledim. Kabul etti ve anahtarı aldı."

"Mönü mü?"

Adam gerçekten de mönüyü andıran bir şey uzattı. Harry sayfaları karıştırdı. Hemşire üniformalı, file çoraplı, dar deri korseli ve kırbaçlı, okul üniformalı ve saçları örgülü, hatta polis üniformalı genç Taylandlı kızların fotoğrafları vardı. Fotoğrafların altında ÖNEMLİ BİLGİLER yazan bir başlık, onun altında ise her kızın yaşı, fiyatı ve özgeçmişi yazıyordu. Harry hepsinin de on sekizle yirmi iki yaş arasında olduğunu fark etti. Fiyatlar bin bahttan üç bin bahta kadar çıkıyor-

du ve özgeçmişlerine bakılırsa tüm kızlar bir dil kursunu bitirmişlerdi ve hemşire olarak çalışıyorlardı.

"Yalnız mıydı?" diye sordu Harry.

"Evet."

"Arabada başka biri yok muydu?"

Wang başını sağa sola salladı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Mercedes'in renkli camları var ve burada oturuyordunuz."

"Genellikle dışarı çıkıp kontrol ederim. Yanında arkadaşı var mı diye. Çünkü o zaman çift kişilik oda parası vermek zorundalar."

"Anladım. Çift kişilik olunca fiyat iki katı mı oluyor?"

"İki katı değil." Wang yeniden dişlerini gösterdi. "Paylaşınca daha ucuza geliyor."

"Sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum. Adam arabayı 120 numaraya, yani şimdi durduğu yere sürdü. Arkada kaldığı için karanlıkta göremedim. Dim'i aradım; geldi ve biraz bekledik. Sonra da onu adama yolladım."

"Dim nasıl giyinmişti? Kondüktör gibi mi?"

"Yo, yo, yo." Wang mönünün en arka sayfasını açtı ve gümüş pullarla kaplı kısa bir elbise giyen, ayağında beyaz buz patenleri olan ve kocaman gülümseyen genç bir Taylandlı kızın resmini gururla gösterdi. Çarpraz duran ayak bilekleriyle az önce başarılı bir gösteriyi tamamlamış gibi reverans yapmış ve kollarını yana açmıştı. Yüzünde kızıl çiller vardı.

"Bu da şey mi?.." dedi Harry, çok da ikna olmayıp fotoğrafın altındaki ismi okuyarak.

"Evet, evet, doğru. Tonya Harding.[8] Diğer Amerikalı kızı öldüren; güzel olanını."

"Öldürdüğünü hiç sanmı..."

8. Amerikalı ünlü artistik buz patencisi. Rakibi Nancy Kerrigan'ın demir sopayla saldırıya uğradığı ve bacağının kırıldığı olayla bağlantısı ortaya çıkınca buz pateninden men edilmiştir. (ç.n.)

"Dilerseniz Dim onun gibi olabilir."

"Hayır, teşekkürler" dedi Harry.

"Ama çok popüler. Özellikle Amerikalı müşteriler arasında. Dilerseniz ağlayabilir de." Wang parmaklarını yanaklarından aşağı kaydırdı.

"Onu odada sırtında bir bıçakla buldu. Sonra ne oldu?"

"Dim çığlık atarak buraya koştu."

"Buz patenleriyle mi?"

Wang, Harry'ye ayıplayan gözlerle baktı. "Patenleri külodu çıkardıktan sonra giyiyor."

Harry işin uygulama kısmını düşününce ona hak verdi ve devam etmesini işaret etti.

"Hepsi bu kadar, memur bey. Odaya gidip tekrar baktık; sonra da kapıyı kilitledim ve polisi aradım."

"Yani Dim'e göre odaya gittiğinde kapı kilitli değildi. Kapının aralık durduğu ya da kapalı olduğuyla ilgili bir şey söyledi mi?"

Wang omuzlarını kaldırdı. "Kapı kapalıymış ama kilitli değilmiş. Önemli mi ki?"

"Belli olmaz. O gece odanın yakınlarında başka birini gördünüz mü?"

Wang başını iki yana salladı.

"Peki kayıt defteri nerede?" diye sordu Harry. Artık yorulmaya başlamıştı.

Motel sahibinin başı birden dikildi. "Kayıt defteri yok."

Harry sessizce onu izledi.

"Defter yok" diye tekrarladı Wang. "Neden ihtiyacım olsun ki? İsimleri ve adresleri kaydedilirse kimse buraya gelmez."

"Ben aptal değilim Bay Wang. Kimse kaydedildiğini düşünmüyordur ama yine de bir liste tutuyorsunuzdur. Ne olur ne olmaz diye. Arada bir önemli kişilerin uğradığı oluyordur ve günün birinde başınız belaya girerse masaya fırlatacağınız bir kayıt defterinin olması iyidir."

Motel sahibi kurbağa gibi gözlerini kırptı.

"İnat etmeyin Bay Wang. Cinayetle ilgisi olmayan insanlar için korkulacak bir durum yok. Özellikle de halka mal olmuş insanlar için. Size şeref sözü veriyorum. Şimdi o defteri lütfen buraya getirin."

Harry küçük defterin Tay harfleriyle dolu, sıkışık bir biçimde yazılmış sayfalarına göz gezdirdi.

"Bizden biri gelip bunun kopyasını alacak" dedi.

Üç polis Mercedes'in başında bekliyordu. Arabanın yanan farları, avluda açık duran evrak çantasını aydınlatıyordu.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Görünüşe bakılırsa büyükelçinin sıradışı cinsel tercihleri varmış."

"Biliyorum. Tonya Harding. Ben *ona* daha çok sapkın derim."

"Dim'le ne zaman konuşabilirmişiz?"

"Ona yarın gideceğiz. Bu gece çalışıyormuş."

Harry çantanın önünde durdu. Siyah beyaz fotoğrafların ayrıntıları farların sarı ışığında görünür hale geldi. Donakaldı. Elbette daha önce duyduğu olmuştu, hatta raporlar okumuş ve ahlak masasındaki meslektaşlarıyla konuşmuştu da; fakat bir yetişkinle ilişkiye giren bir çocuğu hayatında ilk kez *görüyordu.*

7

10 Ocak Cuma

Üç yıldızlı otellerin ve lüks villaların ahşap ve tenekeden barakalarla dip dibe durduğu Sukhumvit Caddesi'nde ilerliyorlardı. Harry gözlerini önde sabit bir noktaya diktiği için hiçbirini görmüyordu.

"Trafik şimdi daha iyi" dedi Crumley.

"Hı hı."

Crumley dişlerini göstermeden gülümsedi. "Kusura bakma, diğer yerlerde insanlar nasıl havadan bahsediyorsa biz de Bangkok'ta trafikten bahsederiz. Nedenini anlamak için burada uzun süre kalman gerekmiyor. Hava artık mayısa kadar aynı kalacak. Muson'un durumuna göre yazın sonlarında yağmur yağmaya başlar. Üç ay boyunca da durmaz. Burasının havasıyla ilgili söylenebilecek tek şey, sıcak olduğu. Ondan da zaten tüm sene şikâyet ettiğimiz için ilginç bir sohbet konusu olmuyor."

"Hımm."

"Oysa trafik, Bangkok'taki günlük hayatımızı tüm o lanet tayfunlardan daha çok etkiliyor. İşe ne kadar sürede varabileceğimi asla bilemiyorum. Kırk dakika da sürebiliyor, dört saat de. On sene önce yirmi beş dakikada gidiyordum."

"Ne oldu da değişti?"

"Büyüme. Son yirmi senedir bitmek bilmeyen bir ekonomik patlama yaşandı. İş burada; o yüzden insanlar köylerden

akın akın göç ediyor. Her sabah daha fazla insan işe gidiyor, beslenecek kişi sayısı artıyor ve ulaşıma daha fazla ihtiyaç duyuluyor. Politikacılar halka yeni yollar yapacaklarına dair söz veriyor ama sonra işlerin yolunda gittiğini görüp keyifle ellerini ovuşturmaktan başka bir şey yapmıyorlar."

"Yolunda gidiyorsa bunun neresi kötü?"

"Bambu barakalarda yaşayan insanların televizyon sahibi olmasını onlara çok görmüyorum ama her şey o kadar çabuk gelişti ki. Bana soracak olursan sadece büyümek için büyümek, kanser hücresi mantığıdır. Bazen geçen sene duvara tosladığımız için neredeyse mutlu oluyorum. Şimdiden trafikteki etkisini görebiliyorsun."

"Yani eskiden daha da mı kötüydü?"

"Tabii ki. Şuraya baksana..."

Crumley, yüzlerce harç kamyonunun yan yana dizildiği devasa bir otoparkı gösterdi.

"Geçen sene o otopark boş sayılırdı fakat şu anda kimse yeni inşaat yapmıyor; o yüzden kamyonlar gördüğün gibi rafa kaldırıldı. Artık insanlar alışveriş merkezlerine de para harcamak için değil, sırf klima için gidiyor."

Bir müddet arabada sessizce gittiler.

"Bu rezaletin arkasında kim var sence?"

"Para spekülatörleri."

Harry ona döndü, ne dediğini anlamamış gibi. "Fotoğraflardan bahsediyorum."

"Haa." Crumley ona gözünün ucuyla baktı. "Hiç hoşuna gitmedi, değil mi?"

Harry omuzlarını silkti. "Ben tahammülsüz bir adamım. Böyle şeylerde aklıma ölüm cezası geliyor ister istemez."

Kadın dedektif saatini kontrol etti. "Senin dairene giderken yol üzerinde bir restoran var. Tayland mutfağıyla ilgili hızlandırılmış bir kursa ne dersin?"

"Olur. Ama soruma cevap vermedin."

"Fotoğrafların arkasında kimin olduğuna mı? Harry, Tayland'da kilometrekare başına düşen sapık sayısı muhtemelen tüm dünyadakinden fazladır. İnsanların buraya gelmesinin nedeni, tüm ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir seks endüstrimizin olması. Tüm derken, *her şeyi* kastediyorum. Sadece birkaç resme bakarak arkasında kim olduğunu nereden bilebilirim?"

Harry yüzünü buruşturup boynunu iki yana çevirdi. "Sadece sordum. İki sene önce pedofil bir büyükelçiyle ilgili yaygara kopmadı mı?"

"Evet, elçilik çalışanlarının da dahil olduğu bir çocuk fuhuşu örgütünü yakaladık. Aralarında Avustralya büyükelçisi de vardı. Çok utanç vericiydi."

"Polis için utanç verici değil miydi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bizim için Dünya Kupası'yla Oscar'ı aynı anda kazanmak gibiydi. Başbakan tebriklerini iletti, turizm bakanı mest oldu ve madalyalara boğulduk. Emniyetin güvenilirliği üzerinde büyük etkisi oldu."

"Başlangıç noktası olarak burayı seçsek olmaz mı?"

"Bilmiyorum. Birincisi, örgüte dahil olan herkes ya hapiste ya da sınır dışı edildi. İkincisi, o resimlerin cinayetle ilgisi olduğundan emin değilim."

Crumley, bir görevlinin iki araba arasındaki sığması imkânsız bir boşluğu işaret ettiği bir otoparka girdi. Bir düğmeye basınca aracın her iki yanındaki geniş pencereler elektronik bir vızıldama sesi eşliğinde açıldı. Ardından geri vitese taktı ve gaza bastı.

Harry "Buraya sığabileceğini hiç..." demeye başladığında dedektif çoktan park etmişti bile. Dikiz aynaları titriyordu.

"Nasıl çıkacağız?" diye sordu Harry.

"Bu kadar endişeli olmak iyi değil dedektif."

Crumley iki koluyla tutunarak kendisini camdan dışarı salladı, bir ayağını ön cama bastı ve jipin önünden yere atla-

dı. Harry aynı hüneri gösterebilmek için epey uğraştıysa da sonunda başardı.

"Öğreneceksin" dedi Crumley ve yürümeye başladı. "Bangkok sıkışık bir yer."

"Peki ya radyo?" Harry davetkâr biçimde açık duran pencerelere baktı. "Döndüğümüzde burada olacağına inanıyor musun?"

Crumley polis rozetini gösterince görevli şaşırdı ve duruşuna çekidüzen verdi.

"Evet."

"Bıçakta parmak izi yok" dedi Crumley, dudaklarını memnuniyetle şapırdatarak. Bir tür yeşil papaya salatası olan *sôm-tam*'ın tadı Harry'nin beklediği kadar tuhaf değildi. Hatta iyiydi. Ve bir o kadar baharatlı.

Crumley biranın köpüğünü büyük bir höpürtüyle içti. Harry diğer müşterilere göz gezdirdi fakat lokantanın arkasındaki sahnede polka çalan orkestra, dedektifin sesini, trafik ise orkestranın sesini bastırdığından olacak ki kimse fark etmişe benzemiyordu. Harry iki bira içmeye karar vermişti. Sonra duracaktı. Ne de olsa eve giderken yolda altılı bir paket alabilirdi.

"Sapındaki şu süsleme... Oradan bir şey çıktı mı?"

"Nho bıçağın kuzeyden, Chiang Rai şehri ya da civarında yaşayan dağ kabilelerinden gelmiş olabileceğini söyledi. Renkli camın içindeki parçalar yüzünden öyle düşünüyormuş. Tam emin olamasa da her halükârda buradaki dükkânlardan satın alınabilecek türden sıradan bir bıçak değil. O yüzden yarın Benchamabophit Müzesi'ndeki bir sanat tarihi profesörüne göndereceğiz. Eski bıçaklarla ilgili her şeyi biliyormuş."

Liz Crumley el sallayınca garson geldi ve büyük bir çorba kâsesinden kepçeyle hindistancevizi çorbası koydu.

"Şu küçük beyaz şeylere dikkat et. Kırmızılara da. Fena yakarlar" dedi, kaşığıyla göstererek. "Ah, yeşil olanlara da tabii."

Harry kâsesinde yüzen birbirinden farklı cisimleri şüpheyle izledi.

"Burada *yiyebileceğim* bir şey var mı?"

"Galanga kökleri iyidir."

"Herhangi bir teorin var mı?" diye sordu Harry, Liz'in höpürtülerini bastırmak için sesini yükselterek.

"Katilin kim olduğuyla ilgili mi? Var tabii ki. Çok fazla. Birincisi, hayat kadını yapmış olabilir. Ya da motel sahibi. Ya da ikisi birden."

"Peki hangi sebeple?"

"Para."

"Molnes'in cüzdanında beş yüz baht vardı."

"Cüzdanını resepsiyondayken çıkardıysa ve Wang çok parası olduğunu gördüyse, ki görmesi gayet olası, şeytana uymak için yeterli sebebi var demektir. Wang adamın diplomat olduğunu ve bu kadar yaygara kopacağını bilemezdi."

Crumley çatalını havada tutup heyecanla öne eğildi.

"Büyükelçi odaya girene kadar beklediler, kapıyı çaldılar ve arkasını döndüğünde onu sırtından bıçakladılar. Adam yatağa düştü, cüzdanını boşalttılar ama soygun gibi görünmemesi için beş yüzlüğü bıraktılar. Sonra da üç saat bekleyip polisi aradılar. Wang'in tek güvencesi emniyette her şeyi yoluna koyacak bir arkadaşının olmasıydı. Ortada ne bir sebep, ne de bir şüpheli vardı. Herkes fuhuşa bulaşmış bir olayı örtbas etmekte istekli olacaktı. Sıradaki dosya gelsin..."

Harry'nin gözleri aniden yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Bira bardağını kaptığı gibi ağzına götürdü.

Crumley gülümsedi. "Kırmızılardan mı yedin?"

Nefesi az sonra yerine geldi.

"Kötü bir teori sayılmaz dedektif; ama bir kusuru var" dedi, gırtlaktan gelen boğuk bir sesle.

Crumley kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

"Wang muhtemelen içinde politikacıların ve memurların cirit attığı gizli bir kayıt defteri tutuyor. Her ziyareti tarihi ve saatiyle birlikte oraya işliyor. Kendisini sağlama almak için; moteliyle ilgili birileri sorun çıkarırsa diye. Ama yüzünü tanımadığı bir misafir geldiğinde genellikle kimlik istemiyor. Onun yerine arabada başka birinin olup olmadığına bakma bahanesiyle misafirle birlikte dışarı çıkıyor ve kim olduğunu öyle buluyor."

"Şu anda nereye varmak istediğini anlamıyorum."

"Plakayı not ediyor, anladın mı? Daha sonra da onu defterdeki kayıtlarla karşılaştırıyor. Yani Mercedes'in mavi plakasını görür görmez Molnes'in diplomat olduğunu anlamıştır."

Crumley onu dikkatlice süzdü. Ardından başını gözleri fal taşı gibi açılmış olan yan masaya çevirdi. Masadaki çift sandalyelerinde sıçradı ve yoğun bir biçimde yemeklerine odaklandı.

Dedektif çatalla bacağını kaşıdı.

"Üç aydır yağmur yağmıyor" dedi.

"Efendim?"

Hesabı getirmeleri için el salladı.

"Bunun dosyayla ne ilgisi var?" diye sordu Harry.

"Pek yok" dedi Crumley.

Saat gece üçe geliyordu. Komodinin üzerinde dönen vantilatörün monoton uğultusu, şehrin gürültüsünü bastırıyordu. Buna rağmen Taksin Köprüsü'nden geçen aşırı yük dolu kamyonu, Çao Phraya'daki iskelelerin birinden kalkan yalnız bir nehir teknesinin patırtısını duyabiliyordu Harry.

Dairenin kapısını açtığında telefonda yanıp sönen kırmızı bir ışık görmüştü ve birkaç düğmeye bastıktan sonra iki mesaj dinlemişti. İlki Norveç Büyükelçiliği'ndendi. Maslahatgüzar Tonje Wiig'in genizden gelen oldukça boğuk bir sesi var-

dı ve konuşmasına bakılırsa ya Oslo'nun batısında doğup büyümüştü, ya da orada yaşamaya çok hevesliydi. Harry'ye ertesi gün onda elçiliğe gelebileceğini söylemişti ama onu çeyrek geçe bir toplantısı olduğunu fark edince saati on iki olarak değiştirmişti.

Diğer mesajsa Bjarne Möller'indi. Harry'ye şans dilemişti; hepsi bu. Telesekretere konuşmayı sevmediği sesinden anlaşılıyordu.

Harry yatağa uzanarak gözlerini karanlıkta kırptı. Altılı bira paketi almamıştı. Ve B12 iğneleri hâlâ valizindeydi. Sidney'de bar bar dolaştığı bir gecenin ardından yatağa yatırıldığında bacaklarını bile hissetmeyecek haldeyken tek bir vitamin iğnesiyle Lazarus gibi ayağa kalkabilmişti. İç çekti. Tam olarak ne zaman karar vermişti? Bangkok'taki iş ona ne zaman anlatılmıştı? Hayır, ondan önceydi. Birkaç hafta önce kendisine bir tarih belirlemişti. Sis'in doğum günü. Kim bilir neden vermişti bu kararı. Belki de var olmamaktan sıkıldığı içindi. Günler o farkına bile varamadan gelip geçiyordu. İhtiyar Bardolph'un[9] artık neden içmek istemediğini tartışmaktan bıkmıştı. Harry bir karar aldığında o karar sarsılmaz olurdu; değiştirilemez ve kesin. Asla ödün vermez, kaçamak yapmazdı. "İstediğim zaman bırakabilirim." Schröders'teki adamların kendilerini müzmin alkolikler olmadıklarına ikna etmeye çalıştıklarını kaç kez duyduğunu hatırlamıyordu. O da en az onlar kadar ayyaştı belki ancak sahiden de istediği zaman içkiyi bırakabileceğini bildiği tek kişi de yine kendisiydi. Doğum gününe daha bir iki hafta olsa da bu seyahatin iyi bir başlangıç olacağını söyleyen Auene'ye hak verircesine tarihi ertelemişti. Harry yatakta sızlanıp yana döndü.

Sis'in ne yaptığını merak etti. Akşamları dışarı çıkmaya cesaret edebiliyor muydu acaba? Söz verdiği gibi babasını

9. Shakespeare'in *IV. Henry* ve *V. Henry* oyunlarında yer verdiği, devamlı sarhoş olması ve kırmızı burnuyla bilinen karakter. (ç.n.)

aramış mıydı? Aradıysa da "evet" ve "hayır" cevabı duymak dışında konuşmayı başarabilmiş miydi?

Saat üçü geçmişti ve Norveç'ten yola çıktığında henüz dokuz olmasına rağmen en az otuz altı saattir uyumamıştı. Bu kadar uykusuzlukla yastığa başını koyduğu gibi uyuması gerekirken ne zaman gözlerini kapasa gözlerine fener tutulmuş çıplak bir Taylandlı erkek çocuğun görüntüsü geliyordu aklına. O nedenle gözlerini bir süre daha açık tutmayı tercih etti. Belki de gelirken o biraları almalıydı. Nihayet uykuya daldığında Taksin Köprüsü'nde sabah trafiği başlamıştı bile.

8

11 Ocak Cumartesi

Harry on yedinci katta, bir meşe kapıyı ve iki güvenlik kontrol noktasını geçtikten sonra üzerinde Norveç aslanı bulunan metal bir tabela gördü. Genç ve zarif bir Taylandlı kadın olan danışma görevlisi, ufak ağzı, daha da ufak burnu ve yumuşak kahverengi gözleriyle kimlik kartını incelerken kaşlarını sertçe çattı. Ardından telefonu eline aldı, yalnızca üç hece fısıldadı ve yerine koydu.

"Bayan Wiig'in odası sağdan ikinci sırada bayım" derken öyle mutlu gülümsedi ki Harry ilk görüşte âşık mı olsam diye düşündü.

Harry kapıyı çaldı ve "Girin" dendiğini duydu. Tonje Wiig tik ağacından geniş bir masanın üzerine eğilmiş, notlar alıyordu. Başını kaldırıp hafifçe gülümsedi, beyaz renkli ipek takım elbisenin içindeki zayıf vücuduyla doğruldu, elini uzatarak ona doğru yürüdü.

Tonje Wiig, danışmadaki kızın tam zıddıydı. Uzun yüzünde burnu, ağzı ve gözleri adeta yer kavgası yapıyor ve görünüşe göre burnu bu yarıştan galip çıkıyordu. Büyük bir yumruyu andıran burnu neyse ki iri ve ağır makyajlı gözlerinin arasında bir miktar boşluğa izin veriyordu. Yine de Bayan Wiig çirkin biri değildi; hatta bazı erkekler bu yüzün kesinlikle klasik bir güzelliği olduğunu iddia edebilirdi.

"Sonunda sizi burada görmek güzel, dedektif. Böyle üzücü koşullar altında olsun istemezdim elbette."

Harry kemikli parmaklarına şöyle bir dokunduktan sonra ikisi de elini çekti.

"Bu dosyayı mümkün olduğunca kısa sürede sonlandırmayı çok istiyoruz" dedi, burnunun bir yanını makyajını bozmamak için dikkatlice ovuşturarak.

"Anlıyorum."

"Bizim için zor günler oluyor; bu dediğim belki duygusuzca gelebilir ama dünya dönmeye devam ediyor, biz de hayatımıza devam ediyoruz. Kimileri tek yaptığımızın kokteyl partilerine katılıp keyif çatmak olduğunu sansa da sizi temin ederim ki hiç ilgisi yok. Şu anda hastanede sekiz, cezaevinde altı Norveçliyle ilgileniyorum ve dördü uyuşturucu bulundurmaktan tutuklu. Buradaki hapishaneleri hiç gördünüz mü? Korkunçlar. *Verdens Gang* gazetesi her gün arıyor. Bunlar yetmezmiş gibi birinin hamile olduğu ortaya çıktı. Geçen ay da Pattaya'da Norveçli bir erkek pencereden atılarak öldürüldü. Bir senede ikinci kez oluyor. Fena yaygara koptu."

Başını ümitsizce salladı.

"Diyelim ki birisi pasaportunu kaybetti; ülkeye dönmek için yeni bir bilet alacak parası ya da seyahat sigortası oluyor mu sanıyorsunuz? Tabii ki hayır, her şeyle biz ilgileniyoruz. İşte o yüzden burada yaptığımız iş epey önemli."

"Anladığıma göre büyükelçi öldükten sonra yetkili siz oldunuz."

"Ben maslahatgüzarım, evet."

"Yeni bir büyükelçinin atanması ne kadar sürecek?"

"Umarım uzun sürmez. Genellikle bir ya da iki ayda atanır."

"Tüm sorumluluğun sizin omuzlarınıza bindiğini umursamıyorlar, öyle mi?"

Tonje Wiig yüzünü ekşitti. "Onu kastetmedim. Molnes gelmeden önce de burada altı aydır maslahatgüzar olarak çalışıyordum. Demek istediğim, umarım bir an önce kalıcı bir düzenleme yapılır."

"O halde yeni büyükelçi olmayı bekliyorsunuz."

"Evet." Mutsuzca gülümsedi. "Açıkçası o kadar da sürpriz olmazdı. Ama Dışişleri Bakanlığı'nın ne yapacağını asla bilemezsiniz."

İçeri bir gölge süzüldü ve Harry'nin önünde bir fincan belirdi.

"*Chaa rawn* içer misiniz?" diye sordu Tonje Wiig.

"Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Ah, affedersiniz" diyerek güldü. "Başkalarının burada yeni olduğunu çok çabuk unutuyorum. Siyah Tayland çayı. Her gün ikindi çayı içerim de. Gerçi İngiliz geleneklerine göre aslında bunu ikiden sonra yapmam gerekiyor."

Harry çay teklifini kabul etti ve başını tekrar eğdiğinde fincanının dolu olduğunu gördü.

"Böyle geleneklerin sömürgecilerle birlikte öldüğünü sanıyordum."

"Tayland hiçbir zaman sömürge olmadı" diyerek gülümsedi Tonje Wiig. "Komşularının aksine ne İngiltere'nin, ne de Fransa'nın. Taylandlılar bununla gurur duyar. Bana soracak olursanız abartıyorlar. Biraz İngiliz elinin değmesinden kimseye zarar gelmezdi."

Harry bir not defteri çıkarıp büyükelçinin şüpheli bir şeylere bulaşma ihtimalinin olup olmadığını sordu.

"Şüpheli mi, Bay Hole?"

Harry "şüpheli" ile neyi kastettiğini kısa ve öz bir şekilde açıkladı. Cinayetlerin yüzde yetmişinde maktul yasadışı bir işe karışmış olurdu.

"Yasadışı mı? Bay Molnes mi?" Kadın başını coşkuyla iki yana salladı. "O... öyle biri değildi."

"Bildiğiniz bir düşmanı var mıydı?"

"Olduğunu hayal bile edemiyorum. Herkes onu çok severdi. Neden soruyorsunuz? Bunun bir suikast olmadığı açık değil mi?"

"Şu anda çok az şey biliyoruz; o yüzden tüm ihtimallerin üzerinde duruyoruz."

Tonje Wiig, Molnes'in öldüğü gün, yani salı günü öğle molasından sonra doğruca bir toplantıya gittiğini söyledi. Nereye gittiğini söylememişti ancak çok da sıradışı bir durum değildi.

"Cep telefonunu daima yanında taşırdı; böylece bir şey olduğunda onu ulaşabiliyorduk."

Harry odasını görmek istedi. Tonje Wiig "güvenlik gerekçesiyle" konulmuş olan iki kapının kilidini açarak Harry'yi odaya götürdü. Harry'nin Oslo'dan ayrılmadan önce istediği gibi odaya dokunulmamıştı ve her yerde kâğıtlar, dosyalar ve raflara koyulmayı ya da duvarlara asılmayı bekleyen hediyelik eşyalar vardı.

Norveç kralı ve kraliçesi, dosya yığınlarının üzerinden görkemli bir şekilde onları tepeden izliyordu. Odanın penceresi, Wiig'in Kraliçe Sirikit Parkı olduğunu söylediği yeşil bir alana bakıyordu.

Harry bir takvim gördü ama üzerinde fazla not yoktu. Cinayet gününü kontrol etti. Yanlış okumuyorsa Man U, yani Manchester United yazıyordu. Belki izlemek istediği bir maç vardı diye tahmin etti Harry, çekmeceleri görev duygusuyla karıştırırken. Fakat az sonra bir büyükelçinin odasını ne bulmak istediğini bilmeden aramanın nafile bir iş olduğunu fark etti.

"Cep telefonunu göremiyorum" dedi.

"Dediğim gibi, her zaman yanında taşırdı."

"Olay yerinde telefon bulamadık. Katilin bir hırsız olduğunu da sanmıyorum."

Tonje Wiig omuzlarını silkti. "Taylandlı meslektaşlarınızdan biri 'el koymuş' olamaz mı?"

Harry cevap vermemeyi tercih etti ve onun yerine söz konusu tarihte elçilikteyken büyükelçiyi arayan birinin olup olmadığını sordu. Tonje Wiig sanmadığını söylese de kontrol edeceğine söz verdi. Harry odaya son kez bakındı.

"Molnes'i elçilik binasında son gören kişi kimdi?"

Maslahatgüzar hatırlamaya çalıştı. "Sanphet olmalı; makam şoförü. Büyükelçiyle yakın arkadaşlardı. Çok sarsıldığı için ona birkaç gün izin verdim."

"Makam şoförüyse neden cinayet günü arabasını o sürmüyordu?"

Tonje Wiig tekrar omuzlarını kaldırdı. "Onu ben de merak ediyorum. Büyükelçi Bangkok'ta araba kullanmayı sevmezdi."

"Hımm. Bu şoför hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Sanphet mi? Ben bildim bileli buradadır. Norveç'e hayatında hiç gitmemiş ama tüm şehirlerini ezbere sayabilir. Krallarını da. Bir de Grieg'e bayılır. Evinde pikabı var mı bilmiyorum ama sanırım tüm plaklarını toplamış. İhtiyar ve çok tatlı bir adamdır."

Başını hafifçe eğip dişetlerini gösterdi.

Harry, Hilde Molnes'in nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu.

"Evde. Maalesef fazlasıyla üzgün. Onunla görüşmek için biraz beklemenizi tavsiye ediyorum."

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim Bayan Wiig; ama şu anda beklemek gibi bir lüksümüz yok. Rica etsem kendisini arayıp yolda olduğumu söyleyebilir misiniz?"

"Anladım. Affedersiniz."

"Nerelisiniz, Bayan Wiig?"

Tonje Wiig şaşkınlıkla ona baktı. Ardından gergin bir kahkaha attı. "Beni sorguya mı çekiyorsunuz Bay Hole?"

Harry cevap vermedi.

"İlla bilmeniz gerekiyorsa Fredrikstad'da büyüdüm."

Göz kırparak "Ben de böyle bir cevap bekliyordum" dedi Harry.

Danışmadaki hayat dolu kadın sandalyesinde arkaya yaslanmıştı ve bir parfüm şişesini burnuna tutuyordu. Harry

temkinli bir şekilde boğazını temizleyince irkilip ıslak gözleriyle mahcup bir halde güldü.

"Kusura bakmayın, Bangkok'ta hava çok kötü" deme ihtiyacı duydu.

"Fark ettim. Bana makam şoförünün telefon numarasını verir misiniz?"

Kadın başını sağa sola sallayıp burnundan derin bir nefes verdi. "Telefonu yok."

"Tamam. Peki yaşadığı bir yer var mı?"

Harry aslında espri yapmıştı ama yüzünden kadının anlamadığını görebiliyordu. Kadın adresi bir kâğıda yazdı ve minik bir veda gülümsemesiyle ona uzattı.

9

11 Ocak Cumartesi

Harry büyükelçinin evine giden bahçe yolunda yürürken kapıda bir uşağın beklediğini gördü. Harry'yi bambu ve tik ağacından mobilyalarla zevkli bir şekilde döşenmiş iki büyük odadan geçirerek evin arkasındaki bahçeye açılan bir veranda kapısına götürdü. Gölge veren büyük söğüt ağaçlarının altında orkideler sarı ve mavi renklerde ışıldıyor, kelebekler renkli kâğıtlar gibi oradan oraya kanat çırpıyordu. Büyükelçinin karısı Hilde Molnes, kum saati biçimindeki bir yüzme havuzunun başındaydı. Üzerinde pembe bir sabahlık, önündeki masada aynı renkte bir içecek ve yüzünün yarısını kaplayan bir güneş gözlüğüyle hasır bir koltukta oturuyordu.

"Siz Dedektif Hole olmalısınız" dedi, Sunnmöre aksanıyla. "Tonje buraya geleceğinizi söyledi. Bir içki alır mısınız, dedektif?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Ah, almalısınız. Bu sıcakta bir şeyler içmek önemlidir. Susamadıysanız bile sıvı seviyenizi düşünün. Burada vücudunuz daha ne olduğunu anlamadan susuz kalabilirsiniz."

Güneş gözlüğünü çıkarınca Harry kadının gözlerinin, simsiyah saçları ve esmer teninden tahmin ettiği gibi kahverengi olduğunu gördü. Canlılardı ancak kenarları kızarmıştı. Üzüntüden ya da içkiden olabileceğini düşündü Harry. Ya da her ikisinden.

Tahminen kırklarının ortasında olsa da kendine iyi bakmıştı. Güzelliği hafiften sönmeye başlamış, orta yaşlı bir üst-orta sınıf kadını. Böylelerini daha önce görmüştü.

Harry diğer hasır koltuğa oturdu ve koltuğun geleceğini biliyormuş gibi vücudunu sardığını hissetti.

"O halde bir bardak su alayım Bayan Molnes."

Kadın uşağa emir verip onu gönderdi.

"Dilerseniz eşinizi gidip görebileceğiniz size söylendi, değil mi?"

"Evet, teşekkür ederim" dedi kadın. "Artık onu görebilirmişim. Yirmi yıldır evli olduğum adamı."

Kahverengi gözleri siyaha dönünce zamanında gemisi kaza geçiren pek çok Portekizli ve İspanyol denizcinin Sunnmöre kıyısına sürüklendiğiyle ilgili rivayetlerin büyük ihtimalle doğru olduğunu düşündü Harry.

"Size birkaç soru sormam gerekiyor" dedi.

"Cinin etkisi halen geçmemişken sorsanız iyi edersiniz."

Kadın cılız ve bronz bacaklarından birini diğer dizinin üzerine attı.

Harry bir not defteri çıkardı. Bir şey yazmak için değil, cevap verirken ona bakmamak zorunda kalmayacağı içindi daha çok. Maktul yakınlarının çoğunlukla daha rahat konuşmasını sağlardı.

Bayan Molnes, kocasının sabah evden çıktığını ve geç geleceğinden bahsetmediğini, yine de beklenmedik bir işinin çıkmasının olağandışı olmadığını anlattı. Gece onda halen ondan bir haber alamayınca aramış ama Atle Molnes ne ofis ne de cep telefonuna cevap vermişti. Buna rağmen endişelenmemişti. Saat gece yarısını biraz geçtiğinde Tonje Wiig aramış ve kocasının bir motel odasında ölü bulunduğunu söylemişti.

Harry, Hilde Molnes'in yüzünü inceledi. Güçlü bir sesle konuşuyordu ve duygularını belirtecek abartılı jestlerde bulunmuyordu.

Tonje Wiig, ölüm nedeninin ne olduğunu henüz öğrenemediklerini ima eden bir konuşma yapmıştı. Ertesi gün elçilik Hilde Molnes'e eşinin cinayete kurban gittiği bilgisini vermiş ve Oslo'dan gelen talimatlar gereği ölüm nedeniyle ilgili konuşmalarının yasak olduğunu söylemişti. Elçilik çalışanı olmadığı halde bu kurala Hilde Molnes de dahildi; çünkü devlet güvenliği söz konusu olduğunda tüm Norveçli vatandaşlara sessiz kalma zorunluluğu getirilebilirdi. Hilde Molnes bu sonuncusunu bir kinayeyle söyledi ve "skål" diyerek kadehini kaldırdı.

Harry başını sallamakla yetinip onun dediklerini not aldı. Kadına büyükelçinin cep telefonunu evde bırakmadığından emin olup olmadığını sorup emin olduğu cevabını aldı. Ardından Harry birden nasıl bir cep telefonunun olduğunu sormayı akıl etti. Hilde Molnes tam olarak bilmiyordu ama Finlandiya malı olduğunu tahmin ediyordu.

Büyükelçinin ölmesini istemek için bir sebebi olabilecek hiç kimseyi de tanımıyordu.

Harry kalemi defterin üzerinde tıkırdattı.

"Kocanız çocukları sever miydi?"

"Ah evet, hem de çok!" dedi Hilde Molnes heyecanla. Harry sesinin ilk kez titrediğini duydu. "Atle dünyanın en iyi babasıydı."

Harry tekrar deftere bakmak zorunda kaldı. Kadının gözlerinde, bu sorunun çift anlamlı olduğunu anladığını gösteren bir şey görmüştü. Onun her şeyden habersiz olduğundan neredeyse emindi ancak bir sonraki adımı atarak büyükelçinin elinde çocuk pornosu bulundurduğunu bilip bilmediğini doğrudan sormak gibi talihsiz bir görevinin olduğunun da farkındaydı.

Harry elini yüzünde gezdirdi. Neşter tutan ama ilk kesiği atmakta tereddüt eden bir cerrah gibi hissediyordu. Masum insanların en yakınlarının ve en sevdiklerinin ifşa olduğu-

nu görmek, yüzlerine fırlatılan ve asla bilmek istemeyecekleri ayrıntıları duymak zorunda kaldığı böyle nahoş konularda vicdanına dur demeyi bir türlü beceremiyordu.

Hilde Molnes ondan önce davrandı.

"Çocukları o kadar severdi ki küçük bir kız çocuğu evlatlık edinmeyi düşünüyorduk." Gözleri dolmuştu. "Burmalı fakir bir mülteci çocuk. Elçilikte kimseyi incitmemek için Myanmar adını kullanmaya çok dikkat ediyorlar ama ben yaşlı biri olduğumdan oraya hâlâ Burma diyorum."

Gözyaşları arasında tatsız bir kahkaha atmak için kendisini zorladı ve toparlandı. Harry gözlerini kaçırdı. Orkidelerin önünde kırmızı bir sinekkuşu minik bir helikopter maketi gibi sessizce havada asılı duruyordu.

Artık emindi. Bayan Molnes hiçbir şey bilmiyordu. Dosyayla bağlantısı ortaya çıkarsa bu görevi daha sonra yapacaktı. Çıkmazsa da ona söylemeyecekti.

Harry birbirlerini ne kadardır tanıdıklarını sorunca kadın Atle Molnes'le o siyasal bilimler fakültesini bitirip Noel için Örsta'daki ailesinin evine döndüğünde tanıştığını anlattı. Molnes ailesi epey varlıklıydı, iki mobilya fabrikaları vardı; haliyle genç vâris bölgenin genç kızları için harika bir koca adayıydı ve aralarında kıyasıya bir rekabet başlamıştı.

"Ben alt tarafı Melle Çiftliği'nin kızı Hilde Melle'ydim; ama bizim oraların en güzel kızıydım" dedi kadın, aynı zorlama kahkahayla gülerek. Yüzünde acılı bir ifade belirdi ve bardağı dudaklarına götürdü.

Harry bu dul kadını saf ve genç bir güzel kız olarak hayal etmekte zorlanmadı.

Özellikle de verandanın açık kapısında tıpatıp aynısı belirdiğinde.

"Runa, hayatım, sonunda geldin! Bu genç adam Harry Hole. Norveçli bir polis memuru ve babana ne olduğunu bulmamıza yardımcı olacak."

Genç kız onları belli belirsiz bir bakışla selamladı ve cevap vermeden havuzun karşı tarafına doğru yürüdü. Koyu teniyle siyah saçlarını annesinden almıştı. Harry uzun kolları, uzun bacakları ve cılız bir vücudu olan bu mayolu kızın aşağı yukarı on yedi yaşında olduğunu tahmin etti. Bilmesi gerekiyordu aslında; yola çıkmadan önce ona verilen raporda yazıyordu.

Raporda yazılmayan bir ayrıntı olmasa annesi gibi kusursuz bir güzel olabilirdi. Havuzu dolaşıp atlama tahtasında üç yavaş ve zarif adım attığı, sonra da bacaklarını birbirine yapıştırıp havaya sıçradığı o ana kadar Harry'nin midesine çoktan bir yumru oturmuştu. Kızın sağ omzundan kol yerine yalnızca ince bir kol kökü uzanıyordu ve tuhaf biçimde asimetrik olan vücudu, saltolar atarak döne döne aşağı düşen, tek kanadı kopmuş bir uçağı anımsatıyordu. Suyun yeşil yüzeyini delip gözden kaybolurken tek duyulan bir su sıçraması sesi oldu.

"Runa tramplen atlama sporcusu" dedi Hilde Molnes, hiç gereği olmadığı halde.

Harry hâlâ kızın suda kaybolduğu noktaya bakıyordu ki karşı taraftaki havuzun merdiveninin dibinde biri beliriverdi. Kız basamakları tırmanırken Harry onun hafifçe kırışan sırtını gördü. Güneş tenindeki damlaları ve ıslak siyah saçlarını ışıldatıyor, kızın yarım olan kolu bir tavuk kanadı gibi aşağı sarkıyordu. Gidişi de suya dalışı kadar sessiz oldu ve tek kelime etmeden verandanın kapısından içeri girdi.

"Burada olduğunuzu bilmiyordu herhalde" dedi Hilde Molnes, özür diler bir tavırla. "Yabancıların onu protezi olmadan görmesinden hoşlanmaz."

"Anlıyorum. Haberi o nasıl karşıladı?"

"Kim bilir?" Hilde Molnes dalgın dalgın Runa'nın gittiği yere baktı. "Öyle bir yaşta ki bana hiçbir şey anlatmıyor. Başka kimseye de..." Bardağını kaldırdı. "Korkarım Runa biraz özel bir kız."

Harry ayağa kalktı, verdiği bilgiler için ona teşekkür etti ve tekrar görüşeceklerini söyledi. Hilde Molnes su bardağına hiç dokunmadığını işaret edince Harry başını eğerek selam verdi ve bir dahaki sefere kadar bardağı saklamasını rica etti. Birden bunun uygunsuz bir şaka olabileceğini fark etse de kadın güldü ve Harry giderken yarım kalan içkisini bitirdi.

Harry bahçe kapısına doğru yürürken üstü açık kırmızı bir Porsche garaj yoluna girmişti. Araba yanından geçip evin bitişiğindeki gölgeliğe park etmeden önce bir anlığına Ray-Ban'in üzerinde sarkan sarı bir kâkül ve gri bir Armani takım elbise gördü.

10

11 Ocak Cumartesi

Harry polis merkezine döndüğünde Dedektif Crumley dışarıdaydı. Nho'dan telekom şirketiyle görüşüp cinayet günü büyükelçinin cep telefonuna gelen ve telefondan yapılan tüm aramaları kontrol etmesini kibarca isteyince genç polis başparmağını kaldırıp "Anlaşıldı" dedi.

Saat beşe gelirken nihayet dedektife ulaşabildi. Geç olduğu için Crumley nehirde bir tekneye binip kanalları görmeyi ve böylece "şehri gezme faslını tamamen bitirmeyi" teklif etti.

Pier Nehri'nde en uzun teknelerden biri için altı yüz baht istendi ama Crumley adamı Tayca konuşarak haşlayınca fiyat çok geçmeden üç yüze düştü.

Çao Phraya'da biraz ilerleyip dar kanallardan birine girdiler. Nehirdeki direklerin üzerinde her an çökecekmiş gibi duran ahşap gecekondular sıralanıyordu ve burunlarına dalga dalga yayılan yemek, lağım ve benzin kokuları geliyordu. Harry burada yaşayanların oturma odalarından geçiyorlarmış gibi hissetti. Onları evlerin içini görmekten alıkoyan tek şey saksılardaki yeşil bitkilerdi; fakat kimse o kadar da rahatsız olmuşa benzemiyor, aksine onlara el sallayıp gülümsüyorlardı.

Kahverengi sudan çıktıktan sonra ıslak bir halde iskeleye oturan şortlu üç erkek çocuğu onlara bağırarak laf attı. Crumley onlara sevecen bir tavırla yumruk salladı ve kayıkçı güldü.

"Ne dediler?" diye sordu Harry.

Crumley başını işaret etti. "*Mae chii.* Anne, keşiş ya da rahibe anlamına gelir. Tayland'da rahibeler kafalarını tıraş ederler. Beyaz bir cüppe giyseydim muhtemelen daha fazla saygı görürdüm."

"Ah, öyle mi? Zaten yeterince görüyor gibisin. Bu şehrin insanları sana..."

"Çünkü ben de onlara saygı gösteriyorum" diyerek araya girdi Crumley.

"Ve bir de işimde iyiyim tabii." Boğazını temizledi ve küpeştenin üzerinden nehre tükürdü. "Ama kadın olduğum için bu seni şaşırtmıştır belki?"

"Öyle demedim."

"Yabancılar kadınların bu ülkede başarılı olabildiğini öğrendiklerinde genelde şaşırırlar. Burası göründüğü kadar maço bir ülke değil. Aslına bakarsan yabancı olmam onlar için daha büyük bir sorun."

Esen hafif rüzgâr, nemli havada biraz olsun serinletici bir etki yaratıyordu; bir ağaç kümesinden çekirgelerin cıvıl cıvıl şarkısı geliyordu ve ikisi de hava kararmadan önce kan kızılına dönen güneşi izliyordu.

"Buraya nasıl geldin?"

Harry görünmeyen kırmızı bir çizgiyi geçmiş olabileceğini düşündü ama umursamadı.

"Annem Taylandlı" dedi Crumley, bir an duraksadıktan sonra. "Babam Vietnam Savaşı sırasında Saygon'da görevliymiş, 1967'de Bangkok'ta tanışmışlar." Güldü ve sırtına bir minder koydu. "Annem beraber oldukları ilk gece hamile kaldığına yemin ediyor."

"Seninle mi yaşıyor?"

Başıyla onayladı. "Silah bıraktıktan sonra babam bizi Amerika'ya, Fort Lauderdale'e götürdü ve orada yarbay olarak görevine devam etti. Buraya döndüğümüzde annem ta-

nıştıkları sırada onun aslında evli olduğunu öğrendi. Annemin hamile olduğunu anlayınca Amerika'daki karısına bir mektup yazmış ve boşanma işlemlerini ayarlamıştı." Başını sağa sola salladı. "İsteseydi bizi Bangkok'ta bırakıp kaçmak için her türlü fırsatı vardı. Belki de kalbinin derinliklerinde bunu yapmak istiyordu. Kim bilir?"

"Ona sormadın mı?"

"Bu, insanın dürüst bir cevap duymak isteyeceği türden bir soru değil. Zaten bana asla gerçek cevabı söylemezdi. Öyle biriydi."

"Biriydi?"

"Evet, öldü." Crumley ona döndü. "Ailemden bahsetmem seni sıkmıyor mu?"

Harry sigaranın filtresini ısırdı. "Hiç."

"Kaçmak babam için asla gerçekten bir seçenek olmadı. Sorumluluklarına önem verirdi. On bir yaşındayken Fort Lauderdale'de bir komşumuz yavru kedilerinden birini almama izin verdi. Onca yaygaradan sonra babam ona benim bakmam şartıyla razı oldu. İki hafta sonra merakım geçmişti ve kediyi geri verebilir miyim diye sordum. Babam beni ve yavruyu alıp garaja götürdü. 'Sorumluluklarından kaçamazsın' dedi. 'Medeniyetler böyle yıkılır.' Ardından hizmet tüfeğini alıp kedinin kafasına bir mermi sıktı. Elime bir fırçayla sabun verdi; garajın zeminini ben temizledim. Öyle bir adamdı işte. O yüzden..." Güneş gözlüğünü çıkardı, gömleğini bir kenarından tutup camları sildi ve batan güneşe gözlerini kısarak baktı. "O yüzden Amerika'nın Vietnam'dan çekilmesini asla kabullenemedi. On sekiz yaşına geldiğimde annemle ikimiz buraya taşındık."

Harry başını salladı. "Savaştan sonra bir Amerikan askeri üssüne gitmek annen için hiç kolay olmamıştır herhalde."

"Askeri üs o kadar da kötü değildi. Fakat diğer Amerikalılar, özellikle de Vietnam'a hiç gitmemiş ama orada bir oğlu-

nu ya da sevdiğini kaybetmiş olanlar bizden nefret ediyordu. Onlara göre tüm çekik gözlüler Charlie'ydi."[10]

Takım elbiseli bir adam, yangın yüzünden harap olmuş bir barakanın yanında oturarak puro içiyordu.

"Sonra da polis kolejine gittin, dedektif oldun ve saçlarını kazıttın, öyle mi?"

"Bu sıralamayla olmadı. Ayrıca saçlarımı kazıtmadım. On yedi yaşındayken bir haftada döküldüler. Nadir görülen bir saçkıran türü. Ama bu iklimde işe yarıyor."

Bir eliyle başını sıvazlayıp bıkkın bir biçimde gülümsedi. Ne kaş ne de kirpik, yüzünde tek bir tüy bile yoktu.

Yanlarına başka bir tekne yanaştı. İçi küpeşteye kadar hasır şapkalarla doluydu. İhtiyar bir kadın önce dedektiflerin başını, sonra şapkaları işaret etti. Crumley kibarca gülümseyip birkaç kelime söyledi. Kadın yanlarından ayrılmadan önce Harry'ye doğru eğildi ve ona beyaz bir çiçek verdi. Crumley'i gösterip güldü.

"Tay dilinde nasıl teşekkür ediliyor?"

"*Khop khun khrap*" dedi Crumley.

"Anladım. Sen söylesene."

Az sonra kanalın yakınında *wat* dedikleri bir tapınağın önünden geçerlerken keşişlerin açık kapıdan gelen mırıldanmalarını duydular. İnsanlar dışarıdaki basamaklara oturmuş, ellerini birleştirerek dua ediyordu.

"Ne için dua ediyorlar?" diye sordu Harry.

"Bilmem. Barış. Sevgi. Bu dünyada ya da öbüründe daha iyi bir hayat. İnsanların başka yerlerde istedikleriyle aynı."

"Atle Molnes'in bir hayat kadınını beklediğini sanmıyorum. Bence başka birini bekliyordu."

Tapınağı geçtiler; keşişlerin mırıldanmaları arkalarında kaldı.

10. Vietnam Savaşı'nda Amerikan askerleri, onlarla savaşan Viet Cong adlı askeri örgüte baş harfleri dolayısıyla "Victor Charlie" diyordu. Zaman içinde Amerikan ordusu tüm Vietnam askerleri için Charlie lakabını kullanmaya başladı. (ç.n.)

"Kimi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Cüzdanında sadece oda kiralamaya yetecek kadar para vardı; o yüzden bir hayat kadını için ödeme yapmaya niyetinin olmadığına bahse girebilirim. Fakat biriyle buluşmayacaksa o motelde işi olmazdı, değil mi? Wang'in dediğine göre onu bulduklarında kapı kilitli değilmiş. Sence de biraz tuhaf değil mi? Bir otel odasının kapısını kapattığında kendiliğinden kilitlenir. Açık kalması için kasten koldaki düğmeye basmış olmalı. Katilin düğmeyi basılı bırakması için bir nedeni yoktu. Muhtemelen kapının açık kalacağının farkında bile değildi. O halde Molnes bunu neden yaptı? Böyle motelleri sık kullanan insanlar genelde uyuyacakları zaman kapıyı kilitlemezler mi?"

Crumley başını iki yana salladı. "Belki de beklediği kişi gelirse onu duyamayacağından korktu."

"Kesinlikle. Ayrıca kapıyı Tonya Harding için açık bırakmasının da bir sebebi yoktu; çünkü resepsiyonistle yaptığı anlaşmaya göre önce telefon edecekti. Haksız mıyım?"

Harry o heyecanla bir koltuktan diğerine geçince kayıkçı ona seslendi ve devrilmemeleri için ortaya oturmasını söyledi.

"Bence buluşacağı kişinin adının saklı kalmasını istiyordu. Büyük ihtimalle o yüzden şehrin dışındaki bir motelde buluşacaklardı. Orası gizli bir görüşme yapmak için uygun bir yerdi ve resmi bir kayıt defteri yoktu."

"Hımm. Fotoğraflar yüzünden mi böyle düşünüyorsun?"

"Düşünmemek imkânsız."

"Öyle şeyleri Bangkok'ta her yerden satın alabilirsin."

"Belki de bir adım ileri gitmiştir. Belki de asıl konu çocuk fuhuşudur."

"Olabilir. Yine de bu şehrin gerçekten de her yerinde bulabileceğin o resimler dışında elimizde ipucu yok."

* * *

Nehrin epey ilerisine gitmişlerdi. Crumley geniş bir bahçenin sonundaki evi gösterdi.

"Orada Norveçli bir adam yaşıyor" dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Evi inşa ederken kıyamet kopmuştu. Gördüğün gibi ev bir tapınağı andırıyor. Budistler orada bir 'kâfir' oturacağı için deliye dönmüş, bunun dinlerine bir küfür olduğunu söylemişlerdi. Yetmezmiş gibi bir de evi tartışmalı sınır bölgesindeki bir Birmanya tapınağının malzemeleriyle yaptırdığı ortaya çıkmıştı. O zamanlar durum biraz gergindi; çok kişi öldürüldüğü için insanlar bölgeden kaçıyordu. Norveçli adam tapınağı neredeyse bedavaya almıştı ve kuzey Birmanya tapınaklarında her şey tik ağacından yapıldığı için tüm binayı söktürüp Bangkok'a getirmişti."

"İlginç" dedi Harry. "Adı ne?"

"Ove Klipra" dedi Crumley. "Bangkok'un en büyük müteahhitlerinden biridir. Bir süre burada kalırsan adını daha çok duyacağını tahmin ediyorum."

Kayıkçıya geri dönmesini söyledi.

"Paket servis sever misin?"

Harry plastik kabın içinde duran erişte çorbasına baktı. Beyaz parçalar çubuk makarnanın solmuş, incelmiş hali gibiydi ve yemek çubuğuna erişteleri doladığında çorbanın beklenmedik yerlere akması onu geriyordu.

Rangsan içeri girdi, Tonya Harding'in parmak izi vermek için geldiğini bildirdi.

"Dilerseniz onunla şimdi konuşabilirsiniz. Bir şey daha var. Supawadee şu anda arabadaki kapsülü incelediklerini söyledi. Sonucu yarın çıkarmış. Bize öncelik vermişler."

"Kızı karşıla ve ona *kop kun kramp* de" diye cevap verdi Harry.

"Ne diyeyim?"

"Teşekkürler de işte."

Harry utangaç bir halde gülümserken Liz öyle bir öksürüğe kapıldı ki ağzındaki pilavı püskürttü.

11

11 Ocak Cumartesi

Harry şimdiye dek böyle bir odada kaç hayat kadınıyla görüşme yaptığını hatırlamıyordu ama sayının az olmadığı kesindi. Cinayet dosyalarına gübrenin etrafında dolaşan sinekler gibi çekilirlerdi. Cinayete karıştıkları için değil, her defasında anlatacak bir hikâyeleri olduğu için daha çok.

Onları gülerken, küfrederken ve ağlarken duymuş, kimisiyle arkadaş olmuş, kimisiyle kavga etmişti; bazılarıyla anlaşmalar yapmış, sözünü tutmayınca yüzüne tükürük ve tokat yemişti. Yine de bu kadınların kaderinde, onları bu hale getiren hayat şartlarında, farkına varabildiği ve anlayabildiğini düşündüğü bir şey vardı. Anlayamadığı şeyse asla bitmeyen iyimserlikleriydi. İnsan ruhunun en derinlerdeki gizli köşelerini görmelerine rağmen etraflarında iyilerin de bulunduğuna dair inançlarını asla kaybetmezlerdi. Bunu beceremeyen öyle çok polis tanımıştı ki.

Bu yüzden görüşmeye başlamadan önce Dim'in omzuna dokunup ona bir sigara ikram etti. Bunun herhangi bir işe yarayacağını düşündüğünden değil, kızın buna ihtiyacı varmış gibi göründüğünden...

Dim'in sert bakışları ve belirgin çenesi, onun kolay kolay korkmayan biri olduğunu gösteriyordu; ne var ki şu anda plastik bir masada oturuyordu, gergin bir biçimde kıpırdanıyordu ve her an ağlayacakmış gibi bir hali vardı.

"*Pen yangai?*" diye sordu Harry. Nasılsın demekti. Görüşme odasına girmeden önce Liz ona Tay dilinde bu iki kelimeyi öğretmişti.

Nho cevabı tercüme etti. Kız geceleri düzgün uyuyamıyordu ve artık motelde çalışmak istemiyordu.

Harry karşı sandalyeye oturdu, kollarını masaya koydu ve onunla göz göze gelmeye çalıştı. Kızın omuzları az da olsa düştü, ancak birbirine bağladığı kollarıyla hâlâ yüzünü Harry'ye dönmüyordu.

O gece neler olduğunu teker teker tüm ayrıntılarıyla tekrar konuştularsa da kızın ekleyeceği yeni bir şey yoktu. Motel odasının kapısının kapalı durduğunu ama kilitli olmadığını doğruladı. Odada cep telefonu görmemişti. Motele geldiğinde ya da ayrılırken orada çalışmayan kimseyi de görmemişti.

Harry Mercedes'ten bahsettiğinde ve diplomat plakasını fark edip etmediğini sorduğunda kız başını iki yana salladı. Araba görmemişti. Konuşma bir yere varmayınca Harry bir sigara yakıp neredeyse gelişigüzel bir tavırla bunu kimin yapmış olabileceğini sordu. Nho soruyu tercüme edince Harry sonunda hedefi on ikiden vurduğunu kızın yüzünden anladı.

"Ne dedi?"

"Bıçağın Khun Sa'dan geldiğini söylüyor."

"O ne demek?"

"Khun Sa'yı duymadın mı?" Nho ona kuşkucu bir bakış fırlattı.

Harry başını hayır der gibi salladı.

"Khun Sa, tarihin gelmiş geçmiş en güçlü eroin satıcısı. Çinhindi[11] devletleri ve CIA'le birlikte ellili yıllardan beri Altın Üçgen'deki[12] afyon trafiğini yönetiyordu. Amerikalılar

11. Günümüzde Tayland, Myanmar, Laos, Kamboçya, Vietnam ve Malezya'nın yarımada kısmını kapsayan bölgenin genel adı. (ç.n.)

12. Myanmar, Laos ve Tayland'ın ülke sınırlarıyla oluşan bölgeye verilen ad. Afganistan'daki Altın Hilal'le birlikte, dünyanın başlıca iki afyon üretim merkezinden biridir. (ç.n.)

bölgedeki operasyonları için bu sayede para buldu. Adamın oradaki ormanlarda kendi ordusu vardı."

Harry yavaş yavaş onu Asya'nın Escobar'ı lakabıyla daha önce duyduğunu anımsadı.

"Khun Sa iki sene önce Burma ordusuna teslim oldu ve ev hapsine kondu; daha doğrusu oranın en lüks evlerinden birine yerleştirildi. Dediklerine göre Burma'da yeni oteller için finansman sağlıyormuş; bazıları da hâlâ kuzeyde afyon mafyasına liderlik yaptığına inanıyor. Khun Sa derken mafyayı kastediyor. O yüzden korkuyor."

Harry Dim'i düşünceli gözlerle süzdükten sonra Nho'ya başını salladı.

"Söyle, gidebilir" dedi.

Nho gidebileceğini söyleyince Dim şaşırdı. Başını çevirip Harry'ye baktıktan sonra avuçlarını yüzünün hizasında birleştirdi ve eğildi. Harry onu fuhuş yüzünden tutuklayacaklarını sandığını fark etti.

Kız gülümseyince Harry de ona gülümsedi. Dim masanın üzerine eğildi.

"Buz pateni sever misiniz, bayım?"

"Khun Sa mı? CIA mi?"

Oslo'yla yaptığı telefon bağlantısı cızırtılıydı ve yankılanma yüzünden Harry Dışişleri Bakanlığı'ndan Torhus'la beraber kendi sesini de duyuyordu.

"Affedersiniz Bay Hole ama başınıza güneş mi geçti? Adamın biri sırtında Kuzey Tayland'ın herhangi bir yerinden alınmış olabilecek bir bıçakla bulundu. Biz sizden gizli bir şekilde iz sürmenizi istedik; sizse bana Güneydoğu Asya'daki organize bir suç şebekesini çökertmeye çalışmaktan bahsediyorsunuz. Doğru mu?"

"Hayır." Harry ayaklarını masaya koydu. "Öyle bir şey yap-

mayı düşünmüyorum Bay Torhus. Yalnızca bir müzedeki uzmanın bunun edinmesi çok zor nadir bir bıçak olduğunu belirttiğini söylüyorum. Buradaki polis, afyon mafyasının kendilerinden uzak durulması için bir uyarıda bulunmuş olabileceğini düşünüyor ama ben buna inanmıyorum. Mafya bize bir şey söylemek isteseydi antika bir bıçağı feda etmek yerine bunu daha kısa yoldan yapabilirdi."

"O zaman bunları neden anlatıyorsunuz?"

"Şu anda ipuçlarının hangi yönü işaret ettiğini söylüyorum. Fakat buradaki emniyet amiri afyondan bahsettiğim zaman gerçek anlamıyla deliye döndü. Demek ki bu bölgede tam bir kaos var. Amirin arı kovanını deşmeye hiç niyeti yok. Ben de bir yerden başlamak için bazı olası teorilerin üzerini çizmeyi düşündüm. Büyükelçinin bir suç faaliyetine karışmış olması gibi. Çocuk pornosu mesela."

Hattın diğer ucundan bir süre ses gelmedi.

"Molnes'in pedofil olduğuna..." diyerek söze başladı Torhus; ancak cümlenin devamı cızırtıların arasında kayboldu.

"Lütfen tekrarlar mısınız?"

"Molnes'in pedofil olduğuna inanmak için hiçbir neden yok. Eğer kastettiğiniz buysa."

"Ne? İnanmak için neden yok mu? Şu anda basına konuşmuyorsunuz Bay Torhus. İlerleyebilmem için bunları bilmem gerek."

Tekrar sessizlik oldu, Harry bir an için telefonun kesildiğini sandı. Az sonra Torhus'un sesi geri geldi. Dünyanın bir ucundan berbat bir bağlantıyla da olsa Harry oradaki soğuğu hissedebiliyordu.

"Size bilmeniz gereken her şeyi anlatayım Bay Hole. Bilmeniz gereken tek bir şey var; o da bu işi çözmeniz gerektiği. Büyükelçinin neye bulaştığı umurumda değil. Bana kalırsa basın ya da başka birileri kokusunu almadıkça oralarda eroin kaçaksı da olmuş olabilir, oğlancı da. Ne sebepten olursa

olsun bir skandal daha patlak verirse bundan sadece siz sorumlu tutulursunuz. Yeterince açık konuştum mu yoksa daha fazlasını duymak ister misiniz, Bay Hole?"

Torhus bunları söylerken nefes bile almamıştı.

Harry masayı tekmeleyince telefon ve yanındaki mesai arkadaşları yerinden sıçradı.

"Oldukça açık konuştunuz" dedi Harry, sıktığı dişlerinin arasından. "Şimdi de siz beni dinleyin." Harry derin bir nefes almak için duraksadı. Bir bira, sadece *bir tane* bira. Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. "Molnes herhangi bir şeye bulaşmışsa büyük ihtimalle bunu yapan tek Norveçli o değildir. Burada bulunduğu kısa sürede Tayland'ın yeraltı dünyasıyla önemli temaslar kurduğuna dair güçlü şüphelerim var. Pattaya'da bir otel odasında erkek çocuklarıyla birlikte yakalanan Norveçlinin haberini okumuş muydunuz? Burada böyle şeyler polisin hoşuna gidiyor. Çünkü bu sayede medyadaki itibarları yükseliyor ve pedofilleri yakalamak eroin çetelerini yakalamaktan daha kolay. Bana kalırsa Tayland polisi kolay avın kokusunu şimdiden aldı ama dosyanın resmi olarak kapanmasını ve benim dönmemi bekliyorlar. Norveç gazeteleri buraya bir sürü muhabir gönderecek ve siz daha ne olduğunu anlamadan büyükelçinin adını öğrenmiş olacaklar. Bu adamları Tayland polisiyle gizlilik anlaşmamız varken şimdi yakalayabilirsek belki de böyle bir skandalın ortaya çıkmasını engellemiş oluruz."

Harry, bakanlık müdürünün durumu kavramaya başladığını duyabiliyordu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Buraya geleli yirmi dört saatten biraz fazla oldu ve bu soruşturmanın hiçbir yere varmayacağını şimdiden söylemek istiyorum. Çünkü gizlenen bir şeyler var. Bana anlatmadıklarınızı öğrenmek istiyorum. Molnes'le ilgili bildiklerinizi ve neyin içinde olduğunu."

"Bilmeniz gereken her şeyi biliyorsunuz. Hepsi bu kadar. Bunu anlamak o kadar zor mu?" Torhus inledi. "Tam olarak neyi elde etmeye çalışıyorsunuz, Bay Hole? Bu işi hızlıca bitirmek için sizin de bizler kadar istekli olduğunuzu sanıyordum."

"Ben bir polisim ve görevimi yapmaya çalışıyorum Bay Torhus."

Torhus güldü. "Çok etkileyici Bay Hole. Ama şunu unutmayın ki hakkınızda bildiğim birkaç şey var; o yüzden bu 'ben iyi bir polisim' laflarınıza kanamayacağım."

Harry ahizeye öksürdü; gelen yankıları boğuk silah seslerine benzetti. Az sonra bir şey mırıldandı.

"Efendim?"

"Hat kötü dedim. Dediklerimi düşünün Bay Torhus ve söyleyecek bir şeyiniz olduğunda beni arayın."

Harry irkilerek uyandı, yataktan fırladı ve kusmadan banyoya yetişebildi. Ardından klozete oturdu. Alttan üstten çıkarıyordu şimdi. Odada üşümesine rağmen üzerinden ter damlıyordu.

İçkiyi bırakmanın geçen sefer daha zor olduğunu düşündü. Giderek iyiye gidiyordu. Çok daha iyiye gitmesini umdu.

Yatağa dönmeden önce kalçasına bir B vitamini iğnesi vurdu ve canı fena yandı. Aklına tam on beş senedir eroin kullanan Oslo'daki Vera adlı hayat kadını geldi. Bir keresinde Harry'ye iğneyi batırırken hâlâ bayıldığını söylemişti.

Gecenin karanlığında, lavabonun içinde hareket eden bir şey, ileri geri sallanan bir çift anten gördü. Başparmak büyüklüğündeydi ve sırtında turuncu bir şerit vardı. Böylesini daha önce görmemişti; ama belki o kadar da sıradışı değildi. Ne de olsa hamamböceğinin üç binden fazla türü olduğunu okumuştu. Yaklaşan birinin titreşimlerini duyduklarında gizlendiklerini ve bir hamamböceği gördüğünüzde onun

en az on katının saklanıyor olduğunu da. Demek ki her yerdeydiler. Bir hamamböceğinin ağırlığı ne kadardı? On gram mı? Çatlaklarda ve tezgâhların arkasında yüzden fazla varsa odada en azından bir kilo hamamböceği var demekti. Ürperdi. Onların daha çok korktuğunu bilmek tek avuntusuydu. Bazı zamanlar alkolün ona zarardan çok *yararının* dokunduğu hissine kapılıyordu. Gözlerini kapadı ve düşünmemeye çalıştı.

12

12 Ocak Pazar

Sonunda arabayı park etmiş ve adresi yürüyerek aramaya başlamışlardı. Nho, Bangkok'taki dâhiyane adres sistemini açıklamaya çalışmış, anacaddeleri ve *soi* denen numaralı ara sokakları anlatmıştı. Sorun şuydu ki her yeni eve hangi sokakta olursa olsun boşta duran bir sonraki numara verildiğinden evler numara sırasına göre gitmiyordu.

Kaldırımların gazete okuyan, makinelerde dikiş diken, yemek pişiren ve ikindi uykusu çeken insanlarla adeta oturma odalarının uzantılarıymış gibi kullanıldığı dar arka sokaklarda yürüdüler. Okul üniformalı birkaç kız arkalarından bağırıp gülüşünce Nho cevap olarak Harry'yi gösterip bir şeyler söyledi. Kızlar kahkahalara boğulup ellerini ağızlarına götürdü.

Nho bir dikiş makinesinin arkasında oturan genç bir kadınla konuştu ve kadın bir kapıyı işaret etti. Kapıyı çaldıktan bir süre sonra karşılarına bej bir şort giyen, gömleğinin önü açık bir adam çıktı. Harry adamın altmışlarında olduğunu tahmin etti ancak yaşını belli eden tek şey gözleri ve kırışıklıklarıydı. Geriye taranmış düz siyah saçlarında birkaç gri tutam vardı ve zayıf, zinde vücudu pekâlâ otuz yaşında bir adama ait olabilirdi.

Nho birkaç kelime söyleyince adam Harry'ye bakarak başını oynattı. Ardından özür dileyip tekrar içeri girdi. Bir da-

kika sonra ise uzun kollu, ütülü bir beyaz gömlekle ve pantolonla geri döndü.

Yanında getirdiği iki sandalyeyi kaldırıma koydu. Beklenmedik derecede iyi İngilizcesiyle Harry'yi sandalyelerden birine buyur ederken diğerine kendisi geçti. Nho yanlarında dikildi ve Harry basamaklara oturabileceğini işaret edince başını hafifçe sallayarak reddetti.

"Ben Harry Hole, Bay Sanphet. Norveç polis teşkilatından geliyorum. Size Molnes'le ilgili birkaç soru sormak istiyorum."

"*Büyükelçi Bay* Molnes'i kastediyorsunuz herhalde."

Harry adama baktı. Kucağına koyduğu kahverengi lekeli elleriyle bir sopa yutmuş gibi dimdik oturuyordu.

"Elbette. Büyükelçi Bay Molnes. Öğrendiğim kadarıyla neredeyse otuz senedir Norveç Büyükelçiliği'nde makam şoförlüğü yapıyormuşsunuz."

Sanphet doğruladığını göstermek için gözlerini kapadı.

"Ve büyükelçiye büyük saygı duyuyormuşsunuz, öyle mi?"

"Büyükelçi Bay Molnes harika bir adamdı. Kocaman yüreği ve kocaman bir aklı olan harika bir adam."

Tek parmağını alnına hafifçe vurdu ve Harry'ye öğüt verirmiş gibi baktı.

Harry bir ter damlası omurgasından aşağı süzülüp pantolonunun içine girerken ürperdi. Etrafta sandalyeleri taşıyabilecekleri bir gölge aradı ama güneş tepedeydi ve bu sokaktaki tüm evler alçaktı.

"Size geldik çünkü büyükelçinin alışkanlıklarını, nerelere gittiğini ve kimlerle görüştüğünü en iyi sizin bileceğinizi düşündük. Ayrıca şahsi olarak da ona epey yakınmışsınız. Öldüğü gün neler oldu?"

Sanphet sakince oturduğu sandalyesinden o gün büyükelçinin nereye gittiğini söylemeden ayrıldığını, arabayı kendisinin kullanmak istediğini ve şoförün başka bir işi bulunma-

dığından mesai saatleri içinde böyle bir isteğin oldukça tuhaf olduğunu anlattı. Molnes gittikten sonra elçilikte beşe kadar bekleyip evine dönmüştü.

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Karım on dört sene önce bir trafik kazasında öldü."

İçinden bir ses Harry'ye ay ve gün sayısını da tam olarak verebileceğini söyledi. Çocukları yoktu.

"Büyükelçiyi nerelere götürürdünüz?"

"Diğer elçiliklere. Toplantılara. Norveçlilerin evlerine."

"Hangi Norveçlilerin?"

"Her türden Norveçlinin. Statoil'den, Hydro'dan, Jotun'dan, Statskonsult'tan gelenlerin."

Norveççe isimleri kusursuz telaffuz ediyordu.

"Bunların arasında tanıdıklarınız var mı?" diye sordu Harry, ona bir liste uzatarak. "Bunlar büyükelçinin öldüğü gün cep telefonuyla iletişim kurduğu kişiler. Telekom şirketinden aldık."

Sanphet cebinden bir gözlük çıkardı ama listeyi yüksek sesle okurken kâğıdı hâlâ uzağında tutması gerekiyordu. "11.10. Bangkok Bahis Servisi."

Gözlüğünün üzerinden baktı.

"Büyükelçi at yarışı oynamayı severdi." Gülümseyerek ekledi. "Bazen kazanırdı da."

Nho ağırlığını diğer ayağına geçirdi.

"Worachak Caddesi nedir?"

"Ankesörlü telefondan yapılan bir arama. Lütfen devam edin."

"11.55. Norveç Büyükelçiliği."

"İşin garip tarafı, bu sabah elçiliği aradık ve hiçbiri o gün onunla telefonda görüştüğünü hatırlamıyor. Danışmadaki görevli bile."

Sanphet omuzlarını kaldırdı. Harry elini sallayarak devam etmesini işaret etti.

"12.50. Ove Klipra. Onu duymuşsunuzdur herhalde?"

"Sanırım."

"Bangkok'un en zengin adamlarından biridir. Gazetede yakın zaman önce Laos'ta bir hidroelektrik santrali sattığını okudum. Bir tapınakta yaşıyor" diye mırıldandı Sanphet. "Büyükelçiyle daha önceden tanışıyordu. İkisi de ülkenin aynı bölgesinden. Alesund'u duydunuz mu? Büyükelçi bir keresinde oraya davet..."

Harry teslim olmuş gibi kollarını kaldırdı. Şu anda konuşmaya değecek bir konu değildi. Sanphet listeye geri döndü.

"13.15. Jens Brekke?"

"O kim?"

"Döviz simsarı. Birkaç sene önce Den Norske Bank'tan Barclays Thailand'a geldi."

"Tamam."

"17.55. Mangkon Caddesi mi?"

"Yine ankesörlü telefondan yapılan bir arama."

Listede başka isim yoktu. Harry içinden küfretti. Neyi ümit ettiğini tam olarak bilmiyordu ama şoför zaten bir saat önce Tonje Wiig'le konuşarak kendisinin de öğrendiği bilgiler dışında yeni hiçbir şey söylememişti.

"Astımınız var mı Bay Sanphet?"

"Astım mı? Hayır. Neden?"

"Arabada bir kapsül bulduk ve laboratuvardan incelemesini istedik. Merak etmeyin, Bay Sanphet; tamamen prosedür gereği. Bir astım hapı olduğu ortaya çıktı. Fakat Molnes'in ailesinde astımı olan biri yok. Kime ait olabileceğini siz biliyor musunuz?"

Sanphet başını iki yana salladı.

Harry sandalyesini makam şoförüne yaklaştırdı. Sokakta görüşme yapmaya alışkın değildi ve bu dar ara sokakta oturan herkes gizlice onları dinliyormuş gibi geliyordu. Sesini alçalttı.

"Saygısızlık etmek istemem ama yalan söylüyorsunuz. Elçilikteki danışma görevlisinin astım ilacı kullandığını kendi gözlerimle gördüm Bay Sanphet. Gününüzün yarısı elçilik binasında geçiyor, otuz yıldır orada çalışıyorsunuz ve sizin haberiniz olmadan kimsenin tuvalet kâğıdı bile değiştirebildiğini sanmıyorum. Astımı olduğunu bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Sanphet soğuk ve sakin gözlerle ona baktı.

"*Arabada* astım ilacı bırakabilecek kimseyi tanımadığımı söylüyorum bayım. Bangkok'ta çok fazla astımlı var ve elbette bazıları büyükelçinin arabasına binmiştir. Ama bildiğim kadarıyla Bayan Ao onlardan biri değil."

Harry yaşlı adamı izledi. Güneş gökyüzünde bir zil gibi parıldarken nasıl oluyordu da alnında tek bir ter damlası olmadan oturabiliyordu? Harry bir sonraki soru orada yazılıymış gibi defterine göz attı.

"Arabada hiç çocuk taşıdınız mı?"

"Efendim?"

"Bazen okula, yuvaya ya da buna benzer yerlere çocuk götürdüğünüz oluyor muydu? Umarım anlamışsınızdır."

Sanphet'in yüzünde hiçbir değişim olmadı ama sırtı dikleşti.

"Anladım" dedi. "Büyükelçi *onlardan* değildi."

"Nereden biliyorsunuz?"

Bir adam başını gazetesinden kaldırınca Harry sesini yükselttiğini fark etti. Sanphet adamı başıyla selamladı.

Harry kendisini aptal hissetti. Aptal, perişan ve terli. Tam olarak bu sırayla.

"Affedersiniz" dedi. "Niyetim sizi rencide etmek değildi."

Yaşlı şoför onu duymamış gibi yaptı ve tepki vermedi.

"Biz artık gidelim." Harry ayağa kalktı. "Grieg sevdiğinizi duydum; o yüzden size bunu getirdim." Bir kaset çıkardı. "Grieg'in do minör senfonisi. İlk olarak 1981 yılında icra edil-

di; dolayısıyla sizde olmadığını düşündüm. Grieg seven herkeste bulunması gereken bir kayıt. Lütfen kabul edin."

Sanphet sandalyesinden kalktı, kaseti kabul etti ve dikilerek onu inceledi.

"Hoşça kalın" dedi Harry, beceriksiz ama iyi niyetli bir *wai*[13] selamı vererek. Ardından Nho'ya gitmeleri için eliyle bir işaret yaptı.

"Durun" dedi şoför. Gözleri hâlâ kasetteydi. "Büyükelçi iyi bir adamdı. Ama mutlu biri değildi. Bir zaafı vardı. Anısına leke sürmek istemem ama atlardan kazandığından daha fazlasını kaybetti."

"Çoğu insan kaybeder" dedi Harry.

"Ama beş milyon baht değil."

Harry aklından hesaplamaya çalıştı. Nho yardımına yetişti.

"Yüz bin dolar."

Harry ıslık çaldı. "Hımm, kaybedecek o kadar parası olduğuna göre..."

"Yoktu" dedi Sanphet. "Parayı Bangkok'taki tefecilerin birinden borç aldı. Son birkaç hafta onu defalarca aradılar." Harry'ye baktı. Yüz ifadesinden bir anlam çıkarmak güçtü. "Bana göre kumar oynayan biri ödeyemeyeceği borcun altına girmemeli ama onu para için öldürdülerse bence bunu yapanlar cezalandırılmalı."

"Yani büyükelçi mutlu değildi, öyle mi?"

"Kolay bir hayatı yoktu."

Harry bir şey hatırladı. "Man U sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

Şoför yüzünü buruşturdu.

"Büyükelçinin takviminde cinayet gününe bu yazılmış. Televizyon rehberini kontrol ettim ve o gün hiçbir kanalda Manchester United'ın maçı yokmuş."

"Ah, Manchester United" dedi Sanphet gülümseyerek.

13. Avuçları birleştirerek ve hafifçe eğilerek verilen Tayland selamı. (ç.n.)

"Klipra o. Büyükelçi ona Bay Man U derdi. Sırf maçları izlemek için İngiltere'ye uçar. Kulüpte epey hisse satın aldı. Tuhaf bir insandır."

"Göreceğiz. Bir ara onunla da konuşurum."

"Tabii onu bulabilirseniz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Siz Klipra'yı bulamazsınız. O sizi bulur."

Bir bu eksikti, diye düşündü Harry. Bir karikatür...

"Kumar borcu işin rengini tamamen değiştirir" dedi Nho, arabaya döndüklerinde.

"Belki" dedi Harry. "Yüz bin dolar çok para olabilir ama yeterli mi?"

"Bangkok'ta insanlar bundan çok daha az meblağlar için öldürülüyor" dedi Nho. "Hem de çok çok daha az. İnan bana."

"Ben tefecileri değil, Atle Molnes'i kastediyorum. Adam çok varlıklı bir aileden geliyor. Bu parayı istese ödeyebilirdi; en azından ölüm kalım meselesi haline geldiğinde. Burada yanlış bir şeyler var. Bay Sanphet hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bayan Ao'dan bahsederken yalan söylüyordu."

"Sahiden mi? Nedenmiş o?"

Nho cevap vermedi, ağzını açmayarak sırıttı ve hafifçe şakağına vurdu.

"Ne demeye çalışıyorsun, Nho? Yalan söyleyenleri gözünden tanıdığını mı?"

"Annemden öğrendim. Vietnam Savaşı sırasında Soi Cowboy'da bir poker oyuncusu olarak geçimini sağlardı."

"Saçma. Hayatı insanları sorgulamakla geçmiş polisler tanıyorum ve hepsi aynı şeyi söylüyor: İyi bir yalancıyı nasıl tanıyacağını asla öğrenemezsin."

"Mesele gözlerinle değil, aklınla bakabilmek. Küçük ay-

rıntılarla anlayabilirsin. Mesela o kasetin Grieg seven herkeste bulunması gerektiğini söylerken ağzını doğru düzgün açmaman gibi."

Harry yanaklarında yükselen sıcağı hissedebiliyordu. "Kaset şans eseri Walkman'imdeydi. Grieg'in do minör senfonisini Avustralyalı bir polis söylemişti bana. Kaseti onun anısına almıştım."

"Sonuç olarak işe yaradı."

Nho üzerlerine gelen bir kamyonun yolundan çekildi.

"Siktir!" Harry korkmaya bile vakit bulamadı. "Adam ters yöndeydi!"

Nho omuzlarını silkti. "Ama benden daha büyüktü."

Harry saatine baktı. "Bir an önce merkeze dönmeliyiz; gitmem gereken bir cenaze var." *Ofisinin* dışındaki dolapta asılı duran sıcak ceketi hatırlayınca ürktü.

"Umarım kilisede klima vardır. Bu arada, neden o kavurucu güneşin altında oturmak zorundaydık ki? İhtiyar bizi neden içeri davet etmedi?"

"Gurur" dedi Nho.

"Gurur mu?"

"Sürdüğü arabayla ve çalıştığı yerle ilgisi olmayan küçük bir evde oturuyor. Bizi davet etmek istemedi çünkü sadece onun için değil, bizim için de rahatsızlık verici olacaktı."

"Garip bir adam."

"Burası Tayland" dedi Nho. "Ben olsam ben de seni evime davet etmezdim. Onun yerine çayını merdivende ikram ederdim."

Aniden sağa kırınca üç tekerlekli iki tuk-tuk korkuyla kaçıştı. Harry istemsizce ellerini ağzına götürdü.

"Çünkü ben..."

"Çünkü sen onlardan daha büyüksün. Teşekkürler Nho, sanırım mantığı anladım."

* * *

13

12 Ocak Pazar

"İşte, yanıp kül oldu" dedi Harry'nin yanındaki adam, istavroz çıkararak. Harry'ye vernikli ahşabı ve solmuş kotu hatırlatan iyice bronzlaşmış teni ve açık mavi gözleri olan güçlü bir erkekti. İpek gömleğinin yakası açıktı ve boynunda güneşte mat ve kalın haliyle ışıldayan bir altın zincir asılıydı. Burnu ince kan damarlarından oluşan bir ağla kaplıydı ve kahverengi kafatası seyrelen saçlarının altında bir bilardo topu gibi parlıyordu. Roald Bork'un onu yakından bakıldığında yetmiş yaşından genç gösteren canlı gözleri vardı.

Konuşuyordu. Hem de yüksek sesle ve görünüşe bakılırsa bir cenazede olduklarını umursamadan. Nordland aksanı kubbeli tavanın altında adeta şakıyordu ama kimse dönüp de azarlar gibi bakmıyordu.

Krematoryumdan çıktıklarında Harry kendisini tanıttı.

"Vay be, demek ki bunca zamandır yanımda bir polis dikiliyormuş da haberim yokmuş. Neyse ki bir şey söylemedim. Yoksa başıma iş açabilirdim."

Adam yankılı bir kahkahayla güldü ve köseleye benzeyen kuru ve yaşlı elini uzattı. "Ben Bork, sadece bir emekli." Alaycılığı gözlerinden okunmuyordu.

"Tonje Wiig buradaki Norveçli azınlık için bir çeşit ruhani lider olduğunuzu söyledi."

"O halde sizi hayal kırıklığına uğratabilirim. Gördüğünüz

gibi ben bir ayağı çukurda yaşlı bir adamım, önder değil. Ayrıca hem gerçek hem de mecazi anlamda dışarı taşındım."

"Öyle mi?"

"Kötülüğün inine, Tayland'ın Sodom'una."

"Pattaya'ya mı?"

"Doğru. Orada yoldan çıkmaması için uğraştığım birkaç Norveçli daha var."

"İzin verirseniz sadede gelmek istiyorum, Bay Bork. Bir süredir Ove Klipra'ya ulaşmaya çalışıyoruz ancak nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini bilmeyen bir kapı görevlisinden başka bir şey bulamadık."

Bork gevrek gevrek güldü. "Tam da Klipra'ya uyuyor."

"Bana insanlarla kendisinin irtibat kurmayı tercih ettiği söylendi ama şu anda bir soruşturmanın ortasındayız ve fazla vaktim yok. Anladığıma göre Klipra'nın yakın arkadaşısınız, bir nevi dış dünyayla arasındaki köprüsünüz, değil mi?"

Bork başını eğdi. "Yardımcısı değilim, eğer kastettiğiniz buysa. Ama ona aracılık yaptığım konusunda haklısınız. Klipra tanımadığı kimselerle konuşmayı sevmez."

"Klipra ile büyükelçi arasındaki iletişimi de mi siz sağlıyordunuz?"

"İlk seferinde öyleydi. Ama Klipra büyükelçiyi sevdi; o yüzden ikisi beraber çok vakit geçirdi. Her ne kadar Klipra gibi gerçek bir Alesund'lu değil, taşralı olsa da büyükelçi de Sunnmöre'da doğup büyümüştü."

"Öyleyse bugün burada olmaması tuhaf değil mi?"

"Klipra devamlı seyahat eder. Birkaç gündür telefonunu açmıyor; dolayısıyla Vietnam ya da Laos'taki işyerlerini görmeye gittiğini ve büyükelçinin öldüğünden haberinin bile olmadığını tahmin ediyorum. Bu haber buralarda çok da gündem olmadı."

"Genelde biri kalp krizinden öldüğünde olmaz" dedi Harry.

"Norveç polisi o yüzden mi burada?" diye sordu Bork, geniş ve beyaz bir mendille boynundaki teri silerek.

"Bir büyükelçi yurtdışında öldüğünde prosedür böyledir" dedi Harry, bir kartvizitin arkasına polis merkezinin telefon numarasını karalarken.

"Klipra dönerse bana bu numaradan ulaşabilirsiniz."

Bork kartviziti inceledi, bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçip kartı gömleğinin cebine koydu ve başını salladı.

"Öyleyse numaranız artık bende var" deyip el sıkıştı ve eski bir Land Rover'a doğru yürüdü. Arkasında, yarısı kaldırımda duran ve yeni yıkanmış kırmızı bir cismin ışıltısı görünüyordu. Harry'nin Molnes'lerin evinin önüne yanaşırken gördüğü Porche'nin aynısıydı bu.

Tonje Wiig aylak adımlarla yanına geldi. "Bork yardımcı olabildi mi?"

"Pek değil."

"Klipra hakkında ne söyledi? Nerede olduğunu biliyor muymuş?"

"Hiçbir şey bilmiyor."

Kadın gitmek için hamlede bulunmayınca Harry daha fazlasını beklediğine dair belirsiz bir hisse kapıldı. Bir an için Fornebau Havalimanı'ndaki diplomatın acımasız gözlerini gördüğünü düşünüp irkildi. *Skandal olmayacak, anlaşıldı mı?* Harry'ye göz kulak olması ve fazla ileri gittiğinde Torhus'a haber vermesi istenmiş olabilir miydi? Harry kadına baktı ve bu fikri daha o anda reddetti.

"Kırmızı Porsche kimin?" diye sordu.

"Porsche mi?"

"Şurada duran. Bir de Östfold'un kızları on altı yaşına gelmeden arabalar hakkında her şeyi bilir sanırdım."

Tonje Wiig, Harry'nin yorumuna kulak asmayıp güneş gözlüğünü taktı. "Jens'in arabası."

"Jens Brekke mi?"

"Evet. Kendisi de şurada."

Harry döndü. Hilde Molnes etkileyici siyah ipek kıyafetiyle merdivende dikiliyordu ve yanında siyah takım elbisesiyle ciddi bir şekilde duran Sanphet vardı. Arkalarında ise daha genç, sarışın bir adam. Harry onu kilisedeyken fark etmişti. Termometre otuz beş dereceyi göstermesine rağmen ceketinin altına yelek giymişti. Gözleri pahalı görünen bir güneş gözlüğünün arkasında gizlenmişti ve yine siyahlar içindeki bir kadınla alçak sesle konuşuyordu. Harry gözlerini genç kadına çevirince kadın bunu hissetmiş gibi ona döndü. Harry, Runa Molnes'i ilk görüşte tanıyamamıştı ve şimdi nedenini anlayabiliyordu. Vücudundaki asimetri gitmişti. Boyu merdivende dikilen diğerlerinden daha uzundu. Kısa süren bakışları sıkıntı dışında başka hiçbir duyguyu belli etmiyordu.

Harry izin isteyerek basamakları tırmandı ve Hilde'ye başsağlığı diledi. Büyükelçinin eşinin Harry'nin avucunun içindeki eli yumuşak ve güçsüzdü. Dedektife donuk gözlerle bakarken güçlü parfümü cinin kokusunu bastırıyordu.

Harry daha sonra Runa'ya döndü. Runa eliyle gözlerini güneşten korudu ve onu yeni fark etmiş gibi gözlerini kısarak baktı.

"Merhaba" dedi. "Sonunda bu cüceler ülkesinde benden daha uzun biri var. Siz bizim evimize gelen dedektif değil misiniz?"

Sesinde az da olsa saldırgan bir hava, bir ergenin zoraki özgüveni vardı. Onun el sıkışı sert ve güçlüydü. Harry'nin gözleri ister istemez diğer elini aradı. Elbisesinin siyah kolundan mumdan bir protez çıkmıştı.

"Dedektif mi?"

Konuşan Jens Brekke'ydi.

Güneş gözlüğünü çıkarmış, gözlerini kısmıştı. Neredeyse saydam olan mavi irislerinin önüne dağınık, sarı bir saç tuta-

mı düşmüştü. Yuvarlak yüzü hâlâ bir oğlan çocuğunun tombulluğuna sahipse de gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar en az otuz seneyi devirmiş olduğunu gösteriyordu. Bu defa üzerinde Armani yerine klasik bir Del Georgio vardı ve el dikimi Bally ayakkabıları bir çift siyah aynadan farksızdı. Yine de görüntüsü Harry'ye yetişkinler gibi giyinmiş on iki yaşında şımarık bir çocuğu çağrıştırıyordu. Harry kendisini tanıttı.

"Rutin bir soruşturma yapmak için Norveç polis teşkilatından geldim."

"Anladım. Bu normal mi ki?"

"Büyükelçinin öldüğü gün onunla konuşmuşsunuz, değil mi?"

Brekke dedektife hayret ederek baktı. "Doğru. Nereden biliyorsunuz?"

"Cep telefonunu bulduk. Numaranız son beş aramanın içindeydi. Sizi biri çeyrek geçe aramış."

Harry adamı dikkatlice inceledi ama yüzünde ne şüphe, ne de şaşkınlık vardı.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Bana uğrayın" dedi Brekke, işaret ve ortaparmağının arasında beliriveren bir kartvizitle.

"Evinize mi işyerinize mi?"

"Evde uyuyorum."

Dudaklarının kenarında kıpırdayan minik gülümsemeyi görmek imkânsızdı ama Harry yine de orada olduğunu biliyordu. Sanki bir dedektifle konuşmak onun için heyecan verici, biraz gerçekdışı bir olaydı.

"Müsaadenizi isteyebilir miyim?"

Brekke, Runa'nın kulağına bir şeyler fısıldadı, Hilde'yi başıyla selamladı ve aceleyle Porsche'sine doğru yürüdü. Mekân giderek tenhalaşıyordu; Sanphet de Hilde Molnes'i elçilik arabasına götürünce Harry ve Runa baş başa kaldı.

"Elçilikte bir anma toplantısı var" dedi Harry.

"Biliyorum. Annem gitmek istemiyor."

"Haklı. Ziyarete gelecek yakınlarınız olmalı."

"Hayır, yok."

Harry, Sanphet'in Hilde Molnes'in ardından kapıyı kapayışını ve arabanın etrafında yürüyüşünü izledi.

"Pekâlâ, istiyorsanız benimle taksiye binebilirsiniz."

Söylediğinin ne kadar garip kaçtığını anlayınca Harry'nin kulakmemeleri kızardı. "Gitmek istiyorsanız" demek istemişti.

Kız ona bir bakış attı. Gözleri siyahtı ve Harry o gözlerin ne anlattığını bilmiyordu.

Runa "İstemiyorum" deyip elçilik arabasına doğru yürümeye başladı.

Moraller bozuktu ve kimse pek konuşmuyordu. Tonje Wiig, Harry'yi de davet etmişti, bir köşede bardaklarını çevirerek dikiliyorlardı. Tonje ikinci Martini'sini bitirmek üzereydi. Harry sadece su istemiş ama onun yerine eline yapışkan, tatlı bir portakallı içecek tutuşturulmuştu.

"Eee, Norveç'te ailen var mı, Harry?"

"Sayılır" dedi Harry, konunun neden bir anda değiştiğini anlamayarak.

"Benim de" dedi Tonje. "Anne babam, erkek kardeşim, kız kardeşim. Teyzem ve eşi. Bir de amcam ve eşi. Büyükannem ve büyükbabam yok. Hepsi bu kadar. Senin?"

"Aşağı yukarı aynı."

Bayan Ao ellerinde bir tepsi içkisiyle yanlarından kıvrılarak geçti. Yandan derin yırtmaçlı basit ve geleneksel bir Tayland elbisesi giyiyordu. Harry gözleriyle onu takip etti. Büyükelçinin böyle bir kadın tarafından baştan çıkarılmasının çok da zor olmadığını düşündü.

Salonun diğer ucunda, büyük bir dünya haritasının önünde bacaklarını açmış, topuklarının üzerinde sallanan bir

adam duruyordu. Sırtı dimdik, omuzları geniş ve gümüş grisi saçları Harry'ninkiler gibi kısaydı. Gözkapakları düşük, çenesi sımsıkı kapalıydı ve ellerini arkada bağlamıştı. Uzaktan bakıldığında bir asker havası vardı.

"Şu kim?"

"Ivar Löken. Büyükelçi ona kısaca EM derdi."

"Löken mi? Tuhaf. Bana Oslo'dayken verilen çalışanlar listesinde adı yoktu. Ne iş yapıyor?"

"Güzel bir soru." Tonje Wiig kıkırdayıp içkisini yudumladı. "Kusura bakma Harry –bu arada sana Harry dememin sakıncası yok, değil mi?– biraz kafayı bulmuş olabilirim. Son bir iki haftadır o kadar çok çalıştım ve o kadar az uyudum ki. O buraya geçen sene, Molnes'ten hemen sonra geldi. Dürüst olmak gerekirse bakanlığın hiçbir yere ilerleyemeyenler kadrosuna ait."

"O ne demek?"

"Yani kariyeri çıkmaza girmiş. Daha önce Savunma Bakanlığı'nda çalışıyormuş ama bir yerden sonra adı çok fazla 'ama'yla anılmaya başlanmış."

"Ama mı?"

"Bakanlık camiasının birbirleriyle böyle konuştuğunu daha önce hiç duymadın mı? 'İyi bir diplomat *ama* alkol sorunu var; iyi bir diplomat *ama* kadınlara çok düşkün' gibi. 'Ama'lardan sonra söylenenler, öncekilerden çok daha önemlidir. Bölümünde ne kadar yükselebileceğini o belirler. En üst mevkilerde o yüzden bu kadar çok dindar geçinen tip var."

"Peki onun 'ama'sı neymiş? Neden burada?"

"Açıkçası ben de bilmiyorum. Toplantılara katılıyor ve ara sıra Oslo'ya rapor yazıyor fakat onu çok görmüyoruz. Bence yalnız olmayı seviyor. Bazen yanına çadırını, sıtma haplarını ve fotoğraf ekipmanlarıyla dolu sırt çantasını alıp Vietnam'a, Laos'a ve Kamboçya'ya seyahat ediyor. Öylelerini biliyorsundur işte."

"Sanırım. Ne tür raporlar yazıyor?"

"Bilmiyorum. O işlerle büyükelçi ilgilenirdi."

"Bilmiyor musunuz? Elçilikte pek kalabalık değilsiniz. İstihbarat mı yapıyordu?"

"Neden yapsın ki?"

"Sonuçta Bangkok tüm Asya için bir merkez."

Tonje ona efkârlı bir gülümsemeyle baktı. "Keşke böyle heyecanlı şeyler yapsaydık. Ama bana kalırsa bakanlık, krallığa ve ülkeye uzun yıllar boyunca ve çoğunlukla sadık bir şekilde hizmet ettiği için onun burada kalmasına izin veriyor. Ayrıca bir gizlilik yeminim de var."

Tekrar gülüp bir elini Harry'nin koluna koydu. "Başka şeyler konuşsak olmaz mı?"

Harry başka bir şeyler daha konuştuktan sonra yeni bir içecek almaya gitti. İnsan vücudunun yüzde altmışı sudan oluşuyordu ve gün boyunca bunun büyük bir kısmının gri mavi gökyüzüne uçup buharlaştığını hissediyordu.

Bayan Ao'yu salonun arkasında Sanphet'le birlikte dikilirken buldu. Sanphet ona mesafeli bir baş selamı verdi.

"Su var mı?" diye sordu Harry.

Bayan Ao ona bir bardak uzattı.

"EM ne anlama geliyor, biliyor musunuz?"

Sanphet tek kaşını kaldırdı. "Bay Löken'i mi soruyorsunuz?"

"Evet."

"Neden kendisinden öğrenmiyorsunuz?"

"Belki yüzüne söyleyemediğiniz bir kısaltmadır diye."

Sanphet sırıttı. "E, 'etkin', M de 'morfin' demek. Savaşın sonunda Vietnam'da Birleşmiş Milletler adına çalışırken edindiği eski bir lakap."

"Vietnam mı?"

Sanphet belli belirsiz bir biçimde başını oynattı, Bayan Ao gitti.

"Löken bir Viet Cong devriyesi tarafından saldırıya uğradıklarında iniş bölgesinde helikopterle alınmayı bekleyen Vietnamlı bir birlikle berabermiş. Ortalık kan gölüne dönmüş ve Löken de vurulanlardan biriymiş. Mermi tam da boyun kasına isabet etmiş. Amerikalılar askerlerini Vietnam'dan çekmiş ama sıhhiye erleri hâlâ oradaymış. Otluklarda bir askerden diğerine koşup ilkyardım yapıyorlarmış. Yaralıların her birinin miğferine bir nevi hasta kaydı tutar gibi tebeşirle kod yazıyorlarmış. Ö yazarlarsa bu o kişinin öldüğünü gösteriyormuş ve miğferi okuyan onlarla ilgilenmekle vakit kaybetmiyormuş. E, hasta hâlâ etkin, yani hayatta demekmiş; M ise morfin verildiği anlamına geliyormuş. Böylece ona bir kez daha morfin vurulmuyor ve aşırı dozdan ölmesi engelleniyormuş."

Sanphet başıyla Löken'i gösterdi.

"Onu bulduklarında kendinden geçmiş bir haldeymiş, o yüzden morfin vermeyip miğferine E yazmışlar ve diğerleriyle birlikte helikopere taşımışlar. Acıdan bağırarak uyandığında önce nerede olduğunu anlamamış. Ama üzerinde yatan cesedi itip askerlerden birine iğne yapan beyaz kolluklu bir adam görünce anlamış ve morfin için yalvarmış. Sıhhiyecilerden biri miğferine vurmuş ve 'Üzgünüm dostum, zaten tıka basa morfinle dolusun' demiş. Löken buna inanamamış ve miğferini söküp baktığında üzerinde hem E, hem de M yazdığını görmüş. Ne var ki bu onun miğferi değilmiş. Arkasında az önce koluna morfin vurulan askere bakmış. Miğferindeki E harfini görmüş ve kayışın altına sıkıştırdığı ezik büzük sigara paketinden ve Birleşmiş Milletler rozetinden miğferini tanıyınca ne olduğunu anlamış. Adam bir morfin daha yiyebilmek için miğferleri değiştirmiş. Löken bağırmış ama acı dolu feryatları havalanan helikopterin motor gürültüsü arasında kaybolmuş. Golf sahasına ulaşana kadar yarım saat boyunca yattığı yerde bağırmış."

"Golf sahası mı?"

"Kamp yani. Oraya öyle derdik."

"Demek siz de oradaydınız?"

Sanphet başıyla onayladı.

"O yüzden mi bu hikâyeyi o kadar iyi biliyorsunuz?"

"Gönüllü sağlık çalışanıydım ve onları helikopterden ben aldım."

"Sonra ne oldu?"

"Löken hâlâ orada duruyor işte. Diğer askerse bir daha uyanamadı."

"Aşırı doz yüzünden mi?"

"Karnından vurulduğu için ölmediği kesin."

Harry başını iki yana salladı. "Şimdi de Löken'le ikiniz aynı yerde çalışıyorsunuz."

"Tesadüf işte."

"Bunun gerçekleşme ihtimali ne kadar olabilir ki?"

"Dünya küçük" dedi Sanphet.

Harry "EM" dedi, bardağını bitirdi, daha fazla su istediğini mırıldandı ve Bayan Ao'yu aramaya gitti.

"Büyükelçiyi özlüyor musunuz?" diye sordu, onu mutfakta bulduğunda. Bayan Ao kadehlerin yanına peçeteler katlıyor ve onları lastikle tutturuyordu.

Şaşırarak Harry'ye baktı ve başını aşağı yukarı salladı.

Harry ellerinin arasında boş bardağı tutuyordu.

"Ne kadardır sevgiliydiniz?"

Kadının minik ve kibar ağzının açıldığını, zihninde hâlâ hazırlanamayan bir cevabı verdiğini, bir Japon balığı gibi kapanıp tekrar açıldığını gördü. Gözleri bir an için öfkeyle kabarınca Harry yüzüne bir tokat yemeyi bekledi ama sonra o öfke söndü. Onun yerine gözleri yaşlarla doldu.

"Üzgünüm" dedi Harry, çok da üzgün olmayan bir sesle.

"Siz..."

"Üzgünüm ama bu soruları sormak zorundayız."

"Ama ben..." Kadın boğazını temizledi, kötü bir düşünceyi üzerinden atarmış gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. "Büyükelçi evliydi. Ve ben..."

"Siz de mi evlisiniz?"

"Hayır ama..."

Harry hafifçe kolundan tutup onu mutfak kapısından çıkardı. Kadın ona döndü; gözlerindeki öfke geri geldi.

"Bakın, Bayan Ao. Büyükelçi bir motelde bulundu. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz. Yani becerdiği tek kişi siz değildiniz."

Harry kelimelerin nasıl etki edeceğini görmek için onu izledi.

"Burada bir cinayet soruşturması yürütüyoruz. Bu adama karşı sadakat duymanızın hiçbir nedeni yok, anlıyor musunuz?"

Bayan Ao sızlanıyordu. Harry onu kolundan salladığını fark edince bıraktı. Bayan Ao ona baktı. Gözbebekleri iri ve siyahtı.

"Korkuyor musunuz? Bu yüzden mi?"

Kadının göğsü yükselip indi.

"Cinayete karışmadıysanız bunların hiçbirinin ortaya çıkmasına gerek olmadığına dair söz vermem size yardımcı olur mu?"

"Biz sevgili değildik!"

Harry gözlerini ona dikti ama tek gördüğü iki siyah gözbebeğiydi.

"Peki. O halde sizin gibi genç bir kadının evli bir büyükelçinin arabasında ne işi vardı acaba? Astım ilacını almak dışında tabii?"

Harry boş bardağı tepsiye bıraktı ve gitti. Böyle söylemesi aptalcaydı belki ama bir şeylerin olması için aptallık yapmaya istekliydi. O şey ne olursa olsun.

14

12 Ocak Pazar

Elizabeth Dorothea Crumley'nin canı sıkkındı.

"Kahretsin! Tam beş gün oldu. Bir yabancı motelde sırtından bıçaklandı ve elimizde ne parmak izi, ne şüpheli, ne de boktan bile olsa bir ipucu var. Sadece bir danışma görevlisi, Tonya Harding, motel sahibi ve şimdi de mafya. Unuttuğum birileri var mı?"

"Tefeciler" dedi Rangsan, *Bangkok Post* gazetesinin arkasından.

"Tefeciler *mafya* zaten" dedi dedektif.

"Molnes'le görüşenler değil" dedi Rangsan.

"Ne demek istiyorsun?"

Rangsan gazeteyi bıraktı. "Harry, sen şoförün büyükelçinin tefecilere borcu olduğunu düşündüğünü söyledin, değil mi? Bir tefeci ona borcu olan kişi öldüğünde ne yapar? Tabii ki borcu ailesinden almaya çalışır."

Liz kuşkulu gözlerle baktı.

"Kimileri hâlâ aile şerefi kavramına takılıp kalmış olabilir ama tefeciler işadamıdır. Paralarını geri alabilmek için her yolu denemeleri doğal."

"Hiç de doğal gelmiyor" dedi Liz, burnunu büzerek.

Rangsan gazeteyi yeniden aldı. "Tefeciler değilse bile Molnes ailesine son üç günde gelen aramaların listesinde Thai Indo Travellers'ın numarasını üç defa gördüm."

Liz hafifçe ıslık çaldı ve masadakiler başlarını salladı.

"Ne?" diye sordu Harry, anlamadığı bir şey duyduğunu fark ederek.

"Thai Indo Travellers dışarıdan bakıldığında bir yurtdışı seyahat acentesi" dedi Liz. "Ama içeride asıl yürüttükleri iş başka. Kredi çekemeyen insanlara borç para veriyorlar. Faiz oranları yüksek ve borçlulara paralarını ödetmek için hayli etkili bir yöntemleri var. Bir süredir gözümüz üzerlerinde."

"Hâlâ aleyhlerinde kullanılacak bir kanıt bulamadınız mı?"

"Yeterince uğraşsaydık bulurduk. Ama rakiplerinin daha kötü olduğunu düşünüyoruz. Thai Indo Travellers mafyanın yanında iş yürütmeyi başarıyor ve bildiğimiz kadarıyla mafyaya haraç bile ödemiyorlar. Büyükelçiyi onlar öldürdüyse bu bilgimiz dahilindeki ilk cinayetleri olacak."

"Belki de siftah yapmanın zamanı geldi demişlerdir" dedi Nho.

"Yani bir adamı öldürüp sonra da parayı almak için ailesini mi arıyorlar? Bunun tam tersini yapmaları gerekmez mi?" diye sordu Harry.

"Neden? Böylece borcunu ödemeyenlerin başına ne geldiğini herkese göstermiş oldular" dedi Rangsan, yavaşça sayfayı çevirerek. "Bir de parayı geri alırlarsa bu iş yanlarına kâr kalır."

"Tamamdır" dedi Liz. "Nho ve Harry, siz şu tefecilere bir nezaket ziyaretinde bulunun. Bu arada adli tıpla görüştüm. Molnes'in ceketindeki bıçak yarığının etrafında bulduğumuz yağ onları bayağı şaşırtmış. Doğal bir yağ olduğunu ve bir hayvana ait olabileceğini söylediler. Pekâlâ, sanırım hepsi bu kadar. İyi şanslar."

Rangsan, Harry ve Nho'yu asansöre yürürlerken yakaladı.

"Dikkatli olun. Bu adamlar belalıdır. Borcunu ödemeyenler için pervane kullandıklarını duymuştum."

"Pervane mi?"

"Onları bir tekneye bindirip nehirde bir direğe bağlıyorlarmış, sonra da motoru ters çalıştırıp yavaş yavaş geri gelerek pervanenin milini suyun yukarısına kaldırıyorlarmış. Gözünüzde canlanıyor mu?"

Harry gözünde canlandırdı.

"İki sene önce kalp krizinden ölen bir adam bulmuştuk. Yüzü gerçek anlamıyla paramparçaydı. Niyetleri onu şehirde dolaştırıp diğer borçlulara ibret olsun diye göstermekmiş. Ama çalışan motorun sesini duyunca ve üzerine gelen pervaneyi görünce kalbi bu kadarına dayanamamış olmalı."

Nho başını salladı. "Kötü olmuş. Keşke borcunu ödeseymiş."

Taylandlı dansçıların rengârenk fotoğrafının üzerinde büyük harflerle MUHTEŞEM TAYLAND yazıyordu. Afiş, Çin mahallesindeki Sampeng Yolu'nda bulunan küçük bir seyahat acentesinin duvarında asılıydı. Fazlasıyla basit ve konforsuz olan oda, Harry, Nho ve masaların arkasında oturan bir adamla kadın haricinde boştu. Adamın gözlük camları öyle kalındı ki onlara bir balık fanusunun içinden bakıyormuş gibi görünüyordu.

Nho az önce polis rozetini göstermişti.

"Ne dedi?" diye sordu Harry.

"Polisler başımızın tacıdır. Onlara özel seyahat indirimleri yapıyoruz."

"Üst kata ücretsiz seyahat istesene."

Nho birkaç kelime söyleyince adam eline bir telefon ahizesi aldı.

"Bay Sorensen'in önce çayını bitirmesi gerekiyormuş" dedi, İngilizce konuşarak.

Harry bir şeyler diyecek oldu ama Nho ayıplar gibi bakınca vazgeçti. Oturup beklediler. Birkaç dakika sonra Harry

tavandaki çalışmayan pervaneyi gösterdi. Balık Fanusu gülümseyip başını iki yana salladı.

"Bozuk."

Harry kafa derisinin kaşındığını hissediyordu. İki dakika daha bekleyince telefon çaldı ve adam onu takip etmelerini istedi. Merdivenin başına geldiklerinde ayakkabılarını çıkarmalarını işaret etti. Harry delik deşik terli tenis çoraplarını düşününce ayakkabılarını çıkarmamasının herkes için daha iyi olacağına karar verdi fakat Nho başını yavaşça hayır der gibi salladı. Harry küfrederek ayakkabılarını çıkardı ve basamakları ağır ağır tırmandı.

Balık Fanusu'nun çaldığı kapı bir hışımla açılınca Harry iki adım geri çekildi. Kapı boşluğunu et ve kastan oluşan bir dağ dolduruyordu. Dağın iki minik göz çukuru, sarkık ve siyah bir bıyığı vardı ve gevşek duran bir tutam örgülü saçı dışında kafası tıraşlıydı. Başı rengi solmuş bir bovling topunu andırıyordu, vücudunda boyun ya da omuz namına hiçbir şey yoktu. Kulaklarından başlayarak gövdesine vidalanmış gibi görünen iki tombul kola doğru inen şiş bir kütleden ibaretti sadece. Harry hayatında bu kadar iri bir insan görmemişti.

Adam döndü ve paytak adımlarla onların önünden odaya girdi

"Adı Woo" diye fısıldadı Nho. "Kiralık yarma. Çok kötü bir şöhreti var."

"Tanrım. Hollywood'daki kötü adamların korkunç bir taklidine benziyor."

"Mançuryalı bir Çinli. İri olmalarıyla ünlüdürler."

Pencerelerin önündeki panjurlar kapalıydı ve karanlık odada Harry geniş bir masanın arkasında oturan bir adamın siluetini seçebiliyordu. Tavanda bir pervane dönüyor, duvarda içi doldurulmuş bir kaplan kafası hırlıyordu. Açık duran balkon kapısı yüzünden dışarıdaki tüm trafik odadan geçiyor gibiydi ve kapının aralığında üçüncü bir kişi daha oturuyor-

du. Woo gövdesini kalan son sandalyeye sığdırdı. Harry ile Nho odanın ortasına gelerek dikildiler.

"Size nasıl yardımcı olabilirim beyler?"

Masanın arkasından gelen ses kalındı, İngiliz aksanıyla konuşuyordu ve tonlamaları Oxford İngilizcesine yakındı. Adam elini kaldırınca bir yüzük parıldadı. Nho, Harry'ye baktı.

"Eee, biz emniyetten geliyoruz, Bay Sorensen..."

"Biliyorum."

"Norveç Büyükelçisi Atle Molnes'e borç vermişsiniz. Ölümünden sonra da karısını aramışsınız. Neden? Onu borcu ödemeye zorlamak için mi?"

"Bizim hiçbir büyükelçide kalan paramız yok. Ayrıca o tür borçlarla ilgilenmeyiz, Bay..."

"Hole. Yalan söylüyorsunuz Bay Sorensen."

"Ne dediniz, Bay Hole?" Sorensen öne eğildi. Yüz hatları Taylandlılarınki gibiydi ama teni ve saçları kar kadar beyaz, gözleriyse maviydi.

Nho, Harry'yi kolundan yakaladı ama Harry kolunu çekti ve Sorensen'in gözlerine baktı. Bu tehditkâr tavırla kendisini ateşe attığını ve Bay Sorensen'in itibarını kaybetmemek için hiçbir şeyi kabullenmeyeceğini iyi biliyordu. Oyunun kuralı böyleydi. Yine de Harry eskimiş çoraplarıyla öylece karşısında dikiliyor, domuz gibi terliyordu ve nezaketten de, diplomasiden de ölesiye sıkılmıştı.

"Çin mahallesindesiniz, Bay Hole, bir *farang* semtinde değil. Bangkok'un emniyet amiriyle şimdiye dek hiçbir sorun yaşamadım. Size tavsiyem, tek kelime daha etmeden önce gidip onunla görüşmeniz. O zaman bu can sıkıcı anı unutacağımıza söz veriyorum."

"Genellikle polis suçluya yasal haklarını söyler, suçlu polise değil."

Bay Sorensen'in dişleri nemli ve kırmızı dudaklarının ara-

sında bembeyaz parladı. "Ah, evet. 'Sessiz kalma hakkına sahipsiniz' falan. Bu defa tam tersi oldu işte. Woo, onları dışarı al. Beyler."

"Burada yaptığınız işler günışığına dayanabilir gibi durmuyor. Siz de öyle, Bay Sorensen. Yerinizde olsam doğruca dışarı çıkar ve yüksek koruma faktörlü bir güneş kremi alırdım. Hapishane bahçelerinde onlardan satmazlar."

Sorensen'in sesi biraz daha kalınlaştı. "Beni kışkırtmayın, Bay Hole. Ne yazık ki yurtdışında geçirdiğim süre o meşhur Taylandlı sabrımı kaybetmeme neden oldu."

"Parmaklıkların arkasında bir iki sene geçirince yine kazanırsınız."

"Bay Hole'u *dışarı* al, Woo."

Dev cüsse beklenmedik bir hızla hareket etti. Harry kekremsi bir köri kokusu aldı ve kolunu kaldırmaya bile fırsat bulamadan ayakları yerden kesilip bir panayırda kazanılmış oyuncak ayı gibi kucaklandı. Kımıldamaya çalışıyordu ama onu tutan demirden kollar ciğerlerinden her hava boşaltışında kurbanının nefes almasını engelleyen bir boa yılanı gibi gövdesini daha da sıkıyordu. Her şey kararıyor, trafiğin gürültüsü giderek yükseliyordu. En sonunda serbest kaldı ve havada süzüldü. Gözlerini açtığında şuurunu kaybettiğini anladı; sanki bir anlığına rüyaya dalıp çıkmıştı. Üzeri Çince sembollerle dolu bir tabela, iki telefon direği arasında duran bir demet kablo, gri beyaz bir gökyüzü ile tepeden ona bakan bir yüz gördü. Az sonra sesler geri geldi ve yüzün ağzından dökülen bir dizi kelime duydu. Yüzün sahibi önce balkonu, ardından tuk-tuk'un fena çökmüş olan tavanını gösterdi.

"Nasılsın, Harry?" Nho, tuk-tuk'un şoförüne gitmesi için el salladı.

Harry başını eğip kendine baktı. Sırtı acıyordu ve kirli, gri asfalt üzerindeki çamurlu pejmürde spor çoraplarının çok acıklı bir tarafı vardı.

"Bu halde Schröders'e gidecek olsam içeri sokmazlardı. Ayakkabılarımı aldın mı?"

Harry, Nho'nun sırıtmamak için dilini ısırdığına yemin edebilirdi.

"Sorensen bir dahaki sefere tutuklama emriyle gelmemizi söyledi" dedi Nho, arabaya döndüklerinde. "En azından artık bir devlet memuruna şiddet gösterdikleri için elimizdeler."

Harry parmağını baldırındaki uzun bir kesikte gezdirdi. "Elimizde *değiller*, sadece o yarma elimizde. Ama belki bize bir şeyler anlatabilir. Siz Taylandlıların yükseklikle derdi ne? Tonje Wiig'e göre bu hafta bir binadan aşağı atılan üçüncü Norveçliyim."

"Eski bir mafya yöntemi. Kurşun sıkmaktansa bunu yapmayı tercih ediyorlar. Polis pencerenin altında yatan birini bulduğunda kazayla aşağı düşmüş olma ihtimalini yoksayamaz. Hemen birilerine para yedirilir, dosya kimse zan altında kalmadan rafa kaldırılır ve herkes mutlu olur. Mermi delikleri işleri karıştırıyor."

Işıklarda durdular. Kırış kırış olmuş yaşlı bir Çinli kadın, bir kilimin üzerinde oturarak sırıtıyordu. Titreşen mavi havanın içinde yüzü bulanık görünüyordu.

15

12 Ocak Pazar

"Pedofil kimdir?"

Stale Aune hattın diğer ucunda derin bir iç geçirdi.

"Pedofil mi? Ne güzel bir selamlama cümlesi. Kısa cevabı duymak istiyorsan, reşit olmayanlara cinsel ilgi duyan kişiye denir."

"Daha kapsamlı cevap nedir?"

"Bu olgu hakkında bilinmeyen çok şey var ama bir seksoloğa soracak olursan muhtemelen sana tercihe bağlı ve duruma bağlı pedofillerin arasında kesin bir fark olduğunu söyler. Parkta cebinde şekerle gezen klasik tipteki pedofiller, tercihe bağlı pedofillerdir. Çocuklara olan ilgileri genellikle gençken başlar ve bir dış çatışma yaşamış olmaları gerekmez. Kendilerini çocuklarla özdeşleştirirler, davranışlarını bir çocuğun yaşına göre uyarlarlar ve bazen sahte ebeveyn rolüne de bürünürler. Cinsel faaliyetleri çoğunlukla dikkatli bir şekilde planlanır ve onlar için seks, hayattaki sorunlarını çözmek için bulundukları bir girişimdir. Bunun için bana para ödemeyecek misin?"

"Ya duruma bağlı olanlar?"

"Daha yaygın bir gruptur. Bunlar aslen yetişkinlere karşı daha fazla cinsel istek duyarlar ve çocukları çatışma içinde oldukları birinin yerine koyarlar."

"Bana şu cebinde şekerle gezen adamlardan biraz daha bahseder misin? Kişilikleri nasıl oluyor?"

"Pedofillerin genellikle düşük bir özsaygısı olur ve kırıl-

gan bir cinsellikleri vardır. Yani kendilerinden emin değillerdir, yetişkinlerle seks yapmaya cesaret edemezler ve kendilerini kusurlu görürler. Bu nedenle cinsel arzularını sadece çocuklarla yaşadıkları zaman durumu kontrol altında tutabildiklerini hissederler."

"Ve her zamanki gibi kimisi doğuştan, kimisi çevresi yüzünden böyle oluyor, değil mi?"

"Çocuk istismarcıların küçükken başkaları tarafından istismara uğramış olması olağandışı değildir."

"Peki onları nasıl tanırsın?"

"Kusura bakma Harry ama o kadar kolay olmuyor. Dışarıdan hiç dikkat çekmezler. Çoğunlukla yalnız yaşayan ve sosyal çevresi zayıf erkeklerdir. Cinsel kimlikleri hasarlı olabilir ama hayatın diğer alanlarında sorunsuzca yaşayabilirler."

"Anladım. Yani tanıyamazsın."

"Utanç, insanı zeki bir kamuflaj ustasına dönüştürür. Çoğu pedofil, tercihlerini başkalarından gizleme konusunda hayatı boyunca kendisini geliştirdiği için, tek diyebileceğim şey, gerçekte polisin istismar suçundan tutukladıklarından çok daha fazla pedofil bulunduğu."

"Her yakalanan için on tane."

"Ne dedin?"

"Hiç. Sağ ol, Stale. Bu arada içkiyi bıraktım."

"Ah. Kaç gün oldu?"

"Neredeyse kırk sekiz saat."

"Zor mu?"

"Şey, en azından canavarlar yatağın altından çıkmıyor. Daha kötü olacağını sanmıştım."

"Daha yeni başlamışsın. Unutma, kötü günler de geçireceksin."

"Öyle olmayan bir günüm var mı ki?"

* * *

Hava karanlıktı ve Patpong'a gitmek istediğini söyleyince taksi şoförü ona küçük ve renkli bir broşür uzattı.

"Masaj bayım? İyi masaj. Sizi götürürüm."

Loş ışıkta Tayland Havayolları reklamındaki kadar saf ve masum bir şekilde ona gülümseyen kızların fotoğraflarını gördü.

"Hayır, teşekkürler. Sadece yemek yemek istiyorum." Dayak yemiş gibi sızlayan sırtı bunun harika bir fikir olduğunu söylese de Harry broşürü geri verdi. Ne tür bir masaj olduğunu meraktan sorunca taksi şoförü yoruma açık olmayan evrensel bir el işareti yaptı.

Patpong'daki Le Boucheron'u Liz tavsiye etmişti ve yemek gerçekten de iyi görünüyordu. Ne var ki Harry'nin iştahı yoktu. Tabağını alan garsona özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi ve memnun kalmadığını düşünmemeleri için dolgun bir bahşiş bıraktı. Ardından Patpong'un çılgın sokak hayatına adım attı. Soi 1 trafiğe kapalıydı fakat tezgâhların ve barların önünde çağlayan bir nehir gibi yükselip alçalan insan kalabalığı araçlardan beterdi. Duvardaki her delikten müzik gümbürtüsü geliyor, kaldırımlardaki terli erkek ve kadınlar macera arıyor, insanların, lağımın ve yemeklerin kokusu birbiriyle yarışıyordu. Önünden geçtiği bir perde yana açılınca içeride olmazsa olmaz tangaları ve topuklu ayakkabılarıyla dans eden kızlar gördü.

Birisi kulağına "Giriş ücretsiz, içkiler doksan baht" diye bağırdı. Yürümeye devam etti ancak hıncahınç dolu olan caddede devamlı aynı şeyler tekrarlandığı için yürümüyor, sadece hareketsizce dikiliyordu sanki.

Midesine adeta vuran bir darbe hissetti; bunun müzik mi, kalbi mi yoksa Bangkok'un Silom Caddesi üzerindeki yeni otoyoluna gece gündüz kazık çakan iş makinelerinden birinin donuk patırtısı mı olduğunu anlamadı.

Barların birinde parlak, kırmızı ipek elbise giymiş bir kız

onunla göz göze geldi ve yanındaki sandalyeyi gösterdi. Harry neredeyse sarhoş olmuş gibi yürümeye devam etti. Bir köşesine televizyon asılmış başka bir bardan gelen gürültüyü duydu. Takımlardan birinin gol attığı belliydi. Pembe enseli iki İngiliz adam bardaklarını tokuşturdu ve "Baloncuklar çıkarıyorum"[14] şarkısını söylemeye başladı.

"İçeri gelsene, sarışın."

Uzun, ince bir kadın ona bakarak kirpiklerini kırpıştırdı, iri ve sıkı göğüslerini öne çıkardı, sonra da hayal gücüne yapılacak bir iş bırakmayan daracık tayt pantolonuyla bacak bacak üstüne attı.

Bir ses Norveççe "O bir *katoy*" deyince Harry sese döndü.

Bu Jens Brekke'ydi. Kolundan, dar deri etekli minyon bir Taylandlı kadın sarkıyordu.

"Aslında tüm o kıvrımlar, göğüsler ve vajinayla harikalar. Hatta bazı erkekler bir *katoy*'u orijinaline tercih ederler. Neden etmesinler ki?" Brekke'nin çocuksu bronz yüzünde bir dizi beyaz diş belirdi. "Tabii ki tek sorun, ameliyatla yapılmış bir vajinanın gerçek kadınlarınki gibi kendi temizleme özelliğinin olmaması. Bunu da yaptıkları gün kendime bir *katoy* edinmeyi ciddi ciddi düşüneceğim. Sizce nasıllar, memur bey?"

Harry *katoy* kelimesini duyunca abartılı bir şekilde burun kıvırarak sırtını dönen uzun kadına baktı.

"Şey, buradaki kadınlardan bazılarının aslında kadın olmayabileceği aklıma bile gelmedi."

"Deneyimsiz gözleri kandırmaları kolaydır ama onları âdemelmasından tanıyabilirsiniz; ne de olsa onu genelde yok edemiyorlar. Ayrıca boyları çok daha uzun olur, daha cesur giyinirler ve flört ederken daha girişken olurlar. Bir de çok güzel görünürler. Diğer farklılıkları görmeseniz bile yakayı buradan ele verirler. Kendilerini durdurmayı bilmedikleri için her zaman abartırlar çünkü."

14. West Ham United taraftarının söylediği, İngilizcesi "I'm Forever Blowing Bubbles" olan şarkı (ç.n.).

Bir şey ima ediyormuş gibi cümleyi havada bıraktı ama ettiyse bile Harry anlamamıştı.

"Bu arada, memur bey, bir şeyleri fazla mı kaçırdınız? Resmen sallanıyorsunuz."

"Batılı sohbet şekline abartılı bir inanç diyelim. Yakında geçer."

"Hangisi? Bağlılığınız mı yoksa yaralarınız mı?"

Brekke, Harry'yi cenazeden sonra yüzünde beliren o gizli tebessümün aynısıyla izliyordu. Harry'nin katılmasını istediği bir oyundu sanki bu. Fakat Harry hiç oyun havasında değildi.

"Ümit ediyorum ki ikisi de. Ben de tam eve dönüyordum."

"Bu saatte mi?" Brekke'nin terli alnında bir neon ışığı parladı. "O halde sizi yarın daha iyi bir halde görmeyi umuyorum, memur bey."

Harry, Surawong Caddesi'nde bir taksi çevirdi.

"Masaj, bayım?"

III

16

13 Ocak Pazartesi

Nho, Harry'yi kaldığı River Garden isimli yüksek apartman binasının önünden aldığında güneş yeni doğmuştu ve alçak evlerin arasında nazikçe Harry'nin üzerine vuruyordu.

Barclays Thailand'ı saat sekiz olmadan buldular ve güleryüzlü bir otopark görevlisi Jimi Hendrix modeli saçları ve kulaklığıyla onları binanın altındaki otoparka aldı. Nho bunca BMW ve Mercedes'in arasında nihayet asansörlerin yanında boş bir misafir park yeri bulabildi.

Norveççesi, Harry'nin bir kahve molasında öğrettiği ve teşekkür etmek için kullanılan "takk"la sınırlı olduğu için Nho arabada kalmayı tercih etti. Liz, beyazların yerlilere ilk öğrettiği kelimenin daima teşekkür etmek olduğunu söyleyerek Harry'ye biraz takılmıştı.

Nho bu semtte rahat hissetmiyordu; dediğine göre tüm bu pahalı arabalar hırsızları çekiyordu. Otoparkta güvenlik kameraları varsa bile bariyeri açarken parmaklarıyla görünmez bir ritmin temposunu tutan bir otopark görevlisine güvenmesi imkânsızdı.

Harry asansörle dokuzuncu kata çıktı ve Barclays Thailand'ın danışma bölümüne girdi. Kendisini tanıtıp saate baktı. İçinden bir ses Brekke'yi bekleyeceğini söyledi ama neyse ki bir kadın onu yeniden asansöre götürdü, bir kart okuttu ve çatı katı anlamına geldiğini söylediği Ç düğmesine bastı. Ardından asansörden geri çekildi ve Harry göğe doğru yükseldi.

Kapılar açıldığında Brekke'yi kızıl kahverengi bir parke zeminin ortasında kulağında ve omzunda birer telefonla büyük bir maun masaya dayanarak dikilirken gördü. Odanın geri kalanı camdandı. Duvarlar, tavan, sehpa, hatta sandalyeler bile.

"Sonra konuşalım, Tom. Elindekinin hepsini bugün bitirme. Ve dediğim gibi, rupiah'tan[15] uzak dur."

Özür dileyerek Harry'ye gülümsedi, diğer telefonu kulağına götürdü, bilgisayardaki takip ekranına kısa bir bakış attı ve sadece "evet" dedikten sonra telefonu kapattı.

"Az önce ne yaptınız?" diye sordu Harry.

"İşimi yaptım."

"Ne gibi?"

"Bir müşteri için dolar kredisi teminatı verdim."

"Büyük bir meblağ mı?" Harry arkalarında sisin içine gömülmüş Bangkok'u gördü.

"Neyle kıyasladığınıza göre değişir. Ortalama bir Norveç belediyesinin bütçesi kadardı sanırım. Dün geceyi iyi geçirebildiniz mi?"

Harry cevap veremeden telefonlardan biri çaldı; Brekke diyafonda bir düğmeye bastı.

"Not al, Shena, olur mu? Meşgulüm." Onayı beklemeden düğmeyi bıraktı.

"Meşgul mü?"

Brekke güldü. "Gazeteleri okumuyor musunuz? Tüm Asya paraları düşüşte. Herkes korkudan altına işiyor ve var gücüyle dolar almaya çalışıyor. Her geçen gün yeni bir banka veya aracı şirket kepenk kapatıyor; insanlar camlardan atlamaya başladı."

"Peki ya siz?" dedi Harry, dalgın bir biçimde sırtını ovarak.

"Ben mi? Ben bir simsarım; akbaba tayfasından."

Kollarını kanat çırpar gibi yapıp dişlerini gösterdi. "Biz

15. Endonezya'nın para birimi (ç.n.).

piyasada hareket oldukça ve insanlar işlem yaptıkça her şekilde para kazanırız. Gösteri zamanları bizim her şeyimiz ve şu anda gece gündüz gösteri yapıyoruz."

"Yani siz bu oyunda sadece krupiyesiniz, öyle mi?"

"Evet! Doğru dediniz. Bu lafı unutmayayım. Diğer aptallar da kumarbazlar."

"Aptallar mı?"

"Kesinlikle."

"Borsa oynayanları daha akıllı insanlar zannederdim."

"Evet öyleler ama hâlâ su katılmamış aptallar. Bu sonsuz bir kısırdöngüdür. Akıllandıkça döviz piyasalarında spekülasyon yapmaya daha hevesli olurlar. Halbuki rulette uzun süre para kazanmanın imkânsız olduğunu herkesten iyi bilmeleri gerekir. Ben de çok aptalımdır ama en azından bunu biliyorum."

"O zaman bu rulette kendiniz hiç oynamıyorsunuz, öyle mi Bay Brekke?"

"Nadiren diyelim."

"Bu sizi de o aptallardan biri yapmıyor mu?"

Brekke bir puro kutusu uzattı ama Harry geri çevirdi.

"Akıllılık ettiniz. Tatları berbat. Sırf içmek zorunda hissettiğim için içiyorum. Çünkü param yetiyor." Başını iki yana salladı ve ağzına bir puro yerleştirdi. "*Casino* filmini izlemiş miydiniz, memur bey? Robert De Niro'yla Sharon Stone'un oynadığı?"

Harry başıyla onayladı.

"Joe Pesci'nin kumardan para kazandığını bildiği tek adam hakkında konuştuğu sahneyi hatırlıyor musunuz? Ama kumar değil, bahis oynuyordu. At yarışı, basketbol maçları gibi şeyler. Bahis, ruletten oldukça farklıdır."

Brekke, Harry için bir cam sandalye çekti ve karşısına oturdu.

"Kumar şansa bağlıdır ama bahis öyle değildir. Bahis oynamak iki şeyle ilgilidir: psikoloji ve bilgi. En akıllı kimse o

kazanır. Mesela *Casino*'daki adam. Tüm zamanını bilgi toplamak için geçiriyordu. Atların şecereleri, hafta başındaki idmanda nasıl koştukları, neyle beslendikleri, jokeyin sabah kalktığındaki kilosu; yani başkalarının umursamadığı, edinemediği ya da edinse de anlamadığı bilgiler. Sonra bunları bir araya getiriyordu, olasılıklar üzerinde çalışıyordu ve diğer bahisçilerin ne yaptığını izliyordu. Bir atın şansı çok yüksekse kazanacağını düşünse de düşünmese de ona oynuyordu. Genelde de kazanan o oluyordu. Diğerleri kaybediyordu."

"Bu kadar basit mi?"

Brekke kendisini savunur gibi tek elini kaldırdı ve saatine göz attı. "Asahi Bankası'nda Japon bir yatırımcının dün gece Patpong'a gideceğini öğrendim. Sonunda onu Soi 4'te buldum. Bazı bilgiler vererek bir güzel kıvama getirdim ve gece üçe kadar doldurmaya devam ettim. Sonra da yanımdaki kadını ona verip evime döndüm. Bugün altıda ofise geldim ve o saatten beri baht satın alıyorum. Muhtemelen birazdan işyerine gidecek ve dört milyar kron değerinde bahtı olacak. Sonra onları tekrar satacağım."

"Bu para çok fazla; ayrıca kulağa yasadışıymış gibi geliyor."

"Gibi, Harry. Sadece *gibi* geliyor." Brekke yeni oyuncağıyla hava atan bir çocuk gibi heyecanlanmıştı. "Bu işin ahlakla bir ilgisi yok. Bir futbol takımında forvetsen daima ofsayta yakın oynarsın. Kurallar onları esnetmek için var."

"Ve kim daha çok esnetirse o mu kazanıyor?"

"Maradona eliyle gol attığında insanlar bunu oyunun bir parçası olarak kabul etti. Hakemin görmediği her şey mubahtır."

Brekke bir parmağını havaya kaldırdı.

"Yine de her şey dönüp dolaşır olasılıklara gelir; onlardan kaçamazsın. Arada bir kaybedebilirsin ama olasılıkları düşünerek oynarsan uzun vadede parayı sen kazanırsın."

Brekke yüzünü ekşitip purosunu söndürdü.

"Bugün şu Japon yatırımcı ne yapacağımı anladı ama işin en zevkli kısmı ne, biliyor musun? Oyunu senin kontrol etmen. Mesela Amerika'nın enflasyon rakamları yayınlanmadan önce Merkez Bankası Başkanı Greenspan'ın özel yemekte oranın yükselmesi gerektiğini belirttiği söylentisini yayabilirsin. Böylece rakiplerinin kafasını karıştırırsın. Büyük vurgunları böyle yaparsın. Tanrım, seksten bile daha zevkli."

Güldü ve heyecanla ayaklarını yere vurdu.

"Döviz piyasası tüm piyasaların anasıdır Harry. Formula 1'dir. Zevkli olduğu kadar ölümcüldür de. Bunun sapıkça olduğunu biliyorum ama direksiyon başında ölürlerse bunun kendi hataları olduğunu bilmekten hoşlanan kontrol manyaklarındanım ben."

Harry etrafına bakındı. Sırça bir odada deli bir profesörle konuşuyordu.

"Peki ya radara yakalanırsanız?"

"Para kazandığım ve sınırlarımı aşmadığım müddetçe herkes mutlu oluyor. Dahası, bu beni şirketin en çok kazananı yapıyor. Bu odayı görüyor musun? Burada eskiden Barclays Thailand'ın patronu otururdu. Benim gibi rezil bir döviz simsarının neden burada olduğunu merak ediyor olabilirsin. Çünkü simsarlık şirketlerinde tek bir şey geçerlidir. Ne kadar para kazandığın. Diğer her şey sadece dekordur. Patronlar da. Onlar sadece işlerini ve maaşlarını korumak için bu piyasada bizlere mecbur olan yöneticilerdir, hepsi bu. Patronum zemin katta rahat bir odaya taşındı çünkü onu daha iyi bir ikramiye anlaşması yapmazsak tüm müşterilerimle birlikte rakip bir şirkete gitmekle tehdit ettim. Bir de bu odayı istedim tabii."

Yeleğini çıkarıp sandalyesine astı.

"Benden yeterince bahsettik. Sana nasıl yardımcı olabilirim, Harry?"

"Büyükelçinin öldüğü gün, onunla telefonda ne konuştuğunuzu merak ediyorum."

"Bana randevumuzun saatini onayladığını söylemek için telefon etti. Randevuyu ben ayarlamıştım."

"Sonra?"

"Anlaştığımız gibi dörtte buraya gelmiş. Dördü beş geçe de olabilir. Danışmadaki Shena kesin saati biliyordur. Benden önce gelmiş ve ismiyle giriş yapmış."

"Ne konuştunuz?"

"Para. Parasını bazı yatırımlarda kullanmak istiyordu." Yüzündeki tek bir kas bile yalan söylediğini belli etmiyordu. "Beşe kadar burada oturduk. Sonra ona arabasını park ettiği yeraltı otoparkına kadar eşlik ettim."

"Bizimle aynı yere mi park etmişti?"

"Misafir bölümünü kullandıysanız, evet."

"Bu onu son görüşünüz müydü?"

"Doğru."

"Teşekkürler. Hepsi bu kadar" dedi Harry.

"Vay canına, bu kadar kısa bir konuşma için uzun bir yoldan geldiniz."

"Dediğim gibi, tamamen prosedür."

"Elbette. Sonuçta kalp krizinden öldü, değil mi?" Soruyu sorarken Jens Brekke'nin dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Öyle görünüyor" dedi Harry.

"Ben aile dostuyum" dedi Jens. "Kimse bir şey anlatmıyor ama durumu anlayabiliyorum. Bil diye söylüyorum."

Harry ayağa kalkarken asansörün kapısı açıldı ve sekreter üzerinde iki bardak ve iki şişenin olduğu bir tepsiyle içeri geldi.

"Gitmeden önce su alır mısın Harry? Ayda bir uçakla getirtiyorum."

Bardağı Larvik'ten gelen Farris madensuyuyla doldurdu.

"Bu arada, Harry, dün telefon konuşmasıyla ilgili verdiğin saat yanlıştı."

Duvardaki bir kapıyı açtı ve Harry bankamatiğe benzer

bir şey gördü. Brekke birkaç rakama dokundu.

"13.13'tü, 13.15 değil. Önemli olmayabilir ama tam saati bilmek istersin diye düşündüm."

"Saati bize telekom şirketi verdi. Sizin saatiniz neden onlarınkinden daha doğru olsun?"

"*Benimki* doğru." Bir an için beyaz dişleri göründü. "Bu cihaz yaptığım tüm konuşmaları kaydediyor. Değeri tam yarım milyon kron ve uydudan kontrol edilen bir saati var. İnan bana, o ne diyorsa doğrudur."

Harry kaşlarını kaldırdı. "Kim bir ses kaydediciye yarım milyon verir ki?"

"Sandığından daha fazla kişi. Örneğin döviz simsarlarının çoğu. Bir müşteriyle telefonda *al* mı yoksa *sat* mı dediğinle ilgili tartışma yaşadığında o yarım milyon çerez parası gibi geliyor. Bu kaydedici, otomatik olarak özel bir kasete dijital bir zaman kodu ekliyor."

VHS kasetlere benzeyen bir şey gösterdi.

"Zaman kodunun üzerinde istesen de oynayamıyorsun ve bir konuşma kaydedildiğinde zaman kodunu kaldırmadan kaydı değiştiremiyorsun. Tek yapabileceğin şey kaseti saklamak ama o zaman da belirli bir zaman dilimindeki kasetlerin eksik olduğu anlaşılıyor. Kasetler mahkemede delil olarak sayılabildiği için bu konuda bu kadar titiziz."

"Demek ki Molnes'le yaptığınız konuşmanın da kaydı var, öyle mi?"

"Elbette."

"Rica etsem?.."

"Bir saniye."

Sırtında bıçakla ölü bir halde yattığını gördüğü birinin capcanlı sesini duymak tuhaf bir duyguydu.

"O zaman dörtte" dedi büyükelçi.

Sesi ruhsuz, neredeyse üzgündü. Ve sonra telefonu kapattı.

17

13 Ocak Pazartesi

Harry sabah toplantısı için yorgun argın ofise girince Liz endişeyle "Sırtın nasıl oldu?" diye sordu.

"Daha iyi" diyerek yalan söyledi Harry ve bir sandalyeye ters oturdu.

Nho ona bir sigara verdiyse de Rangsan gazetenin arkasından öksürünce Harry sigarayı yakmaktan vazgeçti.

"Keyfini yerine getirecek haberlerim var" dedi Liz.

"Keyfim *zaten* yerinde."

"Birincisi, Woo'yu gözaltına almaya karar verdik. Görev esnasında polis memuruna saldırmak suçundan üç yıl hapisle tehdit ettiğimizde bakalım ağzından neler alabileceğiz? Bay Sorensen, Woo'yu görmediğini iddia ediyor. Belli ki serbest çalışıyor. Elimizde adresi yok ama genelde Ratchadamnoen Stadyumu'nun, yani boks salonunun yanındaki bir restoranda yemek yediğini biliyoruz. Oradaki maçlarda büyük bahisler dönüyor ve tefeciler yeni müşteriler bulup borcunu ödemeyenleri gözetlemek için etrafta dolanıyor. Diğer iyi haberse, Sunthorn fuhuş aracılığı yaptığından şüphelendiğimiz otelleri araştırdı. Büyükelçi birine sık sık uğruyormuş. Arabasını diplomat plakasından hatırlamışlar. Yanında bir kadınla geliyormuş."

"İyi."

Harry'nin ilgisiz yanıtı Liz'i biraz hayal kırıklığına uğrattı.

"Sadece iyi mi?"

"Bayan Ao'yu otele götürüp beceriyormuş. Eee, yani? Sonuçta kadının onu evine davet edecek hali yoktu. Anladığım kadarıyla bu bilgiden çıkarabileceğimiz tek şey, Hilde Molnes'in kocasını öldürmek için bir sebebinin olduğu. Ya da varsa, Bayan Ao'nun eşinin."

"Molnes onu bırakacağını söylediyse Bayan Ao'nun da olabilir" dedi Nho.

"Bir sürü güzel tahmin" dedi Liz. "Nereden başlıyoruz?"

Cevap gazetenin arkasından geldi: "Cinayet saatinde kimin nerede olduğunu öğrenmekle."

Elçiliğin toplantı odasında Bayan Ao ağlamaktan kızarmış gözleriyle başını kaldırarak Harry ve Nho'ya baktı. Herhangi bir otele gittiğini kesin olarak reddetmiş, kız kardeşi ve annesiyle birlikte yaşadığını ama cinayet gecesi dışarıda olduğunu söylemişti. Dediğine göre kimseyle buluşmamıştı ve eve gece yarısından sonra dönmüştü. Nho nerede olduğunu öğrenmeye çalışınca da ağlamaya başlamıştı.

"Hemen şimdi söylerseniz iyi edersiniz Bayan Ao" dedi Harry, salona bakan camın jaluzisini kapatarak. "Zaten bize bir kere yalan söylediniz. Şimdiyse durum ciddi. Cinayet gecesi dışarı çıktığınızı ama nerede olduğunuzu kanıtlayacak tek bir kişiyle bile görüşmediğinizi söylüyorsunuz."

"Annem ve kardeşim..."

"Gece yarısından sonra eve geldiğinizi doğrulayabilirler, evet. Ama bunun size bir yardımı dokunmaz, Bayan Ao."

Güzel ve şirin yüzünden yaşlar süzülüyordu. Harry iç geçirdi.

"Bizimle beraber gelmeniz gerekecek" dedi. "Tabii fikrinizi değiştirip bize nerede olduğunuzu söylemezseniz."

Bayan Ao başını iki yana sallayınca Harry ve Nho bir an

için birbirlerine baktı. Nho omuzlarını silkip onu kolundan tuttu ama genç kadın başını masaya gömerek hıçkırıklara boğuldu. O esnada biri hafifçe kapıyı tıklattı. Harry kapıyı biraz araladı. Karşısında Sanphet vardı.

"Bay Sanphet, şu anda..."

Yaşlı şoför parmağını dudaklarına götürdü. "Biliyorum" diye fısıldayıp Harry'yi dışarı çağırdı.

Harry kapıyı kapadı. "Evet?"

"Bayan Ao'yu sorguluyorsunuz. Ve cinayet saatinde nerede olduğunu merak ediyorsunuz."

Harry cevap vermedi. Sanphet boğazını temizledi ve sırtını doğrulttu.

"Size yalan söyledim. Bayan Ao büyükelçinin arabasına bindi."

"Aha?" dedi Harry, hazırlıksız yakalanarak.

"Hem de birçok kez."

"Demek ki büyükelçiyle arasında ne olduğunu biliyorsunuz?"

"Büyükelçiyle değil."

Harry'nin jetonunun düşmesi iki saniye kadar sürdü, ihtiyar adama şaşkın gözlerle bakakaldı.

"Sizinle mi, Bay Sanphet? Siz ve Bayan Ao mu?"

"Uzun bir hikâye ve hepsini anlamayacağınızdan korkuyorum." Harry'ye sert sert baktı. "Bayan Ao büyükelçinin öldüğü gece benimleydi. Bunu size asla söylemez çünkü ikimiz de işimizden olabiliriz. Çalışanların ilişki yaşaması elçilikte yasak."

Harry elini kafasında gezdirdi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum, memur bey. Ben yaşlı bir adamım, o ise genç bir kız."

"Şey, korkarım dediklerinizi tam olarak anlamıyorum Bay Sanphet."

Sanphet gönülsüzce gülümsedi. "Annesiyle ben uzun,

çok uzun zaman önce, henüz Ao doğmamışken sevgiliydik. Tayland'da *phii* dediğimiz bir şey vardır. Sanırım 'kıdem' olarak çevirebiliriz. Yani yaşlılar hiyerarşide gençlerden daha yukarıdadır. Ama anlamı bundan daha fazladır. Aynı zamanda yaşlıların onlardan sorumlu olması anlamına gelir. Bayan Ao elçilikteki işini benim onu tavsiye etmem sayesinde buldu ve o sevgi dolu, minnettar bir kadın."

"Minnettar mı?" dedi Harry, kendini dizginleyemeyerek. "Kaç yaşındayken?.." Duraksadı. "Annesi buna ne diyor?"

Sanphet'in yüzünde üzgün bir tebessüm belirdi. "Benimle aynı yaşta ve anlayışla karşılıyor. Ben Ao'yu kısa bir süre için ödünç aldım sadece. Aile kuracağı erkeği bulana kadar. O kadar da alışılmadık değil..."

Harry sızlanarak nefes verdi. "O halde cinayet saatinde nerede olduğuna şahitlik ediyorsunuz, öyle mi? Ayrıca büyükelçinin sık sık gittiği o otele Bayan Ao'yu götürmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Büyükelçi bir otele gidiyorduysa bile yanındaki Ao olamaz."

Harry parmağını kaldırdı. "Bize ilk seferinde yalan söylediniz ve sizi polisi cinayet soruşturmasında işini yapmaktan alıkoyma suçunda tutuklayabilirim. Bana söylemeniz gereken başka bir şey varsa şimdi söyleyin."

Sanphet kahverengi, yaşlı gözlerini kırpmadan Harry'ye baktı. "Bay Molnes'i severdim. Benim arkadaşımdı. Umarım onu kim öldürdüyse cezasını o çeker. Başkaları değil."

Harry bir şey diyecek gibi oldu ama dilini ısırdı.

18

13 Ocak Pazartesi

Güneş turuncu çizgili koyu bir bordoya dönmüştü. Kimsenin haberi olmadan gökyüzünde beliren yeni bir gezegen gibi Bangkok'un gri siluetinin tepesinde duruyordu.

"İşte Ratchadamnoen Stadyumu" dedi Liz; Harry, Nho ve Sunthorn'un da içinde olduğu Toyota gri bir tuğla binanın önünde dururken. Sefil görünümlü iki karaborsacı onları görünce canlandı ama Liz ikisini de eliyle savuşturdu. "Fazla etkileyici durmuyor olabilir ama burası Bangkok'un Düşler Tiyatrosu sayılır. Elleri ve ayakları yeterince hızlıysa burada herkesin Tanrı olma şansı vardır. Selam, Ricki!"

Güvenlik görevlilerinden biri arabaya geldi; Liz bir anda Harry'nin onda bulunduğunu hiç düşünmediği bir cazibeye büründü. Hızlı bir konuşmanın ve gülüşmelerin ardından sırıtarak onlara döndü.

"Haydi şu Woo'yu bir an önce tutuklayalım. Kendim ve turistimiz için ring kenarından koltuk kaptım. Bu akşamın yedinci maçında Ivan dövüşecekmiş. Eğlenceli olabilir."

Restoran hayli basitti. Plastikler, sinekler ve yemek kokusunu mutfaktan salonun geri kalanına üfleyen tek bir pervane. Tezgâhın üzerinde Tayland kraliyet ailesinin portreleri asılıydı.

Tek tük masa doluydu, Woo ise ortalarda görünmüyordu. Nho ve Sunthorn kapının yanındaki masaya otururken Liz

ile Harry arkalardaki bir masaya geçtiler. Harry bir porsiyon sigara böreği ve dezenfektan yerine kola söyledi.

"Tayland boksu yaptığım dönemde Rick benim hocamdı" dedi Liz. "Dövüştüğüm çocuklardan neredeyse iki kat ağır, üç kafa boyu daha uzundum ve her seferinde yeniliyordum. Buradakiler annelerinin karnından boksör doğuyor. Ama yine de bir kadına vurmaktan hoşlanmadıklarını söylüyorlardı. Gerçi bana hiç de öyle gelmedi."

"Bu kral mevzusu nedir?" diye sordu Harry, portreleri işaret ederek. "Her yerde onun resmini görüyorum."

"Her ulus kendi kahramanlarına ihtiyaç duyar. Kraliyet ailesi İkinci Dünya Savaşı'na kadar bu kadar sevilmiyordu. Kral önce Japonlarla, savunmaya geçtiğimizde ise Amerikalılarla müttefik olmayı başardı. Böylece halkını katledilmekten kurtardı."

Harry kolasını resme doğru kaldırdı. "Havalı bir herifmiş."

"Şunu anlaman gerek: Tayland'da iki şeyle ilgili şaka yapmamalısın..."

"Kraliyet ve Buda. Sağ ol, daha önce söylediler."

Kapı açıldı.

Liz "İşte geldi" diye fısıldayıp olmayan kaşlarını kaldırdı. "Normalde gerçek hayatlarında daha küçük görünürler."

Harry dönüp bakmadı. Plana göre Woo yemeğine başlayana kadar bekleyeceklerdi. Elinde yemek çubukları olan birinin silahını çekmesi daha uzun sürerdi.

"Oturuyor" dedi Liz. "Tanrım, sırf şu tip yüzünden bile salınmaması gerek. Ama birkaç soru soracak kadar içeride tutmayı başarırsak kendimizi şanslı sayacağım."

"Ne demek istiyorsun? Adam bir polisi ikinci katın penceresinden aşağı attı."

"Biliyorum ama seni fazla beklentiye sokmak istemiyorum. 'Aşçı' Woo öylesine biri değil. Ailelerden birine çalışıyor

ve iyi avukatları var. Tahminimize göre en az bir düzine kişiyi temizledi, onun on katı kadarını sakat bıraktı ve sabıkası hâlâ tertemiz."

"Aşçı mı?" Harry masaya gelen kaynar derecede sıcak sigara böreklerine girişti.

"Bu lakabı bir iki sene önce aldı. Woo'nun kurbanlarından birini bulduk. Dosyayı ben üstlendim ve otopsi sırasında oradaydım. Ceset birkaç gün beklemişti; o kadar gazla doluydu ki siyah ve mavi bir futbol topuna benziyordu. Gaz zehirli olduğu için patolog mideyi açmadan önce bizi odadan çıkarıp gaz maskesi taktı. Kapının penceresinden içerisini izliyordum. Ceset kesilirken derisinin titrediğini ve rengi yeşile çalan bir gazın dışarı boşaldığını gördüm.

Harry yüzünü ekşiterek böreği tabağa geri koydu ama Liz fark etmedi.

"Fakat asıl şok, içinde yaşayan bir şeylerin olmasıydı. Midesinden dışarı çıkan siyah canlılar yere inip odanın kıyılarına köşelerine girerken patolog korkudan duvara yapıştı." Liz işaretparmaklarını alnına koyarak boynuz yaptı. "Şeytan böcekleri."

"Böcek mi?" Harry yüzünü buruşturdu. "Vücuda girdiklerini bilmiyordum."

"Cesedi bulduğumuzda adamın ağzında plastik bir boru vardı.

"Yani..."

"Çin mahallesinde böcek ızgarası yemek olarak yenir. Woo adamı zorla beslemişti."

"Ve ızgara kısmını atlamış mıydı?" Harry tabağı önünden itti.

"Böcekler harika yaratıklar" dedi Liz. "Onca zehirli gaza ve diğer şeylere rağmen midede hayatta kalmayı nasıl başardılar acaba?"

"Bunu düşünmemeyi tercih ederim."

"Çok mu baharatlı?"

Harry'nin yemeği kastettiğini anlaması bir saniye sürdü. Tabağı masanın diğer ucuna itmişti.

"Alışacaksın Harry. Sadece adım adım ilerlemen gerekiyor. Kız arkadaşını mutfakta etkilemek istiyorsan evine dönmeden önce buradan bir iki tarif kapmalısın."

Harry öksürdü.

"Ya da anneni" dedi Liz.

Harry başını iki yana salladı. "Özür dilerim ama bende ikisi de yok."

"Asıl özür dilemesi gereken benim" dedi Liz ve konuşma orada bitti. Woo'nun yemeği geliyordu.

Liz belindeki kılıftan siyah görev tabancasını çıkarıp emniyet mandalını açtı.

"Smith & Wesson 650" dedi Harry. "Ağır hizmet silahı."

"Arkamda kal" dedi Liz, ayağa kalkarken.

Woo başını kaldırıp dedektifin silahının namlusuna bakarken kılı bile kıpırdamadı. Yemek çubuklarını sol elinde tutuyordu; sağ eli ise kucağındaydı ve görünmüyordu. Liz Tay dilinde bir şeyler bağırdı ama Woo onu duymamış gibiydi. Başını oynatmayarak gözlerini odada gezdirdi, Nho'yla Sunthorn'u fark etti ve Harry'ye geldiğinde durdu. Dudaklarında sönük bir gülümseme belirip kayboldu.

Liz yeniden bağırınca Harry ensesindeki derinin ürperdiğini hissetti. Tabancanın horozu havaya kalktı ve Woo sağ elini masaya koydu. Boştu. Harry, Liz'in dişleri arasından soluduğunu duyuyordu. Woo'nun gözleri halen Harry'nin üzerindeyken Nho ve Sunthorn kelepçeyi taktı. Onu dışarı çıkarırlarken manzara, bir kaslı adam ve iki cüceden oluşan küçük bir sirk alayını andırıyordu.

Liz silahını kılıfına geri soktu. "Sanırım senden hoşlanmıyor" dedi, pilav kâsesine batırılmış ve dik duran iki yemek çubuğunu göstererek.

"Gerçekten mi?"

"Birinin ölmesini dilerken yapılan eski bir Tayland işareti."

"O zaman sırasını beklemek zorunda kalacak." Harry emniyetten ödünç bir silah istemesi gerektiğini hatırladı.

"Bakalım gece bitmeden biraz aksiyon görebilecek miyiz?" diye sordu Liz.

Salona girdiklerinde coşkulu bir kalabalığın çığlıklarıyla ve kendinden geçmiş bir okul bandosu gibi davul çalıp flüt öttüren üç adamla karşılaştılar.

Renkli saç bantları takan ve iki koluna da bez dolamış iki boksör az önce ringe çıkmıştı.

"Adamımız mavi şortlu olan. Ivan" dedi Liz. Stadyumun dışında Harry'nin cebindeki tüm parayı boşaltıp onları bir bahis gişesine vermişti.

Koltuklarının en ön sırada, hakemin arkasında olduğunu görünce Liz zevkten dudaklarını şaklattı. Yan koltuğunda oturan kişiyle biraz lafladı.

"Düşündüğüm gibi" dedi. "Hiçbir şey kaçırmamışız. Gerçekten güzel dövüşler görmek istiyorsan buraya salı günü gelmelisin. Ya da perşembeleri Lumphini'ye gitmelisin. Yoksa bir sürü şey izlersin... şey işte, biliyorsun."

"Bulyon maçı mı?"

"Ne?"

"Bulyon maçı. Norveç'te onlara böyle deriz. İki kötü patencinin yarıştığı maçlar."

"Bulyon?"

"Et suyu çorbası... Onun için gidip alırsın."

Liz gülünce gözleri ışıltılı iki ince çizgiye dönüştü. Harry onu gülerken izlemeyi ve dinlemeyi sevdiğini fark etti.

İki boksör saç bantlarını çıkardı, ringin etrafında dolaştı ve diz çöküp başlarını köşe direklerine dayayarak ve ardın-

dan birkaç basit dans figürü yaparak bir tür ritüel gerçekleştirdi.

"Buna *ram muay* deniyor" dedi Liz. "Kendi *kru*'larına, yani Tayland boksunun gurusu ve koruyucu meleğinin şerefine dans ediyorlar."

Müzik durunca Ivan köşesine gitti; hocasıyla birbirlerine eğilip avuçlarını birleştirdiler.

"Dua ediyorlar" dedi Liz.

"Gerek var mı ki?" diye sordu Harry, endişeli bir sesle. Cebindeki bir tomar paradan olmuştu.

"Adına yakışır dövüşürse hayır."

"Ivan mı?"

"Her boksör adını kendisi seçer. Ivan, 1995'te Lumphini Stadyumu'ndaki bir maçı kazanan Ivan Hippolyte isimli bir Hollandalıdan sonra kendisine bu adı verdi."

"Sadece bir maçı mı kazandı?"

"Lumphini'de maç kazanan tek yabancı o. Gelmiş geçmiş tek yabancı."

Harry bunu söylerken göz kırpıp kırpmadığını görmek için ona döndü; fakat tam o esnada gong çaldı ve maç başladı.

Boksörler temkinli bir biçimde birbirlerine yaklaştı, güvenli bir mesafeyi koruyarak daire çizmeye başladılar. Bir yumruk kolayca savuşturuldu ve karşı atak olarak gelen tekme havada kaldı. Müziğin sesiyle birlikte kalabalığın tezahüratı da yükseldi.

"Şu anda sadece ortamı ısıtıyorlar" diye bağırdı Liz.

Biraz sonra gerçek dövüş başladı. Kol ve bacaklar yıldırım hızında çalıştı. Her şey o kadar süratli oldu ki Harry çoğunu göremedi. Fakat Liz heyecanla inledi. Ivan'ın şimdiden burnu kanıyordu.

"Surata dirsek yedi" dedi Liz.

"Dirsek mi? Hakem görmedi mi?"

Liz gülümsedi. "Dirsek kullanmak yasak değil. Hatta tam

tersi. Elinle ve ayağınla vurduğunda puan alırsın ama genellikle dirsek ve dizle nakavt edersin."

"Yani tekme teknikleri karate düzeyinde değil."

"Ben olsam daha dikkatli konuşurdum Harry. Birkaç sene önce hangi stilin daha etkili olduğunu görmek için Hong Kong en iyi beş kung-fu şampiyonunu Bangkok'a gönderdi. Isınma ve seremoniler bir saatten uzun sürdü ama beş maç sadece altı buçuk dakikada bitti. Hastaneye beş ambulans gitti. Bil bakalım içlerinde kim vardı?"

"Şey, bu akşam öyle tehlikeli bir durum yok galiba" dedi Harry, esnediğini gizlemeyerek. "Bu biraz. Aman Tanrım!"

Ivan rakibini boynundan yakalamıştı; seri bir hareketle adamın kafasını aşağı indirip sağ dizini yukarı savurdu. Rakibi geri devrildi ama kollarını iplere geçirmeyi başarınca tam da Liz ve Harry'nin önünde asılı kaldı. Fışkıran kan çatlak bir borudan akarcasına brandaya sıçradı. Harry arkasındakilerin bir şeye itiraz eder gibi bağırıştığını duydu ve bunu ayağa kalktığı için yaptıklarını anladı. Liz onu tekrar koltuğa oturttu.

"Vay canına!" diye bağırdı Liz. "Ivan'ın ne kadar hızlı olduğunu gördün mü? Sana eğlenceli olacak demiştim."

Kırmızı şortlu boksör başını yana çevirince Harry onun yüzünü gördü. Gözünün etrafındaki derinin, içi kanla doluyormuş gibi hareket ettiğini görebiliyordu. Şişen bir hava yatağını izlemeye benziyordu.

Ivan artık bir boks ringinde olduğunun bile farkına varmayan çaresiz rakibine doğru giderken Harry tuhaf, mide bulandırıcı bir deja vu hissine kapıldı. Ivan acele etmedi, tavuğu kanadını mı yoksa budunu mu koparıp yemeye başlasam diye düşünen bir obur gibi adamı inceledi. Harry arka planda, iki boksörün arasında hakemi görebiliyordu. Başını eğmiş, kollarını yana açarak onları izliyordu. Harry hiçbir şey yapmayacağını biliyordu ve bunu bilmek kalbini göğüs-

kafesinin içinde sıkıştırıyordu. Üç kişilik bando artık Norveç Bağımsızlık Günü korteji gibi değil, kontrolden çıkmış bir şekilde aşkla müzik çalıyordu.

Dur, diye aklından geçirdi Harry ama ağzından çıkan kelime farklıydı: "Vur!"

Ivan vurdu.

Harry geri sayımı takip etmedi. Hakemin Ivan'ın elini havaya kaldırdığını ve kazanan boksörün ringin dört köşesine doğru *wai* selamı verdiğini de görmedi. Ayaklarının önündeki çatlak ve ıslak betonda bir kan damlasından kurtulmak için debelenen küçük bir böceğe dikmişti gözlerini. Bir dizi olay ve rastlantının içine çekilip dizlerine kadar kana gömüldüğünü düşündü. Başka bir ülkeye, başka bir zamana döndü ve ancak omuzlarının arasına bir şaplak yiyince kendine geldi.

Liz kulağına "Kazandık!" diye haykırdı.

Paralarını gişeden almak için sıra beklerlerken Harry Norveççe konuşan tanıdık bir ses duydu.

"İçimden bir ses, polis memurumuzun sadece şansına güvenmeyip aynı zamanda akıllıca oynadığını söylüyor. Bu durumda tebrik ederim."

"Şey" dedi Harry, sese dönerek, "Dedektif Crumley bu işte iyi olduğunu söylüyor; o yüzden belki de söylediğiniz çok yanlış sayılmaz."

Harry, Liz'i Jens Brekke'yle tanıştırdı.

"Siz de mi bahis oynadınız?" diye sordu Liz.

"Bir arkadaşım Ivan'ın rakibinin biraz soğuk algınlığı olduğu tüyosunu verdi. Bu kadar devasa bir etki yaratabilmesi tuhaf, değil mi Bayan Crumley?" Brekke gülümseyip Harry'ye döndü. "Senden bana bir konuda yardım etmeni rica edebilir miyim, Hole? Molnes'in kızını da yanımda getirdim ve onu eve bırakmam gerekiyor; ancak Amerika'daki

önemli müşterilerimden biri aradığından ofise dönmeliyim. Piyasalarda tam bir kaos var. Dolar tavan yapacak ve müşterimin elindeki birkaç kamyon dolusu baht'tan acilen kurtulması gerekiyor."

Harry, Brekke'nin başıyla işaret ettiği yöne baktı. Runa Molnes uzun kollu Adidas tişörtüyle bir duvara dayanmış, stadyumdan dışarı akın eden kalabalığın arasında hafif gizlenmiş, dikiliyordu. Kollarını bağlamıştı ve uzaklara bakıyordu.

"Seni görünce Hilde Molnes'in senin nehir kenarındaki elçiliğe ait apartmanda kaldığını söylediği aklıma geldi. Taksiyle giderseniz çok dolanmazsınız. Annesine söz verdim de..."

Brekke annelerin bu tür endişelerinin elbette abartılı olduğunu ama yine de bir söz verildiyse tutulması gerektiğini söyler gibi elini salladı.

Harry saatine göz attı.

"Tabii ki onu götürebilir" dedi Liz. "Zavallı kız. Annesinin bu aralar neden endişeli olduğuna şaşırmamak gerek."

"Olur tabii" dedi Harry, zoraki bir gülümsemeyle.

"Harika" dedi Brekke. "Ah, bir şey daha. Benim ikramiyemi de alır mısınız? Taksi parasını karşılaması lazım. Artarsa da polis teşkilatının dullar için bir fonu ya da öyle bir şeyi vardır diye tahmin ediyorum."

Kuponu Liz'e verip gitti. Rakamı görünce Liz'in gözleri büyüdü.

"Soru şu ki, bu kadar çok dul var mı?" dedi.

19

13 Ocak Pazartesi

Runa Molnes eve götürülme fikrinden çok da hoşlanmışa benzemiyordu.

"Sağ ol, ben hallederim" dedi. "Pazartesi gecesi Bangkok olsa olsa Örsta'nın bir kasabası kadar tehlikeli olur."

Harry pazartesi gecesi hiç Örsta'ya gitmemişti. Bir taksi çevirdi ve ona kapıyı açtı. Runa isteksizce arabaya bindi, bir adres mırıldanıp gözlerini pencereye dikti.

"River Garden'a gitmesini söyledim" dedi, bir süre sonra. "Orada kalıyordun, değil mi?"

"Bana söylendiğine göre önce sizi bırakmam gerekiyor Bayan Molnes."

"Bayan mı?" Genç kız güldü ve annesinin siyah gözleriyle ona baktı. Birbirine yakın duran kaşları ona yaramaz bir hava katıyordu. "Teyzem gibi konuştun. Kaç yaşındasın bu arada?"

"İnsan hissettiği yaştadır" dedi Harry. "Buna göre tahminen altmış civarıyım."

Runa şimdi ona merakla bakıyordu.

"Susadım" dedi birden. "Bana bir içecek ısmarlarsan sonrasında da evime bırakabilirsin."

Harry öne doğru eğildi ve şoföre Molnes'lerin adresini söylemeye başladı.

"Boşuna uğraşma" dedi Runa. "River Garden'a gitmemiz için ısrar ederim ve beni kaçırdığını düşünür. Olay çıksın ister misin?"

Harry şoförün omzuna dokundu; Runa çığlık atmaya başlayınca şoför frene asıldı ve Harry başını tavana vurdu. Adam onlara döndü. Runa tekrar bağırmak için nefes alınca Harry ellerini kaldırarak pes etti.

"Tamam, tamam. Nerede? Patpong yolumuzun üzerinde sanırım."

"Patpong mu?" Kız gözlerini devirdi. "Sen *gerçekten* yaşlısın. Oraya sadece pis yaşlı erkekler ve turistler gider. Siam Meydanı'na gidiyoruz."

Taksi şoförüyle birkaç kelime konuştu, Harry duyduğu şeyin Tay dilinin kusursuz kullanımı olduğunu düşündü.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu Runa, başka bir olay çıkarma tehdidinin ardından birası masaya gelince.

Basamaklara oturup yavaşça akan trafiği ve birbirlerini seyreden gençlerle dolu –ki Harry öğrenci olduklarını tahmin ediyordu– geniş, anıta benzer bir merdivenin tepesindeki büyük bir açık hava restoranındaydılar. Runa, Harry'nin portakal suyuna şüpheci bir bakış atmıştı ama belli ki çevresi yüzünden yeşilaycılara alışkındı. Belki de değildi. İçinden bir ses, Harry'ye Molnes ailesinin yazılı olmayan parti kurallarının tümüne uymadığını söylüyordu.

"Hayır" dedi ve ekledi: "Neden herkes bana bunu sorup duruyor?"

"Neden sormasınlar?" Runa sandalyesinde kıpırdandı. "Sanırım genelde kızlar soruyordur, değil mi?"

Harry güldü. "Beni utandırmaya mı çalışıyorsun? Bana erkek arkadaşlarından bahset bakalım."

"Hangisinden?" Runa sol elini kucağında saklıyor, birasını sağ eliyle tutuyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, arkaya yaslandı ve gözlerini Harry'ye sabitledi.

"Bakire değilim, eğer kastettiğin buysa."

Harry az kalsın ağzındaki portakal suyunu masaya püskürtüyordu.

"Neden olayım ki?" diye sordu Runa, bardağı dudaklarına götürürken.

Doğru, neden olasın ki, dedi Harry içinden.

"Şoke mi oldun?" Kız bira bardağını bırakıp ciddi bir tavır takındı.

"Neden olayım?" Sorusu kulağa bir yankı gibi gelince Harry aceleyle ekledi: "Galiba benim de ilk deneyimim senin yaşlarındayken olmuştu."

"Evet ama on üç yaşındayken de değildir."

Harry derin bir nefes aldı, genç kızın cevabını dikkatlice düşündü ve nefesini dişlerinin arasından yavaşça verdi. Konu bir an önce kapanırsa mutlu olacaktı. "Sahiden mi? O kaç yaşındaydı?"

"Söylemem, sır." Runa muzip havasına geri döndü. "Neden kız arkadaşın yok, anlatsana."

Harry konuşmadan önce ani bir dürtüyle biraz duraksadı. Bu şok saldırılara karşılık verip vermemeyi düşünmek içindi belki. Bu dünyada gerçekten âşık olduğu iki kadının da öldüğünü söyleyebilirdi. Birinin kendi canına kıydığını, diğerini ise bir katilin öldürdüğünü de.

"Uzun hikâye" dedi. "Onları kaybettim."

"Onları? Birden fazla mı vardı? Bu yüzden seni terk ettiler, değil mi? Onları aldattığın için?"

Harry onun sesindeki çocuksu heyecanı ve gülüşü duyabiliyordu. Jens Brekke'yle aralarında ne tür bir ilişki olduğunu sormaya cesaret edemiyordu.

"Hayır" dedi. "Yeterince ilgilenmediğim için."

"İşte şimdi ciddileştin."

"Affedersin."

Bir müddet sessizce oturdular. Runa bira şişesindeki etiketle oynamaya başladı. Göz ucuyla Harry'ye baktı. Sanki

bir karar vermeye çalışıyordu. Etiket söküldü.

"Haydi gel" dedi, Harry'nin elini tutarak. "Sana bir şey göstereceğim."

Öğrencilerin arasından basamakları indiler, kaldırımdan yürüdüler ve geniş bulvarın üzerindeki dar bir üstgeçide çıktılar. Tam ortasında durdular.

"Bak" dedi Runa. "Güzel değil mi?"

Harry altlarından geçip giden trafiği izledi. Yol göz alabildiğine uzuyordu ve kamyonların, otobüslerin, arabaların, motosikletlerin ve tuk-tuk'ların farları bir lav nehri gibi birleşip en uzakta tek bir kalın çizgiye dönüşüyordu.

"Sırtında fosforlu desenleri olan bir yılan kıvrılıp gidiyormuş gibi, değil mi?"

Runa parmaklıklara yaslandı. "Garip olan ne, biliyor musun? Bangkok'taki insanlar şu anda cebimde olan üç kuruşluk para için bile zevkle adam öldürebilir. Ama ona rağmen burada bir kere bile korkmadım. Norveç'te hafta sonları mutlaka dağ kulübemize giderdik. Kulübeyi ve yollarını avucumun içi gibi bilirdim. Tatillerde de herkesin birbirini tanıdığı ve dükkân hırsızlığının bile manşet olduğu Örsta'ya giderdik. Yine de kendimi en güvende hissettiğim yer burası. Halbuki her tarafım yabancılarla sarılı ve hiçbirini tanımıyorum. Garip değil mi?"

Harry ne cevap vereceğini bilemedi.

"Seçme şansım olsa ömrümün sonuna kadar burada yaşardım. Ve en az haftada bir defa buraya çıkıp sadece dikilir ve izlerdim."

"Trafiği mi izlerdin?"

"Evet, trafiğe bayılıyorum." Birdenbire Harry'ye döndü. Gözleri parlıyordu. "Sen sevmiyor musun?"

Harry başını sağa sola salladı. Runa tekrar yola döndü.

"Kötü. Bangkok'un caddelerinde şu anda kaç araba vardır, tahmin et? Tam üç milyon. Ve bu sayı her gün bin bin ar-

tıyor. Bangkok'ta bir sürücü her gün iki ya da üç saatini yolda geçiriyor. Comfort 100'ü biliyor musun? Benzin istasyonlarında satılıyor. Trafikte sıkıştığında çişini yapmak için bir torba. Sence Eskimoların trafik için kullandığı bir kelime var mıdır? Ya da Maorilerin?"

Harry omuzlarını kaldırdı.

"Neler kaçırdıklarını düşünsene" diyerek devam etti Runa. "Etraflarında buradaki gibi kalabalıkların olmadığı yerlerde yaşıyorlar. Kolunu havaya kaldır..." Harry'nin elini tutup kaldırdı.

"Hissedebiliyor musun? Titreşimi duyuyor musun? Çevremizdekilerden gelen enerji bu. Havanın içinde. Ölüyorsan ve kimsenin seni kurtaramayacağını düşünüyorsan tek yapman gereken dışarı çıkmak, kollarını havaya kaldırmak ve o enerjiden biraz almak. Böylece sonsuz bir hayatın olabilir. Gerçekten!"

Gözleri yanıyordu. Tüm yüzü kızarmıştı. Harry'nin elini yanağına koydu.

"Uzun bir hayat yaşayacağını hissedebiliyorum. Çok uzun. Benden bile uzun."

"Öyle söyleme" dedi Harry. Teninin sıcaklığı avucunu yakıyordu. "Kötü şans getirir."

"Kötü şans, hiç şans olmamasından iyidir. Babam böyle derdi."

Harry elini çekti.

"Sonsuz bir hayat istemez misin?" diye fısıldadı Runa.

Harry gözlerini kırptı ve zihninin hemen o anda onları bir üstgeçidin üzerinde, her iki yöne doğru akın eden insanlar ve altlarından geçen parıltılı bir deniz yılanıyla birlikte fotoğrafını çektiğini anladı. Tıpkı insanın uzun süre kalmayacağını bildiği yerleri ziyaret ettiğinde fotoğraflarını çekmesi gibi. Bunu daha önce de yapmıştı. Bir gece tam Frogner Parkı'nın havuzuna atlarken, yine bir gece Sidney'de rüzgâra kapılıp geri-

ye doğru savrulan kızıl saçları izlerken ve soğuk bir şubat günü Fornebu Havalimanı'nda kız kardeşi bir ordu dolusu basın fotoğrafçısı ve flaşın arasında onu beklerken... Ne olursa olsun o karelere ulaşabildiğini, asla ölmediklerini biliyordu. Aksine yıllar içinde daha anlamlı ve güçlü hale geliyorlardı.

O esnada yüzüne bir damla düştü. Ve sonra bir tane daha. Şaşırarak yukarı baktı.

"Mayıs'tan önce yağmur yağmayacağını söylemişlerdi" dedi.

"Mango sağanakları" dedi Runa, yüzünü gökyüzüne çevirerek. "Bazen yağar. Mangoların olgunlaştığını gösteriyor. Birazdan bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayacak. Haydi gel..."

Harry uykuya dalıyordu. Sesler artık rahatsız etmiyordu ve trafiğin bir çeşit ritmi olduğunu, giderek daha tahmin edilebilir hale geldiğini fark etmeye başlamıştı. İlk gece korna seslerine uyanıp durmuştu. Ne var ki birkaç gün sonra o kornaları *duymadığında* uyanacaktı muhtemelen. Bozuk bir egzoz gürültüsü rastgele ortaya çıkmıyordu, anlaşılır bir karmaşanın içinde onun da kendine ait bir yeri vardı. Teknedeyken yürümeyi öğrenmek gibi biraz zaman alıyordu sadece.

Babası hakkında birkaç soru sormak için Runa'yla ertesi gün üniversitenin yanındaki bir kafede buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Taksiden indiğinde kızın siyah saçlarından hâlâ su damlıyordu.

Uzun bir zaman sonra ilk defa rüyasında Birgitta'yı gördü Harry. Saçları solgun tenine yapışmıştı. Ama gülümsüyordu ve hayattaydı.

20

14 Ocak Salı

Avukatın Woo'yu nezaretten çıkarması dört saat sürdü.

Liz sabah toplantısında "Bay Ling. Sorensen için çalışıyor" deyip iç geçirdi. "Nho, Woo'ya sadece cinayet günü nerede olduğunu sorabilmiş, o kadar."

"Peki ayaklı yalan makinemiz hangi cevabı aldı?" diye sordu Harry.

"Hiç" dedi Nho. "Bize herhangi bir şey söylemeye istekli değildi."

"Hiç mi? Kahretsin. Ben de siz Taylandlıların suyla işkence yapmakta ve elektrik vermekte iyi olduğunu sanırdım. Yani şu anda dışarıda benim ölmemi isteyen dev bir psikopat dolaşıyor, öyle mi?"

"Aranızda bana iyi haber verecek kimse yok mu?" diye sordu Liz.

Bir gazete hışırtısı duyuldu.

"Maradiz Oteli'ni tekrar aradım. İlk konuştuğum kişi, bir *farang*'ın elçilikten bir kadınla bazen oraya geldiğini söyledi. Söylediğine göre kadın beyazmış ve birbirleriyle Almanca ya da Flemenkçe olduğunu tahmin ettiği bir dilde konuşuyorlarmış."

"Norveççe" dedi Harry.

"İkisi için de eşkâl vermelerini istedim ama net bir şey söyleyemediler."

Liz iç geçirdi. "Sunthorn, birkaç fotoğrafla oraya git ve büyükelçiyle eşini tanıyorlar mıymış, bir sor."

Harry burnunu buruşturdu. "Karı koca, yaşadıkları yerin birkaç kilometre uzağında günlüğü iki yüz dolara bir aşk yuvası mı kiralıyordu yani? Bu biraz sapıkça değil mi?"

"Bugün konuştuğum adam, oraya hafta sonları geldiklerini söyledi" dedi Rangsan. "Kaldıkları tarihlerin birkaçını öğrendim."

"Dün kazandığımız paranın üzerine bahse girerim ki o kadın eşi değil" dedi Harry.

"Olabilir" dedi Liz. "Her neyse, muhtemelen fazla ilerleyemeyeceğiz zaten."

Liz ekibin geri kalanına günü Norveç büyükelçisi cinayetine öncelik verilince askıya alınan dosyaların ilgilenilmeyi bekleyen evrak işleriyle geçirmelerini söyledi ve toplantıyı bitirdi.

"Demek en başa döndük" dedi Harry, diğerleri odadan çıkınca.

"Zaten hep oradaydık" dedi Liz. "Belki Norveçlilerin istediği şeyi bulursun."

"Ne istiyormuşuz biz?"

"Bu sabah emniyet amiriyle konuştum. Dün Norveç'ten Bay Torhus'la görüşmüş; o bunun daha ne kadar süreceğini öğrenmek istemiş. Norveç yetkilileri elle tutulur bir şey bulmazsak bu hafta nihai bir açıklama bekliyormuş. Amir bunun bir Tayland soruşturması olduğunu ve cinayet dosyalarını bu şekilde rafa kaldırmadıklarını söylemiş. Ama sonra Adalet Bakanlığı'ndan aramışlar. Neyse ki vaktimiz varken güzel gezdik Harry. Görünüşe bakılırsa cuma günü dönüyorsun. Tabii, dedikleri gibi, elle tutulur bir şey ortaya çıkmazsa."

* * *

"Harry!"

Tonje Wiig onu danışma bölümünde karşıladı. Yanakları kızarmıştı ve gülümsemesi öyle kırmızıydı ki Harry onun odadan çıkmadan önce ruj sürdüğünden şüphelendi.

"Çayımız hâlâ var sanırım" dedi. "Ao!"

Harry'nin geldiğini görünce Bayan Ao ona aptalca bir korkuyla baktı ve Harry ziyaretinin onunla bir ilgisinin bulunmadığını hemen orada söylemesine rağmen genç kadının gözlerinin aslanların görüş alanındayken su birikintisinden su içen bir antilop gibi yerinde duramadığını fark etti. Bayan Ao sırtını dönüp onları yalnız bıraktı.

"Güzel kız" dedi Tonje, Harry'ye dik bir bakış atarak.

"Sevimli" dedi Harry. "Ve çok genç."

Tonje cevaptan memnun göründü ve onu odasına götürdü.

"Seni dün gece aramayı denedim" dedi, "ama evde değildin herhalde."

Harry neden aradığını sormasını beklediğini görebiliyordu ama sormadı. Bayan Ao çayları getirdi; Harry o çıkana kadar bekledi.

"Bazı bilgilere ihtiyacım var" dedi.

"Evet?"

"Büyükelçi yokken yetkili siz olduğunuza göre hangi günlerde elçilikte bulunmadığının kaydını tutmuşsunuzdur diye tahmin ediyorum."

"Haliyle."

Harry ona dört tarih söyledi ve Tonje takvimden her birini kontrol etti. Büyükelçi üçünde Ching Mai'ye, birinde ise Vietnam'a gitmişti. Harry sıradaki sorusuna hazırlanırken yavaşça not aldı.

"Büyükelçi Bangkok'ta karısından başka Norveçli bir kadın tanıyor muydu?"

"Hayır" dedi Tonje. "Bildiğim kadarıyla tanımıyordu. Şey, benim dışımda tabii ki."

Harry bir sonraki soruyu sormadan önce kadının fincanını bırakmasını bekledi. "Size büyükelçiyle ilişki yaşadığınızı düşündüğümü söylesem, bana ne derdiniz?"

Tonje Wiig'in çenesi aşağı düştü. Diş sağlığı bakımından Norveçlilerin gururu gibiydi.

"Ah, aman yarabbim!" dedi. Bunu öyle doğal söyledi ki Harry "aman yarabbim"in halen bazı kadınların kelime dağarcığında var olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamadı. Boğazını temizledi.

"Bana kalırsa az önce bahsettiğimiz tarihlerde büyükelçiyle birlikte Maradiz Oteli'ndeydiniz ve bu doğruysa sizden bu ilişkiyi açıklamanızı ve o öldüğü gün nerede olduğunuzu bana söylemenizi istiyorum."

Tonje Wiig gibi soluk tenli bir kadının renginin daha da solabildiğini görmek şaşırtıcıydı.

"Bir avukatla görüşmem gerekiyor mu?" dedi en sonunda.

"Sakladığınız bir şey yoksa hayır."

Gözünün ucunda bir damlanın belirdiğini gördü.

"Saklayacak bir şeyim yok."

"Öyleyse benimle konuşmanız gerekiyor."

Tonje rimelini bozmamak için gözünü dikkatlice sildi.

"Bazen içimden onu öldürmek gelirdi, memur bey."

Harry hitap şeklindeki değişimi fark edip sabırla bekledi.

"Hatta ölüm haberini aldığımda neredeyse mutlu oldum."

Harry kadının dilinin çözüldüğünü görebiliyordu. Şimdi bu akışı bozacak hiçbir şey söylememek ya da aptalca bir şey yapmamak çok önemliydi. Bir itiraftan sonra çoğu zaman diğerleri de gelirdi.

"Eşinden ayrılmayı istemediği için mi?"

"Hayır!" Kadın başını iki yana salladı. "Anlamıyorsunuz. Her şeyi mahvettiği için! Her şeyi..."

Hıçkırıklara boğulduğu ilk an öyle acıydı ki Harry bir ya-

rayı değiştiğini anladı. Tonje biraz sonra kendine gelip iki gözünü de sildi.

"Buraya siyasi bir nedenle atandı. İş için yeterli niteliklerin yakınından bile geçmiyordu. Onu bir an önce Norveç'ten uzaklaştırmak için buraya alelacele yolladılar. Göreve benim aday olacağıma dair işaretler vardı ama ne olduysa birden o koltuğu maslahatgüzarla ataşe arasındaki farkı bile bilmeyen birine vermek zorunda kaldım. Ve asla söylediğiniz gibi bir ilişki de yaşamadık. Bu benim durumum için tam anlamıyla saçma bir ilişki olurdu. Anlamıyor musunuz?"

"Sonra ne oldu?"

"Cesedini teşhis etmeye gittiğimde bir anda tüm o atama konularını, elime tekrar bir fırsat geçtiğini unuttum. Aklıma sadece onun ne kadar nazik ve akıllı bir adam olduğu geldi. Öyleydi çünkü!"

Bunu sanki Harry karşı gelmiş gibi söyledi.

"Bana göre iyi bir büyükelçi değildi ama iyi bir insandı. Bu hayatta işten ve kariyerden daha önemli şeyler var. Belki de göreve başvurmamam gerekiyor. Göreceğiz. Düşünecek çok şey var. Evet ya da hayır, şu anda kesin bir şey söyleyemiyorum."

Birkaç kez burnunu çekti. Toparlanmış gibiydi. "Bir maslahatgüzarın aynı elçiliğe büyükelçi olarak atanması epey olağandışı. Hatta bildiğim kadarıyla daha önce hiç olmadı."

Bir ayna çıkarıp makyajını kontrol etti ve kendine söylermiş gibi ekledi: "Ama her şeyin bir ilki vardır herhalde."

Harry taksiyle polis merkezine dönerken Tonje Wiig'i şüpheliler listesinden çıkarmaya karar verdi. Bunun bir nedeni inandırıcı olması, diğeri ise büyükelçinin Maradiz Oteli'nde olduğu tarihlerde başka bir yerde olduğunu kanıtlayabilmesiydi. Tonje, Bangkok'ta oturan çok fazla Norveçli kadın olmadığını da doğrulamıştı.

Bu nedenle kulağa imkânsız gibi gelen o seçeneği düşünmek zorunda olduğu gerçeği bir yumruk gibi karnına inmişti. O kadar da imkânsız değildi.

Hard Rock Kafe'nin cam kapısından içeri giren kız, evlerinin bahçesinde ve cenazede gördüğü o kapalı, içedönük beden dili olan, huysuz ve küstah tavırlı kız değildi. Runa'nın yüzü onu önünde boş bir kola şişesi ve gazeteyle otururken görünce aydınlandı. Kısa kollu, mavi çiçekli bir elbise giymişti. Protezini hünerli bir sihirbaz kadar iyi gizliyordu.

"Erkencisin" dedi, neşeli bir sesle.

"Bu trafikle doğru zamanı kestirebilmek zor oluyor" dedi Harry. "Geç kalmak istemedim."

Runa kendisine bir sandalye çekti ve buzlu çay söyledi.

"Dün gece... Annen..."

"Uyuyordu" diyerek sertçe lafını kesti Runa. Öyle sertti ki Harry bunun bir uyarı olabileceğini düşündü. Ama artık lafı gevelemeye vakti yoktu.

"Sarhoştu demek istiyorsun, değil mi?"

Runa başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki mutlu gülümseme uçup gitmişti.

"Annem hakkında mı konuşmak istiyordun?"

"O ve diğer konular. Annenle babanın ilişkileri nasıldı?"

"Neden gidip ona sormuyorsun?"

"Çünkü senin ondan daha kötü bir yalancı olduğunu düşünüyorum" dedi Harry dürüstçe.

"Ah, sahi mi? Öyle olsaydı inan bana aralarından su sızmazdı." Aksi suratı geri gelmişti.

"Araları o kadar kötüydü, ha?"

Runa sandalyesinde kıvrandı.

"Üzgünüm Runa ama benim işim bu."

Kız omuzlarını kaldırdı. "Annemle ben pek anlaşamazdık.

Ama babamla ikimiz çok iyi arkadaştık. Annem sanırım kıskanıyordu."

"Kimi?"

"İkimizi. Ya da onu. Bilmiyorum."

"Neden onu kıskansın?"

"Babam ona ihtiyaç duymuyordu. Annem onun için hiçbir şeydi..."

Harry bunu soracağına inanamıyordu. Fakat yıllardır öyle berbat şeylere tanıklık etmişti ki. Durdu. "Baban seni bazen otele götürüyor muydu, Runa? Maradiz Oteli'ne mesela?"

Kızın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Ne demek istiyorsun? Neden götürsün?"

Harry masadaki gazeteye baktı ama zorla da olsa başını kaldırabildi.

"Ne?" diye parladı Runa, fincanındaki kaşığı öfkeyle döndürüp çayı taşırırken. "Ne kadar garip şeyler söylüyorsun. Neyi kastediyorsun sen?"

"Şey, Runa... Bunun zor olduğunu biliyorum ama sanırım baban pişman olacağı bazı şeyler yapmış."

"Babam mı? Babam hep pişmandı. Bir şeylerden pişman olur, suçunu kabullenir ve bundan dert yanardı... Ama o cadı kadın onu bir kez olsun rahat bırakmazdı. Devamlı onun peşindeydi. Sen bu değilsin, sen şu değilsin, beni neden buralara getirdin falan... Benim duymadığımı sanırdı ama duyardım. Hem de her kelimesini. Ona erkeklik gösteremeyen biriyle yaşamaya uygun değildi; gerçek bir kadındı çünkü. Babama onu terk etmesini söylerdim ama bir şekilde katlanırdı. Sırf benim için. Bunu bana söylemezdi ama ben bu yüzden olduğunu biliyordum."

"Demek istediğim şey" dedi Harry, onunla göz göze gelmek için sesini alçaltarak, "baban başkalarından daha farklı cinsel yönelimlere sahipmiş."

"Bu yüzden mi bu kadar gerginsin? Babamın eşcinsel ol-

duğunu bilmediğimi düşündüğün için mi?"

Harry ağzını hayretle açmamak için kendini zor tuttu. "Eşcinsel derken tam olarak neyi kastediyorsun?" diye sordu.

"Nonoş. Homo. İbne. Yumuşak. Ben o cadının babamla zorla girdiği birkaç cinsel ilişkiden birinin mahsulüyüm. Annemden midesi bulanırdı."

"Bunu o mu *söyledi*?"

"Öyle bir şey demek için fazla terbiyeliydi. Ama biliyordum. Ben onun en iyi arkadaşıydım. Bunu bana kendisi söylemişti. Bazen sadece en iyi değil, *tek* arkadaşı benmişim gibi gelirdi. Bir keresinde 'Şu hayatta bir seni, bir de atları seviyorum' demişti. Beni ve atları. Herhalde iyi bir şeydir, değil mi? Galiba öğrenciyken, annemle tanışmadan önce bir erkek sevgilisi varmış. Ama çocuk onu bırakmış, bu ilişkiyi kabullenmek istememiş. Haklı. Babam da istemiyormuş. Bu çok uzun zaman önceymiş tabii. Sonra işler değişmiş."

Bunu bir ergenin sarsılmaz özgüveniyle söyledi. Harry kolayı ağzına götürdü ve yavaşça yudumladı. Zaman kazanması gerekiyordu. Bu konuşma hiç de beklediği gibi gelişmemişti.

"Maradiz Oteli'ne kimin gittiğini bilmek istiyor musun?" diye sordu Runa. "Annem ve sevgilisi."

21

14 Ocak Salı

Buz tutmuş beyaz dallar, parmaklarını Saray Bahçesi'nin üzerindeki kış rengi soluk gökyüzüne doğru uzatıyordu. Dagfinn Torhus pencerenin önünde dikiliyor ve titreyerek VII. Haakon kapısından dışarı koşturan, başı omuzlarının arasına gömülmüş bir adamı izliyordu. Telefon çaldı. Torhus saate bakınca öğle arası olduğunu gördü. Adamı metro istasyonunda gözden kaybolduncaya kadar takip etti ve ahizeyi kaldırıp adını söyledi. Bir tıslama sesinin ve cızırtının ardından nihayet sesi duydu.

"Size son bir şans vereceğim, Bay Torhus. Bunu da harcarsanız 'Norveç polisi Dışişleri Bakanlığı müdürü tarafından kasten yanıltıldı' demeye fırsat bile bulamadan bakanlığın yerinize başkasını aramasına sebep olacağım. Ya da 'Norveç büyükelçisi eşcinsel cinayetine kurban gitti.' İkisi de manşete çıkar diye düşünüyorum, sizce?"

Torhus oturdu. "Neredesin Hole?" diye sordu, söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığından.

"Cinayet masasındaki amirimle az önce uzun bir görüşme yaptım. Ona Atle Molnes'in Bangkok'ta ne halt yediğini on beş farklı şekilde sordum. Şimdiye kadar öğrendiklerime bakılırsa kendisi dobra politikacı Reiulf Steen'den bu yana en vasıfsız büyükelçiymiş. Meselenin özünü öğrenemedim ama en azından ortada bir sebep olduğunu teyit edebil-

dim. Amirin gizlilik yemini var. Sanıyorum o yüzden beni size yönlendirdi. Aynı soruyu tekrar soruyorum. Sizin bildiğiniz ama benim bilmediğim şey ne? Bilin diye söylüyorum, şu anda bir faks makinesinin yanında oturuyorum ve *Verdens Gang*, *Aftenposten* ve *Dagbladet* gazetelerinin telefon numaraları önümde duruyor."

Torhus'un sesi kışın soğuğunu Bangkok'a kadar getirdi. "Alkolik bir polisin mesnetsiz iddialarını basmazlar Hole."

"*Ünlü* bir alkolik polisse basarlar."

Torhus cevap vermedi.

"Bu arada, *Sunnmörsposten* de bu haberle ilgilenir diye düşünüyorum."

"Gizlilik yeminin var" dedi Torhus, sönük bir ses tonuyla. "Yargılanırsın."

Harry güldü. "Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık, ha? Sahip olduğum bu bilgilerin izini sürmezsem de görevimi ihmal etmiş olurum. Bu da ceza gerektirir. Ve nedense gizlilik yeminini bozarsam kaybedeceklerimin sizinkilerden daha az olacağını hissediyorum."

"Söyleyeceklerimi sır..." diyerek başladı Torhus ama hat cızırdayınca durdu. "Alo?"

"Buradayım."

"Söyleyeceklerimi sır olacak saklayacağının garantisi var mı?"

"Yok." Yankı yüzünden cevabı üç kez tekrarlamış gibi duyuldu.

Sessizlik oldu.

"Bana güvenin" dedi Harry.

Torhus burnundan soludu. "Neden güveneyim?"

"Çünkü başka şansınız yok."

Müdür saate bakıp öğle yemeğine geç kaldığını anladı. Kafeteryadaki çavdarlı biftek muhtemelen bitmişti ama daha da önemlisi iştahı kaçmıştı.

"Bu bilgi dışarı sızmamalı" dedi. "Ve bunu tüm ciddiyetimle söylüyorum."

"Öyle bir niyetim yok."

"Pekâlâ, Hole. Şimdiye kadar Hıristiyan Demokrat Parti'nin karıştığı kaç skandal duydun?"

"Çok değil."

"Kesinlikle. Hıristiyan Demokratlar yıllar boyunca kimsenin fazla umursamadığı küçük ve samimi bir partiydi. Basın Sosyalist Parti'deki güçlü seçkinlerin ve Gelişim Partisi'ndeki tuhaf tiplerin hayatını deşerken Hıristiyan Demokrat Partili milletvekillerin hayatlarını, kimse burnunu sokmadan yaşamalarına izin veriliyordu. Ama hükümet değişikliğinden sonra bu artık mümkün değildi. Görev dağılımı yapıldığında, mecliste tartışmasız bir şekilde uzun bir deneyime ve yetkinliğe sahip olan Atle Molnes'in bakan olarak düşünülmediği ortaya çıktı. Özel hayatının irdelenmesi, gündeminde kişisel değerler olan bir Hıristiyan partinin göze alamayacağı türden risk teşkil ediyordu. Parti hem eşcinsel rahiplerin göreve atanmasını reddedip hem eşcinsel bir bakana sahip olamazdı. Sanırım Molnes bile bunu görebiliyordu. Ama yeni hükümetin kadrosu açıklandığında basından çeşitli tepkiler geldi. Atle Molnes neden kadroda yoktu? Bir süre önce başbakana partinin liderlik koltuğunu vermek için geri çekildikten sonra yorumcular onu partinin ikinci, ya da en azından üçüncü veya dördüncü adamı olarak görüyordu. Böylece sorular sorulmaya başlandı ve ilk olarak parti liderliğinden çekildiğinde ortaya atılan eşcinsellik söylentileri yeniden alevlendi. Mecliste birçok eşcinsel vekil olduğunu biliyoruz; o yüzden neden bu kadar yaygara koparıldığını merak ediyor olabilirsin. Hıristiyan Demokrat olduğu gerçeği bir yana, durumun asıl ilginç kısmı Atle Molnes'in başbakanın yakın arkadaşı olmasıydı. Birlikte okumuşlar, hatta aynı evde yaşamışlardı. Ve basının bunu ortaya çıkarması an

meselesiydi. Molnes hükümette değildi, ancak vaziyet başbakan için giderek kişisel bir sıkıntıya dönüşüyordu. Molnes'le en başından beri siyasi açıdan birbirlerini destekledikleri herkesçe bilinirken bunca yıldır onun cinsel eğilimlerinden habersiz olduğunu söylemesi kime inandırıcı gelirdi ki? Deyim yerindeyse koynunda yılan beslediği öğrenildiğinde partinin eşcinsel ilişkiler ve diğer ahlaksızlıklarla ilgili net tavrı yüzünden başbakana oy veren tüm o insanlara ne söylerdi? Halkın güvenini nasıl kazanırdı? Şimdiye dek azınlık hükümetlerinin devam edebilmesinin en önemli nedenlerinden biri daima başbakanın kişisel itibarı oldu ve böyle hükümetlerin en son isteyeceği şey bir skandaldı. Bu yüzden Molnes'i ellerinden geldiğince çabuk bir şekilde yurtdışına göndermeleri gerekiyordu. En iyi seçeneğin yurtdışındaki bir büyükelçilik görevi olduğuna karar verildi çünkü hiçkimse bir başbakanı uzun yıllar boyunca bağlılıkla hizmet etmiş bir partidaşını kafa dinlemeye gönderdiği için suçlayamazdı. Benimle bu noktada irtibata geçildi. Hızlı hareket ettik. Bangkok'taki büyükelçilik pozisyonuna halen resmi olarak biri atanmamıştı ve burası basının onu rahat bırakması için yeterince uzaktı."

"Tanrım" dedi Harry, biraz bekledikten sonra.

"Katılıyorum" dedi Torhus.

"Karısının sevgilisi olduğunu biliyor muydunuz?"

Torhus sessizce güldü. "Hayır ama *olmadığı* üzerine bahse girseydim eminim kazanma şansım çok az olurdu."

"Neden?"

"Birincisi, homoseksüel kocaların böyle şeyleri görmezden geldiğini düşünüyorum. İkincisi de, bakanlıkta kaçamak ilişki yaşamayı teşvik eden bir ortam bulunuyor. Aslına bakarsanız bu ilişkilerden yeni evlilikler doğduğu bile oluyor. Bakanlık binasının koridorlarında yürürken kolunuzu sallasanız eski bir eşe, ayrılmış ya da yeni sevgililere çarpar. Burası

ilişkileri kendi içinde yaşama konusunda adı çıkmış bir kurum. Lanet olası devlet televizyonundan bile beteriz."

Torhus gülmeye devam etti.

"Sevgilisi bakanlıktan değil" dedi Harry. "Buranın Gekko'su[16] diyebileceğimiz türden başarılı bir döviz simsarı. Jens Brekke adında bir Norveçli. İlk önce kızlarıyla ilgilendiğini düşündüm ama adam Hilde Molnes'le berabermiş. Molnes'ler buraya taşındıktan kısa bir süre sonra tanışmışlar ve kızlarının dediğine göre aralarındaki ilişki basit bir kaçamaktan fazlasıymış. Epey ciddilermiş ve kız er ya da geç birlikte yaşamaya başlayacaklarını düşünüyor."

"Bunu bilmiyordum."

"En azından bu bize büyükelçinin eşi için makul bir cinayet sebebi sunuyor. Ve tabii sevgilisi için de."

"Molnes'i engel olarak gördükleri için mi?"

"Hayır, tam tersi. Kızının anlattığına bakılırsa Hilde Molnes kocasının onu terk etmesini istemiyormuş. Atle Molnes politika hevesini kaybettikten sonra sanıyorum cinsel kimliğini evlilikle gizlemenin önemi de azalmış. Hilde Molnes tehdit olarak kızını bir daha görememeyi kullanmış olmalı. Genelde öyle olmaz mı zaten? Ama hayır, cinayet sebebi büyük ihtimalle bundan daha duygusuz bir şey. Şöyle ki, Molnes ailesi Örsta'nın yarısına sahip."

"Doğru."

"Bizim cinayet masasından Molnes'in bir vasiyeti olup olmadığını ve ailenin hisselerinin ve mal varlığının Atle'nin elinde bulunup bulunmadığını kontrol etmelerini istedim."

"Hımm, bu benim işim değil elbette, Hole; ama şu anda işleri biraz daha karıştırmış olmuyor musun? Manyağın birinin büyükelçinin kapısını çalması ve onu bıçaklayıp öldürmesi çok daha basit bir çözüm olurdu."

16. Gordon Gekko. *Borsa* filminde Michael Douglas'ın canlandırdığı, gözünü para hırsı bürümüş borsacı karakter (ç.n.)

"Belki de. Peki bu manyağın bir Norveçli çıkması prensipte sizin için önemli olur muydu, Bay Torhus?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Gerçek manyaklar birini bıçakladıktan sonra işe yarayacak tüm delilleri cinayet mahallinden temizlemezler. Bizimle kedi fare oyunu oynayabilmek için bir dizi ipucu bırakırlar. Bu vakada ise elimizde bir süs bıçağı var, hepsi bu. İnanın bana, oyun oynamaktan hoşlanmayan, işi bir an önce bitirmeyi ve dosyanın delil yetersizliğinden düşmesini isteyen biri tarafından özenle planlanmış bir cinayetle karşı karşıyayız. Ama kim bilir, belki de böyle bir cinayet işlemek için biraz deli olmak gerekiyordur. Ve bu dosyada şimdiye kadar karşılaştığım tüm manyaklar Norveçliydi."

22

14 Ocak Salı

Harry, Patpong'un Soi 1 Sokağı'nda iki striptiz barının ortasındaki girişi nihayet buldu. Merdiveni çıkıp tavanda devasa bir pervanenin miskince döndüğü yarı karanlık bir odaya girdi. Pervanenin büyük kanatlarının altından geçerken istemsizce eğildi; buradaki kapıların ve diğer yerel binaların bir doksan ikilik boyuna uygun olmadığını gösteren yeterince şey yaşamıştı.

Hilde Molnes restoranın arka tarafındaki bir masada oturuyordu. Kimliğini gizlemek için taktığı güneş gözlüğünün onu daha da dikkat çekici kıldığını düşündü Harry.

"Aslında pirinç şarabı sevmem" dedi, kadehini bitirirken. "Ama Mekhong bir istisna. Siz de bir kadeh alır mısınız, memur bey?"

Harry başını iki yana salladı. Kadın parmaklarını şıklatınca kadehi tekrar doldu.

"Burada beni tanırlar" dedi. "Yeterince içtiğimi düşündüklerinde beni durdururlar. Ben de böylece durmuş olurum." Boğuk bir sesle güldü. "Burada buluşmamız sorun değildir umarım. Ev biraz... kasvetli de. Bu görüşmenin sebebini öğrenebilir miyim, memur bey?"

İçtiğini gizlemeye çalışmayı alışkanlık haline getirmiş her insanın yaptığı gibi kelimeleri iyi telaffuz ediyordu.

"Jens Brekke'yle ikinizin düzenli olarak Maradiz Oteli'ne gittiği duyumunu aldık."

"İşte budur!" dedi Hilde Molnes. "Sonunda işini doğru yapan biri çıktı. Buradaki garsona sorarsanız Brekke'yle *düzenli olarak* burada da buluştuğumuzu size söyler." Kelimeleri heyecanla sıralamaya başlamıştı. "Karanlık, izbe, bizden başka gelen Norveçli yok ve en önemlisi de şehrin en iyi *plaa lot*'unu yapıyorlar. Yılanbalığı sever misiniz, Bay Hole? Deniz yılanbalığı?"

Harry'nin aklına Dröbak'ın dışında denizden çıkardıkları adam geldi. Birkaç gündür sudaydı ve soluk, ölü suratı onlara çocuksu bir şaşkınlıkla bakıyor gibiydi. Gözkapaklarını bir şey yemişti. Ama dikkatlerini asıl çeken şey yılanbalığıydı. Kuyruğu adamın ağzından çıkıyordu ve gümüş bir kırbaç gibi bir sağa bir sola çarpıyordu. Harry havadaki tuzlu kokuyu hâlâ hatırlayabildiğine göre o da bir deniz yılanbalığı olmalıydı.

"Büyükbabam neredeyse yılanbalığından başka bir şey yemezdi" dedi Hilde. "Savaşın hemen öncesinden öldüğü güne kadar. Tıka basa yese de doyamazdı."

"Ben de vasiyetle ilgili bazı bilgiler edindim."

"Neden bu kadar çok yılanbalığı yediğini biliyor musunuz? Ah, elbette bilmiyorsunuz. Büyükbabam bir balıkçıydı ama sebebi bu değil. O zamanlar henüz savaş başlamamış ve Örsta'da kimse yılanbalığı yemek istemiyormuş. Neden, biliyor musunuz?"

Harry, kadının yüzünde bahçede gördüğü acının aynısının belirip kaybolduğunu gördü.

"Bayan Molnes..."

"Size nedenini biliyor musunuz diye sordum."

Harry hayır der gibi başını salladı.

Hilde Molnes sesini alçalttı ve uzun kırmızı tırnağını her heceyi söyleyişinde masanın örtüsüne vurdu. "O kış bir tekne batmış. Kaza deniz sakinken ve tekne kıyının sadece birkaç yüz metre açığındayken olmuş ama hava öyle soğukmuş ki teknedeki dokuz adamdan hiçbiri kurtulamamış. Alabo-

ra oldukları yerin altında bir akıntı varmış ve bu yüzden cesetleri de bulunamamış. Kazanın sonrasında insanlar dev bir yılanbalığı sürüsünün fiyorda geldiğini iddia etmiş. Dediklerine göre balıklar boğulan adamları yiyormuş. Kazazedelerin çoğu Örsta'da yaşayanların yakını olduğu için yılanbalığı satışları dibe vurmuş. Kimse pazar torbasında yılanbalığıyla eve dönerken görünmeye cesaret edemiyormuş. O yüzden büyükbabam da tuttuğum diğer balıkları satıp yılanbalıklarını kendim yiyeyim bari demiş. Ne de olsa doğma büyüme Sunnmöre'lü..."

Hilde Molnes kadehinden bir yudum alıp masaya koydu. Örtüye koyu renkli bir halka yayıldı.

"Sanırım yedikçe tadını da sevmiş. 'Sadece dokuz kişilerdi' derdi büyükbabam. 'Bu kadar balığa onlar yetmez. Belki o zavallılarla beslenenlerden bir iki tanesini yemişimdir ama ne yapayım? Tatlarında hiçbir fark yoktu ki.' Fark yokmuş! İyi bari."

Kelimeleri bir şeyin yankısı gibi duyuldu.

"Siz ne dersiniz, Bay Hole? Sizce o yılanbalıkları adamları yemiş miydi?"

Harry kulağının arkasını kaşıdı. "Hımm, bazı insanlar uskumrunun insan eti de yediğini söyler. Bilmiyorum. Hepsi bir ısırık almıştır herhalde. Balık işte."

Harry kadının içkisini yudumlamayı bitirmesini bekledi.

"Oslo'dan bir iş arkadaşım Alesund'daki Björn Hardeid'le, yani kocanızın iş avukatıyla konuşmuş. Belki siz de biliyorsunuzdur, avukatlar müvekkilleri öldüğünde ve bu bilgilerin onun itibarına zarar vermeyeceğini düşündüklerinde müvekkil mahremiyetini ortadan kaldırabiliyor."

"Hayır, bilmiyordum."

"Björn Hardeid bir şey söylemek istememiş. Bunun üzerine arkadaşım Atle'nin erkek kardeşini aramış ama ne yazık ki o da pek bir bilgi paylaşmamış. Özellikle de arkada-

şım, Atle'nin çoğu insanın sandığının aksine aile servetinin çoğunluğuna sahip olmadığını tahmin ettiğimizi söylediğinde susmuş."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Yedi yüz elli bin kronluk kumar borcunu ödeyemeyen bir adam belki yoksul sayılmayabilir ama iki yüz milyon kron değerindeki bir aile servetinin önemli bir kısmına sahip olmadığı da kesin."

"Nereye borcu?.."

"Arkadaşım daha sonra Brönnöysund'un sicil dairesini aramış ve Molnes Mobilya'nın bilanço rakamlarını almış. Kayıtta görünen sermaye düşükmüş elbette ama şirketin küçük ve orta ölçekli şirket sınıfında listelendiğini öğrenince bir borsacıyı aramış ve ondan şirketin borsa değerini çıkarmasını istemiş. Aile şirketi olan Molnes Holding'in dört hissedarı var. Üç erkek ve bir kız kardeş. Tüm kardeşler Molnes Mobilya'nın yönetim kurulundalar ve Molnes Senior'dan holding şirketine geçmelerinden bu yana hiçbir hisse satışı bildirilmemiş; dolayısıyla kocanız holding şirketindeki payını kardeşlerinden birine satmadıysa elinde en az..." Harry telefonda ona söylenen her kelimeyi not ettiği defterine göz attı. "Elli milyon kronu varmış."

"Arkadaşınız belli ki titiz çalışmış."

"Dediklerimin yarısını bile anlamıyorum ama tüm bunlardan çıkardığım tek sonuç, kocanızın parasının başka birisi tarafından tutuluyor olduğu ve sizden bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

Hilde Molnes kadehinin üzerinden ona baktı. "Gerçekten öğrenmek istiyor musunuz?"

"Neden istemeyeyim?"

"Sizi buraya gönderenlerin büyükelçinin... özel hayatını bu denli derinlemesine araştırmanızı istediğinden emin değilim."

"Merak etmeyin, zaten yeterince şey biliyorum Bayan Molnes."

"Şeyi de biliyor musunuz?.."

"Evet."

"Tabii ya."

Hilde Molnes, Mekhong'unu bitirirken konuşmadı. Garson kadehini tazelemek için geldiyse de ona gitmesini işaret etti.

"Molnes ailesinin nesillerdir İç Misyon şapelinin sıralarında ibadet ettiğini ve Hıristiyan Demokrat Parti üyesi olduğunu bilirseniz gerisini tahmin edebilirsiniz belki."

"Belki de. Ama siz söylerseniz daha mutlu olurum."

Hilde Molnes pirinç şarabının keskin tadına ancak o an varabilmiş gibi ürperdi.

"Kararı veren Atle'nin babasıydı. Parti liderliğine adaylığıyla ilgili söylentiler çıkmaya başlayınca Atle babasına gerçeğini açıkladı. Bir hafta sonra babası vasiyetini yazdı. Vasiyette Atle'nin aile servetindeki hissesinin kendi üzerine olacağı ama elde tutma hakkının Runa'ya devredildiği yazıyordu. Bu hak yirmi üç yaşına geldiğinde geçerlilik kazanacak."

"O zamana kadar para kimin elinde tutulacak?"

"Hiç kimsenin. Yani aile şirketinde kalacak."

"Peki kocanız öldüğüne göre şimdi ne olacak?"

"Şimdi" dedi Hilde, parmağını kadehin kenarında gezdirerek. "Şimdi tüm para Runa'ya miras kalacak. Elde tutma hakkı da yirmi üç yaşına gelinceye kadar velayet hakkı kimdeyse ona geçti."

"Yani sizi doğru anladıysam para serbest kaldı ve artık sizin tasarrufunuzda."

"Evet, öyle görünüyor. Runa yirmi üç olana kadar."

"Peki bu elde tutma hakkının koşulları tam olarak neler?"

Hilde Molnes omuzlarını silkti. "Gerçekten de fazla ilgilenmedim. Benim de birkaç gün önce haberim oldu. Bay Hardeid söyledi."

"Öyleyse elde tutma hakkının size devredilmesiyle ilgili maddeyi daha önceden bilmiyordunuz, öyle mi?"

"Belki bir ara bahsedilmiştir. Bazı kâğıtlar imzaladığımı hatırlıyorum ama bu işler sizce de çok karışık değil mi? Neyse, dediğim gibi daha önce hiç ilgi göstermedim."

"Emin misiniz?" diye sordu Harry, ciddi olmayan bir tavırla. "Sunnmöre'lüler hakkında bir şeyler söylemiştiniz sanki..."

Hilde solgun bir biçimde gülümsedi. "Ben her zaman kötü bir Sunnmöre'lü oldum."

Harry onu inceledi. Olduğundan daha sarhoş gibi mi davranıyordu? Ensesini kaşıdı.

"Jens Brekke'yle ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?"

"Ne kadar zamandır sevişiyorsunuz diye soruyorsunuz herhalde?"

"Şey, öyle de denebilir."

"Peki, kafamda sıralamaya çalışayım bakalım. Şimdi..." Hilde Molnes kaşlarını birleştirdi ve gözlerini kısarak tavana baktı. Çenesini eliyle desteklemek istedi ama eli kaydı. Harry yanıldığını anladı. Körkütük sarhoştu.

"Bangkok'a geldikten iki gün sonra Atle'nin hoş geldin partisinde tanıştık. Parti sekizde başladı, Bangkok'taki tüm Norveç topluluğu davetliydi ve büyükelçi konağının önündeki bahçede yapıldı. Sanırım beni iki ya da üç saat sonra garajda becerdi. *Becerdi* diyorum çünkü o anda kafam o kadar güzeldi ki benim bir şey yapmama gerek duymadı. Rıza göstermeme de. Ama bir sonraki sefer öyle olmadı. Ya da iki sonraki; hatırlamıyorum. Sonuçta birkaç sevişmenin ardından tanışmış olduk. Bunu mu sormuştunuz? O zamandan beri de birbirimizi daha yakından tanımaya devam ediyoruz. Artık epey iyi tanışıyoruz diyebilirim. Bu cevap sizin için yeterli mi, memur bey?"

Harry sinirlendiğini hissetti. Kadının umursamazlığını ve kendini küçük gördüğünü bu şekilde gösterdiği içindi bel-

ki. En azından artık ona kibar bir beyefendi gibi davranması için neden kalmamıştı.

"Kocanızın öldüğü gün evde olduğunuzu söylemiştiniz. Akşam beşten ölüm haberini aldığınız ana kadar tam olarak neredeydiniz?"

"Hatırlamıyorum" dedi Hilde Molnes.

Tiz bir kahkahayla güldü. Sesi dingin bir ormanda çığlık atan bir kuzgun gibiydi ve Harry artık dikkat çekmeye başladıklarını görebiliyordu. Hilde bir an için sandalyeden düşecek gibi oldu, sonra dengesini tekrar sağladı.

"Bu kadar endişelenmeyin, memur bey. Nerede olduğumu bilen bir *görgü tanığım* var. Böyle deniyordu değil mi? Evet, hatta harika bir tanığım var diyebilirim. Sanırım kızım o akşam pek bir yere gitmediğimi seve seve doğrulayabilir. Yemekten sonra bir şişe cin açtığımı hatırlıyorum. Galiba sonra sızdım, kalkıp bir içki daha koydum, tekrar sızdım ve bu böyle sürüp gitti. Eminim anlamışsınızdır."

Harry anlamıştı.

"Sormak istediğiniz başka bir şey var mı, Bay Hole?"

İsmindeki iki ünlü harfi sadece biraz uzatsa da bu Harry'yi kışkırtmaya yetti.

"Evet. Sadece kocanızı sizin öldürüp öldürmediğinizi sormak istiyorum, Bayan Molnes."

Harry hayret verecek kadar hızlı ve kıvrak bir hareketle kadehini kaptığını gördü, onu durdurmaya fırsat bulamadan kadehin kulağını yaladığını hissetti ve arkasındaki duvarda patlayışını duydu. Hilde Molnes sırıttı.

"Bu atıştan sonra bana inanmayabilirsiniz ama Örsta Kızlar'da 14-16 yaş arası liginin sayı kraliçesiydim."

Sesi az önce yaptığı şeyi çoktan unutmuş gibi sakindi. Harry onlara çevrilen ürkmüş yüzlere baktı.

"On altı yaşındayken, yani çok ama çok uzun zaman önce. Şeydeki en güzel kız bendim... eee, bunu muhtemelen si-

ze daha önce söylemişimdir. Şimdikinin aksine kıvrımlı bir vücudum vardı. Bir kız arkadaşımla üzerimize minik havlular sarıp hakemlerin odasına yanlışlıkla girmiş gibi yapar ve duştan çıkınca kapıları karıştırdığımızı söylerdik. Her şey takım içindi tabii ki. Ama hakemler üzerinde çok etkili olduğunu sanmıyorum. Herhalde neden duşa maçtan *önce* girdiğimizi merak ediyorlardı."

Birden ayağa fırlayıp bağırmaya başladı: *"Örstagutt hei, Örstagutt hei, Örstagutt hei, hei, hei!"* Kendini tekrar sandalyeye bıraktı. Salon sessizliğe büründü.

"İşte böyle tezahürat yapardık. *Örsta erkekler* diye bağırırdık çünkü kızlar kelimesi pek uymuyor. Ritmi bozuyor. Kim bilir, belki de sadece dikkat çekmeyi seviyorduk."

Harry onu kolundan tuttu ve merdiveni inmesine yardım etti. Taksi şoförüne adresini verip beş dolarlık bir banknot uzattı, onu mutlaka eve kadar götürmesini tembihledi. Adam muhtemelen dediklerinin çoğunu anlamamıştı ama anlamış gibi göründü.

Harry daha sonra Soi 2'nin Silom bölgesine yakın tarafındaki ucunda bulunan bir bara gitti. Bar tezgâhı neredeyse boştu ve sahnede gece için hâlâ satın alınmamış, belli ki fazla umudu da olmayan iki striptizci kız vardı. Bacaklarını görev icabı sallayıp göğüslerini "When Susannah Cries" şarkısı eşliğinde hoplattıkları yetmezmiş gibi barın bulaşıklarını da onlar yıkıyordu belki. Harry aklından geçenlerden hangisinin daha üzücü olduğuna karar veremedi.

Birisi sipariş etmediği halde önüne bir bira koydu. Birayı hiç dokunmadan öylece bıraktı, parasını ödedi ve erkekler tuvaletinin yanındaki bir ankesörlü telefondan polis merkezini aradı. Kadınlar tuvaleti içinse herhangi bir kapı göremedi.

23

14 Ocak Salı

Kısa saçlarının arasından hafif bir rüzgâr esiyordu. Harry, çatının kenarından uzanan bir tuğlanın üzerinde dikilerek şehri seyrediyordu. Gözlerini kıstığında parıldayan ve titreyen ışıklardan oluşan dev bir halı gibiydi.

"İn oradan" dedi arkasından gelen bir sès. "Beni geriyorsun."

Liz elinde bira kutusuyla bir plaj koltuğunda oturuyordu. Harry merkeze gittiğinde onu okunması gereken bir yığın raporun arasına gömülmüş halde bulmuştu. Saat gece yarısına gelmek üzereydi ve Liz nihayet günün bittiğine razı gelmişti. Odayı kilitledikten sonra asansörle on birinci kata gelmişler, çatıya açılan kapının geceleri kapalı durduğunu görmüşler, bir pencereden dışarı çıkarak yangın merdivenini aşağı çekmişler ve yukarı tırmanmışlardı.

Bir gemi sireninin ani gürültüsü araç trafiğinden örülmüş battaniyeyi aşarak onlara ulaştı.

"Sesi duydun mu?" diye sordu Liz. "Küçükken babam Bangkok'ta fillerin gemiyle taşınırken birbirlerine seslenişini duyabileceğimi söylerdi. Buraya Malezya'dan geliyorlarmış çünkü Borneo'daki ormanlar kesilmiş ve filler Kuzey Tayland'ın ormanlarına götürülürken güvertede zincirli halde duruyormuş. Bunu öğrendikten sonra yıllarca bu sesin fillerin hortumlarından geldiğini sanmıştım."

Sirenin yankısı söndü.

Harry "Bayan Molnes'in cinayet için sebebi var ama yeterli mi?" deyip yere atladı. "Altı yıllığına elli milyon kronu elinde tutma hakkına sahip olmak için birini öldürür müsün?"

"Kimi öldürmek zorunda olduğuma göre değişir" dedi Liz. "Daha azı için öldürebileceğim bir iki insan tanıyorum."

"Demek istediğim, altı yıllığına elli milyon krona sahip olmak, altmış yıllığına beş milyon krona sahip olmak kadar değerli mi?"

"Değil."

"Kesinlikle. Hay sıçayım!"

"Katil o çıksın ister miydin? Bayan Molnes?"

"Sana ne istediğimi söyleyeyim. Bir an önce o baş belası katili bulup evime gitmek isterdim."

Liz yüksek sesle geğirdi; performansı etkileyiciydi. Onu doğrular gibi başını sallayıp birasını bıraktı.

"Zavallı kız. Runa'ydı adı, değil mi?"

"Güçlü bir kız."

"Emin misin?"

Harry omuzlarını silkti ve bir kolunu havaya kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Liz.

"Düşünüyorum."

"Elini kastediyorum. Ne bu?"

"Enerji. Aşağıdaki tüm insanlardan enerji topluyorum. Ebedi bir hayat veriyormuş. Böyle şeylere inanır mısın?"

"Ölümsüzlüğe inanmayı on altı yaşında bıraktım, Harry."

Harry ona döndü ama gecenin karanlığında yüzünü göremedi.

"Baban yüzünden mi?"

Başının keskin ana hatlarının aşağı yukarı sallandığını görebiliyordu.

"Hı hı. Babam tüm dünyayı omuzlarında taşımaya çalıştı. Maalesef çok ağır geldi."

"Nasıl?.." Harry sustu.

Liz bir çatırtı eşliğinde bira kutusunu ezdi.

"Bu da Vietnam gazilerinden birinin üzücü hikâyesi işte Harry. Onu askeri tören üniformasıyla, yanı başında hizmet tüfeğiyle birlikte garajda bulduk. Bize değil, Amerikan ordusuna yazdığı uzun bir mektup vardı. Sorumluluklarından kaçtığı düşüncesini kaldıramadığını söylemişti. Bunu 1973'te Saigon'daki Amerika Büyükelçiliği'nin çatısından kalkan helikopterin kapısında dikilirken ve yaklaşan silahlı kuvvetlerden kaçmak için binaya hücum eden çaresiz Güney Vietnamlıları izlerken anlamıştı. En az onları içeri sokmamak için tüfeklerinin dipçiğini kullanan polis kadar, savaşı kazanacaklarının sözünü veren ve demokrasi vaat eden tüm o insanlar kadar sorumlu hissettiğini yazmıştı. Bir subay olarak kendisini, onlarla ayna safta savaşan Vietnamlıları feda etmek pahasına birinci önceliği bölgeden tahliye olmaya veren Amerikan ordusuyla eşit derece mesul görüyordu. Babam tüm emeğini onlar için adamış ve sorumluluklarını yerine getiremediği için pişman olmuştu. Mektubun sonunda annemle bana veda ediyor ve bizden onu bir an önce unutmaya çalışmamızı istiyordu."

Harry'nin canı sigara içmek istedi.

"Taşımak için çok ağır bir sorumluluk" dedi.

"Evet öyle; ama bazen ölenlerin sorumluluğunu taşımanın yaşayanlarınkini taşımaktan daha kolay olduğunu düşünüyorum. Geri kalanlarımız onlara göz kulak olmak zorundayız, Harry. Yaşayanlara. Sonuçta bize güç veren şey de bu sorumluluk."

Sorumluluk... Geçen sene kendi elleriyle yok etmeye çalıştığı bir şey varsa o da sorumluluktu. Hayattakilere, ölenlere, kendisine, başkalarına, herkese karşı. Sorumluluk suçluluk duygusundan başka bir şey barındırmazdı ve asla bir mükâfatı olmazdı. Hayır, sorumluluğun ona nasıl güç verdiğini bilmiyordu. Belki Torhus haklıydı; adaletin yerini bul-

masını istemesinin o kadar da asil bir nedeni yoktu. Belki de onu dosyanın rafa kaldırılmasına izin vermekten alıkoyan, sırf dosyaya "Çözüldü" damgası vurulsun diye güçlü bir kanıt bulup herhangi birini yakalaması için cesaretlendiren aptal bir hırstı sadece. Avustralya'dan döndüğünde atılan gazete manşetleri ve aldığı övgüler, inanmak istemese de bunu doğrulamıyor muydu aslında? Kız kardeşinin davasına geri dönebilmek için hiç kimseye ve hiçbir şeye saygı göstermemesi basit bir mazeret olabilir miydi? Belki de artık onun için en önemli şey *başarılı olmaktı*, hepsi bu.

Bangkok, nefes alıyormuş gibi kısa bir an için sustu. Ardından aynı gemi sireni sessizliği bozdu. Bir ağıttı sanki. Çok yalnız bir filin matemine benzediğini düşündü Harry. Az sonra arabalar yeniden kornalarına asıldı.

Evine döndüğünde paspasta bir not duruyordu. *Havuzdayım. Runa.*

Harry asansörün beşinci düğmesinin yanında "havuz" yazdığını hatırladı ve beşinci kata çıkar çıkmaz gerçekten de burnuna klor kokusu geldi. Köşeyi dönünce iki tarafında balkon bulunan üstü açık bir yüzme havuzu gördü. Su ayışığında hafifçe parıldıyordu. Harry kenara gelip çömeldi ve bir elini uzattı.

"Ne o, burada kendini evinde gibi mi hissettin?"

Runa cevap vermedi, sadece ayaklarını hızla çırptı ve önünden geçip suyun altına daldı. Giysileri ve protezi bir şezlongun üzerinde öbek halinde duruyordu.

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

Runa, Harry'nin altında belirdi, onu boynundan tuttu ve kendine doğru çekti. Harry tam anlamıyla hazırlıksız yakalanmıştı; dengesini kaybetti; onunla birlikte suya girerken elleri kızın çıplak ve pürüzsüz tenine değdi. Ses çıkarmadı-

lar, sadece suyu ağır ve sıcak bir yorgan gibi kenara itip içine battılar. Harry kulaklarında oluşan hava kabarcıklarıyla gıdıklandı ve başının büyüdüğünü hissetti. En dibe geldiklerinde ayaklarıyla güç aldı ve Runa'yı yüzeye çıkardı.

"Sen delisin!" dedi, ağzından su püskürterek.

Runa kıkırdayıp hızlı ayak hareketleriyle ondan uzaklaştı.

Havuzdan çıktığında Harry sırılsıklam giysileriyle kenarda yatıyordu. Gözlerini açınca Runa'yı elinde havuz kepçesiyle suyun üzerinde yüzen büyük bir yusufçuğu yakalamaya çalışırken gördü.

"Bu bir mucize" dedi Harry. "Bu şehirde hayatta kalabilen tek böceklerin hamamböcekleri olduğuna inanıyordum."

"Her zaman iyilerden birkaçı da hayatta kalır" dedi Runa, kepçeyi dikkatlice kaldırırken. Yusufçuğu serbest bıraktı ve böcek hafif bir vızıltıyla havuzun üzerinde uçtu.

"Hamamböcekleri iyi değil mi?"

"Iyy, iğrençler!"

"Sırf iğrençler diye kötü de olmak zorunda değiller."

"Belki değillerdir. Ama iyi olduklarını sanmıyorum. Sadece *varlar* işte."

"Sadece *varlar*" diye tekrarladı Harry, alay etmekten ziyade dalgın bir tavırla.

"Bu yüzden yaşıyorlar. Üzerlerine basalım diye. Onlar da bu kadar fazla olmasaymış."

"İlginç bir teori."

"Dinle" diye fısıldadı Runa. "Herkes uyuyor."

"Bangkok asla uyumaz."

"Evet, uyur. Dinle. Bunlar uyku sesleri."

Havuz kepçesi, içi boş bir alüminyum boruya takılıydı. Runa boruya üfledi. Sesi didgeridoo[17] gibiydi. Harry dinledi. Doğru söylüyordu.

17. Aborijinler tarafından kullanılan üflemeli bir çalgıdır. En ilkel müzik aletlerindendir. Anavatanı Avustralya'dır. (ç.n.)

Runa duşunu kullanmak için onunla beraber eve indi.

Genç kız vücuduna sardığı havluyla banyosundan çıktığında Harry koridorda dikiliyordu ve asansörün düğmesine basmıştı bile.

"Giysilerin yatakta" dedi, evin kapısını kapayarak.

Biraz sonra ikisi de koridorda asansörü bekliyordu. Kapının üzerindeki kırmızı rakamlar teker teker azalmaya başladı.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu Runa.

"Yakında. Bir şey çıkmazsa tabii."

"Bu akşam annemle görüştüğünü biliyorum."

Harry ellerini ceplerine soktu ve ayak tırnaklarına baktı. Runa onları kesmesi gerektiğini söylemişti. Asansörün kapıları açıldı. Harry kapının ağzında dikildi.

"Annen, babanın öldüğü gece evde olduğunu söylüyor. Sen de bunu doğrulayabilirmişsin."

Runa sızlandı. "Gerçekten de buna cevap vermemi istiyor musun?"

"İstemiyor olabilirim" dedi Harry. Bir adım geri çekildi ve kapının kapanmasını beklerken bakıştılar.

"Sence kim yaptı?" diye sordu Harry en sonunda.

Kapılar kapanırken Runa hâlâ ona bakıyordu.

24

15 Ocak Çarşamba

Jimi'nin "All Along the Watchower"daki gitar solosunun ortasında müzik aniden durunca Jimi Love irkildi, ardından birinin kulaklığını çıkardığını fark etti.

Sandalyesinde döndü ve güneş kremini ihmal ettiği belli olan uzun boylu sarışın bir adamı daracık otopark kabininde tepesinde dikilirken gördü. Yüzünün yarısı kaliteli olduğu şüpheli bir pilot modeli güneş gözlüğünün arkasında gizlenmişti. Jim böyle şeylerden anlardı; kendi gözlüğünü bir haftalık maaşıyla almıştı.

"Merhaba" dedi uzun boylu adam. "İngilizce biliyor musunuz diye sordum."

Anlaşılması güç bir aksanla konuşuyordu. Jim ona Brooklyn aksanıyla cevap verdi.

"Tay dilinde konuşsam daha iyi olurdu gerçi. Size nasıl yardım edebilirim? Hangi şirkete gitmek istiyorsunuz?"

"Hiçbir şirkete. Sizinle biraz konuşmak istiyorum."

"Benimle mi? Güvenlik şirketinden gelen bir denetmen değilsiniz, değil mi? Walkman'i açıklayabilirim..."

"Hayır, değilim. Polisim. Adım Hole. Bu da meslektaşım Nho..."

Harry kenara çekilince Jim kapı ağzında bilindik subay tıraşı kesilmiş saçları ve yeni ütülenmiş beyaz gömleğiyle Taylandlı bir adamın durduğunu gördü. Havaya kaldırdığı polis

rozetinin sahte olmadığını o an anladı. Bir gözünü kıstı.

"Polis, ha? Aynı berbere mi gidiyorsunuz? Hiç yeni bir şey yaptırmayı düşünmediniz mi? Bu nasıl?" Jim kendi dağınık saçlarını gösterdi.

Uzun boylu adam güldü. "Seksenlerin retro modası henüz polis merkezlerine ulaşmış gibi görünmüyor."

"Seksenlerin neyi?"

"Biz sizinle yürürken yerinize bakacak biri var mı?"

Jim, Tayland'a dört sene önce birkaç arkadaşıyla tatil için geldiğini anlattı. Motosiklet kiralayıp kuzeye gitmişler ve Mekong Nehri'nin kenarında, Laos sınırındaki küçük bir köyde içlerinden biri deli cesaretiyle afyon satın alıp sırt çantasına atmıştı. Dönüş yolunda polis onları durdurup üzerlerini aramıştı. Tayland'ın içlerinde tozlu bir köy yolunda bir anda arkadaşlarının inanılmaz uzun bir zaman boyunca hapiste yatacağını öğrenmişlerdi.

"Herifler kanuna göre uyuşturucu kaçakçılığı yapanları idam bile edebiliyorlar. Bunu biliyor muydunuz? Ve hiçbir şey yapmamış olan üçümüz 'Siktir, suç ortağı ya da onun gibi bir nedenden bizim de başımız belaya girecek' diye düşündük. Sıçayım, ne de olsa siyahi bir Amerikalı olarak tam da uyuşturucu kaçakçısına benziyorum, değil mi? Adamlara dil döküp yalvardık ama boşunaydı; neyse ki sonunda polislerden biri işi para cezasına getirdi. Cebimizde ne var ne yoksa birleştirip verdik; afyona el koydular ve bizi saldılar. Mutluluktan ölecektik. Sorun şu ki Amerika'ya dönüş bileti paramızı polislere kaptırmıştık. Sonra..."

Jim ardı arkası kesilmeyen bir dolu cümleyle ve daha da fazla el hareketiyle bir olayın insanı nerelere sürüklediğini, Amerikalı turistler için rehber olarak çalışmaya başladığını ama oturma izniyle ilgi sorun çıkınca saklandığını, tanıştığı Taylandlı bir kızın ona baktığını, arkadaşları dönmeye hazır olduğunda burada kalmaya karar verdiğini anlattı. Bir ora-

da bir burada takıldıktan sonra nihayet oturma iznini alabilmişti çünkü ona otopark görevlisi olarak bir iş teklif edilmişti ve uluslararası görüşmelerin yapıldığı binalar için İngilizce bilen birilerine ihtiyaçları vardı.

Jim öyle çok konuşuyordu ki Harry sonunda onu durdurmak zorunda kaldı.

"Siktir, umarım Taylandlı arkadaşınız İngilizce bilmiyordur" dedi Jim, Nho'ya gergin bir bakış atarak. "Kuzeydeyken para verdiğimiz o adamlar..."

"Sakin ol, Jim. Buraya başka bir konu hakkında soru sormak için geldik. 7 Ocak'ta saat dört civarı diplomat plakalı lacivert bir Mercedes'in buraya gelmiş olması gerekiyor. Hatırlayabildin mi?"

Jim bir kahkaha patlattı. "Bana o an Jimi Hendrix'in hangi şarkısını dinlediğimi sorsan cevap verebilirdim dostum; ama buraya girip çıkan arabaların sayısını bir bilsen..." Dudaklarını büzdü.

"Buraya geldiğimizde bize bir bilet verilmişti. Her şeyi kontrol edemiyorsunuzdur, değil mi? Plaka numaralarını ya da ona benzer şeyleri?"

Jim başını iki yana salladı. "O konuda endişemiz yok. Otoparkın büyük bölümünde güvenlik kameraları var; bir şey olursa daha sonra bakabiliyoruz."

"Daha sonra mı? Yani kayıt alıyor musunuz?"

"Tabii ki."

"Hiç monitör göremedim."

"Yok da ondan. Bu otopark tam altı katlı; tüm kameraları oturup izleyemeyiz. Zaten kamera gören suçlu basıp gider değil mi? Hırsızlıkların çoğu öyle önleniyor. Yine de aptalın biri içeri sızıp arabalardan birini çalmaya yeltenirse diye tüm görüntüleri sizler için kasete kaydediyoruz."

"Görüntüleri ne kadar süreliğine saklıyorsunuz?"

"On gün. Çoğu insan arabalarından bir şeylerin alındığını

o zamana kadar fark etmiş oluyor. On gün sonra aynı kasetlere yenilerini kaydediyoruz."

"Bu durumda 7 Ocak'ta saat dörtle beş arasındaki kayıtlar duruyordur, değil mi?"

Jim duvardaki takvimi dikkatle inceledi. "Aynen öyle."

Bir merdivenden aşağı inip sıcak ve rutubetli bir bodruma girdiler. Jim tek ampulü yaktı ve duvar boyunca uzanan çelik dolaplardan birinin kilidini açtı. Kasetler öbekler halinde düzgünce istiflenmişti.

"Tüm otoparkı kontrol etmek istiyorsanız bakılacak çok fazla kaset var."

"Ziyaretçi bölümü yeterli" dedi Harry.

Jim rafları karıştırdı. Belli ki her kamera için ayrılmış bir raf vardı ve tarihler kalemle etiketlere yazılmıştı. Jim kasetlerden birini çekip aldı.

"İşte!"

İçinde video çalar ve monitör olan başka bir dolabı açtı, kaseti yerleştirdi ve birkaç saniyenin ardından ekranda siyah beyaz bir görüntü belirdi. Harry otoparkın ziyaretçi bölümünü görür görmez tanıdı. Kaydın buraya son geldiğinde gördüğü kameraya ait olduğu belliydi. Kaseti 15.50'ye sardılar. Büyükelçinin arabası görünürde yoktu. Beklediler. Donmuş bir kareyi izlemek gibiydi; hiçbir şey olmuyordu.

"İleri alalım" dedi Jim.

Köşede hızla geçen saat dışında fark yoktu. 17.15. İki araba beton zeminde ıslak izler bırakarak yarışıyordu. 17.40'ta izlerin kuruduğunu ve kaybolduğunu gördüler ama büyükelçinin Mercedes'inden hâlâ eser yoktu. Saat 17.50'yi gösterdiğinde Harry Jim'e video çaları kapatmasını söyledi.

"Ziyaretçi bölümüne bir büyükelçilik arabasının gelmiş olması gerekiyordu" dedi Harry.

"Üzgünüm" dedi Jim. "Herhalde biri size yanlış bilgi vermiş."

"Başka bir yere park edilmiş olabilir mi?"

"Tabii ki. Ama abone olmayan herkes aynı kameranın önünden geçmek zorunda; yani gelmiş olsaydı arabanın geçtiğini görürdük."

"Başka bir videoya daha bakmak istiyoruz" dedi Harry.

"Hay hay. Hangisi?"

Nho ceplerini yokladı. "Bu plakaya sahip olan arabanın nereye park ettiğini biliyor musun?" diye sordu, bir kâğıt parçası uzatarak. Jim ona şüpheyle baktı.

"Siktir, dostum, sen İngilizce biliyormuşsun."

"Kırmızı bir Porsche" dedi Nho.

Jim kâğıdı geri verdi. "Bakmama gerek yok. Çünkü abonelerden hiçbiri kırmızı Porsche sürmüyor."

"Faen!" dedi Harry.

Jim sırıtarak "O ne demek?" diye sordu.

"Öğrenmek istemeyeceğin Norveççe bir kelime."

Geri dönüp tekrar güneşe çıktılar.

"Sana çok ucuza iyi bir tane bulabilirim" dedi Jim, Harry'nin güneş gözlüğünü işaret ederek.

"Gerek yok, sağ ol."

"Soracağınız başka bir şey var mı?" Jim göz kırpıp güldü. Parmaklarını şıklatmaya başlamıştı. Muhtemelen Walkman'ine dönmek için can atıyordu.

Yanından ayrıldıklarında arkalarından "Hey, memur bey!" diye bağırdı. Harry döndü.

"Fa-an!"

Kahkahalarını arabaya gidene kadar dinlediler.

"Eee, neler öğrendik?" diye sordu Liz, ayaklarını masaya atarak.

"Brekke'nin yalan söylediğini" dedi Harry. "Büyükelçiyle görüştükten sonra ona yeraltı otoparkındaki arabasına kadar eşlik ettiğini söylemişti."

"Bu konuda neden yalan söylesin ki?"

"Büyükelçi telefonda saat dörtte görüşeceklerini teyit etmek istediğini söylüyordu. Oraya geldiğine şüphe yok. Sekreterle konuştuk ve geldiğini onayladı. Ofisten beraber çıktıklarını da doğruladı çünkü Brekke ona uğrayıp bir not bırakmış. Bunu net bir şekilde hatırlıyor çünkü saat beş civarıymış ve eve gitmeye hazırlanıyormuş."

"Nihayet birisinin bir şey hatırladığına sevindim."

"Fakat Brekke ve büyükelçinin daha sonra ne yaptığını bilmiyoruz."

"Araba neredeymiş? Bangkok'un o bölgesinde sokağa park etme tehlikesini göze aldığını sanmıyorum."

"Başka bir yere gitmeye karar vermiş olabilirler. Büyükelçi de Brekke'yle beraberken arabasıyla ilgilenmesi için birini ayarlamıştır belki" dedi Nho.

Rangsan boğazını temizleyip gazetesinin sayfasını çevirdi.

"Tam da bunun gibi bir fırsat kollayan hırsızların cirit attığı bir yerde mi?"

"Evet, katılıyorum" dedi Liz. "Yapılacak en kolay ve en güvenli şey yeraltı otoparkını kullanmakken bunu yapmaması tuhaf. İstese asansörün dibine bile park edebilirmiş."

Liz serçeparmağını kulağının içinde çevirdi ve yüzü birden aydınlandı.

"Bu bilgi bizi tam olarak nereye götürüyor?" diye sordu.

Harry kollarını teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Brekke'nin büyükelçiyle saat beşte çıktığında o gün için ofisi terk ettiğini ve büyükelçinin arabasıyla binadan ayrıldıklarını kanıtlayabileceğimizi umuyordum. Kamera kayıtlarında Porsche'sinin gece boyunca otoparkta dururken görüneceğini de. Ama Brekke'nin işe arabasıyla gelmemiş olabileceği ihtimalini düşünmemiştim."

"Arabaları şimdilik unutalım" dedi Liz. "Bildiğimiz tek şey,

Brekke'nin bize yalan söylediği. O halde şimdi ne yapıyoruz?" Rangsan'ın gazetesine bir fiske attı.

"Cinayet saatinde nerede olduğunu öğreniyoruz" diye cevap verdi, arkadan gelen ses.

25

15 Ocak Çarşamba

İnsanların tutuklandıklarında verdikleri tepkiler tahmin edilemez olduğu kadar çeşitliydi de.

Harry şimdiye dek çoğu tepki çeşidini gördüğünü düşünüyordu ve bu yüzden Jens Brekke'nin bronz yüzünün grimsi bir tona büründüğünü ve gözlerinin avlanan bir hayvan gibi dört döndüğünü görmek onu çok da şaşırtmamıştı. Böyle anlarda beden dili değişir ve özel dikim bir Armani takım elbise bile artık sahibine uymayabilirdi. Brekke başını yukarıda tutuyor olsa da büzülüp küçülmüş gibiydi.

Brekke tutuklanmamış, yalnızca sorguya getirilmişti ama hayatında daha önce iki silahlı polis tarafından müsait olup olmadığı bile sorulmadan alınmamış biri için bu sadece ufak bir farktı. Harry görüşme odasında Brekke'yi gördüğünde önünde duran bu adamın bıçakla soğukkanlı bir cinayet işlemeyi başarmış olabileceği fikri saçma geldi. Ne var ki bunu daha önce de düşündüğü ve yanıldığı olmuştu.

"Maalesef bunu İngilizce yapmak zorunda kalacağız" dedi Harry, karşısına oturarak. "Kaydediliyor." Önlerindeki mikrofonu gösterdi.

"Anlıyorum." Brekke gülümsemeye çalıştı. Ağzı demir kancalarla gerildi sanki.

"Bu görüşmeyi benim yapmam için mücadele verdim" dedi Harry. "Açık söylemek gerekirse, kayıt altına alındığı için

bunu bir Tayland polisinin yapması gerekiyordu ama Norveç vatandaşı olduğunuz için amir sorun olmayacağını söyledi."

"Teşekkürler."

"Teşekkür edecek bir şey olduğunu pek sanmıyorum. Bir avukatla görüşme hakkınızın olduğu söylendi, değil mi?"

"Evet."

Harry bu hakkı kullanmayı neden kabul etmediğini soracaktı ama vazgeçti. Ona yeniden düşünme fırsatı vermeye gerek yoktu. Tayland'ın hukuk sisteminden öğrendiği şey, Norveç'teki sisteme oldukça benzer olduğuydu ve dolayısıyla avukatların da farklı olacağına inanmak için bir neden yoktu. Ne olursa olsun ilk yapacakları iş, müvekkillerini susturmak olacaktı. Fakat şu an için her şey yasalara uygun ilerliyordu ve artık harekete geçmenin zamanı gelmişti.

Harry kaydın başlatılabileceğini işaret etti. Nho içeri girdi, formalite gereği kaydın başlangıcı olarak bir şeyler okudu ve gitti.

"Maktul Atle Molnes'in karısı Hilde Molnes'le bir ilişki yaşıyor olduğunuz doğru mu?"

"Ne?" Masanın karşısında bir çift korkmuş göz ona bakakaldı.

"Bayan Molnes'le konuştum. Size gerçeği söylemenizi tavsiye ediyorum."

Bir süre sessizlik oldu.

"Evet."

"Biraz daha yüksek sesle, lütfen."

"Evet!"

"Bu ilişki ne zamandır devam ediyor?"

"Bilmiyorum. Çok oldu."

"Büyükelçinin on sekiz ay önceki hoş geldin partisinden beri mi?"

"Şey..."

"Evet mi?"

"Sanırım öyle."

"Bayan Molnes'in, kocası öldüğü takdirde büyük bir serveti elinde tutma hakkına sahip olacağını biliyor muydunuz?"

"Servet mi?"

"Dediklerim anlaşılmıyor mu?"

Brekke delik bir plaj topu gibi nefesini saldı. "Bilmiyordum. Daha kısıtlı bir sermayeye sahip olduklarını sanıyordum."

"Gerçekten mi? Sizinle son konuştuğumda bana Molnes'le 7 Ocak günü ofisinizde yaptığınız görüşmenin yatırımla ilgili olduğunu söylemiştiniz. Ayrıca Molnes'in büyük miktarda bir para borcu olduğunu da biliyoruz. Söylediklerinizi aklıma yatmıyor."

Yeniden sessizlik yaşandı. Brekke bir şey diyecek gibi oldu ve durdu.

"Yalan söyledim" dedi en sonunda.

"Bana gerçeği şimdi söylemek için bir şansınız daha var."

"Hilde'yle... karısıyla olan ilişkimi konuşmak için bana geldi. Bitmesini istedi."

"Çok da mantıksız bir istek değildir belki?"

Brekke omuzlarını silkti. "Atle Molnes'i ne kadar tanıdığınızı bilmiyorum."

"Hiçbir şey bilmediğimizi farz edin."

"Şöyle söyleyeyim; cinsel eğilimi gereği evliliği çok önemsemiyordu."

Gözlerini yukarı kaldırdı. Harry devam etmesi için başını oynattı.

"Hilde'yle aramızdaki ilişkiyi bitirme gayretinin sebebi kıskançlık değildi. Norveç'te bazı söylentilerin dolaşmasıydı. İlişkimiz ortaya çıkarsa bu söylentilerin daha da alevleneceğini ve bundan sadece kendisinin değil, önemli mevkilerdeki başka insanların da haksız yere zarar göreceğini söyledi. Onu daha açık konuşması için zorladım ama tek söylediği bu oldu."

"Sizi neyle tehdit etti?"

"Tehdit mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Lütfen sevdiğini tahmin ettiğim o kadınla görüşmeyi bırakır mısın, dememiştir herhalde, değil mi?"

"Evet, aslında böyle dedi. Hatta o kelimeyi bile kullandı sanırım."

"Hangi kelimeyi?"

"Lütfen." Brekke ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Tuhaf bir adamdı. Lütfen..." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Evet, bunu işinizde o kadar da sık duymuyor olmalısınız."

"Siz de duymuyor olmalısınız, değil mi?"

Harry ona baktı ama Brekke'nin gözlerinde herhangi bir meydan okuma göremedi.

"Peki ne karara vardınız?"

"Hiçbir karara varmadık. Ona bu konuyu düşüneceğimi söyledim. Başka ne diyebilirdim ki? Adam ağlamak üzereydi."

"Gerçekten de ilişkiyi bitirmeyi düşündünüz mü?"

Brekke bu fikri ilk kez duymuş gibi kaşlarını çattı.

"Hayır. Ben... şey, onu artık göremeyecek olmak benim için çok zor olurdu."

"Bana görüşmeden sonra büyükelçiye yeraltı otoparkındaki Mercedes'ine kadar eşlik ettiğinizi söylemiştiniz. Bu ifadeyi artık değiştiriyor musunuz?"

"Hayır..." dedi Brekke şaşırarak.

"O tarihte saat 3.50 ile 5.15 arasındaki güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ettik. Büyükelçinin Mercedes'i ziyaretçi alanında yoktu. İfadenizi değiştirmek ister misiniz?"

"Değiştirmek mi?" Brekke ona inanmayan gözlerle baktı. "Tanrım, hayır tabii ki. Asansörden inince arabasını gördüm. İkimiz de kayıtlarda olmalıyız. Hatta arabasına binmeden önce biraz daha konuştuğumuzu hatırlıyorum. Büyükel-

çiye bu görüşmemizden Hilde'ye bahsetmeyeceğime dair söz verdim."

"Gerçeğin böyle olmadığını kanıtlayabiliriz. Size son kez soruyorum: İfadenizi değiştirmek istiyor musunuz?"

"Hayır!"

Harry, sesinde görüşme başlamadan önce var olmayan bir kararlılık duydu.

"İddia ettiğiniz gibi büyükelçiyle birlikte otoparka indiyseniz daha sonrasında ne yaptınız?"

Brekke bir şirket analiz raporunu bitirmek üzere ofisine döndüğünü, saat gece yarısına gelene kadar orada oturduğunu ve sonra da taksiyle evine gittiğini anlattı. Harry çalıştığı esnada yanına uğrayan ya da ona telefon eden birilerinin olup olmadığını sordu. Fakat Brekke şifre olmadan hiç kimsenin ofise giremeyeceğini ve raporlar üzerinde çalışırken genellikle yaptığı gibi o gece de rahatsız edilmeden çalışmak için telefonunu aramalara kapattığını söyledi.

"Orada olduğunuzu doğrulayabilecek kimse yok mu? Evinize giderken de mi kimse görmedi mesela?"

"Ben gördü. Yaşadığım yerin bekçisi. O hatırlayabilir. Eve takım elbiseyle ve geç saatte geldiğimde çoğunlukla fark eder."

"Gece yarısı eve geldiğinizi gören bir bekçi, hepsi bu mu?"

Brekke düşündü. "Korkarım öyle."

"Pekâlâ" dedi Harry. "Şimdi başka birisi devralacak. Bu arada bir şey içmek ister misiniz? Kahve, su?"

"Hayır, teşekkürler."

Harry gitmek için ayağa kalktı.

"Harry?"

Harry döndü. "Bay Hole derseniz daha iyi olur. Ya da memur bey."

"Peki. Başım dertte mi?" diye sordu Brekke, Norveççe konuşarak.

Harry parmaklarını gözlerine bastırdı. Brekke'nin hali üzücüydü, boş bir çuval gibi çökmüştü.

"Yerinizde olsam hemen şimdi avukatımı arardım sanırım."

"Anladım. Teşekkürler."

Harry kapıda durdu. "Aklıma gelmişken, büyükelçiye verdiğiniz söz ne oldu, tuttunuz mu?"

Brekke ona özür diler gibi bir gülümsemeyle baktı. "Aptalca bir sözdü. Hilde'ye elbette anlatacaktım; yani anlatmak zorundaydım. Ama öldüğünü öğrenince... şey, tuhaf bir adamdı ve artık gerçekte bir anlamı olmasa da sözümü tutmam gerektiğine karar verdim."

"Bir saniye. Sesini hoparlöre alıyorum."

"Alo?"

"Seni duyabiliyoruz Harry. Başlayabilirsin."

Cinayet masasından Bjarne Möller, Dışişleri Bakanlığı'ndan Dagfinn Torhus ve Oslo emniyet müdürü Harry'nin telefonda verdiği raporu hiç kesmeden dinlediler.

Ardından Torhus söz aldı.

"Öyleyse elimizde cinayet şüphesiyle gözaltında tutulan bir Norveçli var. Sorum şu: Bunu ne kadar süre gizli tutabiliriz?"

Emniyet müdürü boğazını temizledi. "Cinayet henüz kamuya duyurulmadığından sanıyorum hâlâ birkaç günümüz var; özellikle de yanlış bir ifade ve cinayet sebebi dışında Brekke aleyhine önemli bir kanıtınız yokken. Onu serbest bırakmak zorunda kalırsanız belki de en iyisi bu tutuklamadan kimseye bahsetmemek olur."

"Harry, beni duyabiliyor musun?" Konuşan Möller'di. Arkada Harry'den onay istemesine sebep olan bir ortam gürültüsü vardı. "Adam suçlu mu, Harry? O mu yapmış?"

Gürültü arttı ve Möller emniyet müdürünün telefonunun ahizesini kaldırdı.

"Ne dedin, Harry? Sen?.. Tamam. Pekâlâ, biz aramızda konuşup seninle irtibata geçeceğiz."

Möller telefonu kapattı.

"Ne söyledi?"

"Bilmiyormuş."

Harry eve gittiğinde saat geçti. Le Boucheron'da yer olmadığı için Patpong'da eşcinsel barlarıyla dolu bir sokak olan Soi 4'teki bir restoranda yemişti. Ana yemeğini yediği sırada bir adam masasına gelerek nazikçe ona mastürbasyon yapmayı teklif etmiş, Harry başını iki yana sallayınca ihtiyatlı bir şekilde uzaklaşmıştı.

Harry beşinci katta asansörden indi. Etrafta kimse yoktu ve havuzun çevresindeki ışıklar kapalıydı. Üzerindekileri çıkardı ve daldı. Su onu tüm serinliğiyle kucakladı. Birkaç boy gitti ve suyun direncini hissetti. Runa hiçbir havuzun birbiriyle aynı olmadığını, her suyun yoğunluk, koku ve renk gibi özelliklerinin kendine has olduğunu söylemişti. Bu havuza vanilya demişti. Tatlı ve yoğun. Harry havayı içine çekti ama tek alabildiği klorun ve Bangkok'un kokusuydu. Suda sırtüstü yatıp gözlerini kapadı. Suyun altında nefes alışını duyunca kendisini küçük bir odaya kapatılmış gibi hissetti. Gözlerini açtı. Karşı bloktaki dairelerden birinin ışığı söndü. Yıldızlar arasında bir uydu yavaşça hareket etti. Egzozu bozuk bir motosiklet gitmeye çalıştı. Ardından gözleri yeniden daireye döndü. Katları bir daha saydı. Su yuttu. Kendi dairesindeki ışık kapanmıştı.

Harry saniyeler içerisinde havuzdan çıktı, pantolonunu üzerine geçirdi ve boş bir çabayla etrafta silah olarak kullanabileceği bir şey bakındı. Duvara dayalı havuz kepçesini kaptığı gibi asansörle arasındaki birkaç metrelik mesafeyi koşup düğmeye bastı. Kapılar açıldı, içeri adım attı ve ha-

fif bir köri kokusu fark etti. Sanki bir anlığına hayattan koptu ve geri geldiğinde kendisini koridorun soğuk taş zemininde sırtüstü yatarken buldu. Neyse ki darbe alnına isabet etmişti ama tepesinde devasa bir siluet dikiliyordu ve Harry onu görür görmez şansının az olduğunu anladı. Kepçeyle uyluğunun altına vurdu ama hafif alüminyum sap neredeyse hiç etki etmedi. İlk tekmeden kaçmayı başardı ve sallanarak da olsa dizlerinin üzerine kalktı. Ancak omzuna gelen ikinci tekme onu yarım tur döndürdü. Sırtının ağrısına rağmen damarları adrenalinle doldu ve acı dolu bir kükremeyle ayağa fırladı. Açık kalan asansörden gelen ışıkta tıraşlı bir kafatasının yanında sallanan bir tutam örgülü saçı gördüğü an gözünün üstüne bir yumruk yedi ve havuza doğru savruldu. Karaltı onu takip etti; Harry solla vuracakmış gibi yapıp suratın olduğunu tahmin ettiği yere doğru bir sağ yumruk attı. Adeta bir mermere vurmak gibiydi; neredeyse rakibinden çok kendi canı yanmıştı. Geri çekilip başını yana eğdi; o anda yüzünün yanından geçen rüzgârı ve göğsünü zapt eden korkuyu hissetti. Kemerini yokladı, kelepçeyi buldu, halkalarını açtı ve parmaklarını içlerine soktu. Devin yaklaşmasını bekledi, üzerine bir aparkatın gelmediğini varsayarak eğildi. Ve hamlesini yaptı; önce kalçasını, ardından omzunu döndürdü ve tüm vücudu devin arkasına geçti. Demir kaplama halkaları muşta gibi kullanarak çaresizce ve gözü dönmüş bir halde et ve kemiğe çarpana kadar karanlığa savurdu ve sonunda bir ses duydu. Yeniden vurdu ve demirin derinin içine girişini hissetti. Parmaklarının arasından akan kan sıcak ve yoğundu, kanın kendine mi yoksa saldırgana mı ait olduğunu bilmiyordu ama bir darbe daha indirmek için yumruğunu kaldırırken adamın dimdik ayakta durduğunu görüp şoke oldu. Sonra gırtlaktan gelen kısık bir kahkaha işitti ve başı tren çarpmış gibi betona vurdu. Karanlık daha da karardı; yukarı-aşağı kavramları giderek kayboldu.

26

16 Ocak Perşembe

Harry havuzun yanına sürüklendi; istemsizce derin bir nefes aldıktan hemen sonra da suyun altına çekildi. Debelendi ama faydası yoktu. Suda metalik bir kilitlenme sesi yankılandı ve onu tutan el birden kayboldu. Gözlerini açtı; etrafındaki her şey turkuvazdı. Altındaki fayanslara dokundu. Kendini yukarı itince bileğindeki çekilme hissi, beyninin söylemeye çalıştığı ama kendisinin inkâr ettiği o gerçeği doğruladı. Boğulacaktı. Woo onu kendi kelepçesiyle havuzun dibindeki gidere bağlamıştı.

Başını kaldırdı. Ay bir su filtresinin içinden ona doğru parlıyordu. Serbest olan kolunu yukarı uzattı ve sudan çıkardı. Kahretsin, havuzun bu kısmı sadece bir metre derinliğindeydi! Harry çömeldi ve tüm gücüyle gerinerek ayaklarının üzerinde dikilmeye çalıştı. Kelepçe başparmağını kesiyordu ancak ağzı hâlâ yüzeyin yirmi santim altında kalıyordu. Havuzun kenarındaki gölgenin uzaklaştığını fark etti. *Siktir!* dedi içinden. *Panik yapma.* Panik oksijeni tüketirdi.

Dibe batıp parmaklarıyla ızgarayı yokladı. Çelikten yapılmıştı ve kesinlikle oynamıyordu; iki eliyle tutup çektiğinde bile bir milim kımıldamadı. Nefesini ne kadar tutabilirdi? Bir dakika? İki? Tüm kasları ağrıyordu, şakakları atıyordu ve gözlerinin önünde kırmızı yıldızlar dans ediyordu. Gevşemeye çalıştı. Ağzı korkudan kurumuştu, zihni sanrı olduk-

larını bildiği görüntüler üretmeye başlamıştı. Uzun bir yolda çok az yakıtı, çok az suyu kalmış gibiydi. Aklına saçma bir fikir geldi: İçebildiği kadar su içerse suyun seviyesi nefes alabileceği kadar alçalabilirdi. Boştaki eliyle havuzun duvarına vururken kimsenin onu duymayacağından emindi; çünkü suyun altı sessiz olsa da Bangkok'un şehir gürültüsü yukarıda hız kesmeden devam ediyor ve diğer tüm sesleri bastırıyordu. Zaten birisi duysa bile ne yapabilirdi ki? Ancak ölürken ona eşlik edebilirdi, hepsi bu. Başının ortasına kavurucu bir sıcaklık oturdu ve boğulan her insanın er ya da geç tadacağı o şeye hazırlandı: su solumaya. Derken boştaki eli bir metale çarptı. Havuz kepçesiydi bu. Havuzun yanında duruyordu. Harry onu kapıp kendine çekti. Runa'nın didgeridoo çaldığı an geldi aklına. İçi boş sopa. Hava. Ağzını alüminyum borunun ucuna dayadı ve nefes aldı. Ağzına su gelince yutkundu, boğulacak gibi oldu, adeta bir anlığına ölüp dirildi ve öksürük nöbetiyle boğuşurken dilindeki ve borunun ucundaki kurumuş böcekleri temizledi. Bu şeye neden Yunancada asit anlamına gelen *oksis*'ten türetilmiş oksijen adı verilmişti ki? Tadı asitli değil, tatlıydı; Bangkok'ta bile hava bal kadar tatlıydı. Alüminyumdan içine yarım yamalak bir şekilde kesik kesik hava ve farkına bile varmasa da boğazındaki balgama yapışan kum taneleri çekti. Maraton koşmuş gibi coşkuyla nefes alıp verdi.

Beyni yeniden işlevini yerine getirmeye başlıyordu. Öyle ki yalnızca kaçınılmaz sonu biraz olsun ertelediğinin farkına vardı. Kanındaki oksijen karbondioksite dönüşüyor, vücudunun bitkinliği artıyordu ve boru nitrojeni tamamen dışarı çıkarabilmesi için fazla uzundu. O nedenle, oksijeni azalan ve ölümcül karbondioksiti giderek yükselen kullanılmış havayı tekrar tekrar soluyordu. Karbondioksit fazlalığına hiperkapni denirdi ve çok geçmeden hiperkapniden ölecekti. Çok hızlı nefes aldığı için bu süreci hızlandırıyordu da. Bir süre son-

ra uykusu gelecek, beyni hava solumakla daha fazla ilgilenmeyecek, içine yavaş yavaş daha az hava çekecek ve sonunda tamamen bırakacaktı.

Çok yalnız olduğunu düşündü Harry. Yalnız ve zincire vurulmuş. Filler... Toplayabildiği tüm gücüyle boruya üfledi.

Anne Verk üç sene Bangkok'ta yaşamıştı. Kocası Shell'in Tayland ofisinin genel müdürüydü; çocukları yoktu, mutlu sayılmazlardı ve bu gidişle birbirlerine sadece bir iki sene daha katlanabilirlerdi. Ayrıldıklarında Hollanda'ya dönecek, eğitimini tamamlayacak ve kendine yeni bir eş arayacaktı. Sırf can sıkıntısından Empire'a gönüllü öğretmen olarak başvurmuş ve hiç ümidi olmamasına rağmen kabul edilmişti. Empire, Bangkok'ta fuhuş sektöründe çalışan kızları asıl olarak İngilizce dilinde eğitmeyi amaçlayan bir sosyal yardım projesiydi. Anne Verk onlara barlarda ihtiyaç duyacakları ve kursa geliş sebepleri olan şeyleri öğretiyordu. Bir sınıf dolusu küçük kız, sıralara oturup gülümseyen ve utangaç yüzleriyle kıkırtılar eşliğinde onun söylediklerini tekrar ediyordu: "Sigaranızı yakabilir miyim, bayım?" ya da "Ama ben bakireyim. Çok cesursunuz, bayım. Bir içki içmek ister misiniz?"

Bugün kızlardan biri gururla giydiği her halinden belli olan yeni bir kırmızı elbiseyle gelmiş, tereddütlü bir İngilizceyle sınıfa elbiseyi Robinson mağazasından satın aldığını anlatmıştı. Bazen bu kızların Bangkok'un en belalı yerlerinde hayat kadını olarak çalıştığını hayal etmek zor oluyordu.

Çoğu Hollandalı gibi Anne de mükemmel İngilizce konuşuyordu ve haftada bir gün başka öğretmenlere de ders veriyordu. Beşinci katta asansörden indi. Devamlı eğitim metotlarından konuştukları için bilhassa yorucu bir akşam olmuştu. İki yüz metrekarelik dairesine gidip ayakkabılarını ayağından fırlatacağı anı dört gözle beklerken borazana benzer

tuhaf ve boğuk sesler duydu. Önce bu seslerin nehirden geldiğini sandı ama sonra yüzme havuzundan geldiğini fark etti. Işık düğmesini buldu, birkaç saniyede havuza vardı ve suyun altındaki adamı ve suda dik duran havuz kepçesini anlamaya çalıştı. Ardından koştu.

Harry ışığın açıldığını ve havuzun başında bir karaltının dikildiğini gördü. Sonra karaltı gitti. Bir kadını andırıyordu sanki. Paniklemiş olabilir miydi? Harry hiperkapninin ilk belirtilerini fark etmeye başlamıştı. Teoride bir uyuşturucunun etkisi altında uykuya dalmaya benzeyen zevkli bir hisse yakın olmalıydı. Ne var ki tek hissettiği damarlarında buzlu bir su gibi dolaşan korkunun ta kendisiydi. Odaklanmaya, ne çok fazla, ne çok az, sakince nefes alıp vermeye çalıştı fakat düşünmek artık zorlu bir iş haline gelmişti.

O nedenle su seviyesinin alçalmaya başladığını anlamadı ve kadın havuza atlayıp onu yüzeye çıkarırken bir meleğin onu kurtarmaya geldiğinden emindi.

IV

27

17 Ocak Cuma

Gecenin geri kalanı daha çok baş ağrısıyla geçiyordu. Harry evinde bir sandalyeye oturdu, bir doktor geldi, kan örneği aldı ve birinin bunu açıklamasına ihtiyacı varmış gibi ona şanslı olduğunu söyledi. Sonrasında Liz yanına oturup olanları not etti.

"Evinde ne yapmak istemiş olabilir?" diye sordu.

"Bilmem. Belki beni korkutmak."

"Bir şey almış mı?"

Harry etrafına bakındı. "Diş fırçam banyoda duruyorsa hayır, almamış."

"Soytarılığı bırak. Nasıl hissediyorsun?"

"Akşamdan kalma gibi."

"Derhal bir soruşturma başlatıyoruz."

"Boşver. Evine git ve birkaç saat uyu."

"Bakıyorum birden canlandın."

"İyi rol yapıyorum, değil mi?" Harry elleriyle yüzünü ovdu.

"Bunun komik bir yanı yok Harry. Karbondioksit zehirlenmesi yaşadığının farkında mısın?"

"Doktorun dediğine göre ortalama bir Bangkok sakininden daha kötü değilmiş. Ciddiyim Liz. Evine git, şu anda seninle konuşacak gücüm yok. Yarına düzelirim."

"Yarın izinlisin."

"İstediğin gibi olsun. Haydi git."

Harry doktorun ona verdiği hapları içti, uykusunda tek bir rüya görmedi ve sabahın geç saatlerinde Liz nasıl olduğunu sormak için aradığında uyandı. Cevap olarak bir şeyler homurdandı.

"Bugün seni görmek istemiyorum" dedi Liz.

"Ben de seni seviyorum" dedi Harry, telefonu kapattı ve giyinmek için kalktı.

Yılın en sıcak günüydü ve polis merkezindeki herkes sızlanıyordu. Liz'in odasındaki klima bile sıcakla başa çıkamıyordu. Harry'nin burnu soyulmaya başlamıştı; bu haliyle kırmızı burunlu rengeyiği Rudolph'la yarışıyor gibiydi. Üçüncü bir litrelik su şişesinin de yarısına gelmişti.

"Bu sizin serin mevsiminizse o zaman?.."

"Anladım, Harry." Liz, sıcaktan bahsetmenin onu daha katlanılabilir kılmadığını düşünüyor olmalıydı. "Woo'dan haber var mı, Nho? İpucu bulabildik mi?"

"Hiçbir şey yok. Bay Sorensen'le Thai Indo Travellers'ta ciddi bir görüşme yaptım. Woo'nun nerede olduğunu bilmediğini ve artık şirkette çalışmadığını söyledi."

Liz iç geçirdi. "Harry'nin dairesinde ne yaptığı hakkında da fikrimiz yok. Ne güzel. Brekke ne âlemde?"

Sunthorn, Brekke'nin yaşadığı yerin bekçisini bulmuştu. Adam Norveçlinin söz konusu tarihte gerçekten de gece yarısından sonra eve geldiğini hatırlıyordu ama saatini tam olarak söyleyemiyordu.

Liz, adli tıbbın Brekke'nin ofisini ve evini araştırmaya başladığını söyledi. Özellikle de Brekke'nin maktulle ya da cinayet mahalliyle bağlantısını ortaya çıkarabilecek kan, saç teli, lif gibi şeyleri bulabilmek için giysilerini ve ayakkabılarını inceliyorladı.

"Bu arada" dedi Rangsan, "benim de Molnes'in çantasında

bulduğumuz fotoğraflarla ilgili bir iki yorumum olacak."

Kapının yanındaki panoya büyütülmüş üç fotoğraf astı. Harry resimleri zihnindeki ilk şok etkisi geçecek kadar uzun zaman önce görmüş olsa da midesinin kalktığını hissedebiliyordu.

"Onları ahlak polisine gönderdik ve bir anlam çıkarıp çıkaramadıklarını sorduk. Fotoğrafları bilinen çocuk pornosu dağıtıcılarından hiçbiriyle bağdaştıramıyorlar." Rangsan resimlerden birini çevirdi. "Birincisi, Tayland'da satılmayan Alman kâğıdına basılmışlar. İkincisi de net değiller ve ilk bakışta dağıtılma amacıyla çekilmemiş özel ve amatör çekimleri anımsatıyorlar. Adli tıp bir uzmanla görüştü; onun dediğine göre büyütücü bir lensle uzaktan ve muhtemelen dışarıdan çekilmişler. Şunun bir pencere pervazı olduğunu düşünüyormuş."

Rangsan resmin kenarındaki gri bir gölgeyi işaret etti. "Fotoğrafların yine de profesyonelce olması, yeni ve niş bir pazar için çekilmiş olabileceklerini gösteriyormuş. Röntgencilik pazarı."

"Yani?"

"Amerika'da porno endüstrisi bu sözüm ona özel ve amatör çekimleri satarak devasa paralar kazanıyor. Aslında basit ekipmanlar kullanarak ve süslü kızları tercih etmeyerek her şeyin amatör görünmesini isteyen profesyonel oyuncular ve fotoğrafçılar yapıyor bunları. İnsanların gerçek yatak odası görüntüleri olduğunu sandıkları bu şeylere daha fazla para harcayabildikleri ortaya çıkmış. Aynısı kişilerin haberi ve rızası olmadan bir apartman dairesinden çekilen sokak fotoğrafları ve videoları için de geçerli. Özellikle son söylediğim röntgencilerin hoşuna gidiyor; gözlendiğinin farkında olmayan insanları izlemekten tahrik olanların. Sanırım bu fotoğraflar da bu kategoriye giriyor."

"Ya da" dedi Harry, "dağıtılmak için değil, şantaj amacıyla çekilmişler."

Rangsan başını iki yana salladı. "Bunu da düşündük ama öyle olsaydı resimlerdeki yetişkin kişinin kimliğinin belirgin olması gerekirdi. Ticari çocuk pornosunun tipik özelliklerinden biri de istismarcıların yüzlerinin buradaki gibi görünmemesidir."

Rangsan üç fotoğrafı gösterdi. Bir yetişkinin kalçaları ve beli seçilebiliyordu. Kırmızı bir kazak dışında çıplaktı ve kazakta iki ve sıfır rakamlarının alt kısmı görünüyordu.

"Belki de şantaj için kullanılacaklardı ama fotoğrafçı yüzü eklemedi" dedi Harry. "Ya da şantaj yapılan kişiye sadece kimliğinin belli olmadığı kopyaları gösterdi."

"Durun!" Liz tek elini salladı. "Ne söylemeye çalışıyorsun, Harry? Fotoğraftaki adamın Molnes olduğunu mu?"

"Sadece bir teori. Şantaj yapıldığını ve kumar borcu yüzünden parayı ödeyemediğini."

"Eee?" dedi Rangsan. "Bu şantajcıya Molnes'i öldürmesi için bir neden vermez ki."

"Şantajcıyı polise ihbar etmekle tehdit etmiş olabilir."

"Şantajcıyı ihbar edip pedofili suçundan tutuklanmakla mı?" Rangsan gözlerini devirdi; Sunthorn ve Nho yüzlerindeki sırıtışı boş bir çabayla gizlemeye çalıştılar.

Harry omuzlarını çıkarıp ellerini kaldırdı. "Dediğim gibi, sadece bir teoriydi. Bence de bunu geçebiliriz. İkincisi de şantajcının Molnes..."

"İstismarcının Brekke olduğu..." Liz çenesini ellerine dayadı ve dalgın gözlerle boşluğa baktı. "Evet, Molnes'in paraya ihtiyacı vardı ve bu teori Brekke'ye bir cinayet sebebi de veriyor. Ama zaten bir sebebi vardı, o yüzden bu da bizi bir yere götürmez. Sen ne düşünüyorsun Rangsan? Fotoğraflardakinin Brekke olma ihtimalinin *üzerini çizilebilir miyiz*?"

Rangsan başını sağa sola salladı. "Resimler öyle bulanık ki Brekke'nin vücudunda ayırt edici özellikler olmadıkça kimsenin üzerini çizemeyiz."

"Kim Brekke'ye gidip kıçını kontrol etmek ister?" diye sordu Liz, odayı kahkahalara boğarak.

Sunthorn çekinerek öksürdü. "Brekke fotoğraflar yüzünden Molnes'i öldürdüyse onları neden çantada bıraksın?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bir tek bana mı zamanımızı boşa harcıyormuşuz gibi geliyor?" diye sordu Liz sonunda.

Klima debelenir gibi bir ses çıkardı ve Harry o anda günün sıcak olduğu kadar uzun da olacağını düşündü.

Harry büyükelçinin arka bahçesine açılan kapıda dikildi.

"Harry?" Runa ıslak gözlerini kırpıştırıp havuzdan çıktı.

"Selam" dedi Harry. "Annen uyuyor."

Runa omuzlarını silkti.

"Jens Brekke'yi tutukladık."

Runa'nın bir şey söylemesini, nedenini sormasını bekledi ama cevap gelmedi. İç çekti. "Böyle şeylerle canını sıkmak istemiyorum Runa. Ama olayların tam ortasında duruyorum; sen de öyle. O yüzden birbirimize yardım edip edemeyeceğimizi merak ettim."

"Doğru" dedi Runa. Harry onun ses tonundan bir anlam çıkarmayı denedi ve doğrudan sadede gelmeye karar verdi.

"Onun hakkında daha fazlasını öğrenmem gerek. Örneğin ne tür bir insan olduğu, göründüğü gibi biri olup olmadığı... O yüzden annenle olan ilişkisinden başlayabileceğimi düşündüm. Demek istediğim, aralarında büyük bir yaş farkı var..."

"Annemden faydalandığından mı şüpheleniyorsun?"

"Evet, öyle de denebilir."

"Belki annem ondan *faydalanabiliyor* olabilir; ama tam tersi?.."

Harry söğüt ağacının altındaki sandalyelerden birine oturdu fakat Runa dikilmeye devam etti.

"Annem onunla beraberken benim yanlarında olmamı sevmiyor, o yüzden onu hiçbir zaman gerçek anlamda tanıyamadım."

"Yine de onu benden iyi tanıyorsun."

"Öyle mi diyorsun? Hımm... Aslında düzgün birine benziyor ama dışarıdan öyle görünüyor olabilir. Beni boksa götürmek onun fikriydi mesela. Herhalde daldığım için sporla ilgili olduğumu düşündü. Annemden faydalanıyor mu dersen, bir fikrim yok. Özür dilerim, fazla yardımcı olamıyorum ama o yaştaki erkeklerin ne düşündüğünü bilmiyorum. Duygularınızı açıkça göstermiyorsunuz..."

Harry güneş gözlüğünü düzeltti. "Sağ ol, çok yardımın dokundu Runa. Annene uyandığında beni aramasını söyler misin?"

Runa arkasını suya dönerek havuzun kenarında dikildi, ayaklarından güç alarak sıçradı ve sırtıyla başını geriye eğerek onun için bir salto yaptı. Harry gitmek için arkasını dönmeden önce suyun yüzeyinde patlayan kabarcıkları gördü.

Öğle yemeğinden sonra Harry ile Nho asansörle Brekke'nin halen tutulduğu birinci kata indiler.

Brekke'nin üzerinde merkeze getirilirken giydiği takım elbisesi vardı ama gömleğinin düğmelerini açıp kollarını kıvırmıştı ve artık bir borsacıya benzemiyordu. Alnına terli bir saç tutamı yapışmıştı; şaşırmış gibi masanın üzerinde hareketsizce duran ellerine bakıyordu.

"Bu Nho, bir iş arkadaşım" dedi Harry.

Brekke kafasını kaldırdı, yüzüne cesur bir ifade yerleştirip başını salladı.

"Aslında sadece tek bir sorum olacak" dedi Nho. "7 Ocak Salı günü saat beşte büyükelçiye arabasının bulunduğu yeraltı otoparkına kadar eşlik ettiniz mi?"

Brekke önce Harry'ye, ardından Nho'ya baktı.
"Ettim" dedi.
Nho, Harry'ye baktı ve başını salladı.
"Teşekkürler" dedi Harry. "Bu kadar."

28

17 Ocak Cuma

Trafik adım adım ilerliyordu, Harry'nin başı ağrıyordu ve klima uğursuz bir şekilde uğulduyordu. Nho, Barclays Thailand'ın otopark bariyerinin önünde durdu, arabanın camını açtı ve üniforması düzgünce ütülenmiş bir adam ona Jim Love'ın işte olmadığını söyledi.

Nho polis rozetini gösterdi ve videokasetlerden birine bakmak istediklerini söyledi ama görevli başını hayır anlamında sallayıp güvenlik şirketini aramaları gerektiğini belirtti. Nho, Harry'ye dönüp omuz silkti.

"Bunun bir cinayet soruşturması olduğunu söyle" dedi Harry.

"Söyledim."

"O zaman biraz daha açıklayıcı olmamız gerekecek."

Harry arabadan indi. Yüzüne vuran sıcak ve nem, içinde su kaynayan bir tencerenin kapağını açmak gibiydi. Gerindi, şimdiden biraz sersemlemiş bir halde aheste adımlarla arabanın etrafından dolandı. Görevli neredeyse iki metre boyunda, gözleri kan çanağı bir *farang* üzerine yürürken kaşlarını çattı ve elini tabancasının üzerine koydu.

Harry önüne gelip durdu, yüzünü ekşitti ve sol eliyle adamın kemerine yapıştı. Görevli bağırsa da tepki verene kadar Harry kemerini çözdü ve sağ elini pantolonunun içine daldırdı. Harry onu yukarı çekerken görevlinin ayakları yerden ke-

sildi. İç çamaşırı gürültülü bir yırtılma sesi eşliğinde pes etti. Nho bir şeyler haykırdı ama çok geçti. Harry adamın beyaz boxer şortunu zafer kazanmış edasıyla havaya kaldırmıştı bile. Az sonra şort görevli kabininin üzerinden süzülerek çalıların arasına girdi. Harry yavaşça arabaya döndü ve bindi.

"Eski usul bir numara" dedi, gözleri fal taşı gibi açılmış Nho'ya. "Buradan sonrasını senin devralman gerekecek. Kahretsin, çok sıcak..."

Nho arabadan indi, kısa bir görüşmenin ardından başını içeri sokarak salladı ve Harry diğer ikisinin peşinden bodruma indi. Görevli yol boyunca öfkeli gözlerini Harry'den ayırmadı ve aralarına yeterli bir mesafe koydu.

Videoçalar uğultuyla çalışmaya başlarken Harry bir sigara yaktı. Bazı anlarda nikotinin zihinsel işlemleri canlandırdığına inanıyordu. Sigaraya ihtiyaç duyduğu bu an gibi.

"Pekâlâ" dedi Harry. "Yani Brekke'nin doğru söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Sen de öyle düşünüyorsun" dedi Nho. "Yoksa beni buraya getirmezdin."

"Doğru." Duman Harry'nin gözlerini açtı. "Neden böyle düşündüğümü şimdi anlayabilirsin."

Nho görüntülere baktı, pes etti ve başını iki yana salladı.

"Bu kaset 13 Ocak Cuma gününden" dedi Harry. "Saat akşam on sularından."

"Yanlışın var" dedi Nho. "Bu geçen sefer izlediğimiz kasetin aynısı. Cinayet günü olan 7 Ocak'a ait. Görüntünün kenarında tarih bile yazıyor."

Harry ağzından bir duman halkası çıkardı ama bir yerden rüzgâr esince halka bir anda dağıldı.

"Kayıt aynı ama tarih her birinde değişiyor. Sanıyorum ki makinedeki ve dolayısıyla görüntüdeki tarihi ve saati değiştirmenin daha kolaylarına geldiğini donsuz dostumuz da onaylayabilir."

Nho görevliye baktı. Adam sadece omuzlarını kaldırdı ve başını evet der gibi salladı.

"Bu yine de bu kaydın gerçek saatini nasıl bildiğini açıklamıyor" dedi Nho.

Harry başıyla monitörü işaret etti. "Bu sabah kaldığım binanın dışındaki Taksin Köprüsü'nün trafik gürültüsüyle uyanınca fark ettim" dedi. "Görüntüde ise trafik çok az. Burası yoğun bir iş merkezinin altı katlı bir otoparkı. Ve saat dörtle beş arasında koca saatte sadece *iki* arabanın geçtiğini görüyoruz."

Harry sigarasının külünü silkti.

"Bir sonra düşündüğüm şey de şunlar oldu." Ayağa kalktı ve ekranda betonun üzerinde görünen siyah çizgileri gösterdi. "Islak lastik izleri. O iki arabaya ait. Bangkok'ta yollar en son ne zaman ıslandı?"

"En az iki ay olmuştur."

"Hayır. Üç gün önce, 13 Ocak günü saat onla on buçuk arasında bir mango sağanağı oldu. Çoğu gömleğimin içine girdiği için iyi hatırlıyorum."

"Tabii ya, doğru" dedi Nho. Yüzünü buruşturdu. "Ama bu kayıt cihazları hiç durmaz. Bu kayıt Ocak'ın yedisine değil, on üçüne aitse demek ki o an cihazda olması gereken kaseti birisi çıkarmış."

Harry görevliden 13 Ocak'ın kasetini takmasını istedi ve otuz saniye sonra kaydın saat 21.30'da durduğunu gördüler. Ekran beş saniye karıncalandıktan sonra görüntü geri geldi.

"Kaset tam burada çıkarılmış" dedi Harry. "Bundan sonraki görüntüler kasete önceden kayıtlı olanlar." Harry tarihi gösterdi. "1 Ocak, saat 05.25."

Harry görevliye videoyu durdurmasını söyledi ve o sigarasını bitirirken diğer ikisi oturarak donmuş kareye baktı.

Nho avuçlarını birleştirerek ağzının önüne dayadı. "O halde birisi büyükelçinin arabasının otoparka gelmemiş gibi

görünmesi için kasetle oynamış. Neden?"

Harry cevap vermedi. Saate baktı. 05.25. Oslo'da yeni yılın başlamasından otuz beş dakika önce. O an neredeydi acaba? Ne yapıyordu? Schröders'te miydi? Hayır, o saatte bar kapalı olmalıydı. Uyuyordu öyleyse. Ne de olsa havai fişekleri gördüğünü hatırlamıyordu.

Güvenlik şirketi Jim Love'ın 13 Ocak günü gece vardiyasında olduğunu onayladı ve Nho'ya mırın kırın etmeden adresini ve telefon numarasını verdi. Nho, Love'ın evini aradıysa da kimse açmadı.

"Bir ekip arabası gönder, baksınlar" dedi Liz. Sonunda ellerine araştıracakları somut bir ipucunun geçmesinden memnun görünüyordu.

Sunthorn odaya girip ona bir dosya verdi.

"Jim Love'ın kaydı yok" dedi. "Ama narkotikteki sivillerden biri olan Maisan eşkâlini tanıdı. Hatırladığı adam bizimkiyse onu birkaç kere Miss Duyens'te görmüş."

"Bundan ne anlam çıkarmamız gerekiyor?" diye sordu Harry.

"Sana uydurduğu afyon hikâyesindeki kadar masum biri olmayabileceğini" dedi Nho.

"Miss Duyens, Çin mahallesinde bir afyon kahvehanesinin adı" diyerek açıkladı Liz.

"Afyon kahvehanesi mi? Bu şey değil mi? Eee... yasa dışı?"

"Elbette."

"Affedersin, aptalca bir soru oldu" dedi Harry. "Ama polisin böyle yerlere izin vermediğini sanıyordum."

"Nasıl bir yerden geldiğini bilmiyorum Harry ama biz sadece pratik olmaya çalışıyoruz. Miss Duyens'i kapatırsak bir hafta sonra başka bir yerde yeni bir kahvehane açılır. Ya da bu insanlar bu işi sokakta yapmaya başlar. Miss Duyens'in

avantajı onu kontrol edebilmemiz. Sivil polisler diledikleri gibi girip çıkabiliyor ve afyonla beyinlerini uyuşturmak isteyenler bunu en azından daha düzgün bir ortamda yapabiliyor."

Bir öksürük duyuldu.

"Tabii bir de Bayan Duyen iyi para veriyor" diye homurdandı bir ses, *Bangkok Post* gazetesinin arkasından.

Liz onu duymamış gibi yaptı.

"Bugün işe gelmediğine ve evde de olmadığına göre bahse varım ki Miss Duyens'in bambu hasırlarında yatıyordur. Neden Harry'yle gidip bir bakmıyorsunuz Nho? Maisan'la konuş, sana yardım eder. Hem turistimizin yeni bir şey görmesi de iyi olur."

29

17 Ocak Cuma

Maisan ve Harry, kavurucu bir esintinin güçsüz ev duvarlarının dibindeki çöpleri süpürdüğü dar bir sokağa girdiler. Nho arabada kalmıştı çünkü Maisan'a göre bir kilometre öteden polis olduğu anlaşılıyordu. Ayrıca Miss Duyens'e üç kişi birden giderlerse şüphe çekeceklerinden endişelenmişti.

"Afyon içmek aslında sosyal bir eylem değil" dedi Maisan, Amerikan'a yakın bir aksanla. Harry bu aksanın ve The Doors tişörtünün sivil bir narkotik polisi için abartılı olup olmadığını merak etti. Maisan kapı niyetine oraya konulmuş, açık duran ferforje bir demir bahçe kapısının önünde durdu, sigarasını sağ çizmesinin topuğuyla asfaltta söndürdü ve kapıdan geçti.

Parlak günışığından içeri girince Harry ilk anda hiçbir şey göremedi, mırıldanan kısık sesler duydu ve bir odaya girerek gözden kaybolan iki sırtı takip etti.

"Siktir!" Harry başını kapının pervazına vurdu, tanıdık bir kahkaha işitince sese doğru döndü. Duvar dibindeki karanlıkta dev bir gölge göreceğini hayal etti ama yanılmıştı. Woo bugün büyük ihtimalle gözlerden uzak bir yerde saklanıyordu. Öndeki iki kişiyi kaybetmemek için acele etti. Bir merdivenden aşağı indiklerini görünce peşlerinden koşturdu. Paralar el değiştirdi ve sığabilecekleri kadar bir kapı aralandı.

İçerisi toprak, sidik, duman ve tatlı afyon kokuyordu.

Harry'nin afyon kahvehaneleriyle ilgili tek fikri, ipek peştemalli kadınların Robert De Niro'yla ilgilendiği, herkesin geniş minderli büyük yataklarda uzandığı ve her şeyin tüm sahneye kutsal bir his katan bağışlayıcı, sarı bir ışıkla aydınlandığı bir Sergio Leone filminden ibaretti. En azından aklında kalan buydu. Oysa loş ışık dışında Hollywood'daki haline o kadar da benzemiyordu. Havada uçuşan tozlar nefes almayı güçleştiriyor, duvarlara sıralanmış birkaç ranza dışında herkes sert toprak zemine serilmiş halılarda ve bambu hasırlarda yatıyordu.

Boğuk öksürüklerin ve hırıltıların yankılandığı karanlık ve yapışkan hava Harry'ye içeride sadece bir avuç insan olduğunu düşündürdü; ne var ki gözleri ışığa alıştıkça burasının geniş ve açık bir oda olduğunu, içine neredeyse tamamı erkek olan yüz kişi alabileceğini anladı. Öksürükler dışında ortam ürkütücü bir şekilde sessizdi. İnsanların çoğu uyuyor, diğerleri de zor hareket ediyor gibiydi. Yaşlı bir adam, iki eliyle tuttuğu pipoya öyle sert asılıyordu ki her nefes çekişinde elmacıkkemiklerinin etrafındaki buruşuk derisi geriliyordu.

Yine de bu delilik kendi içinde bir düzene sahipti. Öyle ki herkes yan yana sıralanmış bölümlerin içinde yatıyordu ve tıpkı bir mezarlık gibi aralarında yürümek için boşluklar vardı. Harry sıraları baştan sona dolaşan Maisan'ı takip etti; her birinin yüzüne bakarken nefesini tutmaya çalıştı.

"Adamımızı görebildin mi?" diye sordu Maisan.

Harry başını iki yana salladı. "Feci karanlık."

Maisan sırıttı. "Bir ara hırsızlığı önlemek için neon ışık takmayı denediler. Ama insanlar gelmeyi bıraktı."

Maisan gözünü karartıp odanın daha da görünmeyen kısmına ilerledi. Biraz sonra karanlığın içinden çıktı ve çıkışı gösterdi. "Siyah çocuğun bazen sokağın aşağısındaki Yupa House'a gittiğini söylediler. Bazıları afyonu buradan götürüp orada içer. Sahibi kimseye karışmaz."

Dışarı çıktıklarında Harry'nin karanlıkta görmek için büyüyen gözbebekleri bir kez daha gökyüzünde sadakatle asılı duran dev dişçi lambasına maruz kaldı. Harry güneş gözlüğünü alıp taktı.

"Harry, istersen ucuza güneş gözlüğü satan bir yer..."

"Hayır, teşekkürler. Bu iyi."

Nho'yu yanlarına aldılar. Yupa House kayıt defterini göstermek için onlardan Tayland polis kimliği isteyecekti ve Maisan bu muhitte kimliğinin açığa çıkmasını istemiyordu.

Harry ona yardımı için teşekkür etti.

Maisan "Kendine iyi bak" diyerek gölgelerin arasına karıştı.

Yupa House'un resepsiyonisti, güldüren aynalardaki bozuk yansımaların zayıf bir hali gibiydi. Dar ve düşük omuzların üzerinde uzanan akbabamsı bir boyun ve uzunca bir surat. Saçları seyrelmişti ve tel tel sakalı vardı. Resmi, seviyeli tavrı ve giydiği siyah takım elbise, Harry'ye cenaze levazımcısını anımsattı.

Harry ve Nho'ya kesin bir dille Jim Love adında birinin orada kalmadığını söyledi. Eşkâlini tarif ettiklerinde gülümseyip başını iki yana salladı. Resepsiyon masasının üzerinde otelin temel kurallarının yazıldığı bir tabela asılıydı: *Silah, kokulu maddeler ve yatakta sigara içmek yasaktır.*

Harry resepsiyoniste "Biraz müsaade eder misiniz?" dedi ve Nho'yu kapıya doğru çekti. "Evet, yalancıları anlama konusunda uzman olan sensin..."

"Zor" dedi Nho. "Adam Vietnamlı."

"Eee?"

"Nyugen Cao Ky'nin Vietnam Savaşı sırasında kendi halkı için dediklerini hiç duymadın mı? Vietnamlıların doğuştan yalancı olduğunu söyledi. Yalancılık genlerinde var. Nesiller

boyunca dürüstlüğün kötü şanstan başka bir şey getirmediğini öğrenerek edinmişler."

"Yani yalan söylüyor mu diyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok diyorum. İyi rol yapıyor."

Harry döndü, tekrar masaya yürüdü ve pansiyonun ana anahtarını istedi. Resepsiyonist gergince gülümsedi.

Harry sesini biraz yükseltti, anlaşılır bir tonla "ana anahtar" dedi ve dişlerini sıkarak adama aynı gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu otelin her odasını kontrol etmek istiyoruz. Anlıyor musunuz? Haliyle bir düzensizlik görürsek kapsamlı inceleme için oteli kapatmak zorunda kalacağız ama sorun çıkacağını sanmıyorum."

Resepsiyonist başını tekrar iki yana salladı ve bir anda İngilizceyi zor anlıyormuş gibi göründü.

"Sorun çıkacağını sanmıyorum dedim. Yatakta sigara içmeyi açık bir şekilde yasaklayan bir tabelanız olduğunu görüyorum."

Harry tabelayı indirip masaya vurdu.

Resepsiyonist tabelaya büyük bir dikkatle baktı. Akbabamsı boynunun altında bir kıpırtı oldu.

"304 numaralı odada Jones adında bir adam kalıyor" dedi. "O olabilir."

Harry, Nho'ya dönüp gülümsedi. Genç polis omuz silkti.

"Bay Jones şu anda içeride mi?"

"Giriş yaptığından beri odasında."

Resepsiyonist onları yukarı çıkardı. Kapıyı çaldılar ama cevap veren yoktu. Nho resepsiyoniste kapıyı açmasını işaret etti ve bacağındaki kılıftan emniyet mandalı kapalı duran, 35 milimetrelik dolu ve siyah bir Beretta çıkardı. Resepsiyonistin başı bir tavuğunki gibi seğirmeye başladı. Anahtarı çevirip telaşla iki adım geri çekildi. Harry kapıyı dikkatlice itip açtı. Perdeler sımsıkı kapanmıştı ve oda karanlıktı. Bir

elini kapıdan içeri uzattı ve ışığı açtı. Jim Love yatakta gözleri kapalı, kulağında kulaklıkla hareketsizce yatıyordu. Tepede uğuldayarak dönen bir tavan pervanesi perdeleri dalgalandırıyordu. Yatağının yanındaki alçak sehpanın üzerinde bir nargile vardı.

"Jim!" diye seslendi Harry ama Jim Love tepki vermedi.

Harry, yanında kimsenin olmadığından emin olmak için odaya göz gezdirirken Jim'in uyuduğunu ya da Walkman'inin sesinin çok açık olduğunu düşündü. Fakat az sonra Jim'in sağ burun deliğinden telaşsızca çıkan bir sinek gördü. Yatağın başına yürüyüp elini alnına koydu. Soğuk mermere dokunmaktan farksızdı.

30

17 Ocak Cuma

Rangsan dışında herkes o akşam Liz'in odasında toplandı.

"Bana bir ipucu bulduğumuzu söyleyin" dedi Liz, tehditkâr bir sesle.

"Adli tıp tonla buldu" dedi Nho. "Odada üç kişi çalıştılar ve istemedikleri kadar parmak izi, saç ve lif topladılar. Yupa House'un sanki altı aydır hiç temizlenmediğini söylediler."

Sunthorn ile Harry güldüler ama Liz gözlerini onlara dikmekle yetindi.

"Cinayetle gerçekten bağlantılı olabilecek ipucumuz var mı?"

"Cinayet olup olmadığını henüz bilmiyoruz" dedi Harry.

"Evet, biliyoruz" diyerek parladı Liz. "Bir cinayet soruşturmasındaki şüpheli suç ortakları, onları tutuklamamızdan birkaç saat önce kazara aşırı dozdan ölmezler."

"Norveççede söylediğimiz gibi, darağacında asılacak adam suda boğulmaz" dedi Harry.

"Ne?"

"Haklısın diyorum."

Nho ölümle sonuçlanan aşırı doz vakalarının afyon kullananlar arasında nadir görüldüğünü ekledi. Genellikle daha fazla içemeden bayılırlardı. Kapı açıldı, Rangsan içeri girdi.

"Müjdemi isterim" dedi, sandalyesine oturup eline bir gazete alarak. "Ölüm nedenini bulmuşlar."

"Otopsi sonucunun yarına kadar çıkmayacağını sanıyordum" dedi Nho.

"Gerek kalmadı. Adli tıp, afyonda ince bir tabaka halinde prusik asit bulmuş. Adam ilk nefesi çektikten sonra ölmüş olmalı."

Masaya bir an için sessizlik çöktü.

"Maisan'ı bulun." Liz yeniden havaya girdi. "Love'ın bu afyonu nereden aldığını öğrenmeliyiz."

"Bu konuda o kadar da iyimser olmazdım" diyerek onu uyardı Rangsan. "Maisan çoktan Love'ın asıl torbacısıyla konuşmuş; adam onu uzun zamandır görmemiş."

"Harika" dedi Harry. "En azından birilerinin Brekke'yi katil olarak göstermeye çalıştığını artık biliyoruz."

"Bunun bize hiçbir faydası olmaz" dedi Liz.

"O kadar emin konuşmayalım" dedi Harry. "Brekke sadece rastgele seçilmiş bir günah keçisi mi, bilmiyoruz. Belki de katilin onu suçlu göstermesinin bir nedeni vardı. Çözülmemiş bir husumet gibi."

"Yani?"

"Brekke'yi serbest bırakırsak bir şeyler olabilir. Katili saklandığı köşeden çıkarabiliriz."

"Üzgünüm" dedi Liz. Masaya baktı. "Brekke'yi bırakmıyoruz."

"Ne?" Harry kulaklarına inanamadı.

"Amirin talimatı."

"Ama..."

"Durum bu."

"Ayrıca, elimizde Norveç'i işaret eden yeni bir ipucu var" dedi Rangtsan. "Adli tıp bıçağın üzerindeki yağın test sonuçlarını bir şey bulmaları umuduyla Norveç'teki meslektaşlarına göndermiş. Bunun rengeyiği yağı olduğunu keşfetmişler ve haliyle Tayland'da pek fazla rengeyiğimiz yok. Adli tıptaki çocuklardan biri Noel Baba'yı tutuklamamız gerektiğini söyledi."

Nho ile Sunthorn kıs kıs güldüler.

"Öte yandan Oslo'dakiler rengeyiği yağını Norveç'te Samilerin bıçaklarını korumak için kullandığını da söylemiş."

"Tayland bıçağı ve Norveç yağı. Bu iş giderek ilginç hale geliyor." Liz birden ayağa kalktı. "Hepinize iyi geceler. Umarım iyice dinlenirsiniz ve yarın dinç bir şekilde gelirsiniz."

Harry onu asansöre binerken durdurup bir açıklama istedi.

"Bak Harry, burası Tayland ve burada kurallar faklı. Amirimizi sıkıştırmışlar, o da Oslo'daki emniyet müdürüne katili bulduğumuzu söylemiş. Cinayeti Brekke'nin işlediğini düşünüyor ve ona son gelişmeleri anlattığımda o kadar da heyecanlanmadı. Cinayet saatinde başka bir yerde olduğunu doğrulayacak bir görgü tanığı bulana dek Brekke'yi içeride tutmamızı tembihledi."

"Ama..."

"Bu gerçekle yüzleş Harry. Tayland'da bizi hatamızı asla kabul etmemeyi öğreterek yetiştirirler."

"Peki hatayı kimin yaptığını herkes bildiğinde ne olur?"

"O zaman da herkes sana yardım eder ve onun bir hata gibi görünmemesini sağlar."

Tesadüfen o anda asansörün kapıları açıldı ve Harry konuyla ilgili fikrini söylemeye fırsat bulamadan Liz'in arkasından kapandı. Harry'nin aklına "All Along the Watchtower" şarkısı geldi. Sonra da *Buradan bir çıkış yolu olmalı* ile başlayan o dizeyi hatırladı.

Gerçekten de var mıydı?

Harry'nin dairesinin kapısının önünde bir mektup vardı; mektubun arkasında Runa'nın adı yazılıydı.

Harry gömleğinin düğmelerini çözdü. Ter göğsünde ve karnında yağ gibi ince bir tabakaya dönmüştü. On yedi yaşında olmanın neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. O yaş-

tayken hiç âşık olmuş muydu? Muhtemelen.

Mektubu açılmamış halde komodinin üzerine bıraktı ve öylece geri göndermek istedi. Sonra yatağa uzandı, yarım milyon araba ve klimanın onu uyutmasını bekledi.

Birgitta'yı düşündü. Avustralya'da tanıştığı ve onu sevdiğini söyleyen İsveçli kız. Sahi, Aune ne demişti ona? "Bağlanmaktan korktuğunu" mu? Aklından geçen son düşünce her kurtuluşun bir bedeli olduğuydu. Ve de tam tersi.

31

18 Ocak Cumartesi

Jens Brekke, Harry onu son gördüğünden beri uyumuşa benzemiyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi ve elleri masanın üzerinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Demek afro saçlı otopark görevlisini hatırlamıyorsunuz?" dedi Harry.

Brekke başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, otoparkı kullanmıyorum."

"Şimdilik Love'ı unutalım" dedi Harry. "Sizi kimin hapse göndermeye çalıştığına odaklanalım."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Birisi cinayet saatinde başka yerde olduğunuzu kanıtlayacak bir görgü tanığını ortadan kaldırarak korkunç bir belaya bulaştı."

Jens kaşlarını öyle yükseğe kaldırdı ki neredeyse saçlarına kadar çıkacaklardı.

"13 Ocak'ta birisi kayıt cihazına 7 Ocak'ın kasetini koymuş ve böylece sizi büyükelçiyle beraber otoparka inerken göreceğimiz dakikaları silmiş."

Jens'in kaşları yerlerine geri döndü ve bir "M" harfi oluşturdu. "Ha?"

"Kim olabileceğini düşünün."

"Bir düşmanımın olduğunu mu kastediyorsunuz?"

"Belki. Ya da ortaya bir günah keçisi atmak işine geldi."

Jens ensesini ovdu. "Düşman, ha? Düşmanım sayılabilecek kimse yok." Sonra birden yüzü aydınlandı. "Öyleyse beni serbest mi bırakıyorsunuz?"

"Üzgünüm ama halen paçayı kurtaramadınız."

"Ama bana dediniz ki..."

"Emniyet amiri bir görgü tanığı bulana kadar sizi bırakmayacak. O yüzden sizden kafa yormanızı istiyorum. Büyükelçiyle vedalaştıktan sonra ve evinize gitmeden önce sizi gören herhangi biri var mı? Ofisten ayrıldığınız sırada danışmada kimse var mıydı, taksiye binerken sizi gören oldu mu? Ya da bir büfeye falan uğradınız mı?"

Jens alnını parmak uçlarına dayadı. Harry bir sigara yaktı.

"Kahretsin, Harry! O video saçmalığı yüzünden kafamı allak bullak ettiniz. Düzgün düşünemiyorum." İnleyip elini masaya vurdu. "Dün gece ne olduğunu biliyor musun? Rüyamda büyükelçiyi öldürdüğümü gördüm. Ana kapıdan çıkıp arabayla bir motele gidiyordum ve onu büyük bir kasap bıçağıyla sırtından bıçaklıyordum. Durmaya çalıştım ama vücudumu kontrol edemiyordum. Sanki bir robotun içine hapsedilmiştim ve o bıçaklamaya devam ediyordu. Bense..."

Duraksadı.

Harry bir şey söylemeyip ona ihtiyacı olan süreyi tanıdı.

"Demek istediğim, bir yere kapatılmaktan nefret ediyorum" dedi Jens. "Buna hayatım boyunca dayanamadım. Babam eskiden..."

Brekke yutkunup sağ elini sıktı. Harry eklem yerlerinin beyazladığını gördü. Jens neredeyse fısıldayarak devam etti.

"Birisi elinde itiraf tutanağıyla gelse ve imzalarsam çıkabileceğimi söylese, ne yaptığımı bile okumadan imzalayabilirdim sanırım."

Harry ayağa kalktı. "Bir şeyler hatırlamaya çalış. Video kaydı meselesini çözdüğümüze göre belki biraz kafanı toparlayabilirsin."

Kapıya doğru yürüdü.

"Harry?"

Harry insanlara sırtını döndüğünde onları bu kadar konuşkan kılan şeyin ne olduğunu düşündü.

"Evet?"

"Diğer herkes tersini düşünüyor gibi görünürken sen neden masum olduğuma inanıyorsun?"

Harry yüzünü ona dönmeden cevap verdi. "Birincisi, bayat bir cinayet sebebi ve başka yerde olduğunu ispatlayacak görgü tanığının olmaması dışında elimizde senin aleyhine bir kanıt yok."

"Peki ikincisi?"

Harry gülümseyip başını çevirdi. "İlk gözüme iliştiğinde senin tam bir pislik olduğunu düşündüm."

"Eee?"

"Ve insan sarraflığı konusunda berbatımdır. İyi günler."

Bjarne Möller tek gözünü açtı, komodindeki saate göz attı ve hangi akıllı sabahın altısını telefon etmek için uygun bir saat olarak görmüş olabilir diye düşündü.

"Saatten haberim var" dedi Harry, şefi bir şey söylemeye fırsat bulamadan. "Dinle, benim için araştırmanı istediğim bir adam var. Şimdilik somut bir nedeni yok, sadece sezgi diyelim."

"Sezgi mi?"

"Evet, bir his. Sanırım aradığımız kişi Norveçli; o yüzden seçenekler biraz azaldı."

Möller boğazını temizledi ve genzinden bir ağız dolusu balgam çekti. "Neden Norveçli?"

"Molnes'in ceketinde ve onu öldüren bıçakta rengeyiği yağı bulduk. Ayrıca bıçak yarasının açısı, nispeten uzun boylu biri olduğunu gösteriyor. Yani bildiğimiz tipik Taylandlılara uymuyor."

"Pekâlâ; ama yine de biraz bekleyemez miydin Hole?"

"Elbette" dedi Harry. Bir duraksama oldu.

"Peki neden beklemedin?"

"Çünkü burada kıçını bir an önce kaldırmanı bekleyen beş dedektif ve bir emniyet amiri var, şef."

Möller iki saat sonra geri aradı.

"Bu adamı tam olarak neden araştırmamı istedin, Hole?"

"Bıçağı korumak için rengeyiği yağı kullanan birinin kuzey Norveçli olacağını düşündüm. Sonra Finnmark'ta askerlik yapmış ve kendilerine şu büyük Sami bıçaklarından almış bir iki arkadaşım geldi aklıma. Ivar Löken uzun yıllar Savunma Bakanlığı'nda çalışmış ve Vardo'da görev yapmış. Ayrıca içimden bir ses, bıçak kullanmayı bildiğini de söylüyor."

"Doğru olabilir" dedi Möller. "Onunla ilgili başka ne biliyorsun?"

"Çok az şey. Tonje Wiig, emekliliğine kadar vakit öldürmesi için buraya gönderildiğini düşünüyor."

"Hımm, sabıka kaydında bir şey görünmüyor ama..." Möller durdu.

"Ama?"

"Bizde yine de bir dosyası varmış."

"Ne demek istiyorsun?"

"İsmi ekranda çıktı ama dosyasına giremedim. Bir saat sonra Huesby'deki Savunma Komutanlığı'ndan aradılar ve dosyasına neden erişmeye çalıştığımı sordular."

"Vay canına."

"Ivar Löken'le ilgili bilgi edinmek istiyorsam bir dilekçe göndermemi söylediler."

"Unut gitsin."

"Unuttum bile, Harry. Buradan bir şey çıkmayacak."

"Ahlak masasından Hammervoll'la konuştun mu?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Elbette Tayland'daki Norveçli pedofillerle ilgili bir arşiv olmadığını söyledi."

"Düşündüğüm gibi. Veri koruma saçmalığı."

"Onunla ilgisi yok."

"Yok mu?"

"Birkaç sene önce bir veritabanı oluşturduk ama güncel tutmak için yeterli kaynak bulamadık. O kadar çok vardı ki."

Tonje Wiig, Harry en kısa sürede bir görüşme ayarlamak için onu aradığında Oriental Oteli'nin Yazarlar Salonu'nda karşılıklı birer çay içmekte ısrar etmişti.

İkna etmek içinse "Herkes oraya gidiyor" demişti.

Harry otele gittiğinde "herkesin" zengin ve iyi giyimli beyazlar olduğunu gördü.

Tonje lobideki derin koltukların birinden cıvıltılı bir sesle "Dünyanın en iyi oteline hoş geldin Harry" dedi.

Giydiği mavi pamuk etek ve kucağında tuttuğu hasır şapka, lobideki diğer herkesle birlikte mekâna eskilerden kalma kaygısız bir sömürgecilik havası katıyordu biraz.

Az sonra Yazarlar Salonu'na geçtiler, masalarına çay servisi yapıldı. Beyaz olmanın başkalarını selamlamak için yeterli bir sebep olduğunu düşünen diğer beyaz insanları kibarca selamladılar. Harry tırnaklarını gergince porselende tıkırdattı.

"Pek senin tarzın değil, öyle mi Harry?" Tonje çayını yudumlarken muzipçe fincanın tepesinden ona baktı.

"Şu anda neden golf kıyafetli Amerikalılara gülümsediğimi anlamaya çalışıyorum."

Tonje güldü. "Ah, biraz kültürlü bir ortamdan zarar gelmez."

"Ekose pantolonlar ne zamandan beri kültürlü oldu?"

"Hımm, kültürlü insanlar diyelim o zaman."

Harry, kırsal Frederikstad kasabasının, karşısında oturan kadına pek de etki etmediğini görebiliyordu. Sanphet'i düşündü. Sırf misafirleri ne kadar basit yaşadığını görüp utanmasınlar diye üzerine ütülü gömlek ve pantolon giyerek kavurucu güneşin altında oturan ihtiyar makam şoförünü. Asıl onunki Bangkok'ta hiçbir yabancıda görmediği kadar kültürlü bir davranıştı.

Harry, Tonje'ye Tayland'daki pedofiller hakkında ne bildiğini sordu.

"Tayland'da onlardan çok fazla olduğunu. Sen de eminim hatırlıyorsundur; geçen sene Pattaya'da bir Norveçli gerçek anlamda pantolonu inik bir halde yakalanmıştı. Norveç gazeteleri üç erkek çocuğunun onu eliyle polise gösterdiği harika şekilde ayarlanmış bir fotoğraf yayınlamıştı. Çocukların değil, adamın yüzü karartılmıştı. *Pattaya Mail*'ın İngilizce basımında ise tersi yapıldı. Ayrıca adamın tam adını manşetten duyurdular ve ondan sürekli 'Norveçli' olarak bahsettiler." Tonje başını iki yana salladı. "Daha önce Norveç'i duymamış olan insanlar birden Oslo'nun başkent olduğunu öğrendi çünkü Norveç yetkilileri onun memleketi Oslo'ya gönderilmesini istiyordu. Herkes neden adamı geri istediklerini merak etti. Burada olsa uzun süre hapiste kalırdı."

"Buradaki cezalar o kadar ağırsa neden bu kadar çok pedofil var?"

"Devlet, pedofil cenneti olarak bilinen Tayland'ın bu şöhretinden kurtulmasını istiyor. Meşru turizme zarar veriyor. Ancak polis teşkilatında öncelikli bir konu değil; çünkü yabancıları tutuklamak başlarına bela açmaktan başka bir şey yapmıyor."

"O halde devletler birbirlerinin aleyhine mi çalışıyor?"

Tonje'nin yüzünde birden kocaman bir gülümseme belirdi; ancak Harry onun kendisine değil, arkasından geçen "herkes"ten birine gülümsediğini fark etti.

"Hem evet hem hayır" dedi Tonje. "Bazıları işbirliği yapıyor. Örneğin İsveç ve Danimarka devletleri, İsveçli ve Danimarkalıların dahil olduğu vakaları araştırmaları için buraya polis memuru göndermek üzere Tayland hükümetiyle bir anlaşma yaptı. Ayrıca Tayland'da çocuk istismarı suçu işleyen İsveç ve Danimarka vatandaşlarının kendi ülkelerinde yargılanması için de kanunlar çıkardılar."

"Peki Norveç?"

Tonje omuzlarını silkti. "Bizim henüz anlaşmamız yok. Norveç polisinin diğerlerine denk bir anlaşma yapmak için uğraştığını biliyorum ama Pattaya ve Bangkok'ta olup bitenlerin büyüklüğünden haberdar olduklarını sanmıyorum. Sokaklarda sakız satan çocukları gördün mü hiç?"

Harry başını evet der gibi salladı. Patpong'daki striptiz barlarının etrafı onlarla doluydu.

"O bir şifre. Sakız, satılık oldukları anlamına geliyor."

Harry ayakları çıplak, siyah gözlü ve korkmuş görünen bir erkek çocuğundan bir paket Wrigley's aldığını hatırlayınca ürperdi. Çocuğun korkmasını kalabalığa ve gürültüye yormuştu.

"Ivar Löken, şu cenaze yemeğinde bana gösterdiğin adam. Eski askerdi, değil mi? Fotoğraflara olan ilgisinden biraz daha bahseder misin? Hiç çektiği fotoğrafları gördün mü?"

"Hayır ama ekipmanlarını gördüm ve o bile yeterince etkileyiciydi."

Harry'nin neden istemsizce gülümsediğini anlayınca yanakları biraz kızardı.

"Peki Çinhindi'ne yaptığı seyahatler? Oraya gittiğinden kesin olarak emin misin?"

"Kesin olarak mı? Neden yalan söylesin ki?"

"Yalan söylemesini gerektirecek bir şey biliyor musun?"

Tonje havanın soğuduğunu hissetmiş gibi kollarını bağladı. "Maalesef. Çay nasıldı?"

"Senden bir iyilik istemem gerek Tonje."

"Neymiş o?"

"Akşam yemeği daveti."

Tonje şaşırarak başını kaldırdı.

"Vaktin varsa tabii" diye ekledi Harry.

Yüzünde yeniden o muzip gülümseme belirdi. "Randevu defterim hizmetinde, Harry. Ne zaman istersen."

"Güzel." Harry dudaklarını emdi. "O halde bu akşam yediyle on arası Ivar Löken'i akşam yemeğine davet edebilir misin?"

Tonje yüzündeki sahte maskeyi düşürmemeyi, utanç hissini göstermemeyi iyi biliyordu. Hatta Harry sebebini açıkladığında teklifini kabul bile etti. Harry porseleni biraz daha tıkırdattı, gitmesi gerektiğini söyledi ve kaba bir hamleyle aniden kalkıp gitti.

32

18 Ocak Cumartesi

İsteyen herkes bir eve zorla girebilir. Tek yapması gereken kapının kasasına, kilidin hemen yanına bir levye yerleştirmek ve kıymıklar havada uçuşuncaya dek ona abanmaktır. Ancak bir eve, evin sahibine davetsiz misafirleri olduğunu haber vermeden gizlice girmek –ki burada asıl vurgu "girmek"te değil, "gizli"deydi– başlı başına bir sanattır. Belli ki Sunthorn'un kusursuz bir şekilde yerine getirecek kadar ustalaştığı bir sanat.

Ivar Löken, Phra Pinklao Köprüsü'nün diğer tarafındaki bir sitede yaşıyordu ve Sunthorn'la Harry onu evden çıkarken gördüklerinde neredeyse bir saattir arabada bekliyorlardı. Löken'in unuttuğu bir şey yüzünden geri gelme ihtimaline karşı on dakika daha sabrettiler.

Güvenlik biraz rahattı. Garaj kapısının yanında laflayan iki üniformalı görevli, kafalarını kaldırınca beyaz bir adamın ve iyi giyimli bir Taylandlının asansöre yürüdüğünü görüp sohbete devam etti.

Harry ve Sunthorn, Löken'in on üçüncü kattaki ya da asansör düğmesinde yazdığına göre 12B'deki dairesinin kapısına gelince Sunthorn iki eline birer maymuncuk aldı ve kilide soktu. Maymuncukları soktuğu gibi kilitten çıkardı.

"Acele etme" diye fısıldadı Harry. "Panik yapma. İstemediğimiz kadar çok vaktimiz var. Diğerlerini dene."

"Yanıma başka almadım ki."

Sunthorn gülümsedi ve kapıyı iterek açtı.

Harry buna inanamadı. Nho belki de Sunthorn'un teşkilata girmeden önceki mesleği hakkında gizemli imalarda bulunurken şaka yapmıyordu. Gerçi önceden bir suçlu olmasa bile şimdi kesinlikle öyle olduğunu düşündü Harry, ayakkabılarını çıkarıp karanlık dairenin içine adımını atarken. Liz arama emri çıkartmak için bir avukatın imzasına ihtiyaç duyduklarını ve bunun için de emniyet amirine haber vermeleri gerektiğini söylemişti. Amir tüm soruşturmaların Jens Brekke'ye odaklanmasını açık bir dille emrettiği için bunun sorun yaratacağını düşünüyordu. Harry amirin emrinde çalışmadığını ve neler olup bittiğini görmek için Löken'in evini gezeceğini açıklamıştı. Liz ne yapmak istediğini anlayınca Harry'nin planlarından mümkün olduğunca azını bilmek istediğini söylemişti. Ama yine de Sunthorn'un gezmek için iyi bir arkadaş olduğunu söylemeyi ihmal etmemişti.

"Sen arabaya inip bekle" diye fısıldadı Harry. "Löken gelirse araç telefonundan bu numarayı ara ve sadece üç kere çaldırıp kapat. Anlaşıldı mı?"

Sunthorn başını sallayıp gitti.

Harry caddeyi gören pencere olmadığını kontrol ettikten sonra ışığı açtı, telefonu buldu ve çevir sesi var mı diye baktı. Sonra etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Her türlü süsten ve sıcaklıktan mahrum bir bekâr eviydi. Duvarların üçü boştu; birinde ise hem enine hem boyuna yerleştirilmiş kitaplarla dolu bir kitaplık ve gösterişsiz, portatif bir televizyon vardı. Geniş odanın merkezi, üzerinde bir akrobat lamba bulunan çapraz ayaklı ahşap masaydı.

Bir köşede, açık duran iki fotoğrafçı çantası ve duvara dayalı bir kamera ayağı vardı. Masanın üzeri kâğıt şeritlerle, muhtemelen artıklarla doluydu çünkü en ortada bir ağzı büyük, diğeri küçük bir makas duruyordu.

Biri Leica, diğeri büyütücü lensli bir Nikon F5 fotoğraf makinesi yerden Harry'yi izliyordu. Yanlarında bir gece dürbünü vardı. Harry bu dürbünden daha önce görmüştü; bir İsrail markasıydı ve gözetleme işleri yaparken kullandığı olmuştu. Pilleri tüm harici ışık kaynaklarını güçlendirir ve çıplak göze zifiri karanlık olarak görünen yerlerde bile görüş imkânı sağlardı.

Dairenin bir kapısı yatak odasına açılıyordu. Harry yatağın dağınık olduğunu görünce Löken'in Bangkok'taki yabancılar arasında evine yardımcı çağırmayan bir azınlığa ait olduğunu tahmin eti. Oysa fazla masraflı değildi ve Harry yabancıların ülkedeki istihdama bu şekilde katkıda bulunmasının neredeyse herkesçe beklenen bir şey olduğunu anlamıştı.

Yatak odasının içinde bir banyo vardı.

Işığı açar açmaz Löken'in neden evine yardımcı çağırmadığını öğrenmiş oldu.

Banyo belli ki karanlık oda olarak kullanılıyordu. İçeriye kimyasal bir koku yayılmıştı ve duvarlar siyah beyaz fotoğraflarla kaplıydı. Ortadan geçen ipe kuruması için bir sıra fotoğraf asılmıştı. Profilden çekilmiş bir adamın göğsünden aşağısını gösteriyorlardı ve Harry yakından bakınca adamın yüzünü gizleyen şeyin pencere pervazı olmadığını anladı. Pencerenin üst kısmı lotus çiçeği ve Buda motifleriyle örülü bir cam mozaikten ibaretti.

Taş çatlasa on yaşında bir erkek çocuğuna zorla oral seks yaptırılıyordu ve görüntü o kadar yakınlaştırılmıştı ki Harry çocuğun gözlerini görebiliyordu. Boş, ilgisiz ve bir şey görmüyor gibiydiler.

Çocuğun üzerinde yalnızca tişört vardı. Harry kumlu resme yaklaştı. Adam bir elini kalçasına koymuş, diğeriyle çocuğun başının arkasını tutuyordu. Cam mozaiğin ardında adamın karaltısı görünüyordu ama yüz hatlarını seçmek imkânsızdı. Harry birden kasıldı, pis kokulu banyonun kü-

çüldüğünü ve duvardaki resimlerin üzerine geldiğini gördü. İçinden gelen dürtüye boyun eğdi ve şakakları zonklarken biraz öfke, biraz çaresizlikle fotoğrafları sökmeye başladı. Aynada bir an için yüzünü gördü ve kolunun altında bir tomar resimle sendeleyerek odadan çıktı. Bulduğu ilk sandalyeye yığıldı.

Nefesi normale dönünce "Alçak amatör!" diye mırıldandı.

Plan kesin olarak bozulmuştu. Güya arama emirleri olmadığı için arkalarında hiçbir iz bırakmayacak, sadece evin içinde ne olduğuna bakacak, bir şey bulurlarsa arama emri çıkartıp tekrar geleceklerdi.

Harry duvarda gözlerini sabitleyeceği bir yer aradı ve inatçı emniyet amirini ikna edebilmeleri için somut delil toplamanın şart olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. Ellerini çabuk tutarlarsa o akşam bir avukat bulabilir ve gerekli belgelerle Löken'in akşam yemeğinden dönmesini bekleyebilirlerdi. Kafasında hesaplar yaparken gece dürbününü alıp düğmesine bastı ve pencereden dışarı baktı. Pencere arka bahçeye bakıyordu ve Harry şuursuzca fotoğraflardaki gibi cam mozaikli bir pencere arıyordu fakat tek görebildiği dürbünün yeşil pırıltısı içinde yüzen badanalı duvarlardı.

Saatine baktı. Fotoğrafları yerlerine asmanın daha iyi olacağını düşündü. Emniyet amiri de onun anlattığı kadarıyla yetinecekti artık. Sonra birden kanı dondu.

Bir şey duymuştu. Daha doğrusu, duyduğu bin tane ses vardı ama içlerinden biri artık kulaklarının alıştığı cadde gürültüsüne ait değildi. Ve holden geliyordu. Yeni yağlanmış bir *tık* sesiydi. Yağ ve metalin sesi. Hafif esinti ona birinin kapıyı açtığını söyleyince Sunthorn'u düşündü fakat hemen sonra eve giren bu kişinin elinden geldiğince sessiz olmaya çalıştığını anladı. Harry nefesini tutarken zihni korkunç bir hızla hafızasındaki ses arşivleri arasında gezindi. Avustralya'da bir ses uzmanı kulak zarının bir milyon fark-

lı frekansın basıncını ayırt edebildiğini söylemişti. Ve bu ses, çevrilen bir kapı tokmağının değil, yeni yağlanmış bir tabancanın horozunun sesiydi.

Harry odanın arka ucunda beyaz duvarın önüne konulmuş canlı bir hedef gibiydi ve ışık düğmesi karşı duvarda, kapının yanındaydı. Masanın ortasındaki büyük makası kaptı, yere çömeldi ve akrobat lambanın prize giden kablosunu takip etti. Fişi çekti ve makası var gücüyle sert plastiğe vurdu.

Prizden mavi bir ışık parladı ve boğuk bir patlama sesi geldi. Ardından ev zifiri karanlığa gömüldü.

Elektrik şoku kolunu uyuşturdu, burun deliklerine dolan yanık plastik ve metal kokusu eşliğinde inleye inleye duvarın dibinde süründü.

Etrafı dinlediyse de tek duyabildiği arabaların ve kalbinin sesiydi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki onu hissedebiliyordu; dörtnala koşan bir atın sırtındaydı sanki. Dikkatlice yere konan bir şeyin sesini duyunca gelen kişinin ayakkabılarını çıkardığını anladı. Makas hâlâ elindeydi. Hareket eden bir gölge mi görmüştü? Bilmek imkânsızdı, her yer öyle karanlıktı ki beyaz duvarlar bile görünmüyordu. Yatak odasının kapısı gıcırdayıp bir *tık* sesi geldi. Davetsiz misafir ışığı açmaya çalışmış olmalıydı; ne var ki kısa devre yüzünden evin tüm sigortaları atmıştı. Bu ona gelen kişinin en azından evin planına aşina olduğunu gösteriyordu. Ancak Löken geldiyse Sunthorn mutlaka arardı. Yoksa aramaz mıydı? Bir an için Sunthorn'un kulağının üzerinde minik bir delikle başını araba camına yaslamış hali geldi gözünün önüne.

Harry daire kapısına doğru emeklemeyi düşündü ama içinden bir ses diğer kişinin tam da bunu beklediğini söyledi ona. Kapıyı açtığında silueti Ökern'deki atış poligonunun hedef tahtaları gibi ortaya çıkacaktı. Kahretsin! Adam şu anda büyük ihtimalle kapıya nişan alarak yere oturmuştu bile.

Keşke Sunthorn'a ulaşabilseydi! O sırada dürbünün hâlâ

boynuna asılı olduğunu fark etti. Gözlerine götürüp baktı ve birisi cama sümük sürmüş gibi sadece yeşil bir sis gördü. Merceği çevirip elinden geldiğince odaklamaya çalıştı. Hâlâ her şey bulanık olsa da masanın diğer tarafında, duvarın dibinde dikilen birinin hatlarını seçebildi. Kolunu kırmıştı ve silahı tavana doğrultmuştu. Masanın kenarıyla duvar arasında belki de iki metre vardı.

Harry birden fırladı, masayı iki eliyle kavradı ve bir koçbaşı gibi önüne itti. Bir inleme sesi ve yere çarpan bir silahın tıkırtısını işitti, ardından masanın kenarından süründü ve kafa olduğunu hissettiği bir şeyi kaptı. Kolunu boynuna doladı ve sıktı.

"Politiet!" diye bağırdı ve makasın soğuk metal ucunu sıcak yüzüne bastırınca adam donakaldı. Bir süre zifiri karanlıkta iki yabancı olarak birbirlerine kenetlenmiş halde öylece durdular ve bir maraton bitirmiş gibi nefes nefese kaldılar.

"Hole?" diye inledi diğer adam.

Harry o panikle Norveççe bağırdığını fark etti.

"Beni hemen şimdi bırakırsan memnun olurum. Ben Ivar Löken ve sana bir şey yapmaya kalkmayacağım."

33

18 Ocak Cumartesi

Löken bir mum yakarken Harry onun özel yapım Glock 31 silahını inceledi. Şarjörünü çıkarıp cebine koymuştu. Şimdiye kadar tuttuğu tüm tabancalardan ağırdı.

"Kore'de görev yaparken aldım" dedi Löken.

"Anladım. Demek Kore. Orada ne yapıyordun?"

Löken kibriti bir çekmeceye koydu ve masaya gelip Harry'nin karşısına oturdu.

"Norveç'in orada Birleşmiş Milletler'le kurduğu bir sahra hastanesi vardı. Genç bir teğmendim ve heyecanın hoşuma gideceğini düşündüm. 1953'teki ateşkesten sonra Birleşmiş Milletler'de kaldım ve yeni kurulan Mülteciler Yüksek Komiserliği'nde çalıştım. Kuzey Kore sınırından akın akın mülteci geliyordu ve hepimiz kelle koltukta geziyorduk. Onu yastığımın altına koyup uyuyordum." Silahı işaret etti.

"Anladım. Sonra ne yaptın?"

"Bangladeş ve Vietnam. Açlık, savaş ve gemi mültecileri. Tüm bunlardan sonra Norveç'teki hayat katlanılmayacak kadar sıradan geldi; o yüzden en fazla iki sene dayanabildim ve mecburen yine gittim. Biliyorsun işte."

Harry bilmiyordu. Önünde oturan bu zayıf ve yalnız adamla ilgili neye inanacağını da bilmiyordu. Gagaya benzeyen burnu ve iki derin çukurdan bakan güçlü gözleriyle bir Kızılderili şefini andırıyordu. Saçları beyaz, yüzü yanık ve kırışık-

tı. Dahası, Harry'yi daha da temkinli olmaya iten bir rahatlığa sahipti.

"Neden eve geri geldin? Ve arkadaşımı nasıl atlattın?"

Kır saçlı Norveçlinin yüzünde yırtıcılara has bir gülümseme belirdi ve titreyen mum ışığında altın bir diş parıldadı.

"Sürdüğünüz araba bu muhitle hiç uyuşmuyordu. Bizim burada sadece tuk-tuk, taksi ve külüstür arabalar durur. Arabanın içinde iki kişiyi gördüm ve ikisi de biraz fazla dik oturuyordu. O yüzden köşeyi dolaşıp kafeye gittim ve sizi gözetledim. Biraz sonra farlar yandı ve dışarı çıktınız. Birinizin nöbet tutacağını tahmin ettiğimden arkadaşın geri gelene kadar bekledim. Sonra içeceğimi bitirdim, bir taksi çevirip yeraltındaki otoparka gittim ve asansörle yukarı çıktım. O küçük kısa devre numarası iyiydi..."

"Normal insanlar sokakta park eden arabalara dikkat etmez. Tabii bunu yapmak için eğitilmemişlerse veya sürekli tetikte değillerse."

"Hımm... Öncelikle, Tonje Wiig yemek daveti performansıyla Oscar kazanmanın çok uzağındaydı."

"Peki burada *gerçekten* ne yapıyorsun?"

Löken yere saçılan fotoğraflara ve ekipmanlarına uzandı.

"Şeylerin... resmini çekerek mi geçimini sağlıyorsun?" diye sordu Harry.

"Hı hı."

Harry nabzının yükseldiğini hissetti. "Seni Tayland'da bunlar yüzünden kaç sene hapse tıkarlar, haberin var mı? Sırf bunlarla seni on sene içeride tutabilirim herhalde."

Löken güldü. Kısa ve kupkuru bir gülüştü. "Aptal olduğumu mu sanıyorsun, dedektif? Arama iznin olsaydı buraya gizlice girmene gerek kalmazdı. Bu evde sakladıklarımdan dolayı ceza alacak olsam bile sen ve arkadaşın beni bu dertten kurtarmış oldunuz. Bu şekilde elde ettiğiniz delilleri hiçbir hâkim kabul etmez. Yaptığınız şey sadece uygunsuz de-

ğil, tamamen yasadışı. Belki de kendini burada daha uzun kalmaya hazırlamalısın, Hole."

Harry ona tabancayla vurdu. Löken'in burnundan bir musluk açılmış gibi kan boşaldı.

Löken kımıldamadı, sadece başını eğip kırmızıya bulanan çiçekli gömleğine ve beyaz pantolonuna baktı.

"Bunlar gerçek Tayland ipeği" dedi. "Ucuz değil."

Şiddet onu frenlemeliydi; ne var ki Harry içindeki öfkenin daha da büyüdüğünü hissedebiliyordu.

"Yenilerini alabilirsin, sübyancı herif. Bu boklar için sana çuvalla para ödüyorlardır." Harry yerdeki fotoğrafları tekmeledi.

"Şey, ondan pek emin değilim" dedi Löken, burnuna beyaz bir mendil bastırarak. "Devletin ücret tarifesine göre ödüyorlar. Ha, bir de yurtdışında konaklama eklentisi var."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Altış diş yeniden parladı. Harry silahı sımsıkı tutmaktan elinin ağrımaya başladığını fark etti. İyi ki şarjörünü çıkarmıştı.

"Bilmediğin bazı şeyler var Hole. Belki sana anlatılmalıydı; ama emniyet müdürün muhtemelen cinayet soruşturmanla ilgisi olmadığı için gerekli görmedi. Fakat madem ne yaptığımı öğrendin, gerisini de bilmen gerekiyor sanırım. Emniyet müdürü ve Dışişleri Bakanlığı'ndan Dagfinn Torhus bana büyükelçinin çantasında bulduğunuz fotoğraflardan bahsetti. Tabii artık onları benim çektiğimi anlamışsındır." Avucunu uzatarak devam etti. "O çantada ve burada gördüklerin, çeşitli sebepler yüzünden bir sonraki emre kadar gizli kılınmış bir pedofili soruşturmasıyla bağlantılı. Bu kişiyi altı aydan uzun süredir gözetliyorum. Resimlerin hepsi birer kanıt."

Harry düşünmek için bir saniyeye bile ihtiyaç duymadı; gerçeğin bu olduğunun farkındaydı çünkü. Her şey yeri-

ne oturmuştu; bunca zamandır içten içe biliyormuşçasına. Löken'in işinin etrafındaki esrar perdesi, tüm o fotoğraf ekipmanları, gece dürbünü, Vietnam ve Laos seyahatleri, her şey. Kanayan burnuyla karşısında oturan adam bir anda düşmanı olmaktan çıkmış, az önce burnunu dağıtmaya çalıştığı bir meslektaşa, müttefike dönüşmüştü.

Harry yavaşça başını salladı ve silahı masaya bıraktı.

"Güzel, sana inanıyorum. Ama neden bu kadar gizli?"

"İsveç ve Danimarka'nın buradaki cinsel istismar davalarını soruşturmak için Tayland'la imzaladığı anlaşmadan haberin var mı?"

Harry başıyla onayladı.

"Norveç'in Tayland mercileriyle müzakereleri halen sürüyor ve ben de bu sırada epey gayriresmi bir soruşturma yürütüyorum. Elimizde onu tutuklayacak kadar kanıt var ama beklemek zorundayız. Şimdi tutuklarsak Tayland topraklarında davayı kanuni olmayan yollarla araştırdığımızı ifşa etmiş oluruz ve bu da siyasi açıdan hiç hoş olmaz."

"Peki kimin adına çalışıyorsun?"

Löken avuçlarını gerdi. "Elçilik."

"Onu biliyorum ama talimatları kimden alıyorsun? Tüm bunların arkasında kim var? Ya Meclis? Haberleri var mı?"

"Hepsini öğrenmek istediğinden emin misin, Hole?"

Harry, Löken'in gözlerine dimdik baktı. Bir şey söyleyecek gibi olsa da vazgeçip başını iki yana salladı.

"Bana fotoğraftaki adamın kim olduğunu söyle o zaman."

"Yapamam. Üzgünüm Hole."

"Atle Molnes mi?"

Löken masaya bakıp gülümsedi. "Hayır, büyükelçi değil. O bu soruşturmaya önayak olan kişiydi."

"Yoksa?.."

"Dediğim gibi, şu anda sana söylemem için bir sebep yok. İkimizin soruşturması bir şekilde bağlantılı çıkarsa o zaman

konuşabiliriz ama bunun kararını biz değil, üstlerimiz verir." Ayağa kalktı. "Yoruldum."

Harry arabaya döndüğünde "Nasıl geçti?" diye sordu Sunthorn.

Harry ondan bir sigara otlandı ve iştahla dumanı ciğerlerine çekti.

"Bir şey bulamadım. Boşuna geldik. Tahminime göre adam temiz."

Harry evinde oturuyordu.

Löken'in dairesinden dönünce telefonda neredeyse yarım saat kız kardeşiyle konuşmuştu. Daha doğrusu, konuşmanın çoğunu karşı taraf yapmıştı. Bir haftadan biraz uzun bir zamanda hayatta bu kadar şeyin olabilmesi imkânsızdı. Kız kardeşi babasını aradığını ve onu akşam yemeğine çağırdığını söylemişti. Köfte yemeye. Yemeği Sis pişirecekti ve babasının biraz olsun onunla konuşacağını umuyordu. Harry de öyle.

Harry daha sonra defterini karıştırıp başka bir numara çevirdi.

"Alo?" dedi, hattın diğer ucundaki ses.

Harry nefesini tuttu.

Ses tekrar "Alo?" dedi.

Harry telefonu kapattı. Runa'nın sesinde sanki gizliden gizliye bir yalvarış vardı. Onu neden aradığıyla ilgili gerçekten de hiçbir fikri yoktu. Birkaç saniye sonra telefon öttü. Harry ahizeyi kaldırdı ve Runa'nın sesini duymayı bekledi. Fakat konuşan Jens Brekke'ydi.

"Buldum" dedi. Sesi heyecanlıydı. "Otoparktan asansörle ofise çıkarken zemin katta bir kadına rastladım. Dördüncü katta indi. Sanırım o beni hatırlar."

"Neden hatırlasın?"

Hafif gergin bir gülüş geldi. "Çünkü ona çıkma teklif ettim."

"Çıkma mı teklif ettin?"

"Evet. McEllis'te çalışan kızlardan biri. Onu daha önce de birkaç sefer görmüştüm. Asansörde sadece ikimiz vardık ve öyle tatlı gülümsüyordu ki kendime engel olamadım."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ve bunu *şimdi mi* hatırladın?"

"Hayır, sadece *ne zaman* olduğunu şimdi hatırladım. Büyükelçiyi arabasına geçirdikten sonra. Nedense aklımda bir gün öncesi gibi kalmış. Ama sonra asansöre zemin katta bindiği aklıma geldi; bu da demek oluyor ki ben daha aşağıdan geliyordum. Ve genellikle yeraltı otoparkına gitmem."

"Peki sana ne söyledi?"

"Kabul etti ve daha o anda pişman oldum. Alt tarafı flört ediyordum, o yüzden ondan kartını istedim ve bir gün belirlemek için arayacağımı söyledim. Tabii ki aramadım ama beni unutmadığından oldukça eminim."

"Kartı hâlâ sende mi duruyor?"

"Evet, harika değil mi?"

Harry biraz düşündü. "Bak, Jens, senin adına sevindim ama bu kadar kolay değil. Hâlâ orada olduğunu doğrulayacak bir tanığın yok. Teorik olarak daha sonra asansörle tekrar aşağı inmiş olabilirsin. Belki de ofiste unuttuğun bir şeyi almaya çıkıyordun; anlatabildim mi?"

"Ah." Jens'in kafası karışmış gibiydi. "Ama..."

Jens durdu. Harry onun iç geçirişini dinledi.

"Kahretsin. Haklısın Harry."

Harry telefonu kapattı.

34

19 Ocak Pazar

Harry irkilerek uyandı. Taksin Köprüsü'nden gelen tekdüze uğultunun üzerine Chao Phraya'dan kalkan bir nehir teknesinin patırtısı biniyordu. Bir ıslık duydu ve ışıktan gözleri yandı. Yatakta oturdu, yüzünü ellerine gömdü ve ıslığın bitmesini beklerken sesin telefondan geldiğini fark etti. Ahizeyi gönülsüzce kaldırdı.

"Uyandırdım mı?" Arayan yine Jens'ti.

"Önemli değil" dedi Harry.

"Aptalım ben. O kadar aptalım ki sana bunu anlatmaya cesaret edebilir miyim, bilmiyorum."

"Anlatma o zaman."

Bir makineye atılan bozuk paranın şıngırtısı dışında ses gelmedi.

"Şaka yapıyorum. Devam et."

"Tamam Harry. Yatakta sabaha kadar uyumayıp düşündüm ve o gece ofiste ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Biliyorsun, aylar önce yaptığım döviz işlemindeki kuru bile hatırlıyorum ama tepemdeki bu cinayet suçlaması elimi kolumu bağlarken yaptığım basit ve somut şeyler bile aklıma gelmiyor. Anlıyorsun, değil mi?"

"Belki de bu yüzdendir. Bu konuyu daha önce konuşmamış mıydık?"

"Pekâlâ, şöyle oldu. O gece ofisteyken telefonumu arama-

lara kapattığımı söylemiştim, hatırlıyorsun değil mi? Gece boyunca ne kadar şanssız olduğumu düşünüp durdum. Telefon açık olsaydı ve birisi arasaydı konuşmamız ses kaydedicide olacaktı ve nerede olduğum kanıtlanacaktı. Üstelik otopark görevlisinin o videoda yaptığı gibi saati değiştirme şansı da olmayacaktı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şükürler olsun ki telefon aramalara kapalı olsa bile dışarıyı arayabildiğimi hatırladım. Hemen sekreteri aradım ve ses kaydediciye gidip bakmasını istedim. Yaptığım bir aramayı buldu; sonra da her şeyi hatırladım. Saat sekizde Oslo'daki kız kardeşimi aramıştım. Bunu da çürüt bakalım!"

Harry'nin öyle bir niyeti yoktu.

"En başından beri kız kardeşin ofiste olduğunu doğrulayabilirdi ve sen bunu gerçekten de hatırlamadın mı?"

"Hayır. Neden biliyor musun? Çünkü evde değildi. Aradığımı söylemek için telesekreterine bir mesaj bıraktım."

"Ve bunu hatırlamadın mı?" diye tekrarladı Harry.

"Haydi ama Harry. Böyle aramaları daha ahizeyi yerine koymadan unutursun. Cevap verilmeyen tüm aramalarını sen hatırlıyor musun ki?"

Harry onun haklı olduğunu kabul etmeliydi.

"Avukatınla konuştun mu?"

"Bugün konuşmadık. Önce sana söylemek istedim."

"Tamam Jens. Şimdi avukatını ara, ben de dediklerini doğrulaması için ofisine birini yollayayım."

"Bu tip ses kaydediciler kanunen geçerli, biliyorsun değil mi?" Sesinde bir gerginlik vardı.

"Rahatla, Jens. Uzun sürmez. Artık seni serbest bırakacaklar."

Brekke derin bir oh çekerken hat cızırdadı. "Lütfen şunu bir daha söyle, Harry."

"Seni serbest bırakacaklar."

Jens kuru bir kahkahayla güldü. "Öyle olursa sana bir yemek sözü veriyorum, Harry."

"Vermesen daha iyi olur."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ben bir polisim."

"Görüşme gibi düşün o zaman."

"Hiç sanmıyorum, Jens."

"Nasıl istersen."

Aşağıdaki caddeden bir gümbürtü koptu; bir havai fişeğin ya da patlayan bir lastiğin sesi gibiydi.

"Düşüneceğim."

Harry ahizeyi yerine koydu, banyoya gitti ve aynaya baktı. Tropik bir iklimde bu kadar uzun kalıp da nasıl hâlâ soluk benizli olabildiğini sordu kendine. Hiçbir zaman güneş meraklısı olmamıştı ama bronzlaşması da asla bu kadar uzun sürmezdi. Belki de geçen seneden beri yaşadığı hayat tarzı yüzünden vücudu pigment üretmeyi bırakmıştı, kim bilir? Yüzüne soğuk su çarptı, Schröders'te demlenen yanık tenlileri düşündü ve aynaya tekrar baktı. En azından güneş ona şarap kırmızısı bir burun bahşetmişti.

35

19 Ocak Pazar

"Başladığımız yere döndük" dedi Liz. "Brekke'nin artık bir kanıtı var ve şu an için Löken'i unutmak zorundayız. Ah, bir de misafir polisimizi öldürmeye çalışan dev bir psikopat kayıplara karışmış durumda." Sandalyesini arkaya doğru eğip tavanı izledi. "Önerisi olan var mı, millet? Yoksa toplantı bitmiştir; ne halt etmek istiyorsanız edin ama hâlâ birkaç raporum eksik ve onları en geç yarın sabaha kadar masamda görmeyi bekliyorum."

Polisler ayaklarını sürüyerek kapıdan çıktı. Harry ise yerinden kalkmadı.

"Evet?"

"Bir şey yok" dedi Harry, ağzında yukarı aşağı sallanan yanmamış bir sigarayla. Dedektif, odasında sigara içmeyi yasaklamıştı.

"Bir şey olduğunu görebiliyorum."

Harry'nin dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de bunu bilmek istiyordum, dedektif. Bir şey olduğunu görebilmeni."

Liz kaşlarını ciddiyetle çatmıştı. "Bana söyleyecek bir şeyin olduğunda haber ver."

Harry sigarasını ağzından alıp pakete geri koydu. "Olur" dedi, ayağa kalkarak. "Veririm."

* * *

Jens kızarık yanakları ve parlayan papyonuyla sandalyesinde geriye yaslanıp gülümsedi. Bu hali Harry'ye bir doğum günü çocuğunu hatırlatıyordu.

"Bir süre hapiste kaldığım için neredeyse sevineceğim. Basit şeylerin değerini daha iyi anlıyorsun. Tıpkı şu Dom Perignon 1985 gibi."

Parmaklarını şıklatınca garson aceleyle masaya geldi, üzerinden su damlayan şampanya şişesini buz kovasından çıkarıp Jens'in kadehine doldurdu.

"Bunu yapmalarına bayılıyorum. İnsanı Süpermen gibi hissettiriyor. Sen ne düşünüyorsun Harry?"

Harry önündeki kadehe dokundu. "Öyledir herhalde. Benim tarzım değil."

"Seninle farklıyız Harry."

Jens bu tespiti gülümseyerek söylemişti. Takım elbisesini yeniden doldurmuş görünüyordu. Ya da kendisine tıpatıp benzeyen biriyle yer değiştirmişti. Harry emin değildi.

"Bazılarına sadece nefes almak yeterken bazıları da lükse ihtiyaç duyar" dedi Jens. "Pahalı bir araba, kaliteli kıyafetler ve iyi servis, nasıl desem, yaşadığımı hissedebilmem için olmazsa olmaz. Anlayabiliyor musun?"

Harry başını iki yana salladı.

"Mmm..." Jens şampanya kadehini sapından tuttu. "Ben ikimiz arasında yozlaşmış olanım. Hâlâ ilk izlenimine inanıyor olmalısın. Evet, ben pisliğin tekiyim. Ve bu dünyada bizim gibi pislikler için yer olduğu müddetçe de öyle kalmaya niyetliyim. *Skål.*[18]"

Şampanyayı ağzının içinde çevirerek tadını çıkardı ve yuttu. Ardından keyifle sırıtıp inledi. Harry mecburen gülümseyip kadehini kaldırdı ama Jens ona kınar gibi baktı.

"Su mu? Artık hayattan zevk almaya başlamanın zamanı gelmedi mi, Harry? Kendine karşı bu kadar katı olmak zorunda değilsin."

18. Norveççede "şerefe" (ç.n.)

"Bazen zorundasın."

"Saçmalık. Tüm insanlar özünde hedonisttir, sadece bazılarının bunu fark etmesi daha uzun sürer. Sevgilin var mı?"

"Hayır."

"Vakit yüzünden, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama bunun hayattan zevk almayla ne ilgisi olduğunu çözemedim."

"Haklısın." Jens kadehini inceledi. "Sana kız kardeşimden bahsetmiş miydim?"

"Hani şu telefon ettiğin mi?"

"Evet. Şu anda yalnız, anlarsın ya."

Harry güldü. "Bana iyilik borcunun olduğunu düşünme, Jens. Ben seni tutuklatmaktan başka bir şey yapmadım."

"Dalga geçmiyorum. Harika bir kızdır. Editörlük yapıyor ama sanırım çok fazla çalıştığı için kendine bir erkek bulacak vakti yok. Ayrıca onları kaçırmaktan da korkuyor. O da senin gibi, sert ve başına buyruk. Bu arada, tüm o *Bilmem Ne Güzeli* seçilen Norveçli kızların kendilerini gazetecilere anlatırken aynı şeyi söylediğini fark etmiş miydin? Başlarına buyruk olduğunu söylüyorlar. Başına buyruk olmak artık sıradan görünmeye başladı."

Jens bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Kız kardeşim reşit olduğunda annemin soyadını aldı. Olduğunda derken, reşit olduğu birinci günü kastediyorum."

"Kardeşin için uygun olduğumu sanmıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ben ödleğin tekiyim. Sosyal bir mesleği olan, mütevazı ve kimsenin bunu ona söylemeye cesaret edemeyeceği kadar güzel bir kadın arıyorum."

Jens güldü. "Kız kardeşimle gönül rahatlığıyla evlenebilirsin. Sevip sevmemen önemli değil; zaten o kadar çok çalışıyor ki fazla görmezsin bile."

"Peki neden onun işyerini değil de evini aradın? Aradığında Norveç'te saat gündüz ikiydi."

Jens başını iki yana salladı. "Bunu kimseye söyleme ama saat farkı meselesine bir türlü kafam basmıyor. Çıkarmam mı yoksa toplamam mı gerek, hep karıştırıyorum. Utanç verici. Babam bende erken bunama olduğunu söylüyor. Dediğine göre bu konuda annemin tarafına çekmişim."

Harry'yi rahatlatmak istermiş gibi hiç beklemeden kardeşinde aynı belirtilerin bulunmadığını, hatta zıt olduklarını ekledi.

"Bu kadar yeter Jens. Bana kendinden bahset. Evliliği düşünmeye başladın mı?"

"Şşş, öyle şeyler söyleme. Sırf adını duyunca fenalık geliyor. Evlilik..." Jens ürperdi. "Sorun şu ki, bir yandan tekeşlilik için biçilmiş kaftan olmadığımı biliyorum; ama öte yandan romantik biriyim de. Evlendiğimde başka kadınlarla düşüp kalkamam. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ayrıca başka hiçbir kadınla seks yapamayacak olma düşüncesi sence de çok bunaltıcı değil mi?"

Harry onu anlamaya çalıştı.

"Mesela asansördeki kızla gerçekten çıksaydık, sence elime ne geçecekti? Sadece panik, değil mi? Üstelik sırf hâlâ başka kadınların ilgisini çekebildiğimi kendime ispatlayayım diye. Tam bir fiyasko. Hilde...." Jens doğru kelimeleri aradı. "Onda başka kimsede bulamadığım bir şey var. Ve inan bana, o şeyi epey aradım. Bunu nasıl tarif edebileceğimden emin değilim ama o şeyi bulmuşken kaybetmek istemiyorum çünkü tekrar bulmamın zor olacağını biliyorum."

Harry bunun şimdiye dek duyduğu sebeplerden çok da kötü olmadığını düşündü. Jens kadehini parmaklarının arasında çevirdi ve eğreti bir gülümsemeyle baktı.

"Nezarette kalmak beni sahiden de biraz değiştirmiş olmalı çünkü normalde böyle şeyleri konuşmam. Arkadaşları-

ma bunlardan bahsetmeyeceğine söz ver."

Garson masaya geldi ve onlara gelmelerini işaret etti.

"Haydi. Başlamış bile" dedi Jens.

"Ne başlamış?"

Garson onları restoranın arkasına götürüp mutfağın içinden geçirdi, dar bir merdivenden çıkardı. Koridorda üst üste dizilmiş leğenler vardı ve sandalyede oturan yaşlı bir kadın kararmış dişleriyle onlara sırıttı.

"Betel cevizi" dedi Jens. "Berbat bir alışkanlık. Beyinleri çürüyene ve dişleri dökülene kadar çiğniyorlar."

Harry bir kapının ardından gelen bağrışmaları duydu. Garson kapıyı açınca kendilerini penceresi olmayan geniş bir tavan arasında buldular. Yirmi-otuz kadar adam küçük bir çemberin etrafında dikiliyordu. El kol hareketleri yapıp bir şeyleri gösterirken buruşuk kâğıt paralar sayılıyor ve baş döndürücü bir hızla el değiştiriyordu. Adamların çoğu beyazdı, bazılarının üzerinde açık renkli keten takım elbiseler vardı.

"Horoz dövüşü" dedi Jens. "Gizli yapılıyor."

"Neden?" Harry sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı. "Horoz dövüşünün Tayland'da hâlâ serbest olduğunu okumuştum."

"Bir derece serbest. Devlet horoz dövüşünün değiştirilmiş bir haline izin verdi. Birbirlerini öldürmesinler diye tırnaklar ayakların arkasına bağlanıyor. Süre de kısıtlı. O yüzden maçlar ölümüne olmuyor. Bu ise eski kurallarla yapıldığından hiçbir kısıtlaması yok. Yaklaşalım mı?"

Harry önündeki adamlardan uzun olduğu için ringi rahatlıkla görebiliyordu. Kahverengimsi kızıl ve turuncu renklerde iki horoz, başlarını sallayarak ve birbirlerini umursamıyormuş gibi görünerek kasıla kasıla geziniyordu.

"Onları nasıl dövüştürecekler?" diye sordu Harry.

"Merak etme. Bu iki horoz birbirinden seninle benim birbirimizden nefret ettiğimizden daha çok nefret ediyor."

"Neden?"

Jens ona baktı. "Çünkü aynı ringdeler. Ve onlar horoz."

Az sonra, bir işaret verilmiş gibi horozlar birbirlerine girdiler. Harry'nin tek görebildiği çırpınan kanatlar ve uçuşan samanlardı. Adamlar deli gibi bağırıyor, bazıları yerinde zıplıyordu. Odaya adrenalin ve terin acılı tatlılı tuhaf kokusu yayılmıştı.

"İbiği ortadan kesik olanı görebiliyor musun?" diye sordu Jens.

Harry göremedi.

"O kazanacak."

"Nasıl anlayabiliyorsun?"

"Anlamıyorum. Biliyorum. Dövüşten önce biliyordum."

"Nasıl?.."

"Orasını karıştırma." Jens sırıttı.

Bağrışmalar bitti. Horozlardan biri ringde kaldı. Adamlardan bazıları inledi, gri keten takım elbiseli bir adam öfkeyle şapkasını yere fırlattı. Harry ölen horozu izledi. Horozun tüylerinin altında bir kas seğirdi, sonra tamamen hareketsiz kaldı. Garip bir dövüştü. Kanatlar, bacaklar ve çığlıklardan oluşan bir itişip kakışma oyunu.

Yüzünün yanından kana bulanmış bir tüy geçti. Bol pantolonlu bir adam horozu ringden aldı. Ağlayacak gibi bir hali vardı. Diğer horoz kasılarak göğsünü kabartmaya devam etti. Harry ayrık ibiğini şimdi görebiliyordu.

Garson elinde bir tomar parayla Jens'in yanına geldi. Kimileri ona göz ucuyla baktı, kimileri başıyla selam verdi ama kimse bir şey söylemedi.

"Sen hiç kaybetmez misin?" diye sordu Harry, tekrar restorana indiklerinde. Jens bir puro yakmış ve konyak söylemişti. Richard Hennessy % 40. Garson içkinin adını iki kez sormak zorunda kalmıştı. Bu adamın, Harry'nin önceki gece telefonda teselli ettiği adam olduğuna inanmak zordu.

"Kumarın neden bir meslek değil de hastalık olarak görüldüğünü biliyor musun Harry? Çünkü kumarbazlar riske tutkundur. Bu belirsizlik hissi için yaşar ve nefes alırlar."

Ağzından geniş duman halkaları çıkardı.

"Benim içinse durum tam tersi. Riski ortadan kaldırmak için aşırıya kaçmaktan çekinmem. Bugün kazandığımı gördüğün bu para, tüm masraflarımı ve emeklerimi karşılıyor ve inan bana, hiç de az değil."

"Peki hiç mi kaybetmiyorsun?"

"Verdiğimin karşılığını makul ölçüde alıyorum."

"Makul ölçüde mi? Yani er ya da geç elindeki her şeyi tehlikeye atmaya mecbur kalan bir kumarbaza yetecek kadar mı demek istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

"Ama sonucunu bildiğinde kumarın cazibesi azalmıyor mu?"

"Cazibe mi?" Jens elindeki bir tomar parayı havaya kaldırdı. "Bence bunun yeterince cazibesi var. Bana bunları veriyor." Avucunu açarak etrafını gösterdi.

"Ben basit bir adamım." Purosunun ucundaki ateşi inceledi. "Pekâlâ, eğri oturup doğru konuşalım. Biraz cazibe eksikliği yaşıyor olabilirim."

Gürültülü bir kahkaha patlattı. Harry de onunla gülümsemek zorunda kaldı.

Jens saatine bakıp ayağa fırladı.

"Amerika borsası açılmadan önce yapılacak bir ton işim var. Bugün epey yaygara kopacak. Görüşürüz. Kız kardeşimi bir düşün derim."

Jens kapıdan çıkınca Harry masada oturup bir sigara içti ve kardeşini düşündü. Ardından bir taksiye atlayıp Patpong'un yolunu tuttu. Ne aradığını bilmiyordu; bir striptiz barına girdi ve tam bira söyleyecekken vazgeçip hızla dışarı çıktı. Le Boucheron'da kurbağa bacağı yedi, restoranın

sahibi yanına gelip kötü İngilizcesiyle Normandiya'nın nasıl da gözünde tüttüğünü anlattı. Harry çıkartmanın yapıldığı gün babasının orada olduğunu söyledi. Tam olarak öyle değildi aslında; ama en azından Fransız'ı mutlu etmeyi başardı.

Harry hesabı ödeyip kendine başka bir bar buldu. Topuklu ayakkabıları saçma derecede yüksek bir kız yanına ilişti, kahverengi iri gözleriyle ona baktı ve oral seks isteyip istemediğini sordu. Elbette isterim, diye düşündü Harry ve başını iki yana salladı. Barın cam raflarının üzerindeki televizyonda bir Manchester United maçının özet görüntülerinin oynadığını fark etti. Arkasındaki küçük ve içli dışlı sahnede dans eden kızları aynadan görebiliyordu. Çıplaklık yasağını çiğnememek için göğüslerine yapıştırılmış minik altın yıldızlarla meme uçları gizlenmişti. Ve her kızın ufacık külotunda bir rakam vardı. Polis bunların ne işe yaradığını sormuyordu ancak herkes bardaki kızları kiralamak isteyen müşterilerin yanlış anlaşılmasını önlemek için olduklarını biliyordu. Harry o kızı daha önce görmüştü. Yirmi numarayı. Dim dans eden dört kızın arkasındaydı ve yorgun gözleri barda dizilmiş erkekleri bir radar gibi tarıyordu. Arada bir dudaklarına hemen kaybolan bir gülümseme konsa da gözlerinde hiçbir hayat ışığı yoktu. Bir çeşit tropik bölge üniforması giymiş bir adamla flört ediyor gibi görünüyordu. Harry sebebini bilmese de adamın Alman olduğunu tahmin etti. Kızın miskince bir sağa, bir sola kıvrılan kalçalarını, döndüğünde sırtını kırbaçlayan parlak siyah saçlarını ve adeta içeriden parlayan pürüzsüz, kızgın tenini izledi. Gözleri canlı bakabilse güzel bir kız olacağını düşündü.

Bir saniyeliğine aynada göz göze geldiler ve Harry daha o anda huzursuz hissetti. Kız onu tanıdığına dair bir belirti göstermese de Harry gözlerini oyundan çıkan bir oyuncunun sırtının göründüğü televizyon ekranına çevirdi. Numa-

rası aynıydı. Formasının üst kısmında "Solskjaer" yazıyordu. Harry bir rüyadan uyandı sanki.

Bardağını devirip kolayı sadık fahişesinin kucağına dökerken "Kahretsin!" diye bağırdı. Kapıya ulaşmak için kalabalığı yararken kadının öfkeli bağırtısını duyabiliyordu: "Sen artık arkadaş değil!"

36

19 Ocak Pazar

Yeşil giysili iki adam çalıların arasında hızla ilerliyordu; biri eğilerek yaralı arkadaşını omzunda taşıyordu. Onu devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasına gizlediler, tüfeklerini kaldırıp nişan aldılar ve ormanın içine doğru ateş ettiler. Kuru bir ses bunun Doğu Timor'un Başkan Suharto ve onun zalim rejimine karşı verdiği umutsuz mücadelesi olduğunu söyledi.

Kürsüde bir adam heyecanla önündeki kâğıtları hışırdatıyordu. Ülkesi hakkında konuşmak için dünyanın dört bir yanını gezmişti ve bu akşamın önemi büyüktü. Tayland Yabancı Muhabirler Kulübü'nün toplantı salonu kalabalık olmayabilirdi, belki topu topu kırk elli dinleyici vardı ama hepsi de son derece ilgiliydi ve birlikte bu mesajı milyonlarca okuyucuya ulaştırabilirlerdi. Az önce gösterilen filmi yüz kez izlemişti; iki dakika içerisinde soru yağmuruna tutulacağını biliyordu.

Ivar Löken omzuna bir elin dokunduğunu hissedince ve kulağına bir ses fısıldayınca istemeden de olsa irkildi: "Konuşmamız lazım. Hemen."

Loş ışıkta Hole'un yüzünü seçebildi. Yüzünün yarısı yanarak katı bir maskeye dönüşmüş bir gerilla hayatının son sekiz senesini neden Endonezya ormanlarında geçirdiğini açıklarken ayağa kalktı ve birlikte salonu terk ettiler.

Dışarı çıkar çıkmaz "Beni nasıl buldun?" diye sordu Löken.

"Tonje Wiig'le konuştum. Buraya sık gelir misin?"

"Sıktan kastın ne bilmiyorum ama gündemi takip etmeyi seviyorum. Bir de faydalı insanlarla tanışıyorum."

"İsveç ve Danimarka büyükelçileri gibi mi?"

Altın dişi parladı. "Dediğim gibi, gündemi takip etmeyi seviyorum. Ne oldu?"

"Çok şey."

"Ah, sahiden mi?

"Kimin peşinde olduğunu biliyorum. İki dosyanın bağlantılı olduğunu da biliyorum."

Löken'in gülümsemesi yok oldu.

"İşin komik yanı, buraya ilk geldiğimde senin onu gözetlediğin yerin iki adım uzağından geçmiştim."

"Yapma ya!" Löken'in sesinde bir alaycılık olup olmadığını kestirmek güçtü.

"Dedektif Crumley beni nehirde tekne gezisine çıkardı. Bana koca bir tapınağı Burma'dan Bangkok'a getirten bir Norveçlinin evini gösterdi. Cinayet günü büyükelçiyle görüşmüş, ancak onu bir türlü bulamadık. Cenaze töreninde arkadaşı Bork'la tanıştım, bana iş seyahatinde olduğunu söyledi. Ama sen Ove Klipra'yı tanıyorsun, değil mi?"

Löken cevap vermedi.

"Aslında bugün bir futbol maçını izleyene kadar bağlantıyı kuramamıştım."

"Futbol maçı mı?"

"Dünyanın en ünlü Norveçlisi, Klipra'nın en sevdiği takımda oynuyormuş."

"Yani?"

"Ole Gunnar Solskjaer'in forma numarası kaç, biliyor musun?"

"Hayır, nereden bileyim?"

"Cape Town'dan Vancouver'a kadar dünyanın dört bir yanındaki çocuklar biliyor ve spor mağazalarından formasını alıyor. Bazen yetişkinler de alıyor tabii."

Löken gözlerini dikkatle Harry'ye dikip başını salladı. "Yirmi numara" dedi.

"Fotoğraftaki gibi. Birkaç şey daha buldum. Molnes'in sırtında bulduğumuz bıçağın sapında özel bir cam mozaik vardı ve bir sanat tarihi profesörü bize bunun Kuzey Tayland'da, muhtemelen Şan halkı tarafından yapılmış olduğunu söyledi. Bu akşam onunla konuştum. Söylediğine göre Şan halkı Burma'nın bazı bölgelerinde de yaşıyormuş ve orada tapınaklar da inşa etmişler. Bu tapınakların en belirgin özelliklerinden birisi, pencerelerin ve kapıların genellikle bıçaktakiyle aynı türden bir cam mozaikle süslenmesiymiş. Buraya gelirken önce profesöre uğradım ve senin fotoğraflarından birini gösterdim. O pencerenin bir Şan tapınağına ait olduğundan kesinlikle emin, Löken."

Konuşmacının söze başladığını duyabiliyorlardı. Sesi hoparlörlerden metalik ve tiz geliyordu.

"İyi iş çıkarmışsın Hole. Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi sen bana olayın arka yüzünü anlatacaksın ve ben de soruşturmanın geri kalanını devralacağım."

Löken güçlü bir kahkaha patlattı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Harry şaka yapmıyordu.

"İlginç bir öneri Hole; ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Üstlerim..."

"*Öneri* kelimesinin doğru olduğunu düşünmüyorum, Löken. *Ültimatom* diyelim."

Löken daha da yüksek sesle güldü. "Yürekli birisin Hole; hakkını vermek lazım. Peki sana ültimatom verebilecek bir konumda olduğunu düşündüren ne?"

"Bangkok emniyet amirine olup bitenleri anlattığımda başının büyük bir belaya girecek olması."

"Seni kapının önüne koyarlar Hole."

"Ne sebeple? Birincisi, buradaki görevim bir cinayeti so-

ruşturmak, Oslo'daki bazı bürokratların kıçını kurtarmak değil. Bir pedofili tutuklamaya çalışmana herhangi bir kişisel itirazım yok; ancak bu benim sorumluluğumda değil. Ayrıca meclistekiler yasadışı bir soruşturmanın kendilerinden gizli tutulduğunu öğrendiğinde tahminime göre bazıları benim kovulmamdan çok daha büyük tehlikelerle karşı karşıya kalacak. Düşünüyorum da, buna yardakçılık yapar ve sır olarak saklarsam işsiz kalma ihtimalim daha yüksek olacak. Sigara?"

Harry yeni açılmış yirmilik bir Camel paketi uzattı. Löken hayır der gibi başını salladıysa da sonra fikrini değiştirdi. Harry ikisi için de birer sigara yaktı ve duvarın kenarındaki iki sandalyeye oturdular. Salondan coşkulu bir alkış sesi geldi.

"Neden boş vermedin ki Hole? Uzun zamandır buradaki görevinin işleri düzgünce yoluna koymak ve yaygara çıkarmamak olduğunu biliyordun; o halde neden oluruna bırakmak yerine hem kendini, hem bizi bir sürü belaya bulaştırmayı seçtin?"

Harry sigaradan derin bir nefes aldı ve tek seferde hepsini verdi. Dumanın çoğu içinde kaldı.

"Tekrar Camel içmeye bu sonbaharda başladım" dedi, cebine hafifçe vurarak. "Bir zamanlar Camel içen bir kız arkadaşım vardı. Onun sigarasından almama izin vermezdi çünkü bunun kötü bir alışkanlığa dönüşeceğini düşünüyordu. Birlikte Interrail'a çıktık; Pamplona ile Cannes arasındayken trende sigaram bitti. Bunun bana iyi bir ders olacağını söyledi. Neredeyse on saatlik bir yolumuz vardı ve sonunda o kendi Camel'ından içerken ben de başka bir kompartımandaki birinden sigara istemek zorunda kaldım. Tuhaf, değil mi?"

Sigarayı kaldırıp ateşine üfledi.

"Cannes'a vardığımızda yabancılardan sigara istemeye devam ettim. Başlangıçta bunun komik olduğunu düşünü-

yordu. Paris'teki restoranlarda masa masa dolaşmaya başladığımda yaptığımı daha az komik buldu ve sigarasından bir tane alabileceğimi söyledi ama reddettim. Amsterdam'da Norveçli arkadaşlarıyla buluştuğunda ve paketi masada duruyorken onlardan sigara otlanmaya başladığımda çocukça davrandığımı düşündü. Bana bir paket alıp sigara dilenmeyi bırakmamı istedi. Fakat paketi otel odasında bıraktım. Oslo'ya döndüğümüzde hâlâ bu alışkanlığıma devam ettiğimi görünce bana kafadan çatlak olduğumu söyledi."

"Bu hikâye bir yere bağlanacak mı?"

"Evet, sonunda sigara içmeyi bıraktı."

Löken güldü. "Demek ki mutlu sonla bitmiş."

"Ayrıca o sırada Londralı bir müzisyenle tanıştı."

Löken yutkundu. "O halde biraz fazla abartmış olmalısın."

"Kesinlikle."

"Peki bundan hiç ders çıkarmadın mı?"

"Hayır."

Bir süre sessizce sigara içtiler.

"Anlıyorum" dedi Löken, sigarasını söndürerek. İnsanlar salondan çıkmaya başlamıştı. "Haydi bir yere gidip bira içelim, sana tüm hikâyeyi anlatacağım."

"Ove Klipra yollar inşa ediyor. Bunun dışında hakkında çok az bilgiye sahibiz. Yirmi beş yaşındayken mühendislik eğitimini yarıda bırakarak kötü bir şöhretle Tayland'a geldiğini ve Pedersen olan adını Alesund'da büyüdüğü bölgenin ismi olan Klipra'yla değiştirdiğini biliyoruz."

Derin bir deri koltukta oturuyorlardı, önlerinde müzik seti, televizyon, üzerinde bir bira ve bir şişe suyun durduğu bir masa, iki mikrofon ve bir şarkı kitabı vardı. Löken karaoke bara gideceklerini söylediğinde Harry önce onun şaka yaptığını sanmıştı ama daha sonra Löken sebebini açıklamıştı.

Burada kimlik bilgilerini vermeden ses geçirmeyen bir odayı saatlik kiralayabilirler, ne içmek istiyorlarsa sipariş edebilirler ve hepsinden önemlisi rahatsız edilmezlerdi. Ayrıca mekânda fark edilmemelerine yetecek kadar insan vardı. Burası gizli görüşmeler için en uygun yerdi ve görünüşe göre Löken'in buraya ilk gelişi değildi.

"Ne tür bir kötü şöhret?"

"Dosyayı derinlemesine araştırmaya başlayınca Alesund'da reşit olmayan erkek çocuklarıyla birkaç vakasının olduğu ortaya çıktı. Hiçbiri ihbar edilmemiş, ancak dedikodular artınca ülkeden ayrılmanın tam zamanı olduğuna karar vermiş. Buraya geldiğinde bir mühendislik şirketi açmış, kendisini yüksek mühendis unvanıyla tanıttığı kartvizitler bastırmış ve kapı kapı dolaşarak yol inşaatı yapabileceğini söylemiş. O zamanlar, yani yirmi sene önce yol inşaatı projelerine kalkışabilmenin sadece iki yolu varmış. Hükümetten bir tanıdığının olması ya da hükümete rüşvet yedirebilecek kadar zengin olmak. Klipra'da ikisi de olmadığı için haliyle şansı düşükmüş. O da bugünkü servetinin temellerini atan iki şeyi çok iyi öğrenmiş: Tay dili ve yağcılık. Yağcılık derken abarttığımı sanma; onu buradaki Norveçlilere karşı kullanmış. İddia ettiğine göre sırıtmakta öyle ustalaşmış ki Taylandlılar bile bunun fazla olduğunu düşünmüş. Ayrıca küçük oğlanlara karşı olan ilgisini işbirliği yapmaya başladığı birkaç politikacıyla da paylaşmış. Hopewell Bangkok Yükseltilmiş Kara ve Demir Yolu Sistemi'nin, diğer adıyla BERTS'in inşaatı için anlaşmalar yapılırken onlarla bazı ahlaksızlıklarını paylaşması belki de sorun yaratmamıştır."

"Kara ve demiryolu mu?"

"Evet. Şehrin her yerinde yere çakılan büyük çelik sütunları muhtemelen fark etmişsindir."

Harry başını aşağı yukarı salladı.

"Şu anda altı bin sütun var ve daha da olacak. Ve bunlar

sadece otoyol için değil; çünkü onun üzerinde de demiryolu olacak. Bu şehri boğulmaktan kurtarmak için yapılan ve yirmi beş milyar kron değerinde, elli kilometrelik ultra modern bir karayolu ve altmış kilometrelik demiryolundan bahsediyoruz. Anlıyor musun? Bu proje tüm dünyanın en büyük yol inşaatı projesi olmalı. Adeta bir asfalt ve travers tanrısı."

"Klipra da bu projede mi?"

"Kimlerin olup olmadığını kimse bilmiyor. Kesin olan şu ki Hong Konglu asıl büyük firma çekildi; ayrıca bütçe ve takvimin muhtemelen dışına çıkılacak."

"Bütçe aşıldı mı yani? Şaşırdım" dedi Harry, kuru bir sesle.

"Ama bu tabii ki diğer şirketlerin iştahını kabartacak ve tahminime göre Klipra projeye iyiden iyiye çöreklenmiştir bile. Birisi çekildiğinde politikacılar diğerlerinin tekliflerini yeniden düzenlemelerine izin vermek zorunda. Pastadan ona sunulan payı almaya yetecek kadar mali gücü varsa, Klipra yakında bölgenin en büyük girişimcilerinden biri haline gelebilir."

"Evet ama bunun çocuk istismarıyla ilgisi ne?"

"Güçlü erkekler yasaları kendi çıkarlarına göre esnetmeye meyillidirler, hepsi bu. Şu anki hükümetin dürüstlüğünden şüphe etmek için bir nedenim yok; fakat adamın siyasi gücü varsa ve tutuklandığı takdirde tüm inşaat programı daha da sarkacaksa Norveç'e iade edilme ihtimali fazla olmayabilir."

"O halde şimdi ne yapacaksınız?"

"İşler değişiyor. Suçluların iadesiyle ilgili yeni anlaşmanın yürürlüğe girmesini bekliyoruz. Ondan sonra biraz daha bekleyeceğiz, Klipra'yı tutuklayacağız ve Tayland yetkililerine fotoğrafların anlaşma imzalandıktan sonra çekildiğini bildireceğiz."

"Ve onu çocuklarla birlikte olmakla mı suçlayacaksınız?"

"Belki bir de cinayetle."

Harry sandalyesinde irkildi.

"Bıçağın Klipra'yla bağlantısını bulan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun, dedektif?" dedi Löken, piposunu yakmaya çalışırken.

"Bıçakla ilgili ne biliyorsun?" diye sordu Harry.

"Tonje Wiig büyükelçiyi teşhis ettiğinde ona motele kadar eşlik ettim. Gelmişken de birkaç fotoğraf çektim."

"Etrafta dikilen o kadar polis memuru varken mi?"

"Evet, çok küçük bir makine. Bunun gibi bir kol saatine bile sığıyor." Löken gülümsedi. "Mağazalarda bulamazsın."

"Sonra da cam mozaiğin Klipra'nın eviyle bağlantısını mı çözdün?"

"Tapınağın Klipra'ya satışıyla ilgilenenlerden biriyle irtibat kurdum. Rangoon'daki Mahasi Merkezi'nden bir *pongyi* ile. Bıçak tapınaktaki süs eşyalarından biriymiş ve Klipra tarafından satın alınmış. Keşişin söylediğine göre bu bıçaklar çift yapılırmış. O yüzden bir eşi de olmalıymış."

"Bir dakika" dedi Harry. "Bu keşişe ulaştığına göre bıçağın bir şekilde Burma tapınaklarıyla bağlantılı olduğunu tahmin etmiş olmalısın."

Löken omuz silkti.

"Haydi ama" dedi Harry, "sen sanat tarihçisi falan değilsin. Bıçağın Şan bilmem neleriyle bağlantısını kurabilmek için bizim bir profesörden yardım almamız gerekmişti. Demek ki keşişe sormadan önce de Klipra'dan şüpheleniyordun."

Löken parmaklarını yakıp kibriti sinirle fırlattı.

"Cinayetin Klipra'yla ilgisinin olabileceğine inanmak için bir nedenim vardı. Biliyorsun, büyükelçinin öldürüldüğü gün Klipra'nın evinin karşısındaki bir dairede oturuyordum."

"Eee?"

"Saat yedi gibi Atle Molnes oraya geldi. Sekizde de Klipra'yla ikisi elçilik arabasına binip gittiler."

"O araba olduğuna emin misin? Arabayı gördüm; çoğu elçilik arabası gibi camları filmli, neredeyse içi görünmüyor."

"Klipra'yı araba eve geldiğinde fotoğraf makinesinin lensiyle gördüm. Araba garaja park etti; oradan evin içine giden bir kapı var; dolayısıyla önce Klipra'nın ayağa kalkıp kapıya yürüdüğünü gördüm. Sonra bir müddet kimseyi görmedim. Ta ki büyükelçi oturma odasında gezinirken belirene dek. Ardından araba tekrar hareket etti ve Klipra artık evde değildi."

"Gelenin büyükelçi olduğundan emin olamazsın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü oturduğun yerden vücudunun sadece alt kısmını görebilmişsindir; gerisi mozaiğin arkasında kalmıştır."

Löken güldü. "Şey, o kadarı bile fazlasıyla yeterli oldu" dedi ve nihayet piposunu yakmayı başardı. "Çünkü ondan başka kimse o kadar parlak bir sarı takım elbise giymezdi."

Normal şartlarda Harry kendisini gülümsemek zorunda hissedebilirdi; ancak o anda kafasının içinde çok fazla şey dönüyordu.

"Torhus'a ve emniyet müdürüne neden bu bilgi verilmedi?"

"Verilmediğini kim söyledi?"

Harry gözlerinin arkasının hafifçe zonkladığını hissedebiliyordu. Politikacılar onu her şeyden habersiz bırakmışlardı. Etrafta kırıp dökecek bir şeyler bakındı.

37

19 Ocak Pazar

Eve vardığında saat gece on bire geliyordu.

"Bir ziyaretçiniz var" dedi kapıdaki güvenlik görevlisi.

Harry asansörle yukarı çıktı, havuzun kenarında sırtüstü uzandı ve Runa'nın yüzerken çıkardığı minik, ritmik su seslerini dinledi.

"Eve gitmen gerek" dedi biraz sonra. Runa cevap vermedi. Harry ayağa kalkarak dairesine kadar yürüdü.

Bjarne Möller pencerenin önünde dikilmiş, dışarısını izliyordu. Akşam yeni çökmüştü ama şimdiden zifiri karanlık olmuştu bile. Soğukların etkisi yakın bir dönemde azalacağa benzemiyordu. Oğlanlarsa bu havayı eğlenceli buluyordu ve parmakları buz kesilmiş, yanakları kızarmış bir halde sofraya gelirken kimin daha uzağa atladığını tartışıyorlardı.

Zaman öyle hızlı akıyordu ki... Oysa onları iki bacağının arasına sıkıştırıp Grefsenkollen'in sırtlarından aşağı kaydıkları günün üzerinden çok geçmemiş gibi geliyordu. Önceki gün odalarına gidip onlara kitap okuyabileceğini söylediğinde ona tuhaf tuhaf bakmışlardı.

Trine, yorgun göründüğünü söylemişti. Yorgun muydu gerçekten de? Belki. Düşünecek çok şey vardı; cinayet masası amirliğini kabul ettiğinde hayal ettiğinden daha çok. On-

ca rapor, toplantı ve bütçe meselesini halletse bile bu defa da polislerden biri kapısını çalıp Bjarne'nin çözemeyeceği bir sorunla –ayrılmak isteyen bir eş, kontrolden çıkmış bir konut kredisi ya da yıpranan sinirler– çıkageliyordu.

Görevi kabul ederken dört gözle beklediği soruşturma yönetme işi ikinci plana atılmıştı. Dahası gizli gündemler, satır aralarından anlam çıkarmalar ve kariyer oyunları gibi konuları hâlâ kıvıramıyordu. Arada bir o koltukta oturmak isteyip istemediğini kendisine sorsa da Trine'nin maaşının yükselmesinden oldukça memnun olduğunu biliyordu. Zaten oğlanlar da yeni kayak takımı istiyordu. Uzun zamandır istedikleri bilgisayarları almanın vakti de gelmişti belki. Pencere camının dışında minik kar taneleri bir girdap gibi dönerek uçuşuyordu. Eskiden ne kadar iyi bir polisti.

Telefon çaldı.

"Möller."

"Ben Hole. Başından beri biliyor muydun?"

"Alo? Harry, sen misin?"

"Bu soruşturmanın çözülmemesi için özel olarak seçildiğimden haberin var mıydı?"

Möller sesini alçattı. Kayakları ve bilgisayarları unutmuştu bile. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oslo'dakilerin katilin kim olduğunu en başından beri tahmin ettiklerini bilmediğini söylemeni istiyorum."

"Pekâlâ Harry. Bilmiyordum... Daha doğrusu, ne saçmaladığını hâlâ bilmiyorum."

"Emniyet müdürü ve Dışişleri Bakanlığı'ndan Dagfinn Torhus, büyükelçi ve Ove Klipra adında bir Norveçlinin moteldeki cinayetten yarım saat önce elçilik arabasıyla Klipra'nın evinden ayrıldığını başından beri biliyormuş. Klipra'nın büyükelçiyi öldürmek için iyi bir nedeni olduğunu da."

Moller kendini koltuğa bıraktı. "Neymiş o?"

"Klipra, Bangkok'un en zengin adamlarından biri. Büyükelçi önemli maddi zorluklar yaşıyordu ve hatta kendi inisiyatifini kullanarak çocuk istismarı nedeniyle Klipra aleyhine gayet yasadışı bir soruşturma başlatmıştı. Büyükelçi ölü bulunduğunda çantasında Klipra'nın bir erkek çocuğuyla çekilmiş fotoğrafları vardı. Klipra'yı ziyaret sebebini tahmin etmek zor olmasa gerek. Molnes, Klipra'yı bu soruşturmayı tek başına yürüttüğüne ve fotoğrafları kendisinin çektiğine inandırmayı başarmış olmalı. Sonra da 'tüm kopyalar' için ona bir fiyat vermiştir. Böyle deniyordu, değil mi? Molnes'in elinde kaç kopya olduğunu öğrenmek elbette imkânsızdı; fakat Klipra büyükelçi gibi aynı zamanda uslanmaz bir kumarbaz olan bir şantajcının, parayı verse bile kapısını tekrar tekrar çalacağını muhtemelen fark etti. Dolayısıyla onu arabasıyla bankaya götürmesini istedi, bankaya geldiklerinde arabadan indi ve Molnes'e motele gidip beklemesini, parayı oraya getireceğini söyledi. Klipra motele geldiğinde odayı aramasına bile gerek kalmadı; ne de olsa büyükelçinin arabasını dışarıda park etmiş halde görebiliyordu. Siktir, adam bıçağın Klipra'yla bağlantısını bile çözmeyi başarmış."

"Hangi adam?"

"Löken. Ivar Löken. Burada uzun yıllardır çalışan bir istihbarat subayı. Dediğine göre Avrupa Birliği'nin çalışanıymış ve göçmenlerle ilgileniyormuş; ama ben zaten ne biliyorum ki? Tahminime göre maaşının çoğunu NATO'dan ya da öyle bir yerden alıyormuş. Klipra'yı aylardır gözetliyormuş."

"Büyükelçi bunu bilmiyor muydu? Soruşturmayı onun başlattığını söylemedin mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İstihbaratçının o evi gözetlediğini bildiği halde büyükelçinin oraya Klipra'ya şantaj yapmak için gittiğini iddia ediyorsun."

"Elbette biliyordu. Fotoğrafların kopyalarını Löken'den al-

dı. Eee, ne olmuş? Norveç büyükelçisinin Bangkok'un en zengin Norveçlisine nezaket ziyaretinde bulunmasında şüphe çekici bir şey yok, öyle değil mi?"

"Belki de. Şu senin Löken başka ne söyledi?"

"Bu işe seçilmemin asıl nedenini söyledi."

"Neymiş?"

"Klipra'nın araştırılmasından haberdar olan adamlar bir risk almıştı. Yakalanırlarsa kıyamet kopacaktı; siyasi bir kriz yaşanacak, bazıları koltuklarından olacaktı, falan filan. Dolayısıyla, büyükelçi cinayete kurban gittiğinde ve bunu kimin yaptığıyla ilgili kafalarında güçlü bir tahmin olduğunda cinayet soruşturmasını kendi soruşturmaları belli olmayacak şekilde ayarlamak zorunda kaldılar. Orta yolu bulmalı, *bir şeyler* yapıyor gibi görünürken gizledikleri soruşturmanın ortaya çıkmaması için çok fazla şey de yapmamalıydılar. Norveçli bir polisi gönderirlerse kimse onlara hiçbir şey yapmadıklarını söyleyemezdi. Bana ekip gönderemediklerini çünkü Tayland polisinin bundan alınacağını söylediler."

Harry'nin gülüşü yeryüzüyle uydu arasında bir yerlerde savrulan başka bir konuşmaya karıştı.

"Onun yerine hiçbir şeyi aydınlığa kavuşturamayacağını düşündükleri tek bir kişi seçtiler. Dagfinn Torhus araştırmasını yapmıştı ve onlara kesinlikle sorun yaratmayacak mükemmel adayı bulmuştu. Çünkü muhtemelen gecelerini bira kasasının başında geçirecek ve gündüzleri akşamdan kaldığından uyuklayacaktı. Harry Hole mükemmeldi çünkü zar zor iş görebiliyordu. Olur da biri sorarsa, bu polisin Avustralya'da benzer bir görev sonrasında muhteşem yorumlar aldığını söyleyerek tercihlerini haklı çıkaracaklardı. Bu da yetmezse ne de olsa cinayet masası amiri Möller bile ona kefil olmuştu ve ondan iyi kimse bilemezdi."

Duydukları Möller'in hoşuna gitmedi. Artık durumu net bir şekilde görmesi bir yana, emniyet müdürünün soru so-

rulduğu anda gözlerini ona dikişini ve kaşlarını belli belirsiz kaldırışını hatırlaması huzursuz etmişti onu. Soru sormamış, emretmişti.

"Peki ama Torhus ve emniyet müdürü neden bir pedofili yakalamak için işlerini tehlikeye atsınlar?"

"Güzel soru."

Bir sessizlik çöktü. İkisi de aklındakileri kelimelere dökmeye cesaret edemedi.

"Şimdi ne olacak, Harry?"

"Şimdi 'Operasyon: Kıçımızı Kurtarma' zamanı."

"Ne demek o?"

"Kimse kabak başına patlasın istemiyor, o demek. Ne Löken, ne de ben. Şimdilik bu konuda çenemizi kapatmaya ve Klipra'yı birlikte tutuklamaya karar verdik. Herhalde bundan sonra dosyaya senin el koyman daha iyi olur, değil mi şef? Belki doğruca meclise taşırsın? Sonuçta senin de kurtarman gereken bir kıçın var."

Möller bunu biraz düşündü. Kurtarılmak istediğinden emin değildi. En kötü ihtimalle onu yeniden polis yaparlardı.

"Bu çok ciddi bir konu, Harry. Önce düşünmem lazım; seni sonra ararım, olur mu?"

"Tamam."

Uzaydaki başka bir konuşmadan cılız sinyaller aldıktan sonra her şey bir anda sessizleşti. Bir süre yıldızların sesini dinlediler.

"Harry?"

"Efendim?"

"Düşünme faslını boşver gitsin, seninleyim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim, şef."

"Onu tutukladığınızda beni ara."

"Ah, evet, söylemeyi unuttum. Büyükelçi öldürüldüğünden beri Klipra'yı gören olmamış."

38

20 Ocak Pazartesi

Löken gece dürbününü Harry'ye verdi.

"Her yer temiz" dedi. "İşleyişi biliyorum. Güvenlik birazdan dönecek ve garaj yolun aşağısında, bahçe kapısının yanındaki kulübede oturacak. Yirmi dakika boyunca bir daha turlamayacak."

Klipra'nın malikânesinin yaklaşık yüz metre uzağındaki bir evin çatı katında oturuyorlardı. Pencere tahtayla kaplıydı ancak iki kalasın arasındaki boşluğa dürbün sığıyordu. Ya da bir fotoğraf makinesi. Klipra'nın tik ağacından yapılmış, ejderha başıyla süslü eviyle çatı katı arasında yan yana dizili alçak barakalar, bir yol ve tepesi dikenli telle kaplı yüksek, beyaz bir duvar duruyordu.

"Bu şehirdeki tek sorun, her yerde insan olması. Daima. O yüzden mecburen etraftan dolaşıp şuradaki barakanın arkasından duvara tırmanacağız."

Barakayı işaret edince Harry dürbünü gözlerine götürdü.

Löken ona dikkat çekmeyecek dar ve koyu renkli giysiler giymesini söylemişti. O da siyah kot pantolonunu ve yine siyah olan Joy Division tişörtünü seçmişti. Tişörtü giydiğinde aklına Kristin gelmişti; ona sevdirmeyi başarabildiği tek şey bu olmuştu çünkü. Joy Division. Harry'ye göre Camel'ı sevmeyişinin eksikliği böylece bir nebze olsun gideriliyordu.

"Haydi başlayalım" dedi Löken.

Dışarıdaki hava durgundu ve toz çakıltaşlı yolun üzerinde özgürce asılı duruyordu. *Takraw*[19] oynayan bir grup erkek çocuğu bir çember halinde dikilip küçük bir lastik topu ayaklarıyla havada tutmaya çalışırken siyah giysili iki *farang*'ı fark etmedi. Harry ve Ivar sokağın karşısına geçti, barakaların arasından süzüldü ve kimseye görünmeden duvara vardı. Puslu gökyüzü, yere irili ufaklı milyonlarca lambadan gelen kirli, sarı bir ışık yansıtıyor ve böyle gecelerde Bangkok'un zifiri karanlığa gömülmesine asla izin vermiyordu. Löken küçük sırt çantasını duvarın diğer tarafına fırlatıp dikenli tellerin üzerine ince, dar bir lastik paspas açtı.

"Önce sen" dedi, Harry'nin basması için parmaklarını birbirine geçirerek.

"Ya sen?"

"Beni merak etme, haydi."

Harry'yi duvarın üzerindeki bir direğe tutunana kadar yukarı kaldırdı. Harry bir ayağını paspasa koydu ve diğerini öne doğru atarken telin lastiğin altını yırttığını duydu. Romsdal Panayırı'nda halatın sarıldığı kamayı unutarak bayrak direğinden aşağı kayan çocuğun hikâyesini düşünmemeye çalıştı. Büyükbabası, hadım olurkenki bağırışlarının fiyordun karşısından bile duyulduğunu söylemişti.

Löken bir saniye sonra yanında bitiverdi.

"Vay canına, ne çabuk" diye fısıldadı Harry.

"Bir emekli için günlük spor."

Harry ile emekli, başlarını eğerek evin duvarı boyunca çimenliği koşar adımlarla geçtiler ve köşede durdular. Löken dürbünü çıkarıp güvenliğin diğer yöne baktığından emin oluncaya kadar bekledi.

"Şimdi!"

Harry görünmez olduğunu düşünmeye çalışarak fırladı.

19. Ayak voleybolu. (ç.n.)

Garaja uzak değillerdi ancak etraf aydınlıktı ve güvenlik kulübesiyle aralarında gizlenebilecekleri hiçbir şey yoktu. Löken peşinden geliyordu.

Harry bir eve zorla girmenin çok fazla yolu olamayacağını düşünse de Löken her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamakta ısrarcıydı. Son ve en önemli aşamada birbirlerine yakın koşmaları gerektiğini vurguladığında Harry biri koşarken diğeri gözcülük yapsa daha akıllıca olmaz mı diye sormuştu.

"Ne için?" diye sormuştu Löken. "Görülürsek bunu zaten anlarız. Ayrı yerlerde olursak fark edilme ihtimalimiz iki katına çıkar. Artık polis kolejinde size hiçbir şey öğretmiyorlar mı?" Harry planın geri kalanı için ağzını dahi açamamıştı.

Garajın hâkimi beyaz bir Lincoln Continental'di ve durduğu yerde evin içine açılan bir yan kapı vardı. Löken yan kapının kilidini açmanın ana kapıdan daha kolay olacağını düşünmüştü; ayrıca bahçe kapısından onları kimse göremezdi.

Maymuncuğunu çıkarıp işe koyuldu.

"Saate bakıyor musun?" diye fısıldadı. Harry başını salladı. Saate göre güvenlik görevlisinin turlamasına on altı dakika vardı.

On iki dakika sonra Harry tüm vücudunun kaşındığını hissetti.

On üç dakika sonra Sunthorn'un bir duman bulutunun içinde belirmesini diledi.

On dört dakika sonra operasyondan vazgeçmeleri gerektiğini biliyordu.

"Gidelim buradan" diye fısıldadı.

"Az daha" dedi Löken ve kilidin üzerine eğildi. "Sadece birkaç saniye daha."

Harry dişlerinin sıkarak "Hemen şimdi!" diye tısladı.

Löken cevap vermedi. Harry derin bir nefes aldı, bir koluyla onun omzuna sarıldı. Löken döndü ve göz göze geldiler.

O altın diş bir kez daha parladı. "İşte" diye fısıldadı Löken.

Kapı hiç ses çıkarmadan yana kayarak açıldı. Dikkatlice içeri girip kapıyı sessizce kapattılar. O sırada garajda ayak sesleri duyuldu, kapının üzerindeki pencereden bir el fenerinin ışığı girdi ve kapı kolu sertçe zorlandı. Sırtlarını duvara dayayıp beklediler. Harry nefesini tuttu ve kalbinin tüm bedenine kan pompaladığını hissetti. Biraz sonra ayak sesleri giderek kayboldu.

Harry sesini yükseltmemek için uğraştı. "Yirmi dakika demiştin!"

Löken omuzlarını silkti. "Aşağı yukarı."

Harry ağzından nefes alıp verirken içinden saydı.

El fenerlerini yakıp evin iç kısımlarına doğru gideceklerdi ki Harry'nin ayağının altında bir şey çıtırdadı.

"Bu da ne?" Feneri aşağı tuttu. Koyu renkli parke zeminin üzerinde küçük beyaz öbekler vardı.

Löken feneri beyaz badanalı duvara tuttu.

"Aha, Klipra tam bir düzenbaz çıktı. Bu ev hesapta sadece tik ağacından yapılmıştı. Bu herife olan saygımı işte şimdi gerçekten de yitirdim" dedi. "Haydi, Harry. Zaman azalıyor!"

Evi Löken'in talimatlarına göre hızlıca ve sistemli bir şekilde aradılar. Harry yalnızca ona söyleneni yapmaya, eşyaların yerinden oynatılmadan önce nerede durduğunu aklından çıkarmamaya, parmak izi bırakmamaya ve çekmecelerle dolapları açmadan önce bantla yapıştırılmadıklarını kontrol etmeye odaklandı. İki saatin sonunda mutfak masasına oturdular. Löken birkaç çocuk pornosu dergisi ve yıllardır kullanılmamış gibi duran bir altıpatlar bulmuştu. İkisinin de fotoğraflarını çekmişti.

"Adam evden çok acele çıkmış" dedi. "Yatak odasında iki boş valiz var, banyoda kişisel bakım çantası duruyor ve giysi dolapları tamamen dolu."

"Belki de üçüncü bir valizi vardır" dedi Harry.

Löken ona tiksinti ve hoşgörüyle karışık bir bakış attı. Hevesli ancak pek de parlak olmayan bir çaylağa bakar gibi diye düşündü Harry.

"Hiçbir erkeğin iki bakım çantası olmaz Hole."

Harry tam bir çaylak gibi hissetti.

"Bir oda kaldı" dedi Löken. "Üst kattaki çalışma odasının kapısı kilitli ve kilidi benim açamayacağım türden bir Alman panzeri." Sırt çantasından bir levye çıkardı.

"Buna gerek olmayacağını umuyordum. İşimiz bittiğinde o kapı mahvolacak."

"Önemi yok" dedi Harry. "Zaten ben de terliklerini yanlış rafa koydum galiba."

Löken sessizce güldü.

Levyeyi kilit yerine menteşelerde kullandılar. Harry çok yavaş davranınca ağır kapı büyük bir gümbürtüyle odanın içine devrildi. Birkaç saniye hareketsizce dikilip güvenlik görevlisinin bağırışlarını duymayı beklediler.

"Sence duymuşlar mıdır?" diye sordu Harry.

"Sanmam. Bu şehrin desibeli öyle yüksek ki tek bir gümbürtü neredeyse fark edilmez bile."

Fener ışıkları duvarlarda sarı hamamböcekleri gibi bir aşağı bir yukarı gezindi.

Çalışma masasının üzerindeki duvarda çerçeveli bir takım posteri ve onun üzerinde kırmızı beyaz bir Manchester United bayrağı asılıydı. Daha altta ahşaba oyulmuş, gemili bir kırmızı beyaz şehir arması görünüyordu.

Işık bir fotoğrafta durdu. Geniş, gülümseyen bir ağzı, gıdılı, dolgun bir çenesi ve zevkten parıldayan hafif pörtlek gözleriyle poz veren bir adamın fotoğrafıydı. Ove Klipra çok gülen bir adama benziyordu. Sarı kâkülleri rüzgârda uçuşuyordu. Fotoğraf bir teknenin güvertesinde çekilmiş olmalıydı.

"Resme bakınca pedofile o kadar da benzemiyor" dedi Harry.

"Zaten nadiren benzerler" dedi Löken. Harry gözlerini ona çevirdiyse de ışıktan kör oldu. "O da ne?"

Harry döndü. Löken feneri köşedeki gri bir metal kutuya tutuyordu. Harry onu görür görmez tanıdı.

"Bunun ne olduğunu söyleyebilirim" dedi, sonunda bir katkıda bulunabilmekten memnun. "Bu yarım milyon kron değerinde bir ses kaydedici. Aynısını Brekke'nin ofisinde görmüştüm. Telefon konuşmalarını kaydediyor, kayıtlar ve zaman kodu değiştirilemiyor, böylece hukuki anlaşmazlıklarda kullanılabiliyor. Telefonda milyonluk anlaşmalar yapıyorsan harika bir cihaz."

Harry masadaki belgeleri karıştırdı. Japon ve Amerikan şirketlerinin antetli kâğıtlarını, anlaşmaları, kontratları, anlaşma taslaklarını ve taslaklara yapılan değişiklikleri gördü. Birçoğunda ulaşım projesi BERTS'ten bahsediliyordu. Kapağında Barclays Thailand'ın yazılı olduğu bir kitapçık vardı. Phuridell adındaki bir şirketle ilgili rapordu. Ardından feneri yukarı kaldırdı. Ve ışık duvardaki bir cismin üzerine gelince durdu.

"Vay! Şuraya bak, Löken. Bahsettiğin diğer bıçak bu olmalı."

Löken cevap vermedi; sırtı Harry'ye dönüktü.

"Ne söylediğimi duy..."

"Çıkmamız gerek, Harry. Hemen."

Harry arkasını döndü ve Löken'in feneri duvara, üzerinde yanıp sönen kırmızı bir lambanın olduğu minik bir kutuya tuttuğunu gördü. O esnada biri kulağına şiş batırmış gibi hissetti. Ses öyle tiz ve yüksekti ki kulakları anında yarı sağır oldu.

"Gecikmeli alarm!" diye bağırdı Löken, koşmaya başlayarak. "Feneri kapat!"

Harry onun peşinden gitti ve karanlıkta sendeleyerek merdiveni indi. Garaja açılan yan kapıya doğru fırladılar.

"Bekle." Harry diz çökmüş, elleriyle yerdeki sıva parçalarını topluyordu.

Dışarıdan gelen sesleri ve anahtar şıngırtısını duyabiliyorlardı. Kapının üzerindeki pencerenin cam mozaiğinden geçerken maviye dönen ayışığı, önlerindeki parkeye düşüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Harry cevap vermedi çünkü o anda kilidin çevrildiğini duydular. Yan kapıya vardıktan bir saniye sonra başlarını eğerek var güçleriyle çimenlerde koşuyor ve delirmiş gibi öten alarmın sesini giderek arkalarında bırakıyorlardı.

"Kıl payı kurtulduk" dedi Löken, duvarın diğer tarafına geçtiklerinde. Harry ona baktı. Ay ışığı altın dişini aydınlatıyordu. Ve Löken'in nefesi bile kesilmemişti.

39

20 Ocak Pazartesi

Harry makası prize soktuğunda duvarın bir yerindeki kablo yandığı için yine titrek mum ışığında oturuyorlardı. Löken az önce bir şişe Jim Beam açmıştı.

"Neden burnunu oynatıyorsun Hole? Kokusunu sevmiyor musun?"

"Kokusuyla ilgili bir sorunum yok."

"Tadıyla mı var?"

"Tadı harika. Jim'le ben eski arkadaşızdır."

"Ah." Löken kendisi için bir bardağa bolca viski koydu. "O zaman artık yakın arkadaş değilsiniz, öyle mi?"

"Beni kötü etkilediğini söylüyorlar."

"Peki şimdi kiminle takılıyorsun?"

Harry kola şişesini kaldırdı. "Amerikan kültür emperyalizmiyle."

"Hiç mi içki içmiyorsun?"

"Sonbaharda bayağı bira içtim."

Löken hafif bir kahkaha attı.

"Pekâlâ, konumuz şu. Bir süredir Torhus'un neden seni seçtiğine kafa yoruyorum."

Harry bunun dolaylı bir iltifat olduğunu biliyordu. Demek ki Löken, Torhus'un daha aptal birilerini seçebileceğini düşünüyordu. Yetersiz bir polis olması dışında başka bir neden olmalıydı.

Harry başıyla şişeyi gösterdi. "Mide bulantını dindiriyor mu bari?"

Löken kaşlarını kaldırdı.

"Yaptığın işi bir süreliğine unutturuyor mu? Yani erkek çocuklarını, fotoğrafları, tüm diğer rezillikleri?"

Löken bardağı kafasına dikti ve bir daha doldurdu. Bir yudum aldı, bardağı bırakıp sandalyesine yaslandı.

"Ben bu iş için biçilmiş kaftanım Harry."

Harry ne demek istediğini anlamadı.

"Ne düşündüklerini, neye göre hareket ettiklerini, neden haz duyduklarını, hangi cezbedici şeylere karşı koyup hangilerine koyamadıklarını biliyorum." Piposunu hazırladı. "Onları kendimi bildim bileli tanıyorum."

Harry ne söyleyeceğini bilemedi. Onun yerine dilini ısırdı.

"Demek içkiyi bıraktın. Bu işte iyi misindir, Harry? Bir şeylerden vazgeçme işinde? Sigarayla ilgili anlattığın şu hikâyede olduğu gibi. Bir karar alırsın ve ne olursa olsun ona bağlı mı kalırsın?"

"Şey, sanırım evet" dedi Harry. "Sorun şu ki o kararlar her zaman iyi olmuyor."

Löken yeniden güldü. Bu kahkaha Harry'ye aynı şekilde gülen eski bir dostu hatırlattı. Onu Sidney'de toprağa vermişti ama geceleri Harry'ye düzenli olarak ziyarete gelirdi.

"O halde aynıyız" dedi Löken. "Hayatımda asla bir çocuğa elimi sürmedim. Bunu hayal ettim, fanteziler kurdum, hatta ağladım bile ama asla yapmadım. Bunun ne olduğunu anlayabiliyor musun?"

Harry yutkundu.

"Üvey babam bana ilk kez tecavüz ettiğinde kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum; ama herhalde en fazla beştim. On üç yaşındayken uyluğuna bir balta sapladım. Atardamarına denk geldiği için şoka girdi ve ölümden döndü. Kurtuldu, ancak tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu. Herkese ka-

za olduğunu söyledi. Odun kırarken balta elinden kaymıştı. Muhtemelen ödeştiğimizi düşünüyordu."

Löken bardağını kaldırıp gözlerini kahverengi sıvıya dikti.

"Cinsel istismara uğrayan çocukların kendilerinin de birer istismarcıya dönüşmesinin istatistiksel olarak, yüksek ihtimal taşımasının müthiş bir paradoks olduğunu düşünebilirsin" dedi.

Harry surat astı.

"Doğru" dedi Löken. "Pedofiller genellikle çocuklara nasıl bir acı verdiklerini iyi bilirler. Birçoğu o korkuyu, kafa karışıklığını ve suçluluk duygusunu kendisi de yaşamıştır. Cinsel heyecanla ölme arzusu arasında yakın bir ilişki bulunduğunu öne süren çok sayıda psikolog olduğunu biliyor muydun?"

Harry başını sağa sola salladı. Löken bardağını tek dikişte bitirdi ve yüzünü ekşitti.

"Aslında bir vampir tarafından ısırılmaya benziyor. Önce öldüğünü sanıyorsun, sonra uyanıyorsun ve bir bakmışsın ki sen de vampir olmuşsun. Ölümsüzsün ama daima kana susuyorsun."

"Ve daima ölümü mü arzuluyorsun?"

"Kesinlikle."

"Peki seni bu kadar farklı kılan ne?"

"Herkes farklıdır Hole." Löken piposunu sıkıştırmayı bitirip masaya koydu. Balıkçı yaka siyah kazağını çıkarmıştı ve çıplak tenindeki ter parıldıyordu. Yapılı ve dinç bir vücudu olsa da kırışık teni ve pörsümüş kasları yaşlandığını ve belki de bir gün öleceğini ele veriyordu.

"Vardö'deki askeri gazinoda dolabımda çocuk pornosu dergisi bulununca gazino komutanı yanına çağırdı. Sanırım şanslıydım; çünkü beni ihbar etmediler. Sicilime kara bir leke işlemek yerine sadece hava kuvvetlerinden istifa etmemi rica ettiler. İstihbarat görevinde bulunduğum için o zamanlar Özel Servisler adı verilen, CIA'in öncüsü olan teşkilatla

irtibata geçtim. Beni önce Amerika'daki bir kursa, sonra da Norveç sahra hastanesinde çalışma bahanesiyle Kore'ye gönderdiler."

"Şu anda tam olarak kimin için çalışıyorsun?"

Löken bunun hiçbir öneminin bulunmadığını göstermek için omuz silkti.

"Utanç duymuyor musun?" diye sordu Harry.

"Elbette" dedi Löken, yorgun bir gülümsemeyle. "Hem de her gün. Bu benim zaafım."

"O zaman neden tüm bunları bana anlatıyorsun?"

"Hımm. Birincisi, artık kaçak bir hayat yaşamak için fazla yaşlıyım. İkincisi, başkalarının ne düşündüğünü dikkate almıyorum. Üçüncüsü de, utanç zihinselden çok duygusal seviyede yaşanıyor."

Ağzının bir kenarı alaycı bir tebessümle kıvrıldı.

"Benim ne tür bir canavar olduğumu söyleyebilen bir araştırmacı varsa göreyim diye *Archives of Sexual Behaviour* dergisine aboneydim. Utançtan çok merak yüzünden. İsviçre'de yaşayan ve eminim ki benim gibi hiçbir eylemde bulunmamış olan pedofil bir rahiple ilgili bir yazı okumaya başladım. Yazının ortalarına doğru adam kendisini bir odaya kilitledi ve içinde cam kırıkları olan bir balıkyağı içti; tam orada okumayı bıraktım. Kendimi yetiştirilme tarzı ve büyüdüğü çevrenin bir sonucu olan ve her şeye rağmen ahlaklı bir insan olarak görmeyi yeğliyorum. Böylece kendime katlanabiliyorum Hole."

"Ama bir pedofilken çocuk fuhuşuna karşı nasıl çalışabiliyorsun? Bu seni heyecanlandırıyor mu?"

Löken masaya bakıp düşüncelere daldı. "Hiçbir kadına tecavüz etmeyi hayal ettin mi Hole? Cevap vermene gerek yok, ettiğini biliyorum. Ama bu birilerine tecavüz etmek istediğin anlamına gelmiyor, değil mi? Tecavüz vakalarında çalışmak için uygun olmadığın anlamına da. Bir erkeğin nasıl kontrolden çıkabildiğini anlayabilsen bile durum aslında çok basit.

Bu yaptığı yanlış. Kanuna aykırı. O yüzden alçak herif cezasını çekmeli."

Löken üçüncü bardağı da devirdi. Şişenin etiketiyle oynamaya başladı.

Harry başını iki yana salladı. "Özür dilerim Löken ama kabullenmekte zorlanıyorum. Çocuk pornosu satın alıyorsan sen de bunun parçasısın demektir. Senin gibiler olmasa bu pisliğin piyasası da olmazdı."

"Doğru." Löken'in gözleri bulanık bakıyordu. "Ben bir aziz değilim. Evet, dünyayı bir keder yuvasına çevirenlerden biri de benim. Ne söyleyebilirim ki? Şarkıda dediği gibi: Yağmur yağarsa ben de herkes gibi ıslanırım."

Harry birden kendisi de yaşlıymış gibi hissetti. Yaşlı ve yorgun.

"O topladığın sıva parçaları neydi?" diye sordu Löken.

"Sadece uçuk bir fikir. Molnes'in araba bagajında bulduğumuz tornavidadaki sıvaya benzedikleri aklıma geldi. Sarımsı. Ne bilindik badana gibi tamamen beyaz, ne de tam sarı. İncelemeleri ve arabadaki sıva örnekleriyle karşılaştırmaları için adli tıbba göndereceğim."

"Peki aynı çıkarsa bu ne anlama gelecek?"

Harry omuzlarını kaldırdı. "Neyin ne anlama geleceğini asla bilemezsin. Bir dava sırasında topladığın bilgilerin yüzde doksan dokuzu değersizdir. Ama burnunun dibine geldiğinde o yüzde biri görebilecek kadar tetikte olman gerekir."

"Çok doğru." Löken gözlerini kapayıp sandalyesine kuruldu.

Harry caddeye indi, Liverpool şapkalı dişsiz bir adamdan jumbo karidesli erişte çorbası aldı. Adam çorbayı siyah bir kazandan kepçeyle naylon bir torbaya koydu, ağzını düğümledi ve dişetlerini göstererek sırıttı. Harry mutfaktan iki çorba kâsesi aldı. Löken'i yerinden sıçratarak uyandırdı, sessizce yemeklerini yediler.

"Sanırım sana soruşturma emrini kimin verdiğini biliyorum" dedi Harry.

Löken cevap vermedi.

"Bu gizli işe başlamak için Tayland'da yapılan anlaşmanın onaylanmasını bekleyemezdiniz. Durum acildi. Bir an önce sonuca ulaşılmalıydı ve bu yüzden aceleci davrandınız."

"Pes etmeyeceksin, değil mi?"

"Şu anda bunun bir önemi var mı?"

Löken kaşığına üfledi. "Delil toplamak uzun sürebilirdi" dedi. "Belki birkaç yıl. Zaman diğer her şeyden daha önemliydi."

"Bahse varım ki asıl emri verenin kim olduğuna dair hiçbir yazılı kanıt yoktur. Dışişleri Bakanlığı'ndan Torhus bu işte yalnız görünüyordur. Doğru mu?"

"İyi politikacılar kendilerini daima sağlama alır. Kirli işlerini bakan yardımcılarına yaptırırlar. Ve bakan yardımcıları emir vermez. Sadece müdürlere tıkanan kariyer yollarını açmaları için ne yapmaları gerektiğini söylerler."

"Bakan Yardımcısı Askildsen'i ima ediyor olman kasıtlı mı yoksa tesadüf mü?"

Löken bir karidesi höpürdeterek ağzına çekti ve sessizce çiğnedi.

"Peki Torhus'un bu operasyonu yönetmesini sağlayan neydi? Genel müdürlük koltuğu mu?"

"Bilmiyorum. Öyle şeyleri konuşmayız."

"Ya emniyet müdürü? O da kendisini büyük bir tehlikeye atmıyor mu?"

"Herhalde o da iyi bir sosyal demokrat."

"Politik hırslar yüzünden mi yani?"

"Olabilir. Belki de hiçbiri düşündüğün kadar tehlikede değildir. Büyükelçiyle aynı binada bir odaya sahip olman, senin de..."

"Oranın çalışanı olduğun anlamına gelmez, değil mi? O halde kime bağlısın? Serbest mi çalışıyorsun?"

Löken çorbadaki yansımasına gülümsedi. "Söylesene Hole, o bahsettiğin sevgiline sonra ne oldu?"

Harry ona hayretle baktı.

"Hani şu sigarayı bırakan?"

"Anlattığım gibi. İngiliz bir müzisyenle tanıştı ve onunla Londra'ya gitti."

"Ya sonra?"

"Sonrasında bir şey olduğunu kim söyledi?"

"Sen söyledin. Ondan bahsetme şeklin." Löken güldü. Kaşığını bırakmış, tekrar arkasına yaslanmıştı. "Haydi ama Hole. Sigarayı sahiden de bıraktı mı bari? Temelli?"

"Hayır" dedi Harry sessizce. "Ama artık bıraktı. Temelli."

Jim Beam şişesine baktı, gözlerini kapadı ve yalnızca tek bir kadehin bile verdiği o sıcaklığı hatırlamaya çalıştı.

Harry o masada Löken uyuyana dek oturdu. Ardından ihtiyar adamın kolunun altına girip onu yatağa götürdü, üzerine battaniye örttü ve çıktı.

River Garden'ın kapısındaki güvenlik de uyuyordu. Harry onu uyandırmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Herkes bu gece biraz uyumalıydı. Kapısının altından bir mektup atılmıştı. Harry mektubu açmadan komodine, diğer mektubun yanına bıraktı, pencerede dikildi ve Taksin Köprüsü'nün altından geçen siyah, sessiz bir yük gemisini izledi.

40

21 Ocak Salı

Harry ofise vardığında saat ona geliyordu. Nho çıkarken onunla karşılaştı.

"Duydun mu?"

"Neyi duydum mu?" dedi Harry, esneyerek.

"Senin şu Oslo'daki emniyet müdüründen gelen talimatları."

Harry kafasını sağa sola salladı.

"Bu sabahki toplantıda ilettiler. Tüm kodamanlar bir araya gelmiş."

Harry hışımla odasına girince Liz sandalyesinde irkildi.

"İyi sabahlar, Harry?"

"Hayır, hiç iyi bir sabah değil. Beşe kadar yatmadım. Soruşturmayı küçültmekle ilgili bir şeyler duydum; ne bunlar?"

Liz iç çekti. "Görünüşe bakılırsa tepemizdekiler kutsal bir toplantı daha yapmış. Emniyet müdürün bütçelerden ve personel eksikliğinden dem vurarak seni geri istemiş; bizim amir de bu dosyaya başlayınca ertelediğimiz tüm diğer cinayet dosyaları yüzünden huzursuzlanmaya başlamış. Dosyayı hasıraltı etmekten bahsetmiyorlar tabii ki; sadece normal bir öncelik seviyesine indiriyorlar."

"Yani?"

"Yani önümüzdeki birkaç gün içinde seni uçağa bindirmem gerektiğini söylediler."

"Sen ne dedin?"

"Ocak ayında genelde uçaklarda yer bulunmadığını, en az bir hafta sürebileceğini söyledim."

"O halde bir haftamız mı var?"

"Hayır, ekonomi sınıfı doluysa first class'tan yer bulmamı istediler."

Harry güldü. "Otuz bin kron. Ve bütçe sıkıntısı varken? Epey gergin olmalılar, Liz."

Liz arkaya yaslanırken sandalyesi gıcırdadı.

"Konuşmak ister misin, Harry?"

"Sen?"

"*İster miyim*, bilmiyorum" dedi Liz. "Bazı şeyleri kurcalamamak daha iyidir, bilirsin."

"Peki neden hâlâ kurcalıyoruz?"

Liz başını çevirdi, jaluziyi açtı ve dışarıyı izledi. Harry'nin oturduğu yerden bakıldığında günışığı Liz'in parlak başına beyaz bir hale konduruyordu.

"Ulusal polis teşkilatında bir çalışanın ortalama maaşının ne kadar olduğunu biliyor musun Harry? Ayda yüz elli dolar. Bu teşkilatta ailesine bakmaya çalışan yüz yirmi bin polis var ama onlara kendilerini geçindirecek kadar bile para veremiyoruz. Bazılarının bir şeylere göz yumarak fazladan para kazanmaya çalışması sence çok mu tuhaf?"

"Hayır."

Liz tekrar iç çekti. "Ben görmezden gelme işini asla başaramadım. Biraz fazladan para kazansam fena olmazdı tabii; fakat vicdanım elvermiyor. Kulağa biraz izci sözü gibi gelebilir ama birilerinin bu işi yapması lazım."

"Ayrıca bu senin..."

"Benim sorumluluğum, evet." Yüzünde bıkkın bir gülümseme belirdi. "Hepimizin sırtında taşıması gereken yükler var."

Harry konuşmaya başladı. Liz kendisine bir kahve aldı,

santrale kimseyi bağlamamasını söyledi, dinlerken notlar aldı, kahvesini tazeledi, bazen tavanı izledi, bazen küfretti ve sonunda biraz düşünmek için Harry'den gitmesini istedi.

Bir saat sonra onu yeniden çağırdı. Öfkeliydi.

"Siktir Harry, benden ne yapmamı istediğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet. Senin de farkında olduğunu görebiliyorum."

"Seni ve şu Löken denen adamı gizlemeyi kabul edersem işim tehlikede demektir."

"Teşekkür ederim."

"Siktir git, Harry!"

Harry sırıttı.

Bangkok Ticaret Odası'nda telefona cevap veren kadın, Harry'nin İngilizce konuştuğunu duyunca telefonu kapattı. Harry, Nho'dan aramasını rica etti ve Klipra'nın çalışma odasındaki raporun ön sayfasında gördüğü Phuridell ismini yazdı. "Ne iş yaptıklarını, sahibinin kim olduğunu falan öğrensen yeter."

Nho telefon açmaya gidince Harry bir süre parmaklarını masada tıkırdattı ve sonunda ahizeyi eline alıp bir numarayı aradı.

"Hole" dedi, telefonu açan kişi. Babasının soyadı buydu elbette ama Harry bunun bir alışkanlık olduğunu ve tüm aileyi kastettiğini biliyordu. Bu ismi öyle bir söylüyordu ki sanki annesi o sırada salonun yeşil koltuğunda nakış işliyor ya da kitap okuyordu. Harry artık annesiyle konuşmaya başladığından bile şüpheleniyordu.

Babası yeni uyanmıştı. Harry gününü nasıl geçireceğini sordu ve onun Rauland'daki kulübeye gideceğini duyunca şaşırdı.

"Odun kırmaya" dedi babası. "Bitiyor da."

O kulübeye nadiren giderdi.

"Senin nasıl gidiyor?" diye sordu babası.

"Harika. Yakında döneceğim. Sis nasıl?"

"İdare ediyor. Ama asla iyi bir aşçı olamayacak."

İkisi de güldü. Harry pazar günkü yemekten sonra mutfağın nasıl göründüğünü hayal edebiliyordu.

"Ona gelirken güzel bir şeyler getirsen iyi olur" dedi babası.

"Halledeceğim. Ya sen? Senin istediğin bir şey var mı?"

Konuşma kesildi. Harry kendisine küfretti. İkisinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Ondan istediği şeyi Bangkok'tan alamayacağını. Her defasında aynısı oluyordu; ne zaman babasını nihayet kabuğundan çıkardığını düşünse aklına annesini getirecek bir şey söylüyor ya da yapıyor ve onu yeniden kaybediyor, kendi isteğiyle maruz kaldığı o sessiz yalnızlığa geri yolluyordu. Sis için durum daha da kötüydü. Harry orada olmadığında iki misli yalnız kalıyordu.

Babası öksürdü. "Şey getirebilirsin... eee, şu Tayland gömleklerinden."

"Ciddi misin?"

"Evet, güzel olur. Bir de düzgün bir Nike koşu ayakkabısı; Tayland'da çok ucuz olmalılar. Dün benimkileri giydim ama artık eskidiler. Senin koşular nasıl gidiyor bu arada? Hanekleiva'da bir yarışa var mısın?"

Harry ahizeyi yerine koyarken göğsünde tuhaf bir yumru hissediyordu.

Harry günün geri kalanında hiçbir şey yapmadı.

Deftere bir şeyler karaladı ve karaladıklarının neye benzediğini düşündü.

Jens soruşturmanın nasıl gittiğini sormak için aradı. Harry bunun bir devlet sırrı olduğunu söyleyince Jens anlayışla karşıladı ama ellerinde başka bir şüphelinin olduğunu bilirse daha rahat uyuyacağını belirtti. Ardından ona yakın zaman önce

telefonda öğrendiği bir fıkrayı anlattı. Fıkraya göre bir jinekolog, meslektaşına hastalarından birinin klitorisinin kornişona benzediğini söylüyordu. Arkadaşı "O kadar büyük mü?" diye sorduğunda ise "Hayır" diyordu. "O kadar tuzlu."

Jens finans dünyasında dolaşan fıkranın kalitesizliği için özür diledi.

Harry daha sonra fıkrayı Nho'ya anlatmayı denedi ama ya kendi İngilizcesi ya da Nho'nunki yeterli gelmediğinden durum utanç verici bir hal aldı.

Harry ardından Liz'in yanına gitti ve bir müddet orada oturmasının mahzuru olup olmadığını sordu. Bir saat sonunda Liz sessizliğe daha fazla dayanamamış olacak ki ondan çıkmasını istedi.

Harry akşam yemeğini bir kez daha Le Boucheron'da yedi. Fransız ona Fransızca bir şeyler söyledi, Harry gülümseyip Norveççe cevap verdi.

Harry rüyasında yeniden onu gördü. Kızıl saçları durgun ve kaygısız gözlerinin etrafına dağılıyordu. Harry bir sonra gelecek şeyi, ağzından ve göz çukurlarından çıkarak büyüyecek yosunları bekledi ama olmadı.

"Ben Jens."

Harry uyandı ve uykusundayken telefona cevap verdiğini fark etti.

"Jens?" Kalbinin neden bir anda bu kadar hızlı atmaya başladığını merak etti.

"Kusura bakma Harry ama acil bir mesele var. Runa kayıp."

Harry tamamen uyanmıştı.

"Hilde deliye döndü. Akşam yemeğinde evde olması gerekiyordu ve saat gecenin üçü. Polisi aradım, devriye araçlarına haber verdiler ama senin de yardımını istiyorum."

"Ne için?"

"Ne için mi? Bilmiyorum. Buraya gelebilir misin? Hilde hüngür hüngür ağlıyor."

Harry manzarayı tahmin edebiliyordu. Gerisine şahitlik etmek için en ufak bir isteği yoktu.

"Bak, Jens, şu anda benim yapabileceğim bir şey yok. Çok sarhoş değilse ona bir Valium ver ve Runa'nın tüm arkadaşlarını ara."

"Polis de aynısını söyledi. Hilde'nin dediğine göre hiç arkadaşı yokmuş."

"Hay sıçayım!"

V

41

22 Ocak Çarşamba

Hilde Molnes hiç kuşku yok ki Valium almak için fazla sarhoştu. Daha da sarhoş olabileceği dışında, çoğu şey için fazla sarhoştu.

Jens bunu fark etmişe benzemiyordu. Avlanan bir hayvan gibi elinde su ve buzla mutfağa bir girip bir çıkıyordu.

Harry koltuğa oturdu ve yarım kulakla kadının anlaşılmaz sesler çıkararak bir şeyler gevelemesini dinledi.

"Başına korkunç bir şey geldiğini düşünüyor" dedi Jens.

"Ona kaybolan insanların yüzde sekseninden fazlasının sapasağlam geri döndüğünü anlat" dedi Harry, söylediklerinin Hilde için tercüme edilmesi gerekiyormuş gibi.

"Anlattım zaten. Ama birilerinin Runa'ya bir kötülük yaptığını düşünüyor. İliklerine kadar hissedebiliyormuş."

"Saçmalık!"

Jens bir sandalyenin en ucuna tüneyerek ellerini ovuşturdu. Herhangi bir şey yapabilecek ya da düşünebilecek durumda değil gibiydi. Harry'ye yalvarırcasına baktı. "Runa'yla Hilde bu aralar çok tartıştılar. Belki de... annesini cezalandırmak için kaçmıştır. Bu da olasılık dahilinde."

Hilde Molnes öksürdü ve koltukta bir kıpırdanma oldu. Doğrulup oturdu, biraz daha cin içti. Toniği çoktan unutmuştu.

"Bazen böyle içiyor" dedi Jens, Hilde orada değilmiş gibi. Kadının bir bakıma orada olmadığını görebiliyordu Harry.

Ağzı açıktı ve hafifçe horluyordu. Jens, ona bir bakış attı.

"Onunla ilk tanıştığımda bana sıtmadan korunmak için tonik içtiğini söylemişti. İçinde kinin var, biliyorsun. Ama cinle içmeyince tadı çok sıkıcı oluyormuş." Jens yorgun bir halde gülümsedi ve çevir sesini kontrol etmek için ahizeyi yeniden kaldırdı. "Şey olursa diye..."

"Anlıyorum" dedi Harry.

Verandada oturup şehri dinlediler. Havalı sondaj sesleri trafiğin uğultusunu bastırıyordu.

"Yeni yükseltilmiş otoyol" dedi Jens. "Bu aralar gece gündüz çalışıyorlar. Şehrin içinden geçip doğruca şuraya bağlanacak." Eliyle bir yeri gösterdi.

"Duyduğuma göre bu projede bir Norveçli varmış. Ove Klipra. Tanıyor musun?" Harry göz ucuyla Jens'e baktı.

"Ove Klipra, evet, tabii ki. Biz onun en çok çalıştığı borsa şirketiyiz. Şimdiye kadar onun için birçok döviz işlemi yaptım."

"Ah, sahiden mi? Şu anda ne iş çevirdiğini biliyor musun?"

"İş çevirmek mi? Bir sürü şirket satın alıyor, eğer kastettiğin buysa."

"Ne tür şirketler?"

"Genellikle küçük ölçekli girişimcilik şirketleri. Taşeron firmaları alarak BERTS'ten daha büyük bir hisse kapmak için iş kapasitesini geliştirmeyi amaçlıyor."

"Bu yaptığı mantıklı bir şey mi?"

Jens canlanmış, başka bir konu düşünmek belli ki onu rahatlatmıştı. "Satın alımları finanse edebildiği müddetçe mantıklı. Bir de şirketler bekledikleri siparişleri almadan önce tepetaklak olmazlarsa."

"Phuridell adında bir şirket biliyor musun?"

"Elbette." Jens güldü. "Klipra bizden onları analiz etmemizi istedi; biz de ona şirketi satın almasını tavsiye ettik. Burada asıl soru, senin Phuridell'i nereden bildiğin."

"Çok da iyi bir tavsiye olmadı, değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz..." Jens'in aklı karışmış gibiydi.

"Dün birisinden şirketi yoklamasını istedim ve resmen iflas bayrağını çektiğini öğrendim" dedi Harry.

"Doğru ama neden Phuridell'le bu kadar ilgileniyorsun?"

"Şöyle izah edeyim: Daha çok Klipra'yla ilgileniyorum. Malvarlığıyla ilgili genel bir fikre sahipsindir. Sence bu iflas onu ne kadar etkiler?"

Jens omuzlarını kaldırdı. "Normalde sorun olmaması gerekir ancak BERTS'le birlikte krediyle o kadar çok şirket satın aldı ki her şey iskambil kâğıdından yapılmış bir ev gibi. Tek bir rüzgârda yıkılabilir. En sonunda da Klipra yıkılır."

"Öyleyse Phuridell'i şirketinizin tavsiyesiyle, daha doğrusu senin tavsiyenle satın aldı. Şirket sadece iki hafta sonra topu dikti ve şu anda kurduğu her şeyin tek bir borsa simsarının tavsiyesi yüzünden yerle bir olma ihtimali var. Şirket analizinden pek anlamam ancak üç haftanın çok kısa bir zaman olduğunu biliyorum. Ona motoru olmayan ikinci el bir araba sattığını sezmiş olmalı. Senin gibi haydutlar hapse gitmeli."

Harry'nin düşüncelerinin ne yöne gittiğini Jens anlamaya başladı.

"Yani Ove Klipra mı?.. Şaka yapıyorsun!"

"Pekâlâ, bir teorim var."

"Neymiş o?"

"Ove Klipra motelde büyükelçiyi öldürdü ve senin şüpheli olarak görünmeni sağladı."

Jens ayağa kalktı. "İşte şimdi saçmalıyorsun Harry."

"Otur ve beni dinle Jens."

Jens iç geçirerek kendisini sandalyeye bıraktı. Harry masanın üzerine yaslandı.

"Ove Klipra saldırgan bir adam, değil mi? Hani şu eylem adamı denilenlerden?"

Jens tereddüt etti. "Evet."

"Atle Molnes'in elinde Klipra'yla ilgili bir koz olduğunu ve Klipra kendi sorunlarıyla boğuşurken Molnes'in ondan büyük miktarda para istediğini düşün."

"Nasıl bir koz?"

"Diyelim ki Molnes'in paraya ihtiyacı vardı ve Klipra'nın hayatını epey zora sokacak bazı materyalleri ele geçirmişti. Normalde Klipra bununla başa çıkabilirdi ama üzerinde çok fazla baskının olduğu sıkıntılı bir dönemdeydi. Köşeye sıkışmış hissetti. Dinliyorsun, değil mi?"

Jens başını salladı.

"Büyükelçinin arabasıyla Klipra'nın evinden ayrıldılar çünkü Klipra para ve söz konusu materyallerin takasının daha gizli bir yerde yapılması için ısrar etti. Büyükelçinin haklı olarak buna bir itiraz yoktu. Sanırım bankanın önünde arabadan inip büyükelçiyi motele gönderirken Klipra'nın aklında sen yoktun. Ama sonra düşünmeye başladı. Bir taşla iki kuş vurabilirdi. Büyükelçinin o gün öğleden sonra ilk olarak seni ziyarete gittiğini biliyordu ve polis her halükârda seni sorguya çekecekti. Aklında bir plan belirmeye başladı. Belki de *sevgili* Bay Brekke'nin o gece nerede olduğuna dair bir tanığı yoktu?"

"Neden böyle bir şeyi düşünsün ki?"

"Çünkü ertesi gün için senden bir şirket analizi istemişti. O kadar uzun zamandır birlikte iş yapıyordunuz ki artık çalışma şeklini az çok biliyordu. Hatta seni bir ankesörlüden arayıp telefonunun gelen aramalara kapalı olduğunu ve kimsenin sana tanıklık edemeyeceğini doğrulamış bile olabilir. Kanın tadını bir kere almıştı ve şimdi daha da ileri gidip polisi senin yalan söylediğine inandırmak istiyordu."

"Peki ya güvenlik kamerası kaydı?"

"Klipra'nın uzun süredir döviz danışmanı olduğun için seni birçok kere ziyarete gelmiş ve otoparktaki sistemi öğrenmiş olmalı. Belki de Molnes laf arasında ona arabasına ka-

dar eşlik ettiğini söylemiştir ve Klipra bunu polis sorgusunda belirteceğini biliyordur. Aklı başında her dedektifin bunu kamera kayıtlarına bakarak kontrol edeceğini de."

"Yani Ove Klipra otopark görevlisine rüşvet verdi, sonra da onu prusik asitle öldürdü mü? Kusura bakma Harry ama Ove Klipra'yı siyahi bir adamla pazarlık yaparken, afyon satın alırken ve onu evinin mutfağında prusik asitle karıştırırken hayal edebilmek çok zor."

Harry paketinde kalan tek sigarayı çıkardı; onu elinden geldiğince sona saklamaya çalışmıştı. Saatine göz attı. Aslında Runa'nın sabahın beşinde telefon edebileceğine inanmak için hiçbir sebep yoktu. Yine de telefonu gözünün önünden ayırmadığını fark etti. Harry ceplerini yoklarken Jens çakmağını uzattı.

"Sağ ol. Klipra'nın geçmişiyle ilgili bir şey biliyor musun, Jens? Mesela buraya ne iş olsa yapacak bir halde geldiğini; çünkü hakkında çirkin dedikodular yayılmaya başlayınca Norveç'ten apar kopar kaçmak zorunda kaldığını?"

"Evet, Norveç'teki mühendislik okulunu bitirmediğini biliyorum. Ama geri kalanını ilk defa duyuyorum."

"Sence onun gibi bir mülteci ve toplumun dışında kalmış birisi, kendisini kurtarmak için gerekli olan yollara başvururken vicdan azabı duyar mı? Özellikle de bu yollar hemen her yerde kabul görüyorken... Klipra otuz yıldan fazladır dünyanın en yozlaşmış ülkelerinden ve en yozlaşmış sektörlerinden birinde iş yapıyor. 'Yağmur yağarsa ben de herkes gibi ıslanırım' şarkısını duymuş muydun?"

Jens başını sağa sola salladı.

"Demek istediğim, Klipra bir işadamı olarak buradaki herkes gibi oyunu kurallarına göre oynuyor. Böyle insanlar kendi elleri pisliğe bulaşsın istemez, o yüzden kirli işlerini yapmaları için adam tutarlar. Bana kalırsa Klipra'nın Jim Love'ın nasıl öldüğünden haberi bile yoktur."

Harry sigarasından bir nefes çekti. Tadı hayal ettiği kadar iyi değildi.

Jens en sonunda "Anlıyorum" dedi. "Ama o iflasın mantıklı bir açıklaması var; o yüzden neden beni suçlamış olabileceğini kafam almıyor. Şirketi çok uluslu bir gruptan aldık ve diğer alt şirketlerinden dolar geliri elde ettikleri için şirketin dolar borcunu sabitlememişler."

"Ne?"

"Kısaca anlatmam gerekirse, şirket gruptan ayrılıp Klipra'nın mülkiyetine geçtiğinde dolar inanılmaz bir baskı altına girdi. Saatli bir bomba gibiydi. Ona vadeli dolar sözleşmelerini satarak borcu derhal ödemesini önerdim ama bana dolar değerinden fazla yükseldiği için bir süre bekleyeceğini söyledi. Normal bir döviz kuru dalgalanması olsa bu yaptığının en kötü ihtimalle risk almak olduğunu söyleyebilirsin. Ama kötünün de kötüsü oldu. Dolar üç haftada baht'a göre neredeyse iki katı değerlenince şirketin borcu da haliyle katlandı. Yani şirket aslında üç haftada iflas etmedi. Ne kadar sürdü, biliyor musun? Sadece üç *gün*!"

Son kelimeyi öyle yüksek sesle vurguladı ki Hilde Molnes uykusunda irkilip bir şeyler mırıldandı. Jens ona endişeyle baktı ve diğer tarafına dönüp yeniden horlayana kadar bekledi.

"Üç gün!" diye fısıldadı, ne kadar kısa bir zaman olduğunu göstermek için başparmağıyla işaretparmağını gösterdi.

"Yani seni suçlamasının mantıklı olmadığını mı düşünüyorsun?"

Jens kafasını hayır dercesine salladı. Harry sigarasını söndürdü; tam bir hayal kırıklığıydı.

"Klipra'yı biraz olsun tanıdıysam, kelime dağarcığında 'mantıklı' diye bir sözcüğün yer almadığını söyleyebilirim. İnsan doğasının mantıksızlığa olan yatkınlığını hafife almamalısın, Jens."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çivi çakarken parmağına vurursan duvara neyi fırlatırsın?

"Çekici mi?"

"Eee, bir çekiç olmak nasıl bir duygu Jens Brekke?"

Harry saat beş buçukta polis merkezini aradı, nihayet üçüncü kişide yeterli İngilizceye sahip birini bulabildi ve telefondaki kadın durumda bir değişiklik olmadığını söyledi.

"Elbet ortaya çıkacaktır" diye ekledi.

"Çıkacağından eminim" dedi Harry. "Bir otelde olduğunu tahmin ediyorum. Çok geçmeden kahvaltıya iner."

"Efendim?"

"Sadece tahmin işte... boşverin. Yardımınız için teşekkürler."

Merdivenden inerken Jens ona eşlik etti. Harry başını kaldırıp gökyüzüne baktı; hava yeni aydınlanıyordu.

"Tüm bunlar bittiğinde senden bir iyilik yapmanı rica ediyorum" dedi Jens. Derin bir nefes alıp utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hilde evlenme teklifimi kabul etti ve bir sağdıca ihtiyacım var."

Harry ne demek istediğini anlayana kadar birkaç saniye geçti. O kadar afalladı ki ne cevap vereceğini bilemedi.

Jens ayakkabılarının ucuna baktı. "Kocasının ölümünden hemen sonra evlenmemiz kulağa tuhaf gelebilir ama bizim de haklı nedenlerimiz var."

"Evet ama..."

"Benimle yeni tanıştığını söyleyeceksin, değil mi Harry? Ama şunu bil ki sen olmasaydın şu anda hâlâ içeride olacaktım." Çenesini kaldırıp sırıttı. "En azından biraz düşün."

Harry caddede bir taksi çevirdiğinde doğudaki çatıların üzerinde gökyüzü parlıyordu. Geceleri gözden kaybolduğunu düşündüğü egzoz dumanlarının sisi, evlerin arasında pinekledikten sonra güneşle birlikte uyanmış ve kızıl renkli hari-

ka bir gündoğumunun bir kısmını oluşturmaya başlamıştı. Taksi Silom Caddesi'nde ilerlerken yol kenarındaki sütunlar, kan lekeli asfaltın üzerinde uyuyan dinozorlara benzeyen uzun ve sessiz gölgeler oluşturuyordu.

Harry komodine bakarak yatakta oturuyordu. Bu zamana kadar mektup bir kere bile aklına gelmemişti. Son gelen zarfı eline aldı ve anahtarıyla yırtıp açtı. İkisi de tıpatıp benzediğinden bunun da Runa'dan geldiğini sanmıştı belki de. Bilgisayarda yazılıp bir lazer yazıcıdan çıkartılmış kısa ve öz bir mesaj vardı içinde:

> Harry Hole. Seni görebiliyorum. Daha fazla yaklaşma. Evine gitmek için uçağa bindiğinde o da sapasağlam geri dönecek. Seni her yerde bulabilirim. Yalnızsın, çok yalnız. 20 numara.

Harry boğazından sıkılıyormuş gibi hissetti ve nefes almak için ayağa kalkmak zorunda kaldı.

Bu gerçek değil, diye geçirdi aklından. Bu gerçekleşiyor *olamaz*. Tekrar olamaz.

Seni görebiliyorum... 20 numara.

Neyi bildiğini biliyordu.

Yalnızsın.

Birisi onunla konuşuyordu. Telefonu eline aldı ama vazgeçip bıraktı. Düşün, dedi içinden. Düşün. Woo evden hiçbir şey almamıştı. Ahizeyi tekrar kaldırdı ve konuşulan kısmının vidasını söktü. İçinde mikrofon olması normaldi; ne var ki mikrofonun yanında çipe benzer küçük, siyah bir cisim de vardı. Harry bunu daha önce görmüştü. Rus yapımıydı ve muhtemelen CIA'in kullandığı böceklerden daha iyiydi.

Komodini kızgın bir tekmeyle uçurunca zonklayan ayağı, diğer tüm acıları bastırdı.

42

22 Ocak Çarşamba

Liz kahve fincanını ağzına götürdü ve içerken öyle bir höpürdetti ki Löken bunun ne tür bir canlı olduğunu sorarcasına tek kaşını kaldırıp Harry'ye baktı. Millie's Karaoke'deydiler. Duvardaki platin saçlı Madonna fotoğrafı onları aç gözlerle süzerken "I Just Called to Say I Love You"nun dijitalleştirilmiş vokalsiz versiyonu tüm gamsızlığıyla çalıyordu. Harry kumandadan müziği kapatmaya çalıştı. Mektubu okumuşlardı ve kimse henüz tek kelime etmemişti. Harry sonunda doğru düğmeyi bulunca şarkı birden durdu.

"Size bunu haber vermek istedim" dedi Harry. "Gördüğünüz üzere bir köstebeğimiz var."

"Peki ya şu Woo denen adamın telefonuna koyduğu böcek?" diye sordu Löken.

"Böcek, bu kişinin onun peşinde olduğumuzu nereden öğrendiğini açıklamıyor. Telefonda şimdiye kadar çok bir şey konuşmadım. Her neyse, bundan sonra burada görüşmemizi öneriyorum. İspiyoncuyu bulursak bizi Klipra'ya ulaştırabilir fakat bana kalırsa bu kadar sondan başlamamız gerekmiyor."

"Nedenmiş o?" diye sordu Liz.

"Çünkü içimden bir ses, ispiyoncunun da en az Klipra kadar iyi gizlendiğini söylüyor."

"Gerçekten mi?"

"Klipra bu mektubu yazarak içeriden bilgi aldığını itiraf

etmiş oluyor. Haber kaynağını bulabilme şansımız olsaydı bunu asla yapmazdı."

"Neden ilk aklımıza gelen soruyu sormuyoruz?" dedi Löken. "İspiyoncunun aramızdan biri olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama öyleyse zaten kaybettik demektir; o yüzden bu riski göze almak zorundayız."

Diğerleri başını salladı.

"Bunu söylemeye gerek bile yok ama zaman aleyhimize işliyor. Kızın şansının giderek azaldığını söylemek de gereksiz. Bu tür kaçırma vakalarının sonunda kurban yüzde yetmiş öldürülür." Bunu elinden geldiğince duygusuz bir tonda söylemeye çalışsa da tüm düşüncelerinin ve hislerinin gözlerinden okunduğundan emindi; bu yüzden onlarla göz göze gelmedi.

"Öyleyse nereden başlıyoruz?" diye sordu Liz.

"Eleyerek başlıyoruz" dedi Harry. "Runa'nın *olmadığı* yerleri eleyerek."

"Hımm, kız yanında olduğu için ülke sınırını geçmesine izin vermeleri imkânsız" dedi Löken. "Bir otele giriş yapması da."

Liz onu doğruladı. "Muhtemelen onu uzun süre saklanabilecekleri bir yere götürmüştür."

"Bu işi yalnız mı yaptı?" diye sordu Harry.

"Klipra'nın hiçbir bir mafya ailesiyle bağlantısı yok" dedi Liz. "Kullandığı organize suç örgütü de kaçırma gibi işlere bulaşmaz. Jim Love gibi afyon bağımlısı birinin icabına bakması için adam tutmak çok zor değil. Ama beyaz bir kızı, hele hele bir büyükelçinin kızını kaçırmak... Bu iş için kimi tutmaya çalışırsa çalışsın, kabul etmeden önce iyi bir araştırma yaparlar. Ve işi aldıkları takdirde tüm polis teşkilatının peşlerine düşeceğini bilirler."

"Yani yalnız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dediğim gibi, o ailelerden birine dahil değil. Bu ailelerde bağlılık ve gelenekler olur. Klipra ise asla yüzde yüz güvene-

meyeceği kiralık adamlar tutmak zorunda. Er ya da geç kızı ne için istediğini öğrenir ve bunu onun aleyhine kullanabilirler. Jim Love'dan kurtulduğuna göre kimliğinin açığa çıkmaması için hiçbir engel tanımayacaktır."

"Peki, farz edelim ki yalnız çalışıyor. Onu nerede saklıyor olabilir?"

"Birçok yerde" dedi Liz. "Şirketinin sayısız mülkü var; elbet bazıları boş duruyordur."

Löken yüksek sesle öksürdü, biraz nefeslendi ve yutkundu.

"Yıllardır Klipra'nın gizli bir aşk yuvası olduğundan şüpheleniyorum. Bazen arabasına erkek çocuklarını alır ve ertesi sabaha kadar dönmezdi. Orayı asla bulmayı başaramadım; belli ki hiçbir yere kayıtlı değil. Ama yine de kimselerin onu rahatsız etmeyeceği ve Bangkok'tan fazla uzak olmayan bir yerde olduğu açık."

"O çocuklardan birini bulup soramaz mıyız?" dedi Harry.

Löken omuzlarını kaldırıp Liz'e baktı.

"Burası büyük bir şehir" dedi Liz. "Deneyimlerimize göre bu çocuklar, onları aramaya başladığımız anda sabah güneşinde yok olan çiy gibi ortadan kayboluyorlar. Kaldı ki onları ararsak birçok insanı soruşturmaya dahil etmiş olacağız."

"Tamam, unutun gitsin" dedi Harry. "Yaptıklarımızın Klipra'nın kulağına gitmesini göze alamayız."

Harry elindeki kalemi ritmik şekilde masanın kenarına vurdu. I Just Called to Say I Love You'nun hâlâ kafasının içinde döndüğünü fark edince huzursuz oldu.

"Pekâlâ, uzun lafın kısası Klipra'nın kızı kendi başına kaçırdığını ve Bangkok'tan arabayla kısa bir mesafedeki kuytu bir yerde saklandığını varsayıyoruz."

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Löken.

"Ben Pattaya'ya gidiyorum" dedi Harry.

* * *

Adam Bangkok'ta yaşayan yabancıların dünyasının sınırında yaşıyordu. Harry başlangıçta onun bu dosyada pek bir öneminin bulunmadığını, sadece sıcak iklim arayan bir başka Norveçli olduğunu düşünmüştü. Roald Bork cenazeden bu yana değişmemişti. Canlı, mavi gözleri ve boynundan sallanan altın zinciri aynıydı. Harry Hole evinin önünde büyük bir Toyota 4X4'le döndüğünde bahçe kapısında dikiliyordu. Harry emniyet kemerini ve anahtarı çıkarmakla uğraşırken kalkan toz yeniden çakılların üzerine indi. Kapıyı açtığında her zamanki gibi sıcağa hazırlıksız yakalanıp bir an için nefessiz kaldı. Havadaki tuzlu tat, denizin alçak tepelerin hemen ardında olduğunu söylüyordu.

"Arabanızın sesini duydum" dedi Bork. "Gerçi buna araba demek hafif kalır."

"Ellerinde en büyük ne varsa onu kiraladım" dedi Harry. "Trafikte öncelik kazandırdığını öğrendim. Burada soldan giden manyaklarla baş etmek için böyle bir şey gerekiyor."

Bork güldü. "Size bahsettiğim yeni otoyolu bulabildiniz mi?"

"Evet, buldum. Ama henüz bitmemiş. O yüzden birkaç yere kum torbası koyarak kapatmışlar. Yine de herkes üzerinden geçip gidiyordu; ben de onlar gibi yaptım."

"Kulağa doğru bir şeymiş gibi geliyor" dedi Bork. "Ne çok yasal, ne de çok yasadışı. Bu ülkeyi bu kadar sevmemize şaşırmamak gerek, değil mi?"

Ayakkabılarını çıkarıp eve girdiler. Taş zeminin soğukluğu ve serinliği, Harry'nin çıplak ayaklarını acıtıyordu. Oturma odasında Fridtjof Nansen, Henrik Ibsen ve Norveç kraliyet ailesinin resimleri vardı. Resimlerin birinde, şifoniyerin üzerine oturmuş küçük bir oğlan gözlerini kısarak objektife bakıyordu. Aşağı yukarı on yaşındaydı ve kolunun altında bir futbol topu tutuyordu. Yemek masasının ve piyanonun üzerinde düzenli öbekler halinde duran belgeler ve gazeteler vardı.

"Hayatıma biraz çekidüzen vermeye çalışıyorum" dedi Bork. "Neyin neden olduğunu bulmak için."

Öbeklerden birini gösterdi. "Mesela bunlar boşanma belgeleri. Onlara dalıp hatırlamaya çalışıyorum."

Elinde tepsiyle bir kız geldi. Harry kızın fincana koyduğu kahveyi tattı ve buz gibi olduğunu fark edince başını kaldırıp merakla ona baktı.

"Evli misiniz, Bay Hole?" diye sordu Bork.

Harry başını iki yana salladı.

"Güzel. Böyle devam edin. Ne de olsa eninde sonunda size birisini bulmaya çalışırlar. Hayatımı mahveden bir karım ve aynısını yapmaya çalışan yetişkin bir oğlum var. Onlara ne kötülük ettiğimi hâlâ bulamadım."

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu Harry, kahveden bir yudum daha alarak. Aslında tadı o kadar da kötü değildi.

"Televerket burada Taylandlı bir telefon şirketi için santral kuruyordu; ben de onlar için çalışıyordum. Üçüncü gelişimden sonra bir daha hiç geri dönmedim."

"Hiç mi?"

"Boşanmıştım ve ihtiyacım olan her şey buradaydı. Bir süre ciddi ciddi Norveç'in yazlarını özlediğime inandım. Bilirsiniz işte; fiyortları, dağları falan." Geri kalanını onlar tamamlayabilirmiş gibi başını duvardaki resimlere doğru salladı. "Sonra iki kez Norveç'e gittim ve ikisinde de bir haftada buraya döndüm. Dayanamıyordum, Norveç toprağına ayak bastığım anda burası gözümde tütmeye başlıyordu. Artık buraya ait olduğumu biliyorum."

"Neler yapıyorsunuz?"

"Yakında emekliye ayrılacak bir telekom danışmanıyım. Fazla değil, arada bir iş alıyorum. Ne kadar ömrümün kaldığını ve bu sürede ne kadar paraya ihtiyaç duyacağımı kestirmeye çalışıyorum. Çünkü bu akbabalara tek bir kulağımı bile bırakmak istemiyorum." Güldü ve pis bir kokuyu uzaklaş-

tırmak istermiş gibi elini boşanma belgelerine doğru salladı.

"Peki ya Ove Klipra? O neden hâlâ burada?"

"Klipra mı? Hımm... Sanırım onun da hikâyesi benimkine benzer. İkimizin de geri dönmek için iyi bir nedeni yok."

"Hele Klipra'nın hiç olmasa gerek."

"Tüm o dedikodular saçmalığın daniskası. Ove öyle şeylere bulaşmış olsaydı inanın bana onunla hiçbir işim olmazdı."

"Emin misiniz?"

Bork'un gözleri parladı. "Buraya yanlış amaçlarla gelen birkaç Norveçli oldu. Bildiğiniz üzere ben bu şehirdeki Norveçliler için bir nevi akıl hocasıyım ve vatandaşlarımızın burada ne yaptıklarına dair güçlü bir sorumluluk duyuyoruz. Çoğumuz edepli insanlar olduğundan ne yapılması gerekiyorsa onu yaptık. Bu aşağılık sübyancılar Pattaya'nın itibarını öyle zedeledi ki insanlar bizlere nerede yaşadığımızı sorduğunda bazılarımız Naklua ya da Jomtien gibi yerler söylüyor."

" 'Ne yapılması gerekiyorsa onu yaptık' derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

"Şöyle açıklayayım; ikisi ülkesine geri döndü, biri de ne yazık ki onu bile başaramadı."

"Pencereden mi atladı?" diye sordu Harry.

Bork kulak çınlatan bir kahkaha attı. "Hayır, o kadar ileri gitmiyoruz. Yine de Tayland polisi muhtemelen ilk defa Norveç aksanıyla isimsiz bir ihbar almıştır."

Harry gülümsedi. "Oğlunuz mu?" Şifoniyerli fotoğrafa doğru döndü.

Bork biraz şaşırmış görünse de başıyla onayladı.

"Sevimli bir çocuğa benziyor."

"Bir zamanlar öyleydi." Bork üzgün gözlerle tebessüm edip tekrarladı. "Bir zamanlar."

Harry saatine göz attı. Bangkok'tan buraya gelmesi neredeyse üç saat sürmüştü; ancak son kilometrelerde biraz

rahatlayana kadar yol boyunca acemi bir sürücü gibi araba kullanmıştı. İki saatten biraz uzun bir sürede dönebilirdi belki. Dosyasından üç fotoğraf çıkarıp masaya koydu. Löken tam bir şok etkisi yaratabilmeleri için her birini 24 x 30 santimetre büyüklüğünde bastırmıştı.

"Ove Klipra'nın Bangkok yakınlarında gizli bir yeri olduğunu düşünüyoruz. Bize yardım eder misiniz?"

43

22 Ocak Çarşamba

Sis'in sesi telefonda mutlu geliyordu. Bir çocukla tanışmıştı. Anders. Sogn'a yeni taşınmıştı, daire kapıları Sis'le aynı koridordaydı ve ondan bir yaş küçüktü.

"Gözlük takıyor. Ama hiç önemli değil çünkü feci yakışıklı."

Harry gülüp Sis'in yeni sevgilisini gözünde canlandırdı.

"Çatlağın teki. Bizim çocuk yapmamıza izin vereceklerini düşünüyor. Bizi çocuklu hayal etsene."

Harry söyleneni yaptı. İleride aralarında bazı zor konuşmaların yaşanacağını biliyordu. Ne var ki şimdilik Sis'in neşe dolu sesinden oldukça memnundu.

"Sen neden üzgünsün?" Soruyu babasının ziyarete geldiğini haber verdikten hemen sonra doğal bir şeymiş gibi eklemişti.

"Ben mi üzgünüm?" diye sordu Harry, kız kardeşinin ruh halini daima kendisinden daha iyi teşhis ettiğini çok iyi bilse de.

"Evet, bir şeye üzülmüşsün. Şu İsveçli kızla mı ilgili?"

"Hayır, Birgitta değil. Bu aralar beni rahatsız eden bir şey var ama yakında düzelirim. Halledeceğim."

"Güzel."

Sis susunca bir sessizlik oldu. Harry en iyisi telefonu kapatalım, dedi.

"Harry?"

"Efendim Sis?"

Kendisini hazırladığını duyabiliyordu.

"Artık hepsini unutsak olur mu?"

"Neyin hepsini?"

"Biliyorsun işte, o adamı. Anders'le ben... şey, çok güzel zaman geçiriyoruz. Artık o meseleyi düşünmek istemiyorum."

Harry sessizleşti. Ardından derin bir nefes aldı. "Sana saldırdı, Sis."

Kız kardeşinin sesine bir anda gözyaşları karıştı. "Biliyorum. Tekrar söylemene gerek yok. Artık aklıma getirmek istemiyorum işte, hepsi bu."

Sis burnunu çekti. Harry göğsünün sıkıştığını hissetti.

"N'olur, Harry?"

Telefonu avucunun içinde sıktığını fark etti. "Sen o konuyu düşünme. Sakın düşünme, Sis. Her şey iyi olacak."

Neredeyse iki saattir otlukta uzanıp güneşin batmasını bekliyorlardı. Yüz metre ileride, bir ağaçlığın kenarında bambu ve ahşap kullanılarak geleneksel Tayland mimarisiyle inşa edilmiş, ortasında açık bir verandanın bulunduğu küçük bir ev duruyordu. Bahçe kapısı yoktu, sadece ana kapıya giden dar bir çakıltaşlı yolu vardı. Evin önündeki direğe renkli bir kuş kafesini andıran bir cisim asılıydı. Buna *phra phum* deniyordu. Bir mekânın koruyucu ruhuna ithaf edilen mabet.

"Mekân sahipleri içeri girmesinler diye ruhları hoş tutmak zorundadır" dedi Liz, bacaklarını gererek. "O yüzden onlara yemek, tütsü, sigara falan sunarsın ki hep mutlu olsunlar."

"Bu kadarı yeterli mi?"

"Bu adam için, hayır."

Şimdiye dek en ufak bir yaşam belirtisi duymamış ve görmemişlerdi. Harry içeride nelerin olabileceğini düşünmek yerine zihnini başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyordu. Bangkok'tan gelmeleri alt tarafı bir buçuk saat sürmüş olsa da

sanki başka bir dünyaya adım atmışlardı. Arabayı yol kenarındaki bir barakanın arkasına, bir domuz ağılının yanına sokmayı başardıktan sonra Roald Bork'un tarifine uyarak bir patikadan yukarı tırmanıp ağaçlarla kaplı dik bir yamacı aşmışlar ve Klipra'nın küçük evinin bulunduğu düzlüğe ulaşmışlardı. Orman yemyeşil, gökyüzü masmaviydi ve sırtüstü yatarak sessizliği dinleyen Harry'nin üzerinden gökkuşağının her renginden kuşlar uçuyordu. İlk önce kulaklarına pamuk tıkandığını sanmış ama sonra bunun nedenini anlamıştı. Oslo'dan ayrıldığından beri bir an olsun sessizliğin içinde kalmamıştı.

Karanlık çökünce sessizlik de sona erdi. Önce enstrümanlarını akort eden bir senfoni orkestrası gibi dağınık gıcırtılar ve uğultular duyuldu. Ardından vaklamalar ve kıkırtılarla asıl konser başladı, uluma sesleriyle kreşendoya tırmandı ve ağaçlardan gelen güçlü, tiz çığlıklar da orkestraya katıldı.

"Burada bu kadar hayvan mı varmış?" diye sordu Harry.

"Bana sorma" dedi Liz. "Ben şehir çocuğuyum."

Harry tenine soğuk bir şeyin değdiğini hissedip elini çekti.

Löken sessizce güldü. "Akşam gezmesine çıkan kurbağalar sadece" dedi. "Demek oluyor ki birazdan burası canları nereye isterse oraya zıplayan kurbağalarla dolacak."

"Neyse, sadece kurbağalar olursa iyi" dedi Harry.

"Onlar da birer yiyecek" dedi Löken. Siyah kapüşonunu başına geçirdi. "Kurbağaların olduğu yerde yılanlar da olur."

"Şaka yapıyorsun!"

Löken omuz silkti.

Harry gerçeği duymak istemiyordu ama yine de sormadan edemedi. "Ne tür yılanlar?"

"Beş ya da altı farklı çeşit kobra, yeşil yılan, Russell engereği ve daha bir sürü tür. Dikkatli ol. Dediklerine göre Tayland'da yaşayan otuz ana türün yirmi altısı zehirliymiş."

"Siktir. Zehirli olduklarını nereden anlıyorsun?"

Löken ona tekrar zavallı çaylak bakışı attı. "Harry, olası-

lıkları düşünürsek bence hepsinin zehirli olduğunu varsaysan yeter."

Saat sekiz olmuştu.

Liz sabırsızca "Ben hazırım" dedi, Smith & Wesson 650'sinin dolu olduğunu üçüncü kez kontrol etti.

"Korkuyor musun?" diye sordu Löken.

"Tek korktuğum şey, emniyet amirinin neler olup bittiğini bizden önce öğrenmesi" dedi Liz. "Bangkok'ta bir trafik polisinin ortalama yaşam süresi ne kadar, biliyor musun?"

Löken kadın dedektifin omzuna elini koydu.

"Pekâlâ, haydi gidelim." Liz başını eğerek uzun çalıların arasında koştu ve karanlığın içinde kayboldu.

Löken dürbünüyle evi incelerken Harry de Liz'in bir adet Ruger SP101 tabancasıyla beraber emniyetin silah deposundan istediği av tüfeğiyle onun önünde bekledi. Bacağına silah kılıfı takmaya alışkın değildi ancak burası gibi ceket giymenin gereksiz olduğu bir yerde haliyle omuz kılıfı kullanılmıyordu. Gökyüzünde dolunay vardı ve ona pencerelerle kapıların hatlarını görebilmesi için yeterli ışık sağlıyordu.

Liz el fenerini tek seferliğine yakıp söndürünce bir pencerenin altına vardığını anladılar.

"Sıra sende Harry" dedi Löken, onun tereddüt ettiğini görünce.

"Hay sıçayım, yılanlardan bahsetmek zorunda mıydın?" diye cevap verdi Harry, belindeki bıçağı eliyle yoklayarak.

"Neden, yılanları sevmez misin?"

"Şey, şimdiye dek karşılaştıklarım hiç de iyi bir intiba bırakmadı."

"Isırılırsan yılanı yakaladığından emin ol; böylece sana doğru panzehiri verebilirler. İkinci kez ısırıldığında inan bana, umursamayacaksın bile."

Harry, Löken'in sırıttığını karanlıkta göremese de öyle olduğunu tahmin edebiliyordu.

Harry uzakta hatları görünen eve doğru koştu. Koştukça çatının tepesindeki kızgın ejderha başının karaltısı da oynuyordu sanki. Yine de ev ölü görünüyordu. Sırt çantasındaki balyozun sapı sırtına vuruyordu. Yılanları düşünmeyi bırakmıştı.

Harry ikinci pencereye vardı, Löken'e fenerle işaret verip yere çömeldi. Bir süredir bu kadar çok koşmamıştı; muhtemelen kalbi o yüzden ağzında atıyordu. Yanında belli belirsiz bir nefes sesi duydu. Bu Löken'di.

Harry biber gazı kullanmalarını teklif etmiş ancak Löken bu fikri kesinlikle reddetmişti. Gaz etrafı görmelerini engelleyeceği gibi Klipra'nın onları Runa'nın boğazına bıçak dayayarak beklediğine inanmak için de bir sebepleri yoktu.

Löken, Harry'ye yumruğunu kaldırarak işaret verdi.

Harry başını sallarken ağzının kuruduğunu hissedebiliyordu. Damarlarına doğru miktarda adrenalin pompalandığının belirtisiydi bu. Tüfeğin dipçiği avuçlarının içinde yapış yapış olmuştu. Kapının içeri doğru açıldığını kontrol etti ve Löken balyozu salladı.

Ayışığı demire vurdu ve balyoz müthiş bir güçle kapıya vurarak kilidi bir gümbürtüyle parçalamadan önce Löken kısacık bir an için servis kullanan bir tenisçiye benzedi.

Az sonra Harry içerideydi ve el fenerinin ışığı odada geziniyordu. Kızı daha o anda gördü ancak ışık kendi kararını veriyormuş gibi gezmeye devam etti. Mutfak rafları, buzdolabı, tezgâh ve bir haç gördü Harry. Artık hayvan sesleri duymuyordu. Sidney'e dönmüştü ve yalnızca zincirin, marinadaki bir teknenin kenarına çarpan dalgaların ve belki de Birgitta güvertede sonsuza dek ölü, yattığı için çığlık çığlığa uçuşan martıların sesi geliyordu kulaklarına.

Dört sandalyeli bir masa, bir dolap, iki bira şişesi, yerde hareketsizce yatan, başının altı kana bulanmış, eli kızın saçlarıyla gizlenmiş bir adam, sandalyenin altında bir tabanca, bir meyve kâsesi ve boş bir vazonun olduğu yağlıboya bir resim.

Stilleben. Nature morte. Ölü doğa. Fenerin ışığı kızın üzerinden geçerken onu tekrar gördü. Masanın ayağının karşısında, yukarıya bakan elini. Runa'nın sesini işitti: "Hissedebiliyor musun? Sonsuz bir hayatın olabilir!" Ölüme karşı son bir direniş için enerji toplamaya çalışıyordu sanki. Ardından bir kapı, bir buzluk ve ayna gördü. Gözleri kararmadan önce bir anlığına kendisine baktı. Siyah giysili ve kapüşonlu bir karaltıydı. Bir celladı andırıyordu daha çok. Fener elinden düştü.

"İyi misin?" diye sordu Liz, elini omzuna koyarak. Harry cevap vermek istedi, ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Evet, bu Ove Klipra" dedi Löken. Ölü adamın başına çömelmişti; manzara tavandaki çıplak bir ampulle aydınlanıyordu. "Ne tuhaf. Bu adamı aylardır izliyordum." Elini Ove'nin alnına koydu.

"Dokunma!"

Harry, Löken'i yakasından tutup ayağa kaldırdı. "Yapma!.." Aynı hızla ellerini ondan çekti. "Özür dilerim. Ben... Hiçbir şeye dokunma işte. Henüz değil."

Löken bir şey söylemedi ve sadece ona baktı. Liz'in olmayan kaşlarının arasındaki derin çizgi yeniden ortaya çıkmıştı.

"Harry?"

Harry bir sandalyeye yığıldı.

"Artık bitti Harry. Üzgünüm, hepimiz üzgünüz ama bitti."

Harry başını sağa sola salladı.

Liz ona doğru eğildi ve iri, sıcak elini ensesine koydu. Bir zamanlar annesinin yaptığı gibi.

Kahretsin, dedi içinden Harry. Kahretsin, kahretsin...

Ayağa kalktı, Liz'i itip dışarı çıktı. Liz'le Löken'in evin içinde fısıldaştıklarını duyabiliyordu. Başını kaldırıp gökyüzünde bir yıldız aradı ama bir tane bile yoktu.

* * *

Harry eve vardığında saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Kapıyı Hilde Molnes açtı. Harry başını öne eğdi; önceden telefon etmemişti ve nefes alıp verişinden kadının az sonra gözyaşlarına boğulacağını anlayabiliyordu.

Oturma odasında karşılıklı oturdular. Cin şişesinde bir yudum bile kalmamıştı ama kadın yeterince kendinde görünüyordu. Hilde gözyaşlarını sildi. "Atlama sporcusu olacaktı, biliyorsunuz değil mi?"

Harry başını salladı.

"Ama normal turnuvalara katılmasına izin vermiyorlardı. Jürinin onu nasıl değerlendireceğini bilmediklerini söylüyorlardı. Bazıları da haksızlık olacağını iddia ediyordu. Dediklerine göre tek kolla atlamak daha avantajlıymış."

"Üzgünüm" dedi Harry. Geldiğinden beri ağzından çıkan ilk kelimeydi.

"Bilmiyordu" dedi Hilde. "Bilseydi benimle öyle konuşmazdı." Yüzü buruştu, hıçkırdı ve ağzının kenarındaki kırışıklardan minik derelere benzer gözyaşları aktı.

"Neyi bilmiyordu, Bayan Molnes?"

Hilde "Hasta olduğumu!" diye bağırıp yüzünü ellerine gömdü.

"Hasta mı?"

"Kendimi neden uyuşturduğumu sanıyorsunuz? Vücudum yakında tamamen tükenecek. Her yerim çürük, ölü hücrelerden ibaret."

Harry bir şey söylemedi.

"Ona anlatmak istiyordum" diye fısıldadı, parmaklarının arasından. "Doktorlar altı ayımın kaldığını söyledi. İyi bir günde açıklamak istiyordum."

Sesi zar zor duyuluyordu. "Ama hiç iyi günümüz olmadı ki."

Harry daha fazla oturamayıp ayağa kalktı. Bahçeye bakan geniş pencereye doğru yürüdü ve kimle göz göze gelece-

ğini bildiği için duvardaki aile fotoğraflarına bakmamaya çalıştı. Ayın ışığı yüzme havuzuna vuruyordu.

"Kocanızın borç aldığı adamlar aradı mı?"

Hilde ellerini indirdi. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, çirkinleşmişti.

"Aradılar ama Jens buradaydı ve onlarla o konuştu. Bir daha da aramadılar."

"O halde Jens sizinle ilgileniyor, öyle mi?"

Harry tüm bu soruları neden sorduğunu düşündü. Belki de onu beceriksiz bir çabayla avutmaya çalışıyor, yanında hâlâ birisinin olduğunu hatırlatıyordu.

Hilde sessizce başını oynattı.

"Şimdi de onunla evlenecek misiniz?"

"İtirazınız mı var?"

Harry ona döndü. "Hayır, neden olsun ki?"

"Runa..." Daha fazla devam edemedi ve yanaklarından bir kez daha yaşlar dökülmeye başladı. "Ben hayatımda sevgiyi çok fazla tatmadım, Bay Hole. Ölmeden önce birkaç aylık mutluluk yaşamak istemem çok mu? İzin verse n'olurdu?"

Harry havuzda yüzen küçük bir çiçek yaprağını seyretti. Bu, Malezya'dan gelen yük gemilerini hatırlattı ona.

"Jens'i seviyor musunuz, Bayan Molnes?"

Cevabı beklerken kafasının içinde trompetler, giderek hızlanan bir bando müziği çaldı.

"Sevmek mi? Ne önemi var ki? Onu sevdiğime kendimi inandırabiliyorum. Bence beni seven herkesi sevebilecek biriyim ben. Anlıyor musunuz?"

Harry'nin gözleri içki barına kaydı. Üç adım uzaklıktaydı. İki küp buz ve bir bardağa sadece üç adım. Gözlerini kapadı. Buzların bardakta şıngırdadığını, kahverengi sıvının şişeden lıkır lıkır döküldüğünü ve en sonunda alkolle karışan sodanın tıslamasını duyabiliyordu.

44

23 Ocak Perşembe

Sabah yedide Harry olay yerindeydi. Beşte uyumaya çalışmaktan vazgeçmiş, giyinip otoparktaki kiralık arabasına binmişti. Etrafta kimse yoktu, adli tıp ekibi gece vardiyasını tamamlamıştı ve en az bir saat daha gelmezlerdi. Turuncu polis şeridini yukarı kaldırıp eve girdi.

İçerisi tamamen farklı bir yere benziyordu: huzurlu ve bakımlı. Burasının önceki geceyle aynı oda olduğunu kanıtlayan tek şey, kaba ahşap döşemede yatan iki cesedin etrafına çizilen tebeşir izleri ve kan lekeleriydi.

Bir not bırakılmamış olsa da kimsenin bu evde yaşananlara dair en ufak bir şüphesi yoktu. Asıl merak edilen, Ove Klipra'nın neden onu vurduğu ve ardından aynı silahla intihar ettiğiydi. Oyunun bittiğini mi anlamıştı? Öyleyse neden kızı serbest bırakmamıştı? Belki de planı bu değildi, onu kaçmaya çalıştığı için ya da gözünü döndürecek bir şey söylediği için vurmuştu. Sonra da intihar etmişti. Harry kafasını kaşıdı.

Runa'nın yattığı yeri belirten tebeşir izlerine ve temizlenmiş kan lekesine baktı. Klipra onu aynı odada buldukları silahla, bir Dan Wesson'la boynundan vurmuştu. Mermi şahdamarını parçalamıştı ve kalbi durmadan önce öyle çok kan fışkırmıştı ki mutfak lavabosuna kadar gelmişti. Doktorun söylediğine göre, beynine yeterince oksijen gitmediği için bilinci daha o anda kapanmıştı ve kalbi üç ya da dört kez da-

ha attıktan sonra ölmüştü. Penceredeki delik, Klipra'nın onu vururken ayakta dikildiğini gösteriyordu. Harry, Klipra'nın tebeşirle çizilmiş hatlarının içinde durdu. Açı doğruydu.

Yere baktı.

Kanı, başının olduğu yerde pıhtılaşmış siyah bir hale oluşturmuştu. Hepsi bu kadardı. Silahı ağzına dayayarak ateşlemişti. Harry, olay yeri inceleme ekibinin merminin çift katlı bambu duvarda isabet ettiği noktayı tebeşirle işaretlediğini gördü. Klipra'nın yere uzandığı, belki de tetiği çekmeden önce nerede olduğunu merak ettiği için başını eğerek Runa'ya baktığı anı gözünde canlandırdı. Dışarı çıkıp merminin nereden çıktığını buldu. Gözünü dayayıp deliğin içinden bakınca karşı duvardaki tabloyu gördü. Ölü doğa... Tuhaftı çünkü Klipra'nın yerdeki tebeşir çizgilerini göreceğini sanmıştı. Önceki gün çimenlerde bekledikleri yere doğru yöneldi, sürüngenlerle karşılaşmamak için ayaklarını yere sert vurarak yürüdü ve ruh evinin yanında durdu. Yuvarlak göbekli minik, gülümseyen bir Buda biblosu alanın çoğunu işgal ediyordu; geriye kalan yerleri ise içinde kuru çiçeklerin olduğu bir vazo, dört adet filtreli sigara ve birkaç kullanılmış mum kaplıyordu. Seramik biblonun arkasındaki küçük beyaz çukur, merminin nerede durduğunu gösteriyordu. Harry İsviçre çakısını çıkardı ve deforme olmuş kurşun parçasını çekerek aldı. Evin arkasına baktı. Mermi düz ve yatay bir çizgi çizerek gelmişti. Klipra tabii ki ayakta intihar etmişti. Neden yerde yattığını düşünmüştü ki?

Eve döndü. Doğru olmayan bir şey vardı. Her şey alabildiğine titiz ve düzenli görünüyordu. Buzdolabını açtı. Boştu; iki insanı doyuracak pek bir şey yoktu. Mutfak dolabını açınca bir elektrikli süpürge yere düşüp ayak başparmağına çarptı. Küfredip süpürgeyi dolaba soktu ama tam kapatacakken süpürge yine devrildi. Yakından bakınca asmak için bir kancasının olduğunu gördü.

Bu bir sistem, diye geçirdi aklından. Burada işleyen bir düzen vardı. Ama birileri onu bozmuştu.

Harry buzluğun üzerinde duran bira şişelerini alıp kapağı açtı. İçeride solgun, kırmızı etler parlıyordu. Herhangi bir şeye sarılmamış, iri parçalar halinde öylece istiflenmişlerdi ve bazı yerlerinde kan donarak siyah bir zara dönmüştü. Birini eline alıp çıkardı, yakından inceledi ve hastalıklı hayal gücüne lanet okuyarak geri koydu. Sıradan, normal bir domuz etine benziyordu.

Harry bir ses duyup arkasını döndü. Kapıda biri duruyordu. Bu Löken'di.

"Tanrım, beni korkuttun Harry. Evin boş olduğunu sanıyordum. Burada ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Etrafta geziniyorum. Sen?"

"Pedofili dosyasıyla ilgili bir şey bulabilir miyiz diye bakmaya gelmiştim sadece."

"Neden? Öldüğüne göre o dosyanın kapanması gerekmiyor mu?"

Löken omuz silkti. "Artık soruşturmamızın açığa çıkacağı kesin olduğu için doğru şeyi yaptığımızı gösteren somut delillere ihtiyacımız var."

Harry ona baktı. Sanki biraz endişeli mi görünüyordu?

"Tanrı aşkına, elinde fotoğraflar var. Bundan daha somut bir delil olabilir mi?"

Löken gülümsedi ama ağzı Harry'ye altın dişini gösterecek kadar aralanmadı. "Haklı olabilirsin, Harry. Galiba her şeyden kesinkes emin olmak isteyen gergin bir ihtiyarım sadece. Bir şey bulabildin mi?"

"Bunu buldum" dedi Harry, kurşundan mermiyi göstererek.

"Hımm." Löken mermiyi inceledi. "Nerede buldun?"

"Şuradaki ruh evinde. Ve nasıl oraya gittiğini çözemiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Klipra'nın kendini vururken ayakta olduğunu gösteriyor."

"Yani?"

"Öyle olsaydı tüm mutfak zeminine kan saçılırdı. Ama yattığı yer dışında hiçbir yere kanı bulaşmamış. Hatta o kadar kan bile akmamış."

Löken mermiyi parmak uçlarının arasında tuttu. "İntihar vakalarında vakum etkisini daha önce duymadın mı?"

"Anlat."

"Kurban ciğerlerindeki havayı boşalttığında ve ağzını silahın namlusuna dayadığında bir vakum etkisi oluşur; böylece kanı merminin çıktığı delikten akmak yerine ağzına dolar. Oradan da midesine dökülür ve arkasında işte bunun gibi gizemler bırakır."

Harry, Löken'e baktı. "Bunu yeni öğrendim."

"Henüz otuz küsur yaşında her şeyi bilseydin sıkıcı olurdu" dedi Löken.

Tonje Wiig, Norveç'in tüm büyük gazetelerinin telefon ettiğini ve daha kana susamış olanlarının yakında Bangkok'a varacaklarını bildirdiğini söylemek için aramıştı. Norveç'teki manşetler şimdilik yeni ölen büyükelçinin kızına odaklanıyordu. Ove Klipra ise Bangkok'taki statüsüne rağmen ülkede tanınmayan biriydi. *Kapital* dergisinin onunla birkaç ay önce röportaj yaptığı doğruydu; fakat ne Per Stale Lönning, ne de Anne Grosvold'un programına davet edildiğine bakılırsa kamuyonunun ilgisini çekememişti.

"Büyükelçinin Kızı" ve "Tanınmamış Bir Norveçli İşadamı", büyük ihtimalle zorla içeri giren bir saldırgan tarafından öldürülmüş halde bulunmuştu, hepsi bu.

Tayland'da ise gazeteler Klipra'nın boy boy fotoğraflarıyla doluydu. *Bangkok Post*'tan bir gazeteci, polisin saldırgan-

la ilgili teorisini sorgulamıştı. Klipra'nın Runa Molnes'i öldürmüş ve ardından intihar etmiş olma ihtimalinin gözardı edilemeyeceğini yazmıştı. Gazete bu ölümün BERTS ulaşım projesinin gidişatını nasıl etkileyeceğine dair yorumlarda bulunmakta bir sakınca da görmemişti. Harry bu rahatlığa hayran kalmıştı.

Yine de iki ülke de Tayland polisinin paylaştığı bilgilerin oldukça yetersiz olduğu konusunda hemfikirdi.

Harry, arabayı Klipra'nın malikânesinin bahçe kapısına sürüp kornaya bastı. Bu büyük Toyota jipi sevmeye başladığını itiraf etmeliydi. Güvenlik görevlisi dışarı çıktı ve Harry camı indirdi.

"Polis. Size telefon etmiştim" dedi.

Adam ona olmazsa olmaz bir güvenlik görevlisi bakışı attıktan sonra kapıyı açtı.

"Ön kapının kilidini benim için açabilir misiniz?" diye sordu Harry.

Görevli cipin basamağına çıktı; Harry kendisini süzen gözleri hissetti. Arabayı garaja park etti. Adam anahtarları çıkarıp şıngırdattı.

"Ana kapı diğer tarafta" dediğinde Harry az kalsın bunu zaten bildiğini ağzından kaçıracaktı. Görevli anahtarı kilide soktu ve tam çevirecekken Harry'ye döndü. "Sizi daha önce görmüş müydüm bayım?"

Harry gülümsedi. Nereden hatırlamış olabilirdi? Tıraş losyonundan mı? Yoksa kullandığı sabundan mı? Beynin en iyi hatırladığı duyunun koku olduğu söylenirdi.

"Hiç sanmıyorum."

Görevli gülümseyerek karşılık verdi. "Kusura bakmayın bayım. Başka biriyle karıştırdım herhalde. *Farang*'ları pek ayırt edemiyorum."

Harry gözlerini devirdi ama hemen durdu. "Bay Klipra evden ayrılmadan önce buraya mavi bir elçilik arabasının geldiğini hatırlıyor musunuz?"

Görevli başını evet der gibi oynattı. "Arabaları iyi hatırlarım. Onun içinde de bir *farang* vardı."

"Nasıl biriydi?"

Adam güldü. "Dediğim gibi..."

"Ne giyiyordu?"

Başını iki yana salladı.

"Takım elbise mi?"

"Galiba."

"Sarı bir takım elbise mi? Civciv sarısı?"

Görevli kaşlarını çatıp gözlerini Harry'ye dikti. "Civciv mi? Kimse civciv sarısı bir takım elbise giymez ki."

Harry omuzlarını kaldırdı. "Şey, bazıları giyer."

Harry, Löken'le geçtiği holde durup duvardaki küçük daireyi inceledi. Sanki birisi duvara bir resim asmaya çalışmış ama vidayı çakamayınca pes etmişti.

Çalışma odasına çıktı, belgeleri ne aradığını çok da bilmeden karıştırdı, bilgisayarı açtı ve şifre ekranı geldi. "MAN U"yu denedi. Yanlıştı.

İngilizce kibar bir dildi.

"OLD TRAFFORD." O da yanlıştı.

Bir yanlış şifre daha girerse bilgisayar otomatik olarak kilitlenecekti. Bir ipucu arar gibi gözlerini odada gezdirdi. Ne olabilirdi? Kendi kendine güldü. Tabii ya, Norveç'te en çok kullanılan şifre. Dikkatlice "ŞİFRE" kelimesinin harflerini tuşlayıp Gönder'e bastı.

Makine bir saniyeliğine tereddüt eder gibi oldu. Ardından kendiliğinden kapandı ve Harry'ye siyah beyaz bir ekranda çok da kibar olmayan bir dille erişiminin reddedildiği mesajını verdi.

"Siktir."

Makineyi kapatıp açmayı denedi ama beyaz ekrandan başka bir şey yoktu.

Odadaki başka belgeleri karıştırdı ve Phuridell'in yakın geçmişte çıkarılmış hissedarlar listesini buldu. Ellem Ltd adında yeni bir hissedar, yüzde üçlük hisseyle listede yer alıyordu. Ellem... Harry'nin aklına çılgın bir düşünce geldi ama onu reddetti.

Bir çekmecenin dibinde ses kaydedicinin kullanım kılavuzunu buldu. Saatine bakıp iç geçirdi. Okumaya başlamalıydı. Yarım saat sonra kasetleri çalıyordu. Klipra çoğu yerde Tay dilinde bir şeyler geveliyordu ama birkaç defa Phuridell adının geçtiğini duydu. Üç saatin sonunda pes etti. Büyükelçiyle cinayet günü yaptıkları konuşma yoktu. Sadece o da değil, o güne ait hiçbir kayıt yoktu. Kasetlerden birini cebine sokuşturdu, makineyi kapattı ve çıkarken bilgisayara bir tekme savurdu.

45

24 Ocak Cuma

Pek bir şey hissetmiyordu. Cenazeye katılmak, televizyondaki bir programı tekrar izlemekten farksızdı. Aynı yer, aynı rahip, aynı urne,[20] sonrasında güneşe çıkıldığında gözlerde oluşan aynı şok etkisi ve merdivenin tepesinde durup birbirlerine şüpheyle bakan aynı insanlar. Daha doğrusu, neredeyse aynı insanlar. Harry, Roald Bork'a selam verdi.

İhtiyar adamın tek söylediği "Demek onları buldunuz" oldu. Tetikte bekleyen gözlerinin üzerine gri bir perde çekilmişti; sanki değişmiş, yaşananlar yüzünden daha da yaşlanmıştı.

"Bulduk."

"Kız çok gençti." Soru sorar gibi söylemişti bunu. Birilerinin ona böyle bir şeyin nasıl olabileceğini açıklamasını istiyor gibiydi.

"Sıcak" dedi Harry, konuyu değiştirmek için.

"Ove'nin gittiği yer daha da sıcak olacak." Gelişigüzel söylemiş olsa da ses tonu sert ve acıydı. Alnını bir mendille sildi. "Bu arada, bu sıcaklara biraz ara vermem gerektiğine karar verdim. Eve dönüş bileti ayırttım."

"Eve mi?"

"Evet, Norveç'e. Bir an önce. Oğlumu arayıp onunla görüşmek istediğini söyledim. Telefondakinin o değil, çocuğu oldu-

20. Ölülerin küllerinin saklandığı vazo ya da kap. (ç.n.)

ğunu epey sonra anladım. Ha-ha. Bunamaya başlıyorum. Bunak bir dede olup çıkacağım."

Kilisenin gölgesinde Sanphet ve Bayan Ao diğerlerinden ayrı bir şekilde birlikte dikiliyordu. Harry onların yanına gidip *wai* selamı verdi.

"Size kısa bir soru sorabilir miyim Bayan Ao?"

Başını sallamadan önce gözleri Sanphet'e kaydı.

"Elçilikteki postalarla siz ilgileniyorsunuz. Phuridell adında bir şirketten herhangi bir şey aldığınızı hatırlıyor musunuz?"

Kadın soruyu düşündü ve özür dileyen bir tebessümle karşılık verdi. "Hatırlamıyorum. O kadar çok posta geliyor ki. Ama dilerseniz yarın büyükelçinin odasına bakabilirim. Biraz zaman alabilir gerçi. Çok da düzenli biri değildi."

"Aslında büyükelçi için sormamıştım."

Bayan Ao ona anlamaz gözlerle baktı.

Harry iç geçirdi. "Önemli bir konu olup olmadığını bile bilmiyorum ama olur da bir şey bulursanız beni arayabilir misiniz?" diye sordu.

Bayan Ao gözlerini Sanphet'e sabitledi.

"Arayacak memur bey" dedi Sanphet.

Harry, Liz'in odasında oturup beklerken Liz nefes nefese içeri daldı. Alnı boncuk boncuk terlemişti.

"Tanrım" dedi. "Dışarıda asfalt resmen insanın ayaklarını yakıyor."

"Toplantı nasıl geçti?"

"Sanırım iyi." Patronlar dosyayı çözdüğümüz için bizi tebrik etti ve raporla ilgili ayrıntılı soru sormadı. Hatta bizi Klipra'ya ulaştıran isimsiz ihbarla ilgili hikâyemizi bile yuttular. Bizim emniyet amiri bir şeylerden şüphelendiyse de mesele çıkarmamak için susmuş olmalı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sonuçta elde edeceği bir şey yok."

"Bu bir kinaye mi, Bay Hole?"

"Alakası yok Bayan Crumley. Sadece saf ve genç bir polisin oyunun kurallarını anlamaya başlaması diyelim."

"Belki de. Ama muhtemelen herkes Klipra öldüğü için içten içe mutluluk duyuyor. Dosya mahkemeye taşınsaydı her şey açığa çıkar ve sadece emniyet müdürlerinin değil, iki ülkenin resmi makamları için de hiç hoş olmayan durumlar oluşabilirdi."

Liz ayakkabılarını çıkarıp fırlattı ve memnun bir halde arkasına yaslandı. Sandalyenin yayları gıcırdarken apaçık bir şekilde terli ayaklarından gelen koku tüm odaya yayıldı.

"Evet, bazılarının oldukça işine geldi, değil mi?" dedi Harry.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Galiba burnuma kötü kokular geliyor."

Liz ayaklarına göz atıp sonra tekrar Harry'ye döndü.

"Daha önce paranoyak olduğunu söyleyen olmuş muydu, Harry?"

"Tabii ki. Ama paranoyak olman, peşinde küçük yeşil adamların *olmadığı* anlamına gelmez."

Liz şaşırmış gibiydi. "Artık rahatla, Harry."

"Deneyeceğim."

"Eee, ne zaman gidiyorsun?"

"Patolog ve adli tıpla konuşur konuşmaz."

"Neden onlarla konuşman gerekiyor ki?"

"Sadece paranoyadan kurtulmak için. Biliyorsun işte... aklımda bazı delice düşünceler var."

"Pekâlâ" dedi Liz. "Bir şeyler yedin mi?"

"Evet" diyerek yalan söyledi Harry.

"Of, yalnız yemekten nefret ediyorum. Bana eşlik etsen olmaz mı?"

"Başka bir zaman yapsak?"

Harry ayağa kalkıp odadan çıktı.

Genç patolog konuşurken gözlüğünü siliyordu. Bazen o kadar uzun duraksıyordu ki Harry yavaş çekimde akan kelimelerin tamamen duracağından endişeleniyordu. Ama sonra bir kelime, ardından bir kelime daha gelerek şişenin tıpası açılıyor ve devam ediyordu. Harry'nin İngilizcesini kötüleyeceğinden korkuyor gibiydi.

"Adam orada en fazla iki gündür yatıyormuş" dedi doktor. "Bu sıcakta daha uzun orada kalsaydı vücudu..." Yanaklarını şişirip kollarını kabarttı. "... dev bir gaz balonuna dönerdi. Ayrıca kokudan da anlardınız. Kıza gelecek olursak..." Harry'ye baktı ve yanaklarını tekrar şişirdi. "O da aynı şekilde."

"Klipra silah ateşlendiğinde ne kadar çabuk ölmüş?"

Doktor dudaklarını ıslattı, Harry zamanın aktığını resmen hissetti.

"Çok çabuk."

"Ya kız?"

Emniyet doktoru mendilini cebine soktu.

"O anda."

"Demek istediğim, vurulduktan sonra ikisinden biri hareket edebilmiş mi, kasılmışlar mı ya da ona benzer bir şey olmuş mu?"

Doktor gözlüğünü taktı, düz olup olmadığına baktı ve yeniden çıkardı.

"Hayır."

"Bir yerde okuduğuma göre Fransız İhtilali döneminde, yani giyotin henüz yokken ve idamlar elle yapılıyorken, hükümlülere celladın bazen başı ıskaladığı ve öyle bir durumda ayağa kalkıp idam tahtasından inebilirlerse özgür kalacakları söylenirmiş. Bazıları başı olmadan ayağa kalkıp birkaç

adım atmayı başarırmış ve haliyle izleyen kalabalığın coşkulu çığlıkları arasında çok uzağa gidemeden devrilirmiş. Yanlış hatırlamıyorsam bir bilim insanı, beynin bir dereceye kadar önceden programlanabildiğini ve baş kesilmeden önce kalbe büyük miktarda adrenalin pompalandığı için kasların daha sonra da çalışabileceğini açıklamıştı. Tavukların kafası kesildiğinde olan şey de buymuş."

Doktor sırıttı. "Çok eğlenceli bir fikir, dedektif. Ama korkarım ki palavra bir hikâye."

"Peki bunu nasıl açıklayacaksınız?"

Doktora Klipra ve Runa'nın yerde yattığı bir fotoğrafı uzattı. Doktor fotoğrafa baktı, gözlüğünü taktı ve iyice inceledi.

"Neyi açıklayacağım?"

Harry resmi gösterdi. "Buraya bakın. Eli kızın saçının altında gizlenmiş."

Doktor, gözündeki bir toz zerresi Harry'nin ne demek istediğini anlamasını engelliyormuş gibi gözlerini kırptı.

Harry bir sineği eliyle savuşturdu. "Bakın, bilinçaltının içgüdüsel olarak bazı sonuçlara varabileceğini biliyorsunuz, değil mi?"

Doktor omuzlarını silkti.

"Benim bilinçaltım, ben farkında olmadan Klipra'nın kendini vururken yerde yattığı sonucuna vardı; çünkü elinin kızın saçının altında kalabilmesi için tek yol buydu. Ne var ki atışın açısı ayakta durduğunu gösteriyor. Nasıl oluyor da önce kızı, sonra kendisini vurduktan sonra eli değil de kızın saçı üstte kalabiliyor?

Doktor gözlüğünü çıkarıp silmeye devam etti.

"Belki de onları kız vurmuştur" dedi ama o zamana kadar Harry çoktan gitmişti.

* * *

Harry güneş gözlüğünü çıkardı, acıyan gözlerini kısarak gölgelerin içindeki restorana baktı. Havaya sallanan eli görünce bir palmiyenin altındaki masaya yürüdü. Adam ayağa kalkarken ince bir güneş ışığı gözlüğünün metal çerçevesini parlattı.

"Bakıyorum da mesajı almışsın" dedi Dagfinn Torhus. Gömleğinin koltuk altlarında geniş, siyah yuvarlaklar vardı ve sandalyesinin arkasına bir ceket asılıydı.

"Dedektif Crumley aradığınızı söyledi. Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" Harry bir elini kaldırdı.

"Elçilikteki idari işler. Bazı evrak işlerini halletmek için bu sabah geldim. Zaten yeni bir büyükelçi de atamamız gerekecek."

"Tonje Wiig mi?"

Torhus hafifçe gülümsedi. "Bakacağız. Değerlendirmemiz gereken çok şey var. Burada ne yenir?"

Masalarının başında bir garson duruyordu; Harry cevabı vermesi için ona baktı.

"Yılanbalığı" dedi garson. "Vietnam'ın özel yemeği. Yanında Vietnam roze şarabı ve..."

"Kalsın, teşekkürler" dedi Harry. Mönüye göz atıp hindistancevizi sütü çorbasını işaret etti. "Bir de madensuyu, lütfen."

Torhus omuzlarını kaldırdı, başını sallayarak aynısından istedi.

"Tebrik ederim." Torhus dişlerinin arasını kürdanla karıştırdı. "Ne zaman dönüyorsun?"

"Teşekkürler ama korkarım ki tebrik için biraz erken, Bay Torhus. Hâlâ yerine oturtulması gereken birkaç gevşek parça var."

Kürdan durdu. "Gevşek parça mı? Böyle şeylerle uğraşmak senin işin değil. Sen eşyalarını toplayıp evine dönüyorsun."

"O kadar basit değil."

Bürokratın sert, mavi gözleri parıldadı. "Bitti artık, anlamıyor musun? Dosya çözüldü. Dün Oslo'nun tüm gazetelerinde Klipra'nın büyükelçiyi ve kızı öldürdüğü manşetten verildi. Ama biz yaşayacağız, Hole. Sanırım cinayet için bir sebep görmediklerini ve Klipra'nın aklını kaçırmış olabileceğini söyleyen Bangkok emniyet amirini kastediyorsun. Hem *çok* basit, hem de *çok* anlaşılmaz bir durum. Ne var ki burada en önemli şey, insanların buna inanması. Ve şu anda inanıyorlar."

"Yani ortada gerçekten de bir skandal mı var?"

"Hem evet, hem hayır. Motel konusunun üzerini örtmeyi başardık. Asıl önemlisi başbakan bu skandala karışmadı. Şu anda kafamızda başka sorunlar var. Basın büyükelçi cinayetinin neden daha önce kamuoyuna duyurulmadığını sormak için telefon etmeye başladı."

"Siz ne cevap veriyorsunuz?"

"Ne diyebilirim ki? Dil sorunları, yanlış anlamalar, Tayland polisinin başlangıçta bize yanıltıcı bilgi göndermesi, o tür şeyler işte."

"Ve bunu yutuyorlar mı?"

"Hayır. Ama en azından bizi yanlış bilgi vermekle suçlayamazlar. Basın bildirisinde büyükelçinin bir otelde ölü bulunduğunu açıkladık ve bu da doğru. Kızı ve Klipra'yı bulduğunda sen neler anlattın, Hole?"

"Hiçbir şey." Harry birkaç derin nefes aldı. "Bakın, Bay Torhus, Klipra'nın evinde onun bir pedofil olduğunu gösteren porno dergiler buldum. Hiçbir polis raporunda bundan bahsedilmedi."

"Sahiden mi? Vay be..." Sesi, bilmiyormuş gibi yaptığına dair en ufak bir ipucu vermiyordu. "Her neyse, artık Tayland'daki görevin sona erdi. Möller bir an önce dönmeni bekliyor."

Masaya kaynar bir hindistancevizi sütü çorbası kondu ve Torhus şüpheyle kâsesini inceledi. Gözlüğünün camları buğulandı.

"*Verdens Gang*, Fornebu Havalimanı'na indiğinde mutlaka güzel bir fotoğrafını çeker" dedi, yüzünü ekşiterek.

Harry çorbadaki taneleri gösterdi. "Kırmızılardan deneyin."

46

24 Ocak Cuma

Supawadee, Liz'e göre Tayland'daki çoğu cinayet dosyasını çözen kişiydi. En önemli silahlarıysa bir mikroskop, birkaç deney tüpü ve turnusol kâğıdıydı. Harry'nin karşısında otururken yüzü güneş gibi parlıyordu.

"Doğru, Harry. Biz verdiğin kireç sıva parçaları, büyükelçinin bagajından çıkan tornavidadaki tozla aynı kireç çözeltisini içeriyor."

Harry'nin sorusuna basitçe evet ya da hayır cevabı vermekle yetinmek yerine hiçbir yanlış anlaşılma olmaması için tüm soruyu tekrarlamıştı. Supawadee'nin dil becerileri mükemmeldi; İngilizce soru ve cevapların bir Taylandlıya karışık gelebileceğini biliyordu. Harry Tayland'da yanlış bir otobüse binse ve şüpheye düşüp yanındaki yolcuya doğru bir vurgu ve tonlamayla "Bu otobüs Hua Lamphong'a *gitmiyor*, *değil mi*?" diye sorsa, Taylandlı yolcu "Evet, haklısınız, bu otobüs Hua Lamphong'a gitmiyor" demek için kısaca "evet" cevap verebilirdi örneğin. *Farang*'lar bunu iyi bilirdi. Supawadee, tecrübelerine dayanarak sivri zekâlı olmayan *farang*'ların Tay dilindeki soruların işleyişine kafalarının basmadığını anlamış ve sonunda bir soruya cevap vermenin en iyi yolunun cümleyi tekrarlamak olduğuna karar vermişti.

"Bu da doğru, Harry. Klipra'nın kulübesindeki elektrikli süpürgenin torbasından çok ilginç şeyler çıktı. Büyükelçinin

araba bagajından, takım elbisesinden ve ayrıca Klipra'nın ceketinden alınan halı liflerinden bulduk."

Harry bunları giderek artan bir heyecanla not ediyordu. "Peki size gönderdiğim iki kaset? Sidney'e yolladınız mı?"

Supawadee'nin yüzü, en çok keyif aldığı kısım buymuş gibi daha da ışıldadı.

"Yirminci yüzyıldayız dedektif. Artık kaset *gönderme* yok. Öyle yapsaydık en az dört gün sürerdi. Kayıtları dijital olarak kaydettik ve sizin şu ses uzmanına e-postayla gönderdik."

"Tanrım, bunu yapabiliyor musunuz?" diye sordu Harry; Supawadee hem mutlu, hem de bıkkın bir yüz ifadesine büründü bunun üzerine. Bilgisayar kurtları onu oldu olası yaşlı hissettirirdi. "Peki Jesus Marguez ne söyledi?"

"İlk önce ona bir telesekreter mesajına bakarak arayan kişinin nasıl bir odada bulunduğunu anlamanın kesinlikle imkânsız olduğunu söyledim. Ama arkadaşın fazlasıyla ikna ediciydi. Frekans bölgeleri ve hertzlerle ilgili bir sürü eğitici şey anlattı. İnsan kulağının bir mikrosaniyede bir milyon farklı sesi ayırt edebildiğini biliyor muydun mesela? Sanırım onunla..."

"Sonuç ne, Supawadee?"

"Sonuç şu ki iki kaydın iki farklı kişi tarafından yapıldığını ama büyük ihtimalle aynı odada olduklarını söyledi."

Harry kalbinin hızlandığını hissedebiliyordu.

"Peki ya buzluktaki etler?"

"O konuda da haklısın, Harry. Buzluktaki etler domuz eti."

Supawadee gözlerini kırpıp apaçık bir mutlulukla güldü. Harry devamının geleceğini anladı.

"Ve?"

"Ama kan sadece domuz kanı değil. Bir kısmı insana ait."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Şey, DNA testinden kesin bir cevaba ulaşmam birkaç gü-

nümü alacak; o yüzden sana şimdilik yüzde doksan doğruluk payı olan bir cevap verebilirim."

Supawadee'nin elinde bir trompet olsaydı Harry cevaptan önce heyecanlı bir bando müziği çalacağından emindi.

"Kan bir dostumuza, *nai* Klipra'ya ait."

Harry nihayet Jens'i ofisinde yakalayabildi.

"Nasılsın, Jens?"

"İyi."

"Emin misin?"

"Nasıl yani?"

"Sesin biraz..." Harry sesini tanımlayacak bir kelime bulamadı. "Sesin biraz üzgün geliyor" dedi.

"Hem öyle, hem değil. Net bir şey söylemem zor. Hilde tüm ailesini kaybetti ve..." Sesi giderek azaldı.

"Ya sen?"

"Başlama şimdi."

"Haydi ama, Jens."

"Artık bu evlilikten vazgeçmek istesem bile, bu tamamen imkânsız bir hale geldi."

"Nedenmiş o?"

"Tanrım, yanında bir tek ben kaldım, Harry. Ona göz kulak olmam ve yaşadığı tüm sorunlarla ilgilenmem gerektiğini biliyorum; ama bir taraftan da kendimi nasıl bir duruma soktuğumu düşünüyorum. Ben besbelli kötü bir insanım ve tüm o şeyler beni korkutuyor. Anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Tanrım, keşke tek sorun para olsaydı... En azından anladığım bir konu olurdu. Ama bu şeyler..." Doğru kelimeyi aradı.

"Duygular mı?" dedi Harry.

"Evet. O kadar boktan ki." Keyifsizce güldü. "Her neyse, hayatımda bir kez olsun sadece kendimle ilgili olmayan

bir şey yapmaya karar verdim. Orada olmanı ve en ufak bir direnç belirtisi görürsen bana cesaret vermeni istiyorum. Hilde'nin düşünmesi gereken başka şeyler var; o yüzden tarihi şimdiden belirledik. Nisan'ın dördü. Bangkok'ta Paskalya Bayramı. Kulağa iyi geliyor, ha? Hilde iyi tarafından bakmaya başladı ve içkiyi azaltmaya karar vermek üzere. Uçak biletini postayla gönderirim Harry. Unutma, sana güveniyorum. O yüzden bu işten kurtulmayı aklından bile geçirme."

"Sağdıcın olmak için en uygun aday bensem, nasıl bir sosyal hayatın olduğunu hayal bile edemiyorum, Jens."

"Tanıdığım herkesi en az bir kere dolandırdım. Sağdıç konuşmanı yaparken bunlardan bahsetmek yok, tamam mı?"

Harry güldü. "Pekâlâ, bana düşünmem için birkaç gün ver. Aslında senden bir iyilik istemek için aramıştım. Phuridell'in sahiplerinden biriyle ilgili bilgi bulmaya çalışıyorum. Ellem Ltd adında bir şirket. Fakat şirket tescilinden tek öğrenebildiğim Bangkok'ta bir posta kutusunun olduğu ve hisse sermayesinin ödendiğine dair onay aldığı."

"Yeni bir hissedar olmalı. Adını daha önce duymadım. Birkaç kişiyle konuşup bilgi edinmeye çalışırım. Seni geri ararım."

"Olmaz Jens. Çok gizli. Sadece Liz, Löken ve ben biliyoruz; dolayısıyla kimseye bahsetmemelisin. Emniyette bile bizden başka kimsenin haberi yok. Üçümüz bu akşam gizli bir yerde buluşacağız. O zamana kadar bir şey bulabilirsen harika olur. Ben seni ararım, tamam mı?"

"Tamamdır. Durum ciddiye benziyor. Halbuki dosyanın çözüldüğünü sanıyordum."

"Bu akşam çözülecek."

Kayayı delen havalı matkabın sesi sağır ediciydi.

"Siz George Walters mısınız?" diye bağırdı Harry, işçi tulumlu insanların işaret ettiği sarı baretli adamın kulağına.

Adam Harry'ye döndü. "Evet, kimsiniz?"

Yirmi metre aşağıda arabalar kaplumbağa hızında ilerliyordu. Önlerinde trafiği bol bir gün daha vardı.

"Dedektif Hole. Norveç polisi."

Walters elindeki teknik çizim kâğıdını yuvarlayıp yanındaki iki adamdan birine verdi.

"Öyle mi?"

Sondaj yapan işçilere mola işareti yaptı ve matkap kapanınca kulak zarlarına adeta bir sessizlik perdesi çekildi.

"Bu bir Wacker" dedi Harry. "LHV5."

"Ah, demek tanıyorsunuz?"

"Yıllar önce yazın bir şantiyede çalışmıştım. Bu makinelerden biriyle böbreklerimi az sarsmadım."

Walters başını salladı. Kaşları güneşten ağarmıştı ve yorgun görünüyordu. Orta yaşlı olmasına rağmen yüzünde şimdiden derin kırışıklıklar belirmişti.

Harry, aşağıda evler ve gökdelenlerle dolu taş yığınını Roma dönemindeki su kemerleri gibi delip geçen beton yolu gösterdi. "Demek Bangkok'u kurtaracak olan BERTS bu, öyle mi?"

"Evet" dedi Walters, Harry'yle aynı yöne bakarak. "Şu an üzerinde duruyorsunuz."

Sesindeki gurur ve ofisinde oturmak yerine burada çalışıyor olması, Harry'ye Phuridell'in patronunun hesap kitap işlerinden çok mühendislik yapmaktan mutlu olduğunu gösteriyordu. Projenin nasıl şekillendiğini görmek, şirketin dolar borcunu çözmekle uğraşmaktan daha heyecan verici olmalıydı.

"Çin Seddi'ni andırıyor" dedi Harry.

"Ama bu insanları ayırmayacak, bir araya getirecek."

"Size Klipra ve bu proje hakkında bir şeyler sormak için geldim. Bir de Phuridell."

"Trajik" dedi Walters, hangisini kastettiğini belirtmeden.

"Klipra'yı tanır mıydınız Bay Walters?"

"Tanıyordum diyemem. Birkaç yönetim kurulu toplantısına katıldık; bir iki kez de beni aradı." Walters güneş gözlüğünü taktı. "Hepsi bu kadar."

"Bir iki kez mi? Phuridell büyük bir şirket değil mi?"

"Sekiz yüzden fazla çalışanı var."

"Buranın patronu sizsiniz ve adına çalıştığınız şirketin sahibiyle sadece bu kadar mı konuştunuz?"

"İş dünyasına hoş geldiniz." Walters yolu ve şehri izledi; geri kalanıyla ilgilenmiyormuş gibiydi.

"Phuridell'e oldukça fazla para yatırmış. Umursamadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Şirketin nasıl işletildiğine dair hiçbir itirazı yoktu."

"Ellem Ltd adında bir şirket biliyor musunuz?"

"Hissedarlar listesinde adını gördüm. Ama son zamanlarda kafamızda başka meseleler var."

"Dolar borcu sorununu çözmek gibi mi?"

Walters tekrar Harry'ye döndü. Harry güneş gözlüğünün camından kendi biçimsiz yansımasını gördü.

"Bunun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Devam etmek istiyorsanız şirketinizin finansmana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Artık borsada yer almadığınız için herhangi bir bilgi paylaşmak zorunda değilsiniz; dolayısıyla bir kurtarıcının yeni bir sermayeyle ortaya çıkıp sizi kurtarmasını beklerken sorunlarınızı bir süreliğine dış dünyadan gizleyebilirsiniz. Tam da BERTS'ten daha fazla iş alacak durumdayken havlu atmak sinir bozucu olmalı, değil mi?"

Walters mühendislerine de mola vermelerini işaret etti.

"Tahminime göre kurtarıcınız gelecek" diyerek devam etti Harry. "Şirketi yok pahasına satın alacak ve muhtemelen ihaleler kazanmaya başladıkça çok zengin biri olacak. Şirketin durumundan kaç kişinin haberi var?"

"Bak, dostum..."

"Hole. Yönetim kurulunun vardır elbette. Başka?"

"Hissedarların hepsini bilgilendirdik. Konuyla ilgisi olmayanlara bir şey söylememiz için bir neden göremiyorum."

"Sizce şirketi kim satın alacak Bay Walters?"

"Ben idari müdürüm" diye parladı Walters. "Hissedarların çalışanıyım. Mülkiyet işlerine burnumu sokmam."

"Siz ve diğer sekiz yüz kişi işten çıkarılabilecek olsa bile mi? Artık buna devam etmenize izin verilmeyecek olsa bile mi?" Harry başıyla sisin içinde kaybolan betonu gösterdi.

Walters cevap vermedi.

"Aslında Sarı Tuğlalı Yol'a daha çok benziyor. Hani şu *Oz Büyücüsü*'ndeki?"

George Walters yavaşça başını salladı.

"Bakın, Bay Walters. Klipra'nın avukatını ve kalan küçük hissedarlardan birkaçını aradım. Ellem Ltd geçtiğimiz günlerde Phuridell'deki hisselerinizi satın almış. Diğerleri Phuridell'e finansman sağlayacak durumda olmadıklarından, şirketten yatırımlarının tamamını kaybetmeden çıktıkları için mutlu olmuşlar. Mülkiyet işleriyle ilgilenmediğinizi söylüyorsunuz Bay Walters; ne var ki sorumluluk sahibi bir adama benziyorsunuz. Ve Ellem şirketi sizin yeni sahibiniz."

Walters güneş gözlüğünü çıkarıp elinin arkasıyla gözlerini ovdu.

"Ellem Ltd'nin arkasında kim olduğunu bana söyleyecek misiniz Bay Walters?"

Sondaj makineleri yeniden çalışmaya başlayınca Harry onu duyabilmek için kulağını yaklaştırdı.

Az sonra başını salladı; "Sadece bir de sizden duymak istedim" diye bağırdı.

47

24 Ocak Cuma

Ivar Löken her şeyin bittiğini biliyordu. Vücudundaki tek bir kas bile pes etmemişti ama buraya kadardı. Panik duygusu dalga dalga geliyor, üzerine çöküp tekrar geri çekiliyordu. Ve tüm bunlar olurken öleceğinin farkındaydı. Bu sonuca tamamen zihniyle varmış olsa da gerçek eriyen bir buz gibi içine sızıyordu. My Lai'de bir bubi tuzağına basmış, bok kokulu bambu kazıklarından biri kalçasına saplanmış, diğeriyse ayağından girip dizine kadar çıkmış halde beklerken bir saniye olsun öleceğini düşünmemişti. Japonya'da ateşler içinde titrerken ayağının kesilmesi gerektiğini açıkladıklarında onlara ölmeyi yeğlediğini söylemişti; ne var ki ölümün asla bir seçenek olmayacağının, bunun imkânsızlığının o an bile farkındaydı. Anestezi yapmak için geldiklerinde şıringayı hemşirenin elinden atmıştı.

Aptalcaydı. Yine de ayağını kesmemeye ikna olmuşlardı. Yatağının üzerindeki duvarda *Acı varsa hayat da var* cümlesi kazılıydı. Okabe'deki hastanede neredeyse bir sene kalmış ve sonunda iltihaplı kanına karşı verdiği savaşı kazanmıştı.

Uzun bir hayat yaşadığını geçirdi aklından. Epey uzun. Bu da bir başarı sayılırdı. Şimdiye dek çok daha kötülerini görmüştü. O halde direnmenin ne anlamı vardı? Vücudu ölümü reddediyordu. Tıpkı ömrü boyunca kendisinin de her şeyi reddettiği gibi. Arzuları onu ele geçirmeye başladığında sınırı aşmayı, ordudan kovulduğunda aklını kaçırmayı, aşağı-

lanma hissi bir kırbaç gibi yaralarını tekrar açtığında kendisi için üzülmeyi, her şeyi reddetmişti. En başta da gözlerini yummayı kabul etmemişti. Her şeyi iliklerine dek yaşaması da bu yüzdendi. Savaşı, acıları, vahşeti, cesareti ve insanlığı. Öyle çok şey görmüştü ki gönül rahatlığıyla uzun bir hayat sürdüğünü söyleyebilirdi. Şimdi bile gözlerini kapamıyor, neredeyse kırpmıyordu. Löken öleceğini biliyordu. Ve gözyaşı dökmeyi becerebilse ağlardı.

Liz saatine baktı. Sekiz buçuk olmuştu; yaklaşık bir saattir Harry'yle Millie's Karaoke'de oturuyordu. Madonna bile fotoğrafta açtan ziyade sabırsız görünmeye başlamıştı.

"Nerede kaldı?" diye sordu.

"Löken gelecek" dedi Harry. Pencerenin başında dikiliyordu, jaluziyi yukarı kaldırmıştı ve Silom Caddesi'nde emekleyerek ilerleyen araba farlarının arasında kendi yansımasını görüyordu.

"Onunla ne zaman konuştun?"

"Seninle konuştuktan hemen sonra. Evdeydi. Fotoğrafları ve kamera ekipmanlarını topluyordu. Gelecek, emin ol."

Ellerinin arkasını gözlerine bastırdı. Uyandığından beri gözleri kızarıktı ve kaşınıyordu.

"En iyisi ben başlayayım" dedi.

"Nasıl yani?"

"Her şeyin üzerinden geçmeliyiz" dedi Harry. "Son kez en başından alıp toparlayalım."

"Tamam. Ama neden?"

"Liz, bunca zamandır yanlış bir yoldaydık."

İpi bırakınca jaluzi hızla aşağı indi ve sık yaprakların arasından bir şey düşüyormuş gibi bir ses çıktı.

* * *

Löken bir sandalyede oturuyordu. Önündeki masada bıçaklar diziliydi. Her biriyle bir insan saniyeler içinde öldürülebilirdi. Birini öldürmenin bu kadar basit olması tuhaftı aslında. Öyle basitti ki bazen çoğu insanın yaşlanacak kadar yaşayabilmesi imkânsız gelirdi. Portakal soyar gibi tek bir dairesel hareketle birinin gırtlağı kesilebilirdi örneğin. Kan o kadar çabuk boşalırdı ki cinayet işinin ehli biri tarafından yapıldıysa ölümün gerçekleşmesi sadece saniyeler alırdı.

Birini sırtından bıçaklamak daha büyük bir hassasiyet gerektirirdi. Bıçağı önemli bir yere isabet ettirmeden yirmi ya da otuz kez sokup çıkarabilir, zararsızca et doğramaktan başka bir şey yapmayabilirdiniz. Fakat anatomiden haberdarsanız, akciğer ya da kalbin nasıl delineceğini biliyorsanız çocuk oyuncağıydı. Önden bıçaklarken ise en iyisi alt kısmı hedef alıp bıçağı yukarı doğru çekmek, böylece göğüskafesinin aşağısına girip hayati organlara ulaşmaktı. Yine de omurganın yanı hedeflendiği müddetçe arkadan bıçaklamak her zaman daha kolaydı.

Peki ya birini vurmak? İşte o en basitiydi. İlk kez yarı otomatik bir silahla Kore'deyken yapmıştı. Nişan alıp tetiği çekmiş ve adamın düşüşünü izlemişti. Hepsi bu kadar. Ne vicdan azabı, ne kâbus, ne de çöküntü. Belki savaş yüzündendi ancak tek nedeninin bu olmadığını biliyordu. Empati yoksunuydu belki de. Bir keresinde bir psikolog, hasarlı bir ruhu olduğu için pedofil olduğunu söylemişti. Lafı dolandırmak yerine kısaca kötü ruhlu da diyebilirdi.

"Pekâlâ, şimdi beni dikkatli dinle." Harry, Liz'in karşısına oturdu. "Cinayet günü büyükelçinin arabası saat yedide Ove Klipra'nın evindeydi; ama arabayı süren büyükelçi değildi."

"Değil miydi?"

"Hayır. Güvenlik görevlisi sarı takım elbiseli birini gördüğünü hatırlamıyor."

"Yani?"

"O takım elbiseyi gördün Liz. Bir benzin pompacısının giysisi bile yanında sönük kalır. Sence öyle bir elbiseyi görsen unutur musun?"

Liz başını iki yana salladı. Harry devam etti.

"Sürücü arabayı bagaja park etti, yan kapının zilini çaldı ve Klipra açtığında muhtemelen karşısında bir silahın namlusunu buldu. Ziyaretçi içeri girdi, kapıyı kapattı ve Klipra'dan nazikçe ağzını açmasını istedi."

"Nazikçe mi?"

"Hikâyeye biraz renk katmaya çalışıyorum. Oldu mu?"

Liz dudaklarını büzüp bir parmağını dudaklarının üzerine koydu.

"Ardından namluyu ağzına soktu, Klipra'dan ısırmasını istedi ve tüm soğukkanlılığı ve acımasızlığıyla ateş etti. Mermi doğruca Klipra'nın başını delip duvara girdi. Katil kanı ve... biliyorsun işte, ortaya saçılanları temizledi."

Liz başını sallayıp eliyle devam etmesini işaret etti.

"Kısacası, gizemli adamımız tüm izleri yok etti. Sonunda bagajdan tornavida aldı ve onunla duvardaki mermiyi çıkardı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Holün zemininde sıva parçaları buldum ve duvarda bir mermi deliği vardı. Bagajdaki tornavidada bulduğumuz sıva örneğiyle aynı olduklarını adli tıbba onaylattım."

"Eee, sonra?"

"Sonra katil yeniden arabaya gitti ve büyükelçinin cesedini kenara iterek tornavidayı yerine koydu."

"Yani büyükelçiyi önceden mi öldürmüştü?"

"Oraya sonra geleceğim. Katil üzerindekileri büyükelçinin takım elbisesiyle değiştirdi, Klipra'nın çalışma odasına girdi ve kulübeye götürmek üzere iki Şan bıçağından birini

ve anahtarları aldı. Ayrıca Klipra'nın odasında telefonla çabucak bir arama yaptı, konuşmanın kasetini de yanına aldı. Sonra Klipra'nın cesedini de bagaja soktu ve sekiz gibi yola koyuldu."

"Takip etmesi epey zor, Harry."

"Sekiz buçukta Wang Lee'nin moteline giriş yaptı."

"Haydi ama, Harry. Wang Lee giriş yapan kişinin büyükelçi olduğunu doğruladı."

"Wang Lee'nin yatakta yatan ölü adamın giriş yapan adamla aynı kişi olmadığından şüphelenmesi için hiçbir sebebi yoktu. Tek gördüğü güneş gözlüğü takmış, sarı takım elbiseli bir *farang*'dı. Wang Lee onu teşhis ederken büyükelçinin sırtında hayli dikkat dağıtıcı bir bıçağın olduğunu da unutma."

"Peki o bıçağa ne diyorsun?"

"Evet, büyükelçi bir bıçakla öldürüldü; ancak bu onlar motele gelmeden çok önce oldu. Rengeyiği yağıyla yağlandığı için bir Sami bıçağının kullanıldığını tahmin ediyorum. O tür bıçakları Norveç'te, Finnmark'ın her yerinde satın alabilirsin."

"Ama doktor, bıçak yarasının Şan bıçağıyla uyuştuğunu söyledi."

"Evet, uyuşuyordu. Şan bıçağı, Sami bıçağından daha uzun ve geniş; dolayısıyla ilk olarak başka bir bıçağın kullanıldığını anlamak imkânsızdı. Bu kısmı iyi dinle. Katil motele bagajda iki cesetle geldi ve arabayı geri geri yanaştırıp Molnes'i oraya taşımak için resepsiyonun mümkün olduğunca uzağında bir oda istedi. Hazır olduğunu söyleyene dek rahatsız edilmemesini de istedi. Odada üzerini tekrar değiştirdi ve büyükelçiye takım elbisesini giydirdi. Ama üzerindeki baskı arttıkça işler ters gitmeye başladı. Büyükelçinin bir kadını beklediğini çünkü kemerini iki delik daha sıkı bağladığını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Liz dilini damağında şaklattı. "Katil kemeri bağlarken aşınmış olan deliği fark etmemiş."

"Onu ele vermeyecek önemsiz bir hata, ne var ki bu cinayetin akla yatkın olmadığını gösteren birçok küçük ayrıntıdan biri. Molnes yataktayken Şan bıçağını dikkatlice eski yaraya soktu, sapını sildi ve diğer izleri temizledi."

"Bu ayrıca motelde fazla kan olmamasını da açıklıyor. Başka bir yerde öldürüldü. Peki doktor nasıl oldu da bunu fark etmedi?"

"Bir bıçak yarasının ne kadar kanayacağını kestirmek her zaman zordur. Hangi atardamarların koptuğuna ve bıçağın kan akışını ne kadar önlediğine göre değişir. Sıradışı bir durum değildi. Dokuz civarı katil bagajda Klipra'yla birlikte motelden çıktı ve Klipra'nın gizli evine gitti.

"Evin nerede olduğunu biliyor muydu yani? O halde Klipra'yı iyi tanıyordu."

"Hem de çok iyi."

Masanın üzerine bir gölge düştü ve Löken'in karşısına bir adam oturdu. Açık duran balkon kapısından kulakları sağır eden bir trafik gürültüsü geliyordu ve tüm oda egzoz dumanı kokuyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Löken.

Saçları örgülü dev adam ona baktı. Tay dilinde konuşması belli ki onu şaşırtmıştı.

"Hazırım" diye cevap verdi.

Löken solgun bir halde gülümsedi. Tükenmiş hissediyordu. "O zaman ne bekliyorsun? İşini yap."

"Klipra'nın gizli evine vardığında kapının kilidini açtı ve Klipra'yı buzluğa soktu. Sonra da cesetlere ait hiçbir iz bu-

lamayalım diye bagajı temizledi ve elektrikli süpürgeyle süpürdü."

"Tamam ama bunu nereden *biliyorsun*?"

"Adli tıp buzlukta Ove Klipra'nın kanını, bagajda ve süpürgede ise iki maktulün giysilerine ait lifleri buldu."

"Tanrım. Demek ki arabayı incelerken senin iddia ettiğin gibi büyükelçi titizlik hastası değildi."

Harry gülümsedi. "Büyükelçinin titiz ve düzenli biri olmadığını odasını gördüğümde anladım."

"Yanlış duymadım, değil mi? Yani *hata* yaptığını mı söylüyorsun?"

"Evet, doğru duydun." Harry işaretparmağını kaldırdı. "Ama Klipra titiz ve düzenliydi. Kulübedeki her şey alabildiğine temiz ve yerli yerinde görünüyordu, hatırlıyor musun? Dolapta elektrikli süpürgeyi yerinde tutmak için bir kanca bile vardı. Fakat dolabın kapağını açtığımda süpürge devrildi. Süpürgeyi son kullanan kişi bu düzenden habersiz gibiydi. Bu yüzden süpürgeyi de adli tıbba gönderdim."

Liz yavaşça başını sağa sola sallarken Harry devam etti.

"Buzluktaki etleri gördüğümde orada bir cesedin şey olmadan haftalarca saklanabileceğini anladım..." Harry yanaklarını şişirip elleriyle kabarma hareketi yaptı.

"Sen sorunlusun" dedi Liz. "Bir doktora görünmelisin."

"Gerisini dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

Liz istediğini söyledi.

"Ardından motele gitti, arabayı park etti ve odaya girip araba anahtarlarını Molnes'in cebine koydu. Sonra da hiçbir iz bırakmadan gecenin karanlığında kayboldu. Tam manasıyla hiçbir iz."

"Dur bir dakika! Biz kulübedeyken sadece gidişimiz doksan dakika sürmüştü, değil mi? Motelden orası neredeyse aynı mesafe. Dostumuz Dim büyükelçiyi on bir buçukta buldu, yani katilin motelden ayrıldığını söylediğin zamandan iki bu-

çuk saat sonra. Molnes'in cesedi bulunmadan önce motele geri dönebilmesi imkânsız. Unuttun mu yoksa?"

"Tabii ki unutmadım. Hatta o yolu arabayla tekrar gittim, kulübede yarım saat bekledim ve geri döndüm."

"Ve?"

"On ikiyi çeyrek geçe gelebildim."

"Gördün mü? Tutmuyor işte."

"Dim onu sorguladığımızda arabayla ilgili ne söylemişti, hatırlıyor musun?"

Liz üst dudağını ısırdı.

"Araba gördüğünü hatırlamıyordu" dedi Harry. "Çünkü orada değildi. On ikiyi çeyrek geçe resepsiyonda polisi bekliyorlardı ve büyükelçinin arabasının gizlice motele geldiğini görmediler."

"Tanrım, dikkatli bir katille uğraştığımızı sanıyordum. Geri döndüğünde polis onu bekliyor olabilirdi."

"Dikkatliydi ama cinayetin o dönmeden önce ortaya çıkacağını tahmin edemedi. Anlaşmaya göre o aramadan önce Dim odaya gelmeyecekti. Ne var ki Wang Lee sabırsızlandı ve az kalsın tüm planı mahvediyordu. Katil araba anahtarlarını büyükelçinin cebine bırakırken hiçbir şeyden şüphelenemezdi."

"Öyleyse tamamen şans mıydı?"

"Bu adam hiçbir işini şansa bırakmaz."

Mançuryalı olmalı, diye düşündü Löken. Muhtemelen Jilin eyaletinden. Kore Savaşı sırasında Kızıl Ordu'nun çoğu askerini çok uzun boylu oldukları için oradan çektiğini öğrenmişti. Nedeniyse bataklıklara daha fazla saplanmaları ve daha büyük hedefler olmalarıydı. Odadaki diğer kişi bir şarkı mırıldanarak arkasında ayağa kalktı. Löken emin değildi ama sanki "I Wanna Hold Your Hand"i söylüyordu.

Çinli adam masadan bir bıçak almıştı. Tabii yetmiş san-

timlik eğri bir kılıca bıçak denirse. Sopa seçen bir beyzbol oyuncusu gibi elinde tarttı ve tek kelime etmeden başının üzerine kaldırdı. Löken dişlerini sıktı. O esnada sakinleştirici ilacın tatlı rehaveti etkisini yitirdi, damarlarındaki kan çekildi ve kontrolünü kaybetti. Ellerini masaya bağlayan deri kayışları çekiştirip bağırırken mırıldanma sesi yaklaştı. Bir el saçlarından kavrayıp başını hızla arkaya çekti ve ağzına bir tenis topu tıkıldı. Löken diline ve damağına değen tüylü yüzeyi hissetti. Top tüm salyasını bir kâğıt havlu gibi emdi, çığlıkları cılız iniltilere dönüştü.

Kolunun ön kısmına bağlanan turnike bezi öyle sıkıydı ki elini hiçbir şekilde hissetmiyordu. Kılıç tok bir sesle aşağı indiğinde ve hiçbir acı duymadığında bir anlığına adamın ıskaladığını düşündü. Ama sonra sağ elini kılıcın diğer tarafında gördü. Yumruk olmuştu ve şimdi yavaşça açılıyordu. Kesik oldukça temizdi. Etten çıkan iki kopuk beyaz kemiği görebiliyordu. Radius ile dirsek kemiği. Başkalarınınkini daha önce görmüştü ama kendi kemiklerini ilk kez görüyordu. Turnike yüzünden fazla kan akmamıştı. Anlık uzuv kesilmelerinin acı vermediğini söyleyenler haksızdı. Acı dayanılır gibi değildi. Hiçbir şey hissetmediği o şok, o felç anına dönmeyi bekledi ama o yol kapanmıştı bi kere. Şarkı mırıldanan adam, damar bulmaya uğraşmadan, kolunun üst kısmına gömleğinin üzerinden bir şırınga sapladı. Morfinin en iyi yanı buydu. Nereye vurursanız vurun, mutlaka işe yarardı. Yaşayacağının farkındaydı. Uzun bir süre. Onların istediği kadar uzun.

"Peki ya Runa Molnes?" diye sordu Liz, dişlerini bir kibrit çöpüyle temizleyerek.

"Onu dilediği zaman dilediği yere götürebilirdi" dedi Harry.

"Ve Klipra'nın gizli evine götürdü. Sonra ne oldu?"

"Kan ve penceredeki mermi deliği, kulübenin içindeyken vurulduğunu gösteriyor. Muhtemelen oraya geldiklerinden hemen sonra."

Ondan bu şekilde bahsetmek daha kolaydı. Bir cinayet kurbanı olarak.

"Anlamıyorum" dedi Liz. "Onu neden kaçırır kaçırmaz öldürdü? Tüm derdinin onu kullanarak senin soruşturmanı durdurmak olduğunu sanıyordum. Bunu yalnızca Runa Molnes hayattayken yapabilirdi. İsteklerini kabul etmeden önce yaşıyor olduğuna dair kanıt isteyebilirdin."

"Peki isteklerini nasıl kabul edecektim?" diye sordu Harry. "Ben Norveç'e dönecektim, Runa da güle oynaya evine mi koşacaktı? Kaçıran kişi de elinde başka hiçbir kozu kalmamış olsa da sırf onunla artık uğraşmayacağıma söz verdim diye derin bir oh mu çekecekti? Bu dosyanın böyle çözülebileceğine gerçekten de inanıyor muydun? Ne yani, onu öylece serbest bırakacak ve..."

Harry, Liz'in gözlerini gördü ve sesini yükselttiğini fark etti. Sustu.

"Hayır, inanmıyordum. Katilin ne düşündüğünden bahsediyorum" dedi Liz, gözlerini hâlâ ondan ayırmayarak. Kaşlarının ortasında endişeli çizgi geri gelmişti.

"Affedersin Liz." Harry parmak uçlarını çenesine bastırdı. "Yorulmuş olmalıyım."

Ayağa kalkıp tekrar pencereye yürüdü. İçerideki soğuk havayla pencerenin dışındaki sıcak, nemli hava, camda birleşerek ince ve gri bir buğu katmanı oluşturmuştu.

"Onu bilmem gerekenden daha fazlasını öğreneceğimden korktuğu için kaçırmadı. Zaten böyle düşünmesi için bir nedeni de yoktu. Dünyadan bihaberdim."

"O zaman neden kaçırdı? Büyükelçi ve Jim Love cinayetlerinin arkasında Klipra'nın olduğu teorimizi doğrulamak için mi?"

"İkinci nedeni oydu" dedi Harry, cama bakarak. "Birincisi ise, onu da öldürmesi gerekiyordu. Onu ilk..."

Harry yan odadan gelen boğuk bas sesini duyabiliyordu.

"Evet, Harry?"

"Onu ilk gördüğümde kaderi çoktan yazılmıştı."

Liz derin bir nefes aldı. "Neredeyse dokuz oldu, Harry. Löken gelmeden önce bana katilin kim olduğunu söylemeye ne dersin?"

Löken saat yedide dairesinin kapısını kilitlemiş, Millie's Karaoke'ye gitmek üzere bir taksi tutmak için caddeye inmişti. Arabayı hemen fark etmişti. Bir Toyota Corolla'ydı ve direksiyondaki adam tüm aracı dolduruyor gibiydi. Yan koltukta başka birinin siluetini gördü. Bir an için arabaya yürüyüp ne istediklerini sormayı aklından geçirdiyse de sonra onları test etmeye karar verdi. Neyin peşinde olduklarını ve onları kimin gönderdiğini bildiğini düşündü.

Löken bir taksi çevirdi, birkaç blok gittikten sonra Corolla'nın gerçekten de onları takip ettiğini gördü.

Taksi şoförü arka koltuktaki *farang*'ın turist olmadığını anlayıp masaj teklifinden vazgeçti. Ama Löken biraz dolaşmasını isteyince bu fikri yeniden gözden geçiriyormuş gibi göründü. Löken'le aynada göz göze geldiler.

"Gezintiye mi çıktınız, bayım?"

"Evet, biraz gezeceğim."

On dakika sonunda artık hiçbir şüphe kalmamıştı. Löken'in belli ki bu iki polisi gizli görüşme yerlerine götürmesi planlanmıştı. Peki emniyet amiri nasıl olmuştu da buluşacaklarının duyumunu almıştı? Ve dedektiflerinin birinin iki yabancıyla bir nevi sıradışı bir işbirliğine girmesi onu neden bu kadar endişelendirmişti? Evet, kurallara harfiyen uygun bir iş sayılmayabilirdi ama neticede faydalı olmuştu.

Sua Pa Caddesi'nde trafik durdu. Şoför iki otobüsün arasındaki boşlukta sıkıştı ve inşa edilen sütunları işaret etti. Geçen hafta çelik kirişlerden biri yıkılıp bir motosikletliyi öldürmüştü. Haberini okumuştu. Fotoğrafları da yayınlanmıştı. Şoför başını iki yana salladı, bir bez çıkarıp gösterge panelini, camları, Buda biblosunu, kraliyet ailesinin fotoğrafını sildi ve *Thai Rath* gazetesini iç çekerek direksiyona yaslayıp spor sayfasını açtı.

Löken arka camdan dışarı baktı. Toyota Corolla'yla aralarında sadece iki araba vardı. Saatine göz attı. Yedi buçuktu. Bu iki aptaldan kurtulsa bile geç kalacaktı. Biraz düşündükten sonra kararını verip şoförün omzuna dokundu.

İngilizce konuşarak "Bir tanıdığıma uğrayacağım" dedi ve arkasını gösterdi.

Şoför, *farang*'ın para ödemeden kaçacağından şüphelendiğinden olsa gerek, kuşkulu gözlerle ona baktı.

Löken "Bir dakika içinde dönerim" dedi ve kapıyı açıp indi.

Ciğerlerine bir sıçan ailesini öldürecek kadar karbondioksit çekerken ve trafiğin içinde sakince Toyota'ya doğru yürürken ömründen bir günün eksildiğini düşündü. Işık doğrudan yüzüne vurduğuna göre tek farı bir yere çarpmış olmalıydı. Hayret dolu yüzlerini görmeyi dört gözle beklerken söyleyeceklerini hazırladı. Arabaya birkaç metre kala içinde oturan iki kişiyi nihayet seçebildi. Aniden içini bir şüphe kapladı. Bu iki adamın görünümünde ters bir şeyler vardı. Polisler genellikle çok zeki olmasalar bile en azından birisini takip ederken ihtiyatlı davranmanın değişmez bir kural olduğunu bilirlerdi. Yolcu koltuğundaki adam, güneş bir süre önce batmış olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu ve sürücü koltuğundaki izbandut aşırı dikkat çekiyordu. Löken geri dönecekken arabanın kapısı açıldı.

"Hey, bayım" dedi yumuşak bir ses. Durum kötüye gidiyordu. Löken taksiye dönmeye çalıştı ancak bir araba sıkı-

şıp yolu kapattı. Başını çevirip Corolla'ya tekrar baktı. Çinli adam ona doğru geliyordu. Karşı şeritteki arabalar hareketlenmeye başlarken bir kez daha "Hey, bayım" diye seslendi. Sesi kasırgadaki bir ıslık gibiydi.

Löken daha önce elleriyle birini öldürmüştü. Wisconsin'deki eğitim kampında öğretildiği gibi ense köküne yumruk atarak bir adamın boğazını parçalamıştı. Ne var ki bu çok uzun zaman önceydi. Gençti ve korkmuştu. Şimdiyse sadece sinirliydi.

Muhtemelen o da pek bir işe yaramazdı.

Vücuduna sarılan iki kolu hissedip ayakları yerden kesildiğinde zaten işe yaramayacağını biliyordu. Bağırmayı denedi fakat içinde ses tellerini titretecek kadar hava kalmamıştı. Yavaşça dönen yıldızlı gökyüzü, biraz sonra döşemeli bir araba tavanının arkasında kayboldu.

Ensesindeki tüyleri ürperten sıcak nefesi hissetti ve Corolla'nın ön camından dışarı baktı. Güneş gözlüklü adam taksinin yanında dikilmiş, sürücü camından birkaç banknot uzatıyordu. Göğsünü sıkan kollar gevşeyince Löken pis havayı kaynak suyuymuş gibi uzun ve titrek bir solukla içine çekti.

Taksi şoförü camı kapattı ve güneş gözlüklü adam onlara doğru yürümeye başladı. Gözlüğünü çıkarmıştı. Kırık farın ışığına geldiğinde Löken onu tanıdı.

"Jens Brekke?" diye fısıldadı şaşkınlıkla.

48

24 Ocak Cuma

"Jens Brekke mi?" diye haykırdı Liz.

Harry başını salladı.

"İmkânsız! Peki ya o kanıt? Saat sekizde kız kardeşini aradığını ispatlayan o lanet kaset?"

"Evet, *onu* aradı; ama ofisinden değil. İşkolik kardeşini ne demeye mesai saatinde evinden aradığını sordum. Bana Norveç'te saatin kaç olduğunu unuttuğunu söyledi."

"Yani?"

"Bir borsacının başka bir ülkede saatin kaç olduğunu *unuttuğunu* duydun mu hiç?"

"Anlamıyorum."

"Her şey Brekke'deki o cihazın Klipra'nın evinde de olduğunu görmemle netleşti. Klipra'yı vurduktan sonra onun çalışma odasından kız kardeşinin telesekreterini aradı. Kimsenin açmayacağını biliyordu. Sonra da kaseti yanına aldı. Kaset, aramanın ne zaman yapıldığını gösteriyor ama nereden yapıldığını göstermiyor. Kasetin başka bir kayıt cihazından alınmış olabileceği ihtimalini hiç düşünmedik. Fakat Klipra'nın çalışma odasındaki bir kasetin kayıp olduğunu ispatlayabilirim."

"Nasıl?"

"7 Ocak sabahı büyükelçinin cep telefonundan Klipra'nın arandığını hatırlıyor musun? O konuşma, odasındaki hiçbir kasette yok."

Liz güldü. "Aşağılık herif çürütülemez bir kanıt uydurmuş ve mümkün olduğunca ikna edici görünmesi için nezarette kozunu oynamayı beklemiş."

"Sanırım sesinde bir hayranlık seziyorum dedektif."

"Çok profesyonelce. Sence bunu en başından mı planlamıştı?"

Harry saatine baktı. Beyni bir şeylerin ters gittiğine dair sinyaller göndermeye başlamıştı.

"Emin olduğum bir şey varsa o da Brekke'nin tüm yaptıklarının önceden planlanmış olduğu. Tek bir ayrıntıyı bile şansa bırakmadı."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Şey" dedi Harry, boş bir bardağı yüzüne tutarak. "Bana kendisi söyledi. Riskten nefret ediyormuş. Kazanacağını bilmediği hiçbir oyunu oynamazmış."

"O halde büyükelçiyi nasıl öldürdüğünü de çözdün, öyle mi?"

"Önce büyükelçiye yeraltı otoparkına kadar eşlik etti. Sekreteri bunu doğrulayabilir. Sonra da asansörle tekrar yukarı çıktı. Bunu da asansörde çıkma teklif ettiği kız doğrulayabilir. Büyükelçiyi muhtemelen otoparkta öldürdü, arabasına binerken onu Sami bıçağıyla sırtından bıçakladı, anahtarlarını aldı ve onu bagaja koydu. Ardından anahtarı kilitledi, asansöre bindi ve geri döndüğünü görecek bir tanığın olması için birisinin düğmeye basmasını bekledi."

"Hatta onu hatırlasın diye kıza çıkma teklif etti."

"Doğru. Farklı birisi binmiş olsaydı o anda başka bir plan uyduracaktı. Ofisine çıkınca meşgul görünmek için dışarıdan gelen tüm aramaları engelledi, yeniden aşağı indi ve büyükelçinin arabasıyla Klipra'nın evine gitti."

"Ama büyükelçiyi otoparkta öldürdüyse kameraya yakalanırdı."

"Sence o güvenlik kamerası kaseti neden ortadan kaybol-

du? Kimsenin onun cinayet gecesi ofiste olduğunu gösteren delili yok etmeye çalıştığı falan yoktu tabii ki. Jim Love'dan kaseti kendisi aldı. Boks maçında karşılaştığımız akşam aceleyle ofisine döndü. Amacı Amerikalı müşterilerle görüşmek değil, Jim Love'ı görmekti. Böylece otoparka girecek ve büyükelçiyi öldürdüğü kaydın üzerine başka bir görüntü kaydedecekti. Sonra da birileri ona kumpas kurmaya çalışıyormuş gibi görünmesi için saati yeniden ayarlayacaktı."

"Neden orijinal kaseti alıp gitmedi?"

"Çünkü mükemmeliyetçi. Akıllı ve genç bir dedektifin er ya da geç kayıtla saatin birbirine uymadığını fark edeceğini biliyordu."

"Nasıl?"

"Çünkü cinayet anının üzerine kaydetmek için başka bir akşamın kasetini kullandı. Polis eninde sonunda 7 Ocak günü saat beşle altı buçuk arasında kameranın önünden arabayla geçtiğini doğrulayan bina çalışanlarıyla konuşacaktı. Kayıtta *olmamaları* kasetin değiştirildiğini kanıtlayacaktı elbette. Yağmur ve ıslak lastik izleri de bu sonuca biraz daha hızlı ulaşmamızı sağlayacaktı."

"O halde o tahmin ettiği ölçüde akıllıydın, öyle mi?"

Harry omuzlarını silkti. "Evet. Ama ben bununla yaşayabilirim. Jim Love ise yaşayamadı. Yaptığı iyiliğin karşılığını zehirli afyonla aldı."

"Tanık olduğu için mi?"

"Dediğim gibi, Brekke risk almayı sevmiyor."

"Peki ya cinayet sebebi?"

Harry yanaklarını şişirip pufladı. TIR freni gibi bir ses çıktı.

"Altı yıllığına elli milyon kronu elinde tutma hakkına sahip olmanın büyükelçiyi öldürmek için yeterli bir gerekçe olup olmadığını merak ediyorduk, hatırlıyor musun? Hayır, yeterli değildi. Ama hayatının sonuna kadar sahip olmak, Jens Brekke'nin üç kişiyi öldürmesi için gayet yeterliydi. Va-

siyete göre o para reşit olduğunda Runa'ya kalacaktı; ne var ki o öldüğünde ne olacağıyla ilgili hiçbir şey yazmadığı için haliyle bir sonraki mirasçıya kalacak. Bu da servetin Hilde Molnes'e geçeceği anlamına geliyor. Vasiyete göre artık paraya erişmesini engelleyen hiçbir durum yok."

"Brekke parayı ondan nasıl alacak?"

"Bir şey yapmasına gerek yok. Hilde Molnes'ın altı aylık ömrü kaldı. Brekke'nin onunla evlenmesi ve mükemmel eşi oynaması için yeterli bir süre."

"Kocadan ve kızdan kurtulduğuna göre Hilde de öldüğünde miras ona mı kalacak yani?"

"Bununla da bitmiyor" dedi Harry. "Parayı harcadı bile."

Liz kaşlarını çattı.

"Phuridell adında batmak üzere olan bir şirketi satın aldı. Barclays Thailand'ın tahmini doğru çıkarsa şirket ödediği paranın yirmi katı değerlenecek."

"O zaman diğerleri neden satmışlar ki?"

"Phuridell'in patronu George Walters'a göre 'diğerleri', Ove Klipra en büyük hissedar olduğunda kendi paylarını satmayı reddeden birkaç küçük hissedardan ibaretmiş; çünkü şirketin büyük işler alacağını biliyorlarmış. Fakat Klipra ortadan kaybolunca dolar borcu yüzünden şirketin iflas edebileceğini öğrenmişler ve Brekke'nin teklifini seve seve kabul etmişler. Klipra'nın mülklerini yöneten hukuk firması için de aynısı geçerli. Toplam satın alma fiyatı yaklaşık bir milyon kronmuş."

"Ama Brekke'nin henüz o kadar parası yok."

"Walters paranın yarısının imzalar atıldığında, diğer yarısınınsa altı ay sonra ödeneceğini söyledi. İlk kısmını nasıl ödeyecek, bilmiyorum. Başka yollardan denkleştiriyor olmalı."

"Ya Hilde altı ay içinde ölmezse?"

"Brekke'nin bir şekilde o konuyu garantiye alacağına inanıyorum. Ne de olsa Hilde'nin içkilerini o hazırlıyor..."

Liz düşünceli gözlerle boşluğa baktı. "Tam da böyle bir an-

da Phuridell'in yeni sahibi olursa şüpheli görüneceğini akıl edemedi mi?"

"Evet etti, o yüzden hisseleri Ellem Ltd adında bir şirketin adıyla satın aldı."

"Arkasında kimin olduğunu birileri bulabilirdi."

"Arkasında o yok; en azından görünüşte öyle. Şirket Hilde'nin adına kurulmuş. Ancak tabii ki öldüğünde Brekke'ye kalacak."

Liz dudaklarını sessiz bir "O" söylermiş gibi büzdü. "Tüm bunları nasıl çözdün?"

"Walters'ın yardımıyla. Ama ilk olarak Klipra'nın evinde Phuridell'in hissedar listesini gördüğümde şüpheye düştüm."

"Ciddi misin?"

"Ellem." Harry gülümsedi. "İlk şüphelendiğim kişi Ivar Löken'di. Vietnam Savaşı'ndaki lakabı EM olduğu için. Ama işin aslı bundan bile daha sıradandı."

"Pes ediyorum."

"Ellem'i ters çevirdiğinde Melle oluyor. Hilde Molnes'in kızlık soyadı."

Liz, Harry'ye hayvanat bahçesindeki ilginç bir hayvana bakar gibi baktı.

"Sen gerçek değilsin" diye mırıldandı.

Jens elinde tuttuğu papayaya baktı.

"Biliyor musun, Löken? Papayadan bir ısırık aldığında tadı kusmuk gibi gelir. Hiç fark etmiş miydin?"

Dişlerini meyvenin etine batırdı. Yanağından suyu aktı.

"Sonra da vajina gibi."

Arkasına yaslanıp güldü.

"Papaya buradaki Çin mahallesinde beş baht'a satılıyor. Neredeyse bedavaya. Herkes alabilir. Papaya yemek en basit zevklerden biri. Ve diğer basit zevklerde olduğu gibi, ondan

mahrum kalıncaya kadar değerini anlamazsın. Tıpkı şey gibi..." Jens ellerini uygun bir benzetme arıyormuş gibi oynattı. "Kıçını silebiliyor olmak gibi. Ya da otuzbir çekebilmek. En az bir elinin olması yeterli."

Löken'in kopan elini ortaparmağından tutup kaldırdı ve yüzünün önüne tuttu.

"Hâlâ bir elin var. İyi düşün. Ve ellerin olmadan yapamayacağın *tüm o şeyleri* hayal et. Ben biraz düşündüm, dur da sana yardım edeyim. Mesela portakal soyamazsın, oltanın kancasına yem takamazsın, bir kadının vücudunu okşayamazsın, pantolonunu ilikleyemezsin. Kafana intihar etmeyi koydun diyelim, kendini bile vuramazsın. Her şeyde birilerinin yardımına ihtiyaç olacak. Her şeyde. Bunu biraz düşün."

Elden bir kan damlası düştü, masanın kenarına çarptı ve Löken'in gömleğinde minik kırmızı noktalar oluşturdu. Jens eli bıraktı. Parmakları tavanı gösteriyordu.

"Öte yandan, iki elin de varken yapabileceklerinin haddi hesabı yok. Bir insanı boğabilirsin, sigara sarabilirsin ya da golf sopası tutabilirsin. Tıp biliminin günümüzde ne kadar geliştiğini biliyor musun?"

Jens, Löken'in cevap vermeyeceğinden emin olana kadar bekledi.

"Sinirler çok fazla zarar görmeden bir eli geri dikebiliyorlar. Koluna kadar çıkıp sinirlerini paket lastiği gibi aşağı çekiyorlar. Altı ay içerisinde elinin kopmuş olduğunu doğru düzgün hatırlamıyorsun bile. Bu elbette doktora ne kadar çabuk gittiğine ve elini yanında götürüp götürmediğine göre değişiyor."

Löken'in sandalyesinin arkasına geçti, çenesini omzuna dayadı ve kulağına şöyle fısıldadı:

"Ne kadar hoş bir el, baksana. Çok güzel değil mi? Neredeyse Michelangelo'nun tablosundan fırlamış gibi. Neydi adı?"

Löken cevap vermedi.

"Hani şu Levi's reklamında kullanılan?"

Löken gözlerini başının üzerindeki bir noktaya dikmişti. Jens iç çekti.

"Belli ki ikimiz de sanat meraklısı değiliz, ha? Neyse, belki şu iş bittiğinde birkaç ünlü tablo satın alırım da biraz ilgi duymaya başlarım. Bu arada, elini dikebilmeleri için sence ne kadar vaktimiz kalmıştır? Yarım saat? Bir saat? Buza koysak biraz daha uzun olabilir ama korkarım elimizde hiç kalmamış. Neyse ki buradan Answut Hastanesi arabayla sadece on beş dakika tutuyor."

Jens derin bir nefes aldı, ağzını Löken'in kulağına yaklaştırdı ve bağırdı:

"HOLE VE O KADIN NEREDE?"

Löken irkildi ve acı dolu bir sırıtışla dişlerini gösterdi.

"Affedersin" dedi Jens. Löken'in yanağına yapışan bir parça papayayı aldı. "Mesele şu ki onları bulmak benim için şu anda çok önemli."

Löken'in dudakları boğuk bir fısıltıyla kıpırdadı. "Haklısın..."

"Ne?" dedi Jens. Löken'in ağzına doğru eğildi. "Ne dedin? Konuşsana adam!"

"Papaya konusunda haklısın. Kusmuk gibi kokuyor."

Liz ellerini başının üzerinde kenetledi.

"Şu Jim Love meselesi. Brekke'yi mutfakta prusik asitle afyonu karıştırırken hayal edemiyorum."

Harry sırıttı. "Brekke de aynısını Klipra için söylemişti. Haklısın. Birisinden yardım aldı. Bir profesyonelden."

"Böyle insanları ilan vererek bulamazsın herhalde, değil mi?"

"Hayır."

"Belki tesadüfen tanışmıştır. Ne de olsa kanunsuz yerlere girip çıkan biri. Ya da..." Harry'nin onu izlediğini görünce duraksadı. "Evet?" dedi. "Söyle?"

"Çok açık değil mi? Eski dostumuz Woo yardım etti. Jens'le ikisi en başından beri birlikte çalışıyordu. Telefonuma o böceği yerleştirmesini de Jens söyledi."

"Aynı adamın hem Molnes'e borç vermesi, hem de Brekke için çalışması fazla tesadüf duruyor."

"Çünkü tesadüf değil. Hilde Molnes, büyükelçi öldükten sonra telefon eden tefecinin adamlarının Brekke telefona baktıktan sonra bir daha aramadıklarını söyledi bana. Brekke'nin onları korkutmuş olabileceği pek aklıma yatmadı. Thai Indo Travellers'ı ziyaret ettiğimizde Bay Sorensen, Molnes'le bir hesaplarının kalmadığını açıkladı. Muhtemelen doğruyu söylüyordu. Sanırım Brekke büyükelçinin borcunu kapattı. Tabii başka hizmetler karşılığında."

"Woo'nun hizmetleri."

"Kesinlikle." Harry saatine baktı. "Kahretsin, nerede kaldı bu Löken?"

Liz iç geçirerek ayağa kalktı. "Arayalım. Belki de uyuyakalmıştır."

Harry dalgın dalgın çenesini kaşıdı. "Belki de."

Löken göğsünde bir ağrı hissediyordu. Daha önce hiç kalp rahatsızlığı olmamıştı ama belirtilerini az çok bilirdi. Bu yaşadığı kalp kriziyse onu öldürecek kadar güçlü olmasını diledi. Ne de olsa ölecekti ve Brekke'yi bu zevkten mahrum bırakmak iyi olurdu. Kim bilir, belki de şu anda zevk almıyordu. Ona nasıl geliyorsa Brekke'ye de öyle geliyordu. Yapılması gereken bir iş gibi. Tetiği çek, adam devrilsin, hepsi bu. Brekke'ye baktı. Ağzının oynadığını gördü ve hiçbir ses duymadığını fark edince şaşırdı.

"Ove Klipra, Phuridell'in dolar borcunu halletmemi bir telefon görüşmesinde değil, öğle yemeğinde istedi" dedi Jens. "Kulaklarıma inanamadım. Neredeyse yarım milyarlık bir talima-

tı izi sürülebilir bir kayıt olmadan, sözlü olarak verdi! İnsan böyle bir fırsat için ömrünün yarısını bekleyerek geçirebilir."

Jens ağzını bir peçeteyle sildi.

"Ofise dönünce dolar işlemini kendi adıma yaptım. Dolar düşseydi işlemi Phuridell'e devredecek ve konuştuğumuz gibi dolar borcunun bedelini sabitlediğimi söyleyecektim. Çıksaydı da tüm kazancı cebe indirecek ve Klipra'nın benden dolar satın almamı istediğini kesinkes reddedecektim. Hiçbir şey kanıtlayamazdı. Bil bakalım ne oldu, Ivar? Sana Ivar diyebilirim, değil mi?"

Peçeteyi buruşturdu ve kapının yanındaki çöp kutusuna nişan alıp fırlattı.

"Evet, Klipra olayı Barclays Thailand yönetimine bildirmekle tehdit etti. Ona Barclays Thailand onu haklı bulursa zararını karşılamak zorunda kalacaklarını söyledim. Tabii bir de en iyi borsacılarını kaybedeceklerini. Kısacası, ellerinden bana arka çıkmaktan başka bir şey gelmezdi. Bu defa siyasi bağlantılarını kullanacağını söyleyerek tehdide başladı. Ama asla o kadar ileri gidemedi. Aynı anda hem Ove Klipra sorunundan kurtulabileceğimi, hem de yakın zamanda bir roket gibi havalanacak olan şirketi Phuridell'e sahip olabileceğimi fark ettim. Bunu o zavallı borsa spekülatörlerinin yaptığı gibi öyle umduğum ve inandığım için söylemiyorum. Öyle olacağını *biliyorum*. Bunu ben sağlayacağım." Jens'in gözleri parladı. "Tıpkı şu Harry Hole'un ve o dazlak kadının bu gece öleceğini bildiğim gibi. Çünkü öyle olacak." Saatine baktı. "Dramatikleştirdiğim için özür dilerim ama *tempus fugit*,[21] Ivar. Artık kendi iyiliğini düşünmenin vakti geldi."

Löken ona boş gözlerle baktı.

"Korkmuyorsun, ha? Çetin cevizsin, öyle mi?" Brekke hafif bir şaşkınlıkla bir düğme iliğinden kopan ipliği çekti. "Onları nasıl bulacaklarını söylememi ister misin, Ivar? Nehrin

21. "Zaman uçup gidiyor" anlamına gelen Latince deyim. (ç.n.)

bir yerlerinde, birer direğe bağlanmış halde bulacaklar. Vücutlarında kurşunlar olacak, yüzleriyse dağılmış bir kıymalı böreğe benzeyecek. Bu tabiri daha önce duymuş muydun, Ivar? Duymadın mı? Belki de sen gençken kullanılmıyordu, ha? Daha önce hiç kafamda canlandıramamıştım. Ta ki buradaki dostum Woo, tekne pervanesinin bir insanın yüzündeki deriyi gerçek anlamda sökebildiğini ve altındaki eti açığa çıkarabildiğini anlatana kadar. Anladın, değil mi? Woo'nun yerel mafyadan kaptığı müthiş bir numara. Haliyle insanlar bu ikisinin mafyayı bu kadar çıldırtacak ne yaptıklarını merak edecekler ama asla öğrenemeyecekler. Özellikle de senden. Çünkü bana nerede olduklarını söylediklerinde ameliyat masraflarını karşılayacağım ve sana tam beş milyon dolar vereceğim. İzini kaybettirme, yeni kimlik çıkarma ve tüm o konularda zaten epey deneyimlisindir."

Ivar Löken, Jens'in kıpırdayan dudaklarını izliyordu ve uzaklardan gelen bir sesin yankısını işitiyordu. Tekne pervanesi, beş milyon ve yeni kimlik gibi belli belirsiz kelimeler seçiyordu. Kendisini asla kahraman olarak görmemiş, kahraman olarak ölmek gibi abartılı isteklere kapılmamıştı. Ne var ki doğruyla yanlışın farkını biliyordu ve makul sınırlar içerisinde daima doğru olanı yapmaya çabalamıştı. Başı dik bir biçimde ölüp ölmediğini Brekke ve Woo dışında kimse bilmeyecek, istihbarat servisi ya da Dışişleri Bakanlığı'nda kimse bir sofrada konuşurken yaşlı Löken'in adını emektarlar arasında saymayacaktı. Öldükten sonra itibara ihtiyacı yoktu. Hayatı bir sır olarak geçtiğine göre ölümünün de böyle olması doğaldı. Büyük fedakârlıklar gösterecek bir durumda değildi ancak Brekke'ye istediğini verirse eline geçecek tek şeyin daha hızlı bir ölüm olacağını biliyordu. Zaten artık acı da duymuyordu. Dolayısıyla değmezdi. Brekke'nin teklifini tamamen duymuş olsaydı sonuç değişmezdi. Hiçbir şey sonucu değiştiremezdi. Çünkü o sırada kemerine takılı olan cep telefonu ötmeye başlamıştı.

49

24 Ocak Cuma

Harry tam kapatacakken bir tıkırtı ve yeni bir çalma sesi işitti, böylece aramanın Löken'in ev numarasından cep telefonuna aktarıldığını anladı. Telefon yedi kez çalacak kadar bekledi, sonunda pes etti ve masanın arkasında duran saçları örgülü kıza telefonu kullanmasına izin verdiği için teşekkür etti.

Odaya dönünce "Bir sorunumuz var" dedi. Liz ayakkabılarını çıkarmış, kuruyan topuklarını inceliyordu.

"Trafiktendir" dedi. "Bir sorun varsa her zaman trafiktir."

"Cep telefonuna aktarıldım ama onu da açmadı. Hiç hoşuma gitmedi."

"Rahat ol. Bangkok gibi huzurlu bir yerde başına ne gelmiş olabilir ki? Cep telefonunu evde bırakmıştır."

"Bir hata yaptım" dedi Harry. "Brekke'ye bu gece buluşacağımızı ve Ellem Ltd'nin arkasında kimin olduğunu bulacağımızı söyledim."

"Ne söyledin?" Liz ayaklarını masadan indirdi.

Harry yumruğunu masaya indirince kahve fincanları yerinden hopladı. "Siktir, siktir, siktir! Ne tepki vereceğini görmek istemiştim."

"Tepki mi? Harry, bu bir oyun değil!"

"Oyun oynamıyorum. Üçümüz buluştuğunda onu arayıp başka bir yerde görüşme ayarlayacaktım. Lemon Grass'ı planlamıştım."

"Şu gittiğimiz restoran mı?"

"Hem yakın, hem de ona burada tuzak kurmaktan daha güvenli. Üç kişi olduğumuz için Woo'yu da yakalayabiliriz diye düşünmüştüm."

"Ve Ellem'den bahsederek onu korkuttun" diye homurdandı Liz.

"Brekke aptal değil. Pis bir kokuyu kilometrelerce öteden alabilir. Sırf beni denemek, hâlâ ona yakın olup olmadığımı görmek için yine şu sağdıç meselesini açtı."

Liz burnundan soludu. "Tam bir maço saçmalığı! Böyle bir kişisel yakınlık kurduysanız bunu hemen unut. Tanrı aşkına Harry, bu hataya düşmeyecek kadar profesyonel olduğunu sanıyordum."

Harry cevap vermedi. Liz'in haklı olduğunu biliyordu; amatörce davranmıştı. Neden Ellem Ltd'den bahsetmişti ki? Buluşmak için yüzlerce bahane uydurabilirdi. Belki de Jens'in dediklerinde doğruluk payı vardı. Bazı insanlar sırf riski sevdikleri için risk alırdı. Brekke'nin zavallı gözüyle baktığı kumarbazlardan biriydi belki de. Hayır, değildi. O kadar da olamazdı. Büyükbabası bir keresinde neden kekliklerı asla yerdeyken vurmadığını söylemişti: Çünkü hoş değildi.

Nedeni bu muydu? Ailesinden aldığı bir çeşit avcı ahlakı mı? Avı havadayken vurmak ve sembolik de olsa ona bir kaçma şansı tanımak için korkutmak mı?

Liz bu düşüncelerin arasına girdi.

"Peki şimdi ne yapıyoruz, dedektif?"

"Bekliyoruz" dedi Harry. "Löken'e yarım saat tanıyacağız. Gelmezse Brekke'yi arayacağım."

"Ya Brekke de cevap vermezse?"

Harry derin bir nefes aldı. "O zaman emniyet amirini arayıp tüm teşkilatı harekete geçireceğiz."

Liz sıktığı dişlerinin arasından küfretti. "Sana trafik polisi olmanın neye benzediğini söylemiş miydim?"

* * *

Jens, Löken'in telefon ekranına bakıp güldü. Artık çalmıyordu.

"Telefonun harikaymış, Ivar" dedi. "Ericsson iyi iş çıkarmış, değil mi? Arayan kişinin numarasını görebiliyorsun. Konuşmak istemediğin biriyse açmak zorunda kalmıyorsun. Yanılmıyorsam birileri neden gelmediğini merak etmeye başlamış. Çünkü günün bu saatinde telefon açacak fazla arkadaşın yoktur herhalde. Haksız mıyım, Ivar?"

Telefonu omzunun üzerinden geriye fırlattı; Woo çevik bir hareketle kenara atılıp telefonu havada yakaladı.

"Kimin numarası olduğunu ve yerini öğren. Hemen şimdi."

Jens, Löken'in yanına oturdu.

"Senin şu ameliyatın acilen yapılması gerekiyor, Ivar."

Jens burnunu tutarak yere baktı ve sandalyesinin etrafını saran kan birikintisini gördü.

"Ciddiyim Ivar."

"Millie's Karaoke" dedi Woo, kesik kesik konuştuğu bir İngilizceyle. "Nerede olduğunu biliyorum."

Jens, Löken'in omzuna hafifçe vurdu.

"Üzgünüm ama bizim şimdi gitmemiz gerekiyor. Seni mecburen döndüğümüzde hastaneye götüreceğiz."

Löken uzaklaşan adımların azalan titreşimini hissedebiliyordu ve çarpan kapıdan gelecek esintiyi bekledi. Ama gelmedi. Onun yerine kulağının dibinde boğuk bir yankı duydu.

"Ah evet, neredeyse unutuyordum Ivar."

Löken sıcak nefesini şakağında hissetti.

"Onları direğe bağlamak için bir şeye ihtiyacımız var. Bezini ödünç alabilir miyim? Geri getireceğiz. Söz."

Löken ağzını açtı ve var gücüyle haykırırken boğazındaki balgamın söküldüğünü duydu. Birisi beyninin kontrolünü ele geçirmişti sanki; masayı kaplayan kana ve kıpkırmızı olan

gömlek kollarına bakarken vücudunu sıkan deri kayışları hissetmiyordu. Kapının kapandığının farkına bile varmadı.

Birisi kapıya hafifçe vurunca Harry yerinden fırladı.

Gelenin Löken değil, resepsiyondaki kız olduğunu görünce ister istemez yüzü asıldı.

"Harry siz misiniz, bayım?"

Başını salladı.

"Telefonunuz var."

"Ne dedim sana?" dedi Liz. "Yüzde yüz trafiktendir."

Harry kızın peşinden resepsiyona giderken bilinçaltında simsiyah saçlarının ve ince boynunun Runa'ya ne kadar benzediğini fark etti. Ensesindeki minik siyah tüylere bakakaldı. Kız döndü ve kısacık bir gülümsemeyle elini uzattı. Harry başını oynatıp ahizeyi aldı.

"Efendim?"

"Harry. Benim."

Harry, kalbi vücuduna daha hızlı kan pompalamaya başlarken damarlarının genişlediğini hissetti. İki kez derin nefes aldıktan sonra sakin ve anlaşılır bir biçimde cevap verdi.

"Löken nerede, Jens?"

"Ivar mı? Elinde çok fazla iş olduğundan gelemiyor."

Harry ses tonundan rol yapmayı bıraktığını anlayabiliyordu. Bu konuşan Jens Brekke'ydi, ofiste ilk kez konuştuğu o adam. Kazanacağını bilen fakat son darbeyi vurmadan önce tadını çıkaran birine ait o aynı alaycı, kışkırtıcı ses tonu... Harry nasıl olup da ona karşı tüm kozlarını kaybettiğini kavramaya çalıştı.

"Senin aramanı bekledim Harry." Çaresiz bir adamın değil, sürücü koltuğunda oturup tek elini soğukkanlılıkla direksiyonda tutan bir adamın sesiydi bu.

"Şu anda bizden öndesin Jens."

Jens güldü. "Sanırım her zaman öyleyim Harry. Nasıl bir his?"

"Yıpratıcı. Löken nerede?"

"Runa ölmeden önce ne söyledi, bilmek ister misin?"

Harry alnındaki derinin altında bir karıncalanma hissetti. "Hayır" dedi, çok da farkında olmadan. "Sadece Löken'in nerede olduğunu, ona ne yaptığını ve seni nerede bulabileceğimizi bilmek istiyorum."

"Harry, tek seferde üç şey diliyorsun!"

Kahkahası, telefonun mikrofonundaki kaplamayı titretti. Yine de Harry'nin dikkatini çekmeye çalışan, tam olarak tanımlayamadığı bir şey daha vardı. Kahkaha birden kesildi.

"Böyle bir planı uygulayabilmek için ne kadar özveri gerektiğini biliyor musun, Harry? Her şeyi tekrar tekrar kontrol etmek, hatasız olması için tüm minik dolambaçlı yollardan gitmek? Fiziksel rahatsızlığından bahsetmiyorum bile. Öldürmek neyse de, hapiste onca zaman oturmaktan zevk aldığımı düşünüyor musun? İster inan ister inanma ama bir yerlere kapatılmakla ilgili söylediklerim gerçekti."

"Peki neden o dolambaçlara başvurdun?"

"Daha önce de dediğim gibi, riskleri ortadan kaldırmanın bir bedeli vardır ve buna her zaman değer. Klipra'ya komplo kurmak için epey titiz çalışmam gerekiyordu."

"Neden daha basit bir yol seçmedin? Hepsini öldürüp suçu mafyaya atmak gibi mesela?"

"Çoğu zaman kovaladığın o ezikler gibi düşünüyorsun, Harry. Sen de kumarbazlar gibisin, büyük resmi ve sonuçları unutuyorsun. Elbette Molnes'i, Klipra'yı ve Runa'yı daha basit şekilde öldürüp hiçbir iz bırakmamayı başarabilirdim. Ama bu bile yakalanmama yeterdi. Çünkü Molnes'in servetine ve Phuridell'e sahip olduğumda üçünü de öldürmem için bir nedenimin olduğu bariz biçimde anlaşılacaktı. Üç cinayet ve hepsi için nedeni olan tek bir insan. Polis bile bunu

çözebilirdi, değil mi? Aleyhime bir delil bulamasanız da hayatı bana zindan ederdiniz. O yüzden size alternatif bir senaryo hazırladım. Suçlunun kurbanlardan biri olduğu başka bir hikâye. Anlayamayacağınız kadar zor, tatmin olmayacağınız kadar kolay olmayan bir çözüm. Bana teşekkür etmeniz gerek Harry. Klipra'nın izini sürerken sizi epey havalı gösterdim."

Harry yarım kulakla dinliyordu, zamanda geriye gitmişti. O zaman da kulağında bir katilin sesi vardı. Onu ele veren arkadan gelen su sesleri olmuştu. Şimdiyse tek duyabildiği her yerde çalıyor olabilecek cılız bir müzik uğultusuydu.

"Ne istiyorsun, Jens?"

"Ne mi istiyorum? Hımm, ne istiyorum ki? Sanırım sadece laflamak."

Beni telefonda tutmak, diye düşündü Harry. Onu hatta tutmak istiyordu. Ama neden? Elektronik bateri seslerinin arasında bir klarnet melodisi başladı.

"Yine de asıl cevabı merak ediyorsan, sana..."

Harry "I Just Called to Say I Love You"nun çaldığını duyabiliyordu.

"...ekip arkadaşının yüz gerdirmeye ihtiyaç duyduğunu söylemek için aradım. Sen ne düşünüyorsun Harry? Harry?"

Ahize yerin hemen üzerinde bir sağa bir sola yay çizerek sallanıyordu.

Harry koridorda koşarken adrenalinin sanki iğne vurulmuş gibi damarlarına hızlıca yayılışının zevkini hissetti. Ahizeyi elinden bırakıp ödünç aldığı Ruger SP101'i bacağındaki kılıftan çıkarınca ve tek bir temiz hareketle mermiyle doldurunca saçları örgülü kız dehşet içerisinde sırtını duvara dayamıştı. Polisi araması için bağırdığında ne yapacağını anlamış mıydı acaba? Bunu düşünecek zaman yoktu; Jens bura-

daydı. Harry ilk kapıyı tekmeleyerek açtı ve gözlerini kısarak namlunun üzerinden şoke olmuş dört surata baktı.

"Affedersiniz."

Bir sonraki odada korkudan az kalsın tetiğe basıyordu. Odanın ortasında bacaklarını açarak dikilen, parıltılı gümüş bir takım elbise giymiş, pornocu gözlüklü esmer ve minyon bir Taylandlı vardı. Harry'nin ne yaptığını anlaması birkaç saniye sürdü ama o ana kadar "Hound Dog" şarkısının geri kalanı Taylandlı Elvis'in boğazına çoktan düğümlenmişti.

Harry koridorun ilerisine baktı. Toplamda en az elli oda olmalıydı. Aklının bir köşesinde alarm zili çalmaya başlamıştı; ne var ki beyni öyle doluydu ki susturmayı başarmıştı. Şimdiyse onu net ve gürültülü bir biçimde duyabiliyordu. Liz! Siktir, dedi içinden. Jens onu telefonda *tutmuştu.*

Koridorda var gücüyle koştu ve köşeyi dönünce odalarının kapısının açık olduğunu gördü. Artık düşünmüyor, korkmuyor, hiçbir şey ummuyordu. Tek yaptığı "kimseyi öldürmek istememe" sınırını aştığını bilerek koşmaktı. Artık kötü bir rüya gibi gelmiyordu, beline kadar gelen suda koşmaya çalışmak gibi de. Kapıdan içeri daldı ve Liz'i koltuğun arkasında kıvranırken gördü. Silahını kaldırdı ama çok geçti. Bir şey böbreklerinin aşağısına vurup içindeki havayı boşalttı ve hemen ardından boğazının sıkıldığını hissetti. Bir an için bir mikrofon kablosu görür gibi oldu ve yüzüne yoğun bir ağız kokusu çarptı.

Geriye doğru attığı dirsek bir şeye isabet etti, bir inleme duyuldu.

Bir ses "*Tay*" dedi ve arkadan yediği yumruk kulağının altına gelince sersemledi. Çenesine ciddi bir şey olduğunu hissetti. Sonra boynundaki kablo yeniden gerildi. Parmağını geçirmeye çalıştıysa da işe yaramıyordu. Uyuşan dili biriyle öpüşüyormuş gibi yavaş yavaş ağzından dışarı çıkıyordu. Gözü kararmaya başladığına göre belki de dişçiye para harcamasına gerek kalmayacaktı.

Harry'nin beyni adeta kaynıyordu. Daha fazlasını alamıyordu. Zihnini ölmeye hazırlamaya çalıştı ama vücudu razı gelmedi. İstemsizce kolunu havaya kaldırdı ama artık onu kurtaracak bir havuz kepçesi yoktu. Siam Meydanı'ndaki köprüde dikilip sonsuz yaşam için yalvarırmış gibi bir dua vardı sadece.

"Dur!"

Boynundaki kablo gevşedi ve ciğerlerine oksijen doldu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlasına! Odada yeterince hava kalmamıştı, ciğerleri patlayıp göğsünden dışarı çıkacaktı sanki.

"Bırak onu!" Liz dizlerinin üzerine kalkmayı başarmış, Smith & Wesson 650'sini Harry'ye doğrultmuştu.

Harry, Woo'nun kabloyu tekrar sıkarken arkasında çömeldiğini hissedebiliyordu ama bu defa kabloyla boynu arasına sol elini sıkıştırabilmişti.

"Vur onu" diye çatlak bir Donald Duck sesi çıkardı Harry.

"Bırak dedim! Hemen şimdi!" Liz'in gözbebekleri korku ve öfkeyle kararmıştı. Kulağından köprücükkemiğinin üzerine ve boynunun aşağısına ince bir çizgi halinde kan akıyordu.

Harry boğuk bir sesle "Bırakmayacak. Onu vurman gerek" diye fısıldadı.

"Şimdi!" diye bağırdı Liz.

"Vur!" diye haykırdı Harry.

"Kes sesini!" Liz sallanan tabancasını düz tutmaya çalıştı.

Harry, Woo'ya doğru yaslandı. Sırtını duvara dayamak gibiydi. Liz'in gözleri ıslaktı ve başı öne eğikti. Harry bu sahneyi daha önce görmüştü. Ciddi bir sarsıntı geçiriyordu ve çok az zamanları kalmıştı.

"Liz, beni dinlemelisin!"

Kablo daha da gerildi ve Harry elinin kenarındaki derinin yırtıldığını duydu.

"Gözbebeklerin büyüdü, şoka girmek üzeresin, Liz! Beni

dinle! Çok geç olmadan onu vurmalısın. Birazdan bilincini yitireceksin, Liz!"

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü. "Siktir git, Harry! Yapamıyorum. Yapa..."

Kablo etini tereyağı gibi kesiyordu. Yumruğunu sıkmayı denedi ama sinirlerinden bazıları kopmuş olmalıydı.

"Liz! Bana bak, Liz!"

Liz gözlerini kırptı, tekrar kırptı ve bulanık gözlerle ona baktı.

"Büyütecek bir şey yok, Liz. Nereye ateş edersen et onu vurmuş olacaksın, yeter ki beni ıskala!"

Liz onu ağzı açık izledi, ardından silahı indirdi ve kahkahaya boğuldu. Harry, öne doğru ilerlemeye başlayan Woo'yu arkasında tutmaya çalışıyordu ama bir lokomotifin önünde dikilmekten farksızdı bu. Liz'e yaklaştıklarında Harry'nin yüzünde bir şey patladı. Yakan bir acı sinir kanallarını dolaştı. Bu seferki kavurucu, yeni bir acıydı. Harry'nin burnuna Liz'in parfümü geldi ve üçünü de yere çivileyen Woo'nun ağırlığına teslim olduğunu hissetti. Kopan fırtınanın yankısı açık kapıdan çıkarak koridora yayıldı. Ve odayı bir sessizlik kapladı.

Harry nefes alıyordu. Liz'le Woo'nun arasına sıkışmıştı ama yine de göğsü inip kalkıyordu. Demek ki hayattaydı. Damlayan bir şeyin sesi geliyordu. Hatıralarını bastırmaya çalıştı; hiç sırası değildi. Islak halat ve iskeleye dökülen soğuk, tuzlu damlalar... Burası Sidney değildi. Liz'in alnının ve gözkapaklarının üzerine düşüyorlardı. Az sonra kahkahasını yine duydu. Gözleri açıktı ve kızıl bir duvardaki beyaz çerçeveli iki siyah pencereydi. Büyükbabası baltasını boğuk ve tok bir sesle indirince sert ve basık toprağa odunlar düşüyordu. Gökyüzü maviydi, çimenler kulaklarını gıdıklıyordu, gözlerinin önünden bir martı geçiyordu. Uyumak istedi ama yüzü yanıyordu, gözeneklerini yakan baruttan kendi etinin kokusunu alıyordu.

İnleyerek insan sandviçinin arasından çıktı. Liz'in fal taşı gibi açılmış gözleriyle gülmeye devam etmesine izin verdi.

Woo'yu sırtüstü yuvarladı. Suratı şaşkın bir ifadeyle donakalmış, çenesi alnındaki kara deliğe karşı çıkar gibi açılmıştı. Woo'yu yatırdığı halde damlama sesini hâlâ duyabiliyordu. Arkalarındaki duvara döndü ve kafasından uydurmadığını anladı. Madonna saç rengini yine değiştirmişti. Woo'nun saç örgüsü resim çerçevesinin en üstüne yapışarak ona esmer, punkçı bir hava katmıştı ve yeni saçından çırpılmış yumurtayla kırmızı bir meyve suyunun karışımına benzer bir sıvı damlıyordu. Damlalar yumuşak bir sesle kalın halının üzerine düşüyordu.

Liz hâlâ gülüyordu.

Kapı aralığından "Demek parti yapıyorsunuz?" diyen bir ses geldi. "Ve Jens'i çağırmıyorsunuz, ha? Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum..."

Harry dönmedi; gözleri çaresizce yerde silahı aradı. Woo arkadan yumruk attığında masanın altına ya da sandalyenin arkasına düşmüş olmalıydı.

"Bunu mu arıyorsun Harry?"

Elbette onu arıyordu. Yavaşça döndü ve karşısında Ruger SP101'inin namlusunu buldu. Ağzını açıp bir şeyler diyecekken Jens'in ateş etmek üzere olduğunu gördü. Silahı iki eliyle tutuyordu ve geri tepmeyi azaltmak için hafifçe öne eğilmişti bile.

Harry, Schröders'te sandalyede bir ileri bir geri sallanan polis memurunu, ıslak dudaklarını, gerçekten gülümsemeyen ama yüzünde beliren o alaycı tebessümünü gördü. Emniyet müdürünün susmasını istediği zaman sergilediği aynı görünmez gülümsemeyi.

Harry "Oyun bitti, Jens" dediğini duydu. "Bundan kurtulamayacaksın."

"Oyun bitti mi? Bunu sen mi söylüyorsun?" Jens iç çekip

başını iki yana salladı. "Çok fazla boktan aksiyon filmi izlemişsin, Harry."

Parmağı kıvrılarak tetiği sardı.

"Ama evet, oyun gerçekten de bitti. Sayende planladığımdan çok daha güzel bir son oldu. Bir mafya adamıyla iki polis memurunu birbirlerinin silahıyla öldürülmüş halde bulduklarında bil bakalım kimi suçlayacaklar?"

Üç metre mesafede çok da gerekli olmasa da Jens tek gözünü kıstı. Harry onun bir kumarbaz olmadığını düşündü. Gözlerini kapadı ve hedefte olmaya hazır bir şekilde istemsizce derin bir nefes aldı.

Kulak zarları patlayacak gibi oldu. Tam üç defa. Kumarbaz değildi. Harry önce sırtının duvara çarptığını, sonra yeri hissetti; ne olduğunu bilmiyordu ve barut kokusu burun deliklerini yakıyordu. Barut kokusu... Hiçbir şey anlamamıştı. Üç kez ateş eden Jens değil miydi? O halde burnu neden hâlâ koku alıyordu?

"Hay sıçayım!"

Sanki birisi yorganın altından bağırmıştı.

Duman dağılınca Liz'i duvara dayanarak oturmuş, tek eliyle tüten silahı, diğeriyle karnını tutarken gördü.

"Tanrım, beni vurdu. Orada mısın, Harry?"

Burada mıyım, diye düşündü Harry. Kalçasına yediği, yarım tur dönmesine sebep olan tekmeyi hayal meyal hatırlıyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı, kulakları hâlâ bir şey duymuyorken.

"Önce ben ateş ettim. Onu vurdum. Vurduğumdan eminim, Harry. Nasıl kaçabildi?"

Harry ayağa kalktı, masadaki fincanları devirdi ve nihayet ayaklarının üzerinde dik durmayı başarabildi. Sol bacağı uyuşmuştu. Uyuşmuş mu? Elini kalçasına koydu; pantolonu ıslaktı. Bakmak istemedi. Elini uzattı.

"Silahı bana ver, Liz."

Gözleri kapı aralığına sabitlendi. Kan... Yer döşemesinde kan vardı. *O taraftan*, dedi içinden. *O taraftan, Hole. Sadece senin için işaretlenmiş olan yolu izle.* Liz'e baktı. Mavi gömleğinin üzerindeki parmaklarının arasından kırmızı bir gül açıyordu. Siktir, siktir, siktir!

Liz inledi ve Smith & Wesson 650'sini uzattı.

"Onu bul ve getir Harry."

Harry tereddüt etti.

"Bu bir emirdir!"

50

24 Ocak Cuma

Her adım atışında bacağını öne savuruyor, ağırlığının altında kırılmamasını diliyordu. Her şey gözlerinin önünden geçip gidiyordu ve zihninin acıdan kurtulmak için bunu yaptığını biliyordu. *Çığlık* tablosundaki gibi donakalmış ve ağzından tek bir ses çıkaramayan resepsiyondaki kızın önünden topallayarak yürüdü.

Harry "Ambulansı ara!" diye bağırınca kız uyandı. "Doktor çağır!"

Biraz sonra dışarıdaydı. Rüzgâr kesilmişti; hava sıcak, bunaltıcı sıcaktı. Asfalta patinaj izleri bırakarak yolun öteki tarafında çaprazlama durmuş bir araba vardı, kapısı açıktı ve şoförü dışarıda kollarını sallıyordu. Havayı işaret ediyordu. Harry kollarını kaldırdı ve trafiği umursamadığını görenlerin duracağını tahmin ederek etrafına bakmadan yolun karşısına koştu. Lastiklerden gelen acı bir feryat duyuldu. Başını kaldırıp adamın gösterdiği yere baktı. Üzerinden gri bir fili andıran bir karavanın geçtiğini gördü. Aklı tekleyerek çalışan bir araba teybi gibi gidip geliyordu ve geceyi tek bir trompetin gümbürtüsü doldurdu. Hem de ağzına kadar. Harry korna çalarak az kalsın gömleğini yırtacak kadar yakınından geçen bir TIR'ın rüzgârını hissetti.

Zihni geri gelince gözleriyle beton sütunları taradı. Yükseltilmiş Sarı Tuğlalı Yol. BERTS karayolu. Evet, neden olmasın ki? Bir bakıma gayet mantıklı görünüyordu.

Hemen üzerinde betondaki bir açıklığa çıkan, on beş, yirmi metre yüksekliğinde demir bir merdiven vardı. Delikten ayın bir kısmını görebiliyordu. Silahı dişlerinin arasına yerleştirdi, kemerinin aşağı sarktığını fark etti, onu kopartan bir merminin kalçasına ne yapmış olabileceğini düşünmemeye çalıştı ve kollarından güç alarak kendisini yukarı çekti. Merdivenin demiri, mikrofon kablosunun yaptığı kesiğe değiyordu.

Harry bir şey hissetmediğini düşündü ve elini kırmızı bir bulaşık eldiveni gibi kaplayan kan, demire tutunmasını zorlaştırınca küfretti. Sağ ayağını basamağa oturtup gövdesini yukarı çekti, bir sonrakine tırmanıp yeniden çekti. Şimdi daha iyiydi. Tabii bayılmazsa. Aşağı baktı. On metre var mıydı? Bayılmasa kesinlikle iyi ederdi. Bir ileri, bir yukarı. Her şey kararıyordu. İlk önce sebebinin gözleri olduğunu düşündü ve durdu; ama aşağı baktığında altından geçen arabaları görebiliyordu ve havayı bir testerenin ağzı gibi kesen polis sirenini duyabiliyordu. Tekrar yukarı baktı. Merdivenin başındaki açıklık kararmıştı, artık ay neredeyse hiç görünmüyordu. Gökyüzünü bulutlar mı kaplamıştı? Silahının namlusuna bir damla düştü. Yine mi mango sağanağı başlıyordu? Bir sonraki basamak için harekete geçerken kalbi çarptı, birkaç saniye atmadı ama sonra devam etti. Elinden geleni yapıyordu.

Aşağı bakarak bunu neden yaptığını düşündü. Az sonra polis arabası gelmiş olacaktı. Jens muhtemelen kahkahalar eşliğinde bu hayalet yolda aşağı koşturmuş, iki blok sonra başka bir merdivenden inmiş ve kalabalığa karışmıştı bile. Kahrolası Oz Büyücüsü.

Damla silahın kabzasından kayarak Harry'nin sıktığı dişlerinin arasına girdi.

O anda aklına üç şey geldi. Birincisi, Jens onu Millie's Karaoke'den canlı bir halde çıktığını görmüş olsa büyük olasılıkla kaçmazdı. Başka şansı yoktu, başladığı işi bitirmek zorundaydı.

İkincisi, yağmur damlasının tadı tatlı ve metalik olmazdı.

Üçüncüsü ise hava kapalı değildi; açıklığı birisi kapatıyordu ve kan ondan geliyordu.

Ardından her şey yeniden çok hızlı gelişmeye başladı.

Sol elinde basamağı kavramaya yetecek kadar sinirin kalmış olmasını ümit etti. Tabancayı sağ eliyle ağzından aldığında tepesindeki basamaktan kıvılcımların uçuştuğunu gördü, seken kurşunların ıslığını işitti, pantolonunun paçasına bir şeyin tutunduğunu fark etti ve siyah daireye nişan alıp ateş ettiğinde silahın geri tepişini yaralı çenesinde hissetti. Bir namlu ağzı alevlendi ve Harry şarjörü boşalttı. Basmaya devam etti. Tak, tak, tak. Kahrolası amatör.

Harry şimdi ayı görebiliyordu, silahı elinden bıraktı ve yere düşene kadar basamakları tekrar tırmanmaya başladı. Biraz sonra en tepedeydi. Yol, alet kutuları ve ağır inşaat makineleri, birilerinin yukarı bağladığı aşırı büyük bir balonun yaydığı sarı ışığa boğulmuştu. Jens kollarını karnının üzerinde bağlamış, ileri geri sallanarak ve kahkahalar atarak bir kum yığınında oturuyordu.

"Siktir, Harry, ortalığı fena dağıttın. Şu halime bak."

Kollarını açtı. Yoğun ve parlak bir kan köpürerek akıyordu.

"Siyah kan. Demek ki karaciğerimden vurdun, Harry. Doktorum içki içmemi yasaklayabilir. Bu hiç hoş olmadı."

Polis sirenleri giderek yükseliyordu. Harry nefesini kontrol etmeye çalıştı.

"Ben olsam kendimi üzmezdim, Jens. Tayland'daki hapishanelerde verilen konyağın berbat olduğunu duydum."

Harry aksak adımlarla kendisine silah doğrultmuş olan Jens'e doğru yürüdü.

"Hayır, hayır, abartma Harry; canımı fazla yakmıyor. Paranın halledemeyeceği şey yoktur."

"Mermin kalmadı" dedi Harry, yürümeye devam ederek.

Jens güldü ve öksürdü. "İyi deneme, Harry; ama korkarım

mermisi kalmayan sensin. Sayı saymayı biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ha ha. Sana söylediğimi hatırlıyorum. Rakamlar... Hayatımı böyle şeyleri bilerek kazanıyorum."

Boştaki elinin parmaklarını Harry'ye gösterdi.

"İkisi o karaoke batakhanesinde sana ve lezbiyen arkadaşına. Üçü az önce merdivene. Geriye senin için bir tane kalıyor, Harry. Zor günler için saklamama değdi."

Harry sadece iki adım uzağındaydı.

"Çok fazla boktan aksiyon filmi izlemişsin Jens."

"Ölmeden önceki son sözler..."

Jens yüzünde özür diler bir ifadeyle sırtını doğrultup tetiği çekti. Tabancadan sağır edici bir tıkırtı geldi. Jens'in bükük dudakları hayretle açıldı.

"Sadece boktan aksiyon filmlerinde silahların altı mermisi olur Jens. Bu ise bir Ruger SP101. Altı değil, beş."

"Beş mi?" Jens silaha bakakaldı. "Beş? Nereden biliyorsun?"

"Hayatımı böyle şeyleri bilerek kazanıyorum."

Harry altlarındaki yolda mavi ışıklar gördü. "En iyisi onu bana ver, Jens. Polis elinde silah görürse seni vurabilir."

Harry, şaşkınlığı yüzünün her kıvrımından okunan Jens'in uzattığı silahı aldı ve beline sıkıştırdı. Belki belinde artık bir kemer olmadığından silah doğruca pantolonuna düştüğü, belki kendisini bitkin hissettiği, belki de Jens'in gözlerinde teslimiyeti gördüğünü sanıp rahatladığı içindi. Yumruğu yiyince geriye doğru yalpaladı; Jens'in bu denli atik davranması onu gafil avladı. Sol bacağının büküldüğünü hissetti ve başı çatırtıyla betona vurdu.

Bir saniyeliğine kendinden geçti. Şuurunu kaybetmemesi gerekiyordu. Bir radyo çaresizce istasyon arıyordu. İlk gördüğü şey, parıldayan bir altın diş oldu. Harry gözlerini kırptı. Bu bir altın diş değil, Sami bıçağına yansıyan ayışığıydı. Sonra aç metal, üzerinde bir kavis çizerek aşağı indi.

Harry, yaptığı şeyin arkasında içgüdüleri mi yoksa zihinsel bir süreç mi olduğunu asla bilemezdi. Sol eli parmakları açık bir halde yükseldi ve doğruca parlak metale uzandı. Bıçak avucunu en ufak bir zorlanma olmadan deldi. Sapına kadar girdiğinde Harry elini hızla kenara çekti ve sağlam olan bacağıyla bir tekme salladı. Tekme, hedefin siyah kana bulanan yerine isabet etti; Jens iki büklüm oldu, inledi ve yana doğru devrilip kuma yığıldı. Harry güçlükle dizlerinin üzerine kalktı. Jens cenin pozisyonunda kıvrılmıştı ve iki eliyle karnını tutuyordu. Bağırıyordu. Acıyla mı yoksa kahkahayla mı olduğunu kestirmek zordu.

"Sıçayım, Harry. O kadar acıyor ki tek kelimeyle inanılmaz." Jens'in soluğu kesiliyor, hırıldıyor, sonra yine gülüyordu.

Harry ayağa kalktı. Elinin iki tarafından çıkan bıçağa baktı ve hangi eylemin en akıllıca olduğuna karar veremedi. Çekip çıkarmak mı yoksa kanı durdurmak için orada bırakmak mı? Aşağıdaki caddede megafondan bağıran birinin sesini duydu.

"Şimdi ne olacağını biliyor musun, Harry?" Jens gözlerini kapamıştı.

"Pek sayılmaz."

Jens toparlanmak için duraksadı. "O zaman ben söyleyeyim. Koca bir polis, avukat ve hâkim ordusu için epey para ödenecek bir gün olacak. Tam bir pisliksin, Harry. Bana pahalıya patlayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne mi demek istiyorum? Yine Norveçli saf izci çocuğunu mu oynamaya başladın? Her şey satın alınabilir. Tabii paran varsa. Ve bende var. Ayrıca..." Öksürdü. "İnşaat sektöründe yatırımları olan ve BERTS projesinin çöpe gitmesini görmek istemeyen birkaç politikacı da tanıyorum."

Harry başını iki yana salladı. "Bu sefer olmayacak, Jens. Olmayacak."

Jens gülümsemeyle suratını ekşitme karışımı acılı bir ifa-

deyle dişlerini gösterdi. "Bahse var mısın?"

Haydi ama, diye düşündü Harry. Pişman olacağın bir şey yapma, Hole. Mesleki bir refleksle saatine baktı. Rapora yazılacak tutuklama saati içindi.

"Merak ettiğim bir şey var, Jens. Dedektif Crumley sana Ellem Ltd'den bahsettiğimde niyetimi çok fazla belli ettiğimi düşünüyordu. Belki öyleydi. Ama uzun zamandır katilin sen olduğunu bildiğimin farkındaydın, değil mi?"

Jens, Harry'ye odaklanmaya çalıştı. "Bir süredir. O yüzden beni nezaretten çıkarmak için neden bu kadar uğraştığını hiç anlamadım. Neden, Harry?"

Harry başının döndüğünü hissedip alet kutularından birine oturdu.

"Belki sen olduğunu bildiğimi henüz fark etmemiştim. Belki bir sonraki kozunun ne olacağını görmek istemiştim. Belki de seni gizlendiğin yerden çıkarmak istiyordum. Bilmiyorum. Peki sen bildiğimi nasıl anladın?"

"Birisi söyledi."

"İmkânsız. Bu geceye kadar kimseye tek kelime etmedim."

"Sen söylemesen de bilen biri vardı."

"Runa mı?"

Jens'in yanakları titriyordu ve ağzının kenarlarında beyaz tükürükler vardı. "Biliyor musun, Harry? Runa'da bazılarının sezgi dediği şu şeyden vardı. Bense ona gözlemsel yetenek diyorum. Düşüncelerini daha iyi saklamayı öğrenmelisin, Harry. Düşmanına açık verme. Bir kadını onu kadın yapan yerlerini kesmekle tehdit ettiğinde sana neler anlatmak istiyor, inanamazsın. Sen..."

"Onu neyle tehdit ettin?"

"Meme uçlarıyla. Meme uçlarını kesmekle. Sence nasıl fikir, Harry?"

Harry yağmur yağmasını beklermiş gibi yüzünü gökyüzüne kaldırıp gözlerini kapadı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Harry burun deliklerinden çıkan sıcak havayı hissetti.

"Seni bekliyordu, Harry."

"Oslo'dayken hangi otelde kalıyorsun?" diye fısıldadı Harry.

"Runa gelip onu kurtaracağını, onu kimin kaçırdığını bildiğini söyledi. Bebek gibi ağladı ve bana proteziyle vurdu. Bayağı komikti. Ben de..."

Titreyen metalin sesi geliyordu. Çın, çın, çın. Merdivenden çıkıyorlardı. Harry hâlâ elinde tuttuğu bıçağa baktı. Hayır, olmazdı. Etrafına bakındı. Jens'in sesi kulaklarını gıcırdatıyordu. Şampanyadan sarhoş olmuş gibi karnının bir yerinde tatlı bir sızı, kafasının içinde hafif bir ıslık vardı. Bunu yapma Hole, sıkı tutun, dedi içinden. Ne var ki yüksekten düşmenin zevkini hissetmeye başlamıştı bile. Kendisini daha fazla tutmadı.

Alet kutusunun kilidi ikinci tekmede açıldı. Havalı matkabın markası Wacker'dı, muhtemelen yirmi kiloyu geçmeyen hafif bir aletti ve düğmesine ilk basışta çalıştı. Jens birden sustu ve beyni olacakları anladıkça gözleri de giderek büyüdü.

"Harry, bunu yapa..."

"Aç ağzını" dedi Harry.

Sarsılan makinenin gümbürtüsü altlarındaki trafiğin, susmak bilmeyen megafonun ve titreyen demir merdivenin sesini bastırdı. Harry bacaklarını açarak Jens'in üzerine eğildi. Yüzü hâlâ yukarı dönük, gözleri kapalıydı. Yağmur yağıyordu.

Harry kuma yığıldı. Sırtüstü yatıp gökyüzünü izledi. Bir kumsaldaydı, yanındaki kadın sırtına krem sürmesini istiyordu. Teni çok hassastı ve yanmak istemiyordu. Sonra oradaydılar; bağırışmaların, betona basan çizmelerin ve mermi sürülen silahlardan gelen yağlı *tık* seslerinin arasında. Göz-

lerini açtı ve yüzüne vuran ışıktan kör oldu. El feneri hareket edince Rangsan'ın siluetini görür gibi oldu.

Harry'nin burnuna önce kendi safra kokusu geldi, ardından midesindekiler ağzına ve burnuna doldu.

Sonsöz

51

Liz, sıvasında T şeklinde bir çatlak olan sarı tavanı göreceğini bilerek uyandı. İki haftadır ona bakıyordu. Kafatası çatladığı için okumasına ve televizyon izlemesine izin verilmiyordu; tek yapabildiği radyo dinlemekti. Dediklerine göre kurşun yarası çabuk iyileşecekti ve hiçbir hayati organı zarar görmemişti.

En azından onun için hayati.

Bir doktor odasına gelip çocuk yapma planı olup olmadığını sormuştu. Başını iki yana sallayıp gerisini duymak istemeyince daha fazla konuşmamıştı. Kötü haberler için daha sonra bolca vakti olacaktı; şimdiyse iyi haberlere odaklanmaya çalışıyordu. Birkaç hafta boyunca trafiği yönetmek zorunda olmayacağı gibi. Emniyet amiri yanına uğrayıp birkaç hafta izinli olduğunu söylemişti.

Gözleri pencere pervazında dolaşıyordu. Başını çevirmeyi denedi ama kafasının üzerine taktıkları petrol kulesine benzeyen aparat yüzünden hareket ettirmek imkânsızdı.

Yalnız kalmayı sevmiyordu, hiçbir zaman sevmemişti. Tonje Wiig önceki gün ziyaretine gelmiş ve Harry'ye ne olduğunu biliyor mu diye sormuştu. Sanki Liz komadayken Harry onunla telepatik bir iletişime geçmişti. Ne var ki Liz, Wiig'in endişesinin yalnızca işle ilgili olmadığını fark edip yorum yapmamıştı. Sadece yakında ortaya çıkacağını söylemekle yetinmişti.

Tonje Wiig çok yalnız ve kederli görünüyordu. Yine de bunlarla başa çıkabilirdi. Öyle biriydi. Yeni büyükelçi olduğunun haberini almıştı, mayısta göreve başlayacaktı.

Birisi öksürdü. Liz gözlerini açtı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, boğuk bir ses.

"Harry?"

Bir çakmak sesi geldi ve sigara dumanının kokusunu aldı.

"Demek geri döndün?" dedi Liz.

"İdare ediyorum işte."

"Ne yapıyorsun?"

"Deniyorum. Kendimden geçmenin mutlak bir yolunu arıyorum."

"Hastaneden kaçtığını söylediler."

"Benim için yapabilecekleri başka bir şey yoktu."

Liz içindeki havayı kesik kesik vererek dikkatlice güldü.

"Ne söyledi?" diye sordu Harry.

"Bjarne Möller mi? Oslo'da yağmur yağıyormuş. Bahar bu sene erken gelecek gibiymiş. Onun dışında yeni bir şey yok. Sana selam söyledi ve iki tarafın da rahat bir nefes aldığını belirtmemi istedi. Genel Müdür Torhus çiçek getirip seni sordu. Seni tebrik etmemi istedi."

"Bjarne Möller ne söyledi?" diye tekrarladı Harry.

Liz iç geçirdi. "Pekâlâ, notunu ilettim ve düşündü."

"Eee?"

"Brekke'nin, kız kardeşinin saldırı olayıyla bir bağlantısının çıkması çok uzak bir ihtimal, sen de biliyorsun."

"Evet."

Liz, içine çektiği tütünün çıtırtısını duyabiliyordu.

"Belki de artık vazgeçmelisin Harry."

"Neden?"

"Brekke'nin eski karısı soruları anlamadı. Onu sadece *sıkıcı* olduğu için terk etmiş, başka bir sebeple değil. Kaldı

ki...” Liz derin bir nefes aldı. “Kardeşin saldırıya uğradığında Brekke Oslo’da bile değilmiş.”

Liz, ne tepki vereceğini işitmeye çalıştı.

“Üzgünüm” dedi.

Sigaranın yere düştüğünü ve lastik ayakkabı topuğunun onu taş parkede ezdiğini duydu.

“Neyse, sadece nasıl olduğunu görmek istedim” dedi Harry. Sandalyenin bacakları zemine sürtündü.

“Harry?”

“Buradayım.”

“Tek bir şey istiyorum. Geri dön. Döneceğine söz ver. Her neredeysen, orada çok kalma.”

Liz onun nefes alışını duydu.

“Döneceğim” dedi Harry, ruhsuz bir sesle, bu nakaratı tekrarlamaktan sıkılmış gibi.

52

Tepelerindeki ahşap döşemenin çatlağından sızan tek bir ışık demetinde dans eden tozları izliyordu. Gömleği korkmuş bir kadın gibi üzerine yapışmıştı, teri kalçalarını yakıyordu ve toprak zeminin pis kokusu midesini bulandırıyordu. Ama sonra ona uzatılan pipoyu aldı, bir eliyle kaşığı kavradı ve siyah katranı deliğin üzerine yaydı; pipoyu ateşin üzerine tuttu ve hayat yeniden yumuşadı. İkinci nefesten sonra görünmeye başladılar. Ivar Löken, Jim Love, Hilde Molnes... Üçüncüden sonra diğerleri de ortaya çıktı. Biri dışında. Dumanı ciğerlerine çekti, patlayacaklarını düşünene kadar orada tuttu ve nihayet o da geldi. Verandanın kapısında dikiliyordu ve yüzünün yarısına güneş vuruyordu. İki adım atıp havalandı, ayak tabanlarından elinin parmak uçlarına kadar siyah, narin bir yay çizdi, sonsuz bir yavaşlıkla yüzeyi yumuşak bir öpücük vererek kırdı ve su arkasından kapanana kadar derine daldı. Kabarcıklar çıktı, havuzun kenarına bir dalga vurdu. Ardından yüzey durgunlaştı ve yeşil su sanki o hiç var olmamış gibi yeniden gökyüzünü yansıttı. Harry son bir nefes çekti, bambu hasıra sırtüstü uzandı, gözlerini kapadı. Ardından kulaçlardan yayılan hafif su seslerini dinledi.

Tayland'daki Norveç Büyükelçisi Molnes ucuz bir motel odasında ölü bulunmuştur. Harry Hole cinayeti araştırmak ve gerekirse gerçeklerin üstünü örtmek için Oslo'dan Bangkok'a gönderilir. Molnes'in arabasında bulunan fotoğraflar cinayetin hiç de kolay çözülmeyeceğini gösterir gibidir. Sırtından bıçaklanarak öldürülen büyükelçi ciddi bir suç mu işlemiştir?

Harry Hole kimsenin bildiklerini anlatmaya gönüllü olmadığı, çok sıcak ve yabancı bir ülkede kendisinden bilgi saklayan Norveç'teki makamlarla mücadele ederek bulmacayı çözmeye koyulur.

"Hamamböcekleri, Nesbo'nun en başarılı romanlarından biri."

Financial Times

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisiyeleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Nemesis* (2013), *Şeytan Yıldızı* (2014), *Kurtarıcı* (2015), *Kardan Adam* (2015), *Leopar* (2016), *Yarasa* (2016) ve *Hayalet* (2017) adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Jo Nesbo©Cato Lein

Çeviren: Can Yapalak

tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 29

ISBN 978-605-09-4643-7

Sertifika no: 11940

DK DOĞAN KİTAP